Domagoj Margetić

Usporedna vlast

Vlastita naklada
Sva prava pridržana, Copyright Domagoj Margetić
Antuna Bauera 19, Zagreb
domagoj_margetic@yahoo.com

Za izdavača:
Domagoj Margetić

Recenzenti:
Ozren Tatarac

Likovna oprema i grafička priprema:
Julija Vojković

Urednici:
Oskar Šarunić

Tisak:
Parvus, Zagreb

ISBN 953-96966-5-8

CIP Nacionalna sveučilišna knjižnica

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 32(497.5)"1990/2004"
338.24(497.5)"1990/2004"
MARGETIĆ, Domagoj

Usporedna vlast / Domagoj Margetić. -
Zagreb : vlast. nakl., 2006.

ISBN 953-96966-5-8

I. Politička tranzicija -- Hrvatska
II. Gospodarska tranzicija -- Hrvatska
III. Hrvatska -- Politička zbivanja --1990.-2004.
300925099

Domagoj Margetić

USPOREDNA VLAST

Zagreb, 2006.

Želim posebno zahvaliti
svim mojim čitateljima na vjernosti koju su mi kao novinaru ukazali. Rijetko koji novinar ima tako vjernu publiku koja ga prati u svim trenutcima njegova javnog rada. Na mojem životnom putu Istine, moji čitatelji uvijek su bili oni prema kojima sam osjećao najveću odgovornost i ma kako teško bilo, upravo sam zbog mojih čitatelja koji su mi ukazali nevjerojatno povjerenje, uvijek odlučio nastaviti i ostati vjeran pozivu Istine koji sam davno odabrao. Hvala vam svima od srca!

SADRŽAJ

Predgovori
Ozren Tatarac: Sličnosti u nastanku organizacijske strukture kvazivlasnika Zagrebačke banke i pobunjenika u Iraku .....
HDZ i HSP dio su iste oligarhije .....
HSP je kukavičje jaje HDZ-a .....
Tajni dogovori parlamentarnih stranaka osigurati će legalizaciju komunističkog kriminala i pljačke u procesu pridruživanja Europskoj uniji .....
Preslagivanje bivše komunističke oligarhije .....
Popis pripadnika hrvatske financijsko – političke oligarhije koja je stvarni sljednik komunističke elite iz bivše Jugoslavije .....
Institucije, poduzeća, organizacije koje su dio hrvatske financijsko – političke oligarhije .....
Ostojićeva skupina .....
Račan, Ostojić i Bajić pomogli su ratnim zločincima Karadžiću i Mladiću u bijegu? .....
Istraga protiv Račana? .....
Faton Zeqiri: Mesić će me izvući jer sam mu nosio novac .....
Svjedok Račanovog kriminala traži izručenje Hrvatskoj .....
Svjedok Račanovih ilegalnih operacija u BiH izručen Hrvatskoj .....
Kako je Hrvoje Šarinić opljačkao novac koji su za obranu Hrvatske namijenili hrvatski iseljenici? .....
Autocesta preko Čačićevog zemljišta .....

Pljačka banaka omogućila je opstanak bivše komunističke elite na pozicijama političke, financijske i ekonomske moći te uspostavu usporednih centara moći u državi .....
Kriminal u upravi Zagrebačke banke .....
Slučaj „Samoborček“: Kako Zagrebačka banka provodi stečajne pljačke .....
Zagrebačka banka opljačkala dva milijuna kuna sa računa svojeg komitenta .....
Dokazi o nezakonitoj privatizaciji Zagrebačke banke .....
Gavrilović protiv Lukovića .....
Popis pravih vlasnika i osnivača Zagrebačke banke čije su dionice nestale kriminalnim aktivnostima ZABINE Uprave na čelu sa Franjom Lukovićem .....
Pliva pred bankrotom .....
Bandić kontrolira gospodarsku zločinačku organizaciju? .....
SDP-ovci Linić, Crkvenac i Slade oštetili su Hrvatsku poštansku banku za milijune proračunskih kuna .....
Nezakonita pretvorba i privatizacija Dalmatinske banke dd Zadar .....
Velika Vladina pljačka Državnog proračuna .....
Tko je prodao Sjeverni Jadran Talijanima i Slovencima? .....
Američka obavještajna izvješća identificiraju Hrvatsku kao jednu od „zemalja koje prihvaćaju organizirani kriminal i terorizam“ .....
Račanova i Sanaderova Vlada tajno zadužile Hrvatsku za milijarde eura .....
Državno odvjetništvo oprašta jugo oficirima i agresorima a kazneno progoni hrvatske časnike i branitelje .....
Pavićevi urednici nameću ljevičarsku uređivačku politiku Slobodne Dalmacije .....
Tvornica duhana Rovinj uz Miloševićevu pomoć švercala cigarete u Hrvatsku .....
Kako su SDP-ovci izvlačili novac iz Ministarstva kulture? .....
USKOK istražuje kriminal na NOVOJ TV .....
HSS-ovi „crni računi“ .....
Račan i Crkvenac sakrili milijarde eura .....
Tajni računi Ministarstva financija Republike Hrvatske .....
Vesna Škare Ožbolt i Mate Granić 2001. godine naplatili koaliciju sa četnicima preko milijun njemačkih maraka .....
Bespilotna špijunska letjelica „Fenix“ u privatnim rukama .....
Britanski plaćenici sudjelovali u sukobima u Srednjoj Bosni .....
Popis britanskih tajnih agenata u svijetu od kojih su neki djelovali kao operativci i u Hrvatskoj .....
Otvoreno pismo oca Daria Kordića Ivi Sanaderu o Uskrsu 2006. godine .....
Tajni dokument Međunarodnog monetarnog fonda kojim se određuje politika hrvatske Vlade .....
Životopis autora .....

U prilogu knjige „Usporedna vlast“ dobivate CD sa elektronskom knjigom Domagoja Margetića „Hrvatska i Novi svjetski poredak – Kako obraniti nacionalnu državu“.

PREDGOVOR

SLIČNOSTI U NASTANKU ORGANIZACIJSKE STRUKTURE KVAZIVLASNIKA ZAGREBAČKE BANKE I POBUNJENIKA U IRAKU

U knjizi D. Margetića "Tko je opljačkao Hrvatsku?-Kronika partijske tranzicije 1980-2003" navedeno je kako je lokalna nomenklatura u Hrvatskoj godinama prije njenog pada, bila svjesna da će komunizam kao takav pasti, te je pripremala svoje preživljavanje u neminovnom

postkomunističkom razdoblju. Pri tome je jasan cilj bio: "Formalno sići s vlasti, a u stvarnosti ostati u monopolnom položaju kontroliranja ključnih procesa u društvu." To je ostvareno na način da je prije formalnog pada komunizma stvorena mreža paralelnih struktura vlasti koje su nastavile kontrolirati ključne procese u Hrvatskoj, što i danas čine. Pri tome je bitno da je postupak stvaranja paralelnih struktura imao četiri ključna procesa, koji su provođeni simultano;

1. "promjena partijskih organizacionih oblika",
2. "promjena političke šifre",
3. "disperzija kadrova",
4. stvaranje "liste zaštićenih kadrova".

Sličnost metoda „drugova iz SFRJ“ i „drugova iz iračke BAAS stranke“

U zadnjem broju časopisa NEWSWEEK bila je objavljena jedna opširna analiza uzroka i nastajanja pobune u Iraku. Ukratko; lokalna nomenklatura u Iraku je godinama prije svoga pada znala da im slijedi odlazak s vlasti. Stoga su se pripremali za tu neminovnost.

Poznavatelj prilika na Balkanu, Čitajući članak u NEWSWEEKU, ostaje fasciniran sličnošću metoda koje su "drugovi iz SFRJ" i "drugovi iz Iračke BAAS stranke" provodili. Kao da je (možda i je) jedan te isti mozak pripremao strategiju obje operacije. Gore navedene četiri simultano provedene faze stvaranja mreže paralelnih struktura provedene su i u Hrvatskoj i u Iraku.

Razlika je u tome što je nomenklatura u Hrvatskoj morala pripremiti opstanak u uvjetima kada će zemlja biti formalna parlamentarna demokracija, na putu integracije u Evropu, dok je nomenklatura u Iraku znala da ju čeka vojna okupacija.

Stoga se nomenklatura u Hrvatskoj pripremala za preuzimanje financijske vlasti, stvaranje struktura kojima će utjecati na formalnu, legalno izabranu, političku vlast, te za integraciju sa ciljanim financijskim kućama na Zapadu, dok se nomenklatura u Iraku pripremala za dugotrajan gerilski rat.

Nomenklature pripremale „sklanjanje u podzemlje“

U oba slučaja su nomenklature dugotrajno, sistematski i precizno pripremale svoje "sklanjanje u podzemlje", te su pripremale prepuštanje formalne vlasti, što uključuje i svu odgovornost za životni standard, zaposlenost, infrastrukturu, sigurnost, itd. "nekom drugom". U slučaju Hrvatske to je prepušteno prvenstveno Evropi, u slučaju Iraka to je prepušteno Americi.

Važno je napomenuti da su autori teksta u "WorldNetDaily" i u "NEWSWEEK" upotrijebili • identičnu formulaciju o starim strukturama koje su se spustile u podzemlje.

Iz oba teksta proizlazi da je to učinjeno nakon dugogodišnjih opsežnih priprema. Iz oba teksta proizlazi i diskretna kritika sigurnosnog sustava Zapada kojemu je to ostalo nezamijećeno.

Međutim, analizirajući ove sličnosti, bitno je da su procesi u Hrvatskoj ipak ranije otkriveni, i da su bolje opisani nego procesi u Iraku. Zato bi za svaku analizu situacije u Iraku bilo interesantno proučiti kako su se "drugovi na Balkanu" "sklonili u podzemlje".

Pri usporedbi procesa u Hrvatskoj i Iraku treba poći od gore navedene četiri simultano provedene faze sklanjanja u podzemlje.

1. "promjena partijskih organizacionih oblika“

Prije ove promjene su i SKH i Irački AL-BAAS bile masovne državne partije u koje su ljudi silom prilika masovno ulazili, najčešće da bi ostvarili neke životne ciljeve (npr. da dođe do državnog stana, da dobije stipendiju za fakultet, da dođe do nekog položaja u managementu državne industrije i infrastrukturalnih poduzeća, da dobije kredit, itd.)

Promjena organizacionih oblika SKH krajem 1980-tih i promjena organizacionih oblika stranke AL-BAAS krajem 1990-tih, te početkom ovog stoljeća, imala je za cilj od tih masovnih organizacija stvoriti male elitne i tajne organizacije, koje će nastaviti funkcionirati nakon predviđenih političkih promjena. Dakle, osnovno je bilo "odstraniti višak" članstva, tako da je "odstranjeno" u obje stranke (SKH, AL-BAAS) preko 95% članstva. Stoga su u oba slučaja bila vidljiva konfuzija, strah, nesnalaženje kod "običnih" članova poraženih stranaka odmah nakon promjena.

Pri tome su novoformirani "organizacioni oblici" funkcionirali u najstrožoj tajnosti. (Treba imati u vidu da su i komunisti i basisti započeli kao elitne tajne organizacije, koje su se po dolasku na vlast "omasovile", ali tako da se znalo "tko je tko", pa su uvijek postojali krugovi važnijeg, unutrašnjeg članstva ("svjesni kadrovi") i vanjskog "masovnog" članstva ("partijski organizirane mase").

Jezgru transformacije u SKH je imala civilna tajna služba, a naročito neki njeni organizacioni odjeli. (Što je opisano u jednom drugom tekstu.) Jezgru transformacije u Iraku je imala vojna tajna služba, te specijalne jedinice Iračke vojske. U tome je sva razlika.

2. "promjena političke šifre"
U oba slučaja je bitno bilo to da sama nomenklatura, "iz podzemlja" nametne političku definiciju prostora nakon formalnih promjena. U oba slučaja su se tražili savezi sa ekstremnim ideologijama koje mogu dobiti širu popularnost, i koje će onemogućiti stvarni dijalog, stvarnu političku transformaciju, odnosno stvarnu demokratizaciju. Bitno je bilo "ubiti demokraciju", i to pod svaku cijenu, "prije nego se rodi".

Na Balkanu su tako oživljene najmračnije forme nacionalizma koje su na tom prostoru postojale 1930-tih i 1940-tih godina. U Iraku su "pozvani u goste" najekstremniji islamski teroristi. U oba slučaja su "stare strukture" sačuvale stvarnu "komandnu palicu", dok su najesktremniji (nacionalisti, islamisti) korišteni radi zastrašivanja većine, i radi mobilizacije ciljanih, radikalizmu sklonijih, manjina (Hercegovci na Balkanu, Suniti u Iraku, itd.).

Dakako, stare strukture su "promijenile šifru", te su nastavile komunicirati u okviru "nove šifre"; nomenklatura SKH je postala "domoljubna", "vjernička" (!), "Hrvatsko-pravaška", dok je nomenklatura AL-BAAS postala "islamistička". U oba slučaja su zloupotrebljeni najprimarniji osjećaji masovnog identiteta - vjera i nacija.

3. "disperzija kadrova"
U oba slučaja su se nomenklature "premještale iznad površine da bi se spustile u podzemlje", kako to navodi novinar NEWSWEEK.

U Hrvatskoj je cilj bio preuzeti kontrolu nad a) bankama, b) brodarskim kućama, c) vanjskom trgovinom, d) ciljanim - najprofitabilnijim dijelom privrede, e) nad ključnim institucijama izvršne i sudske vlasti, te najzad, f) razmjestiti se po svim relevantnim političkim strankama, nevladinim organizacijama, udruženjima građana itd.

U Iraku je cilj bio pripremiti ilegalne jezgre budućeg gerilskog rata, dakle pripremiti kadrove koji će to voditi, pripremiti logistiku, itd.

U oba slučaja je detaljno razrađen plan postupanja. Takve planove su mogle raditi samo ekipe brojnih stručnjaka, kroz dugo vrijeme. Očito je da su se civilna tajna služba SR Hrvatske i vojna tajna služba Iraka godinama pripremale za ove procese, i da su na desetine, možda i stotine eksperata u okviru tih službi radile na tome.

U svakom slučaju u obje zemlje postoje efikasne ekipe koje kontroliraju situaciju iz pozadine, odnosno iz podzemlja. U Hrvatskoj se to čini preko kontrole financija, gospodarstva i državnih institucija, a u Iraku kroz efikasnu i razgranatu gerilu.

Razlika je samo u tome što se u Hrvatskoj kontrolira cijelo područje zemlje (uz mogući izuzetak Osijeka), dok se u Iraku tako kontrolira samo tzv. "Sunitski trokut".

4. stvaranje "liste zaštićenih kadrova"
U oba ova procesa bitno je bilo izdvojiti mali dio članstva nekadašnjih masovnih organizacija (SKH, AL-BAAS), tj. izdvojiti najambicioznije i najškolovanije kadrove u okviru tajnih službi. Vrlo često je, barem u Hrvatskoj, riječ o "drugoj generaciji", tj. kadrovima kojima su već roditelji bili istaknuti pripadnici nomenklature.

Ovo znači da u obje zemlje postoje popisi tih kadrova, i da je vjerojatno u obje zemlje riječ o brojci od nekoliko tisuća kadrova. Kad bi se došlo do tih popisa cijela bi mreža bila definitivno razbijena. Sve dok ti popisi ostanu tajna, te će mreže moći nastaviti djelovati, neovisno o svim pokušajima da ih se onemogući.

Kumuliranje tajnih fondova u inozemstvu

Bitno je da su u obje zemlje gore navedeni procesi praćeni kumuliranjem tajnih fondova u inozemstvu, što je uključivalo stvaranje financijske logistike u ciljanim trećim zemljama - davateljima logistike. Ulazak u te "crne fondove" bio bi ključan za eliminaciju njihove financijske moći.

U slučaju Iraka su ti fondovi stvarani od novca dobivenog švercom nafte. U Hrvatskoj su ti fondovi stvarani tako da je prodajom proizvoda "Industrije specijalne namjene", tj. prodajom oružja, npr. Angoli u kojoj je bjesnio rat, dobivana nafta, budući je Angola plaćala oružje naftom. Koristeći inflaciju u tadašnjoj SFRJ, tj. kalkulacijama s inflacijom, se veći dio te nafte kumulirao u tajne fondove i prodavao na crnom tržištu, dok je samo manji dio odlazio u SFRJ. Novac od nafte prodane na crno odlazio je u inozemne tajne fondove. (Interesantno jeda je prvi financijski savjetnik ZABA bila Švicarska mega-banka UBS, i to u prvoj polovini 1990-tih.)

Uska suradnja Iraka i SFRJ

Irak i SFRJ su godinama usko surađivali. Iračani su se školovali u SFRJ, državne tvrtke iz SFRJ su gradile infrastrukturu Iraka, što uključuje i vojnu infrastrukturu. Koliko su "drugovi" surađivali u "razmjeni revolucionarnih iskustava" ostaje nepoznanica. No zastrašujuće je koliko su im metode slične. Kao da je isti mozak pripremao obje transformacije, i SKH i ALBAAS u kriminalne organizacije. Za sada je nemoguće dati odgovor na pitanje da li su te sličnosti slučajne - tj. rezultat sličnosti ideologije i društvenog sustava, ili je riječ o koordiniranim procesima.

Također je nemoguće dati odgovor na pitanje u koliko država se nešto slično dogodilo. U ovom trenutku se čini da su sve, ili skoro sve (možda s izuzetkom Slovenije?) republike bivše SFRJ imale vrlo sličan proces. No interesantna je i "Rumunjska tranzicija", i kasnije privatizacija. Čini se da se i tamo dogodilo nešto slično, pa uz "prozapadnu" strukturu postoji i "paralelna struktura".

Što li pripremaju nomenklature u npr. Kubi, Burmi, Sjevernoj Koreji. Ako je Zapadnim sigurnosnim službama promakla transformacija SKH i Iračkog AL-BAAS u tajne organizacije, tko zna koji su im još aktualni ili netom provedeni procesi promakli izvan pozornosti.

U svakom slučaju ostaje činjenica da su;

• vodeća Američka Internet-novina WorldNetDaily i jedna od dviju vodećih tjednih novina NEWSWEEK objavili članke koji su naveli identična zapažanja o postojećim društvenim fenomenima Balkana i Iraka. Obje analize ukazuju na to da je glavni neprijatelj Zapada u obje regije stara nomenklatura koja se, nakon dugogodišnjih priprema, "spustila u podzemlje", te iz podzemlja ugrožava vitalne
interese Zapada. Logično je samo detaljno usporediti ta dva članka, te spojiti novinarske ekipe koje su radile na tim člancima, da bi u slijedećim brojevima WorldNetDaily, NEWSWEEK ili bilo kojeg drugog etabliranog glasila objavile članak na temu sličnosti i možebitne koordiniranosti ta dva fenomena.

Ozren Tatarac, odvjetnik iz Zagreba
HDZ I HSP DIO SU ISTE OLIGARHIJE

Anto Đapić i Ivo Sanader predstavljaju jednu te istu politiku, između njih i njihovih stranaka nema nikakve razlike

HSP JE KUKAVIČJE JAJE HDZ-a

U Hrvatskoj je uvelike započelo predizborno političko prestrojavanje u vladajućoj političkoj oligarhiji. Ivo Sanader, Ivica Račan, Stjepan Mesić, Vesna Pusić i njihovi politički patuljci poput onih u HSLS-u, HSP-u, HSS-u, IDS-u, žele pod svaku cijenu ponovno spriječiti stvarne demokratske promjene u Hrvatskoj, kojih zapravo još od 1990. nije niti bilo. Naime i tada, kao i 2000., a i 2003., dogodili su se zakulisni, tajni dogovori i pogodbe (trgovina) unutar političke i financijske elite nekadašnjega Saveza komunista Hrvatske, te je kadrovskim preslagivanjem i dogovorom o kadrovskoj tranziciji ostvaren kadrovski, politički kontinuitet vladajuće komunističke elite, od tada presvučene u ruho „novih“ političkih organizacija, „novih“ stranaka. Uistinu se radilo o vješto smišljenom planu koji je i danas na djelu u Hrvatskoj.

Paralelne strukture vlasti u Hrvatskoj

Komunistička „elita“ nije mogla prihvatiti činjenicu gubitka vlasti, moći i financijskog utjecaja, te je stoga još 1980.-ih godina započela projektirati „demokratsku“ tranziciju sve u cilju zadržavanja stvarnih pozicija moći i nakon demokratskih promjena u Hrvatskoj. Cilj komunističke elite bio je potpuno jasan – formalno sići sa vlasti, dok su u stvarnosti pripremili takav sustav kako bi ostali u poziciji kontroliranja i projektiranja ključnih procesa u društvu. Još i prije pada komunizma stvorena je mreža paralelnih institucija i moćnih pojedinaca, drugim riječima, stvorena je paralelna struktura vlasti, koja je i nakon „promjena“ 1990. nastavila kontrolirati ključne procese u Hrvatskoj i upravljati njima. Postupak stvaranja paralelnih struktura imao je četiri ključna procesa: „promjena partijskih organizacionih oblika“, „promjena političke šifre“, „disperzija kadrova“, stvaranje „liste zaštićenih kadrova“ (opisano u knjizi „Tko je opljačkao Hrvatsku – Kronika partijske tranzicije 1980.-2003., Domagoj Margetić, Zagreb, vlastita naklada, 2003.).

Parlamentarne političke stranke u Hrvatskoj obični su derivati Komunističke partije Hrvatske

U okviru toga modela tranzicije kojim si je Komunistička partija u Hrvatskoj osigurala preživljavanje i nakon „demokratskih promjena“ početkom devedesetih godina prošlog stoljeća, nastavle su i nove političke stranke, pri čemu su danas sa vremenskim odmakom jasni i razvidni dogovori između političkih stranaka oko podjele parlamentarnih mjesta u Hrvatskom saboru i dogovornog odnosa snaga unutar Sabora. Drugim riječima, današnje parlamentarne stranke, bez izuzetka, predstavljaju derivate Komunističke partije Hrvatske, koji su nastali u sklopu partijskog projekta „promjene organizacionih oblika“, što je Ivica Račan zajedno sa Centralnim komitetom SKH naredio organizacijama Saveza komunista još potkraj osamdesetih godina prošlog stoljeća. Hrvatska politička oligarhija broji 864 osobe koje se na pozicijama političke moći izmjenjuju neprekidno zadnjih petnaest godina. Još osamstotinjak osoba nalazi se na samom vrhu financijske oligarhije. Te dvije skupine, koje djeluju i funkcioniraju potpuno usklađeno i dogovorno, zapravo predstavljaju preživjelu strukturu moći Saveza komunista Hrvatske i Jugoslavije, koji su se jednostavno preko noći „presvukli“ u demokratske stranačke kapute, tehnomenadžerske kapute i razna druga quasi demokratska ruha. Time su, u stvarnosti, onemogućili i spriječili stvarnu demokratsku tranziciju u Hrvatskoj i demokratske društvene, političke, i ekonomske promjene. Demokratizacija Hrvatske nemoguća je dok god na vlasti opstaje ta bivša komunistička elita, koje slobodno možemo nazvati komunističkim upravljačima promjenama, kako su ih nazvali iz samoga vrha Komunističke partije Hrvatske, kada su projektirali takav odnos snaga početkom 1980.-ih godina.

Pripreme novih izbora

U tom kontekstu treba analizirati i već otpočete pripreme za nove parlamentarne izbore, koji bi se trebali održati potkraj 2007. u Hrvatskoj. Naime, unutar vladajuće elite (a tu podrazumijevam sve parlamentarne političke stranke), trenutno se vrši prestrojavanje i dogovori o tomu tko bi i na koji način mogao preuzeti vlast nakon sljedećih parlamentarnih izbora. Naravno, Ivo Sanader zainteresiran je smanjiti gubitke u nekadašnjoj bazi HDZ-a, a prema nekim podatcima neovisno naručeno istraživanje pokazuje na potporu birača HDZ-u od jedva 14%. Istovremeno, donedavno neupitna izborna baza HDZ-a u hrvatskom iseljeništvu otkazala je lojalnost i HDZ-u i Ivi Sanaderu. Sanader je svjestan kako više ne može računati na potporu i glasove (još manje na novac) hrvatskoga iseljeništva. HDZ je potpuno izgubio bazu u SAD-u, Kanadi, Australiji, Njemačkoj, a politika Ive Sanadera izgubila je i potporu bosanskohercegovačkih Hrvata koje je Sanader prepustio na milost i nemilost međunarodnoj zajednici, Bošnjacima i Srbima u BiH. Međutim, nekada pouzdanu logistiku HDZ-a u iseljeništvu Sanader ne želi pustiti samo tako iz ruku.

Dogovor Sanader – Đapić o prepuštanju iseljeničkih glasova

Iako to ne želi otvoreno priznati Ivo Sanader računa na HSP i Antu Đapića kako javne ili skrivene koalicijske partnere nakon sljedećih parlamentarnih izbora. Odnosno smatra kako bi uz daljnje profiliranje HSP-a i logističku pomoć HDZ-a HSP-u Đapić mogao polučiti dovoljan uspjeh kako bi Sanaderu osigurao kasnije parlamentarnu većinu i formiranje nove Vlade. I za Sanadera i za Đapića glasovi birača samo su valuta za postizborno trgovanje i ništa više. Dokazali su to više puta i na više načina. Osim toga, dogovor Sanader Đapić osigurava preživljavanje komunističke političke elite, koja bi mogla biti ugrožena ulaskom u parlamentarni život do sada nekompromitiranih pojedinaca i stranaka. Promjena parlamentarnog političkog ambijenta zauvijek bi sa scene pomela zaštićene komunističke kadrove koji su zahvaljujući političkim igrama zadržali stvarne pozicije moći i političke vlasti. To žele spriječiti svi ključni igrači sadašnjih parlamentarnih stranaka: Ivo Sanader, Ivica Račan, Vesna Pusić, Anto Đapić, ali i vodstva HSS-a, HSLS-a, DC-a, IDS-a i Stranke umirovljenika (koji su više puta dokazali kako novac kupuje sve, uključujući i političku lojalnost). Najvažniji dogovor Sanadera i đapića tiče se upravo iseljeničkih glasova. Naime, kako je Sanader svjestan da je nekadašnji izborni uspjeh HDZ-a u iseljeništvu prošlost, a jednako tako iseljenici nisu

i neće glasovati za stranke lijeve orijentacije, Sanader je sa Đapićem dogovorio kako će mu staviti na raspolaganje svoje aktiviste i infrastrukturu u iseljeništvu, te infrastrukturu hrvatskih veleposlanstava kako bi obišao hrvatsko iseljeništvo i pokušao pridobiti njhivoe glasove za HSP. Što Sanader želi time spriječiti? Jednostavno, ulazak novih igrača u parlamentarni život, ulazak novih pojedinaca i stranaka u Hrvatski sabor. A to je danas moguće jedino preko hrvatskih iseljenika, koji predstavljaju najdemokratskiju izbornu bazu za Hrvatski sabor. Ti su ljudi cijeli svoj život živjeli, radili, školovali se, rodili se u demokratskim zapadnim društvima i lako prepoznaju sve oblike manipulacija i manipulatora. To je sigurna baza iz koje može doći nova, stvarno demokratska politička elita Hrvatske, koja će jamčiti stvarne političke promjene u Hrvatskoj, demokratsku tranziciju i opću demokratizaciju društva. A toga se i Sanader i svi ostali čelnici parlamentarnih stranaka najviše i boje. Jer u tom slučaju konačno sa vlasti odlazi potrošeni komunistički oligopol, hibridna političko – ekonomska struktura antidemokratskog postkomunizma. Tek bi te promjene značile stvarni pad komunizma u Hrvatskoj.

TAJNI DOGOVORI PARLAMENTARNIH STRANAKA OSIGURATI ĆE LEGALIZACIJU KOMUNISTIČKOG KRIMINALA I PLJAČKE U PROCESU PRIDRUŽIVANJA EUROPSKOJ UNIJI

Komunistička političko financijska oligarhija, danas transformirana u sadašnje parlamentarne stranke u Hrvatskom saboru, održavanjem kontinuiteta rotacije na pozicijama političke i financijske moći želi sebi osigurati stečenu imovinu kroz zadnjih petnaest godina, a u nastupajućem procesu europskih integracija Hrvatske i primanja Hrvatske u punopravno članstvo Europske unije. Naime, stvarnim demokratskim promjenama u Hrvatskoj, neizbježno bi započeo pravi proces ekonosmke, političke, društvene, demokratske tranzicije u Hrvatskoj. U tom procesu, danas vladajuća (bivša) komunistička elita ne samo da ne bi mogla zadržati stečene privilegije i pozicije, već bi joj se dogodilo i puno gore.

Zataškane komunističke pljačke

Naime, upitnom bi postala i imovina (financijska i materijana) koju je bivša komunistička (danas tehnomenadžerska, poslovna i politička) elita stekla svojim kriminalnim i korupcijskim operacijama, ne samo u zadnjih petnaest godina od osamostaljivanja Hrvatske, već u zadnjih dvadeset i pet godina, točnije od 1978. godine, kada možemo reći da je sadašnja politička i financijska oligarhija formirana i stupila na scenu u Savezu komunista Hrvatske i na vodeće pozicije u tadašnjim komunističkim poduzećima, kroz koja je komunistički režim zapravo, izvlačio novac na svoje privatne račune u inozemstvu i provodio režimsku pljačku. Hrvatska je, vjerojatno, jedna od rijetkih bivših komunističkih zemalja u kojima nisu provedene istrage o komunističkim pljačkama prije 1990., niti je itko odgovarao. To je naprosto zato jer su isti ljudi, pripadnici komunističke elite, preuzeli pozicije moći i nakon tzv. „demokratskih promjena“ 1990. Oni su se poslužili novom tehnologijom zloupotreba pa su opljačkanu imovinu koju su opljačkali kao komunistički funkcioneri jednostavno „prebacili“ u ukupni inozemni dug Republike Hrvatske. Tako su, vrlo jednostavno, pokrili svoj kriminal do 1990. godine i jednostavno su nastavili sa svojim kriminalnim operacijama do danas.

Zašto se bivšim komunistima žuri u Europsku uniju?

Upravo se u tim financijsko – političkim operacijama komunističke oligarhije krije i odgovor na pitanje; zašto se bivšim komunistima toliko žuri što prije ugurati Hrvatsku u punopravno članstvo Europske unije?! Ubrzavanje procesa pridruživanja Hrvatske Europskoj uniji na način na koji je to radila Račanova administracija, a danas to radi Sanaderova Vlada, predstavlja očajnički pokušaj komunističke oligarhije da takvim ubrzanim postupkom legaliziraju opljačkanu imovinu i „operu“

opljačkani novac iz financijskih operacija koje su u Hrvatskoj provodili više od dva desetljeća, te da prebace taj „oprani“ novac u financijsko – poslovne operacije u Europskoj uniji.

Od 1978. do danas opljačkano između 78 i 120 milijarda USD

Drugim riječima, ukoliko komunistička oligarhija uspije legalizirati opljačkanu imovinu i novac, tada će opet jedino njihovi pojedinci i centri moći biti uistinu konkurentni i utjecajni i nakon stupanja Hrvatske u punopravno članstvo EU. Time će si ta ista oligarhija, zapravo, osigurati preživaljavanje i u novim uvjetima, punopravnog članstva u Uniji. Procjenjuje se kako se iznos ukupno opljačkane imovine i novca u Hrvatskoj od 1978. do danas kreće od 78 do 120 milijarda američkih dolara. U taj se iznos uračunavaju krediti banaka koje su poslovale iz Hrvatske, krediti koje su koristila poduzeća sa sjedištem u nekadašnjoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, te novac kojim je raspolagala sama partija, uz ukupni fond materijalne imovine kojim su raspolagala društvena poduzeća i partijeske organizacije, uključujući sam vrh Saveza komunista Hrvatske. Osim toga, nije neka tajna kako je vrh Saveza komunista Hrvatske već početkom 1980.-ih započeo financijske operacije i u drugim tada jugoslavenskim republikama, prije svega Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Srbiji, te je novac prvo prebacivan na razne račune u tim republikama, da bi potom završio na inozemnim računima partijskih moćnika ili njihovih kompanija registriranih u inozemstvu. Savez komunista Hrvatske za takve je operacije raspolagao i cijelom mrežom društvenih poduzeća i poduzeća registriranih u inozemstvu, a njihov se broj procjenjuje na više od dvjestotinjak. Preko tih poduzeća komunisti su nastojali „oprati“ barem dio novca stečenog pljačkom u Hrvatskoj (i bivšoj Jugoslaviji). Dokumentacija o tim operacijama Saveza komunista uništavana je još početkom 1990.-ih godina, a dio obveza koje se nisu mogle prikriti kasnije su priznate kao obveze duga novonastale samostalne Republike Hrvatske, čime je priča o velikim komunističkim pljačkama hrvatskoga gospodarstva prikrivena i prešućena do danas.

Hoće li Europska unija zaštititi komunističku pljačku i legalizirati ukradeno?

Međutim, to su pitanja koja bi itekako trebala zanimati europske partnere Sanaderove, ranije Račanove, a i neke buduće Vlade u Hrvatskoj. Je li Hrvatska doista pravno, ekonomski i politički stabilna zemlja dok se ovi odnosi ne razrješe? Želi li Europska unija pod svaku cijenu legalizirati i „staviti točku na i“ jednoj od najvećih komunističkih pljačka u Europi? Takvim bi postupkom eurobirokracija svakako preuzela i dio odgovornosti za kriminal komunističke oligarhije u Hrvatskoj, a istovremeno bi onemogućila bilo kakve stvarne demokratske promjene u Hrvatskoj. U svakom slučaju ovaj problem treba postaviti i pred pregovarače sa Hrvatskom sa strane Europske unije, ali treba ga predstaviti i Europskom parlamentu, koji je nedavno donio i obvezujuću Deklaraciju kojom osuđuje zločine komunizma i komunističke diktatorske režime. Nije li ovakva pljačka Hrvatske jedan od komunističkih zločina? I nije li opstanak komunističke elite, presvučene u demokratsko ruho, zapravo spriječavanje demokratskih procesa u Hrvatskoj? Hrvatska niti izbliza nije demokratska država. Hrvatskom vladaju presvučeni komunisti, a priča o demokratskoj tranziciji Hrvatske, obična je komunistička prijevara i podvala.

PRESLAGIVANJE BIVŠE KOMUNISTIČKE OLIGARHIJE

HDZ-ov premijer Ivo Sanader izgubio je ovih dana očito živce, pa je dosta nesmotreno reagirao na ponudu stranih investitora za kupnju hrvatske farmaceutske kompanije Plive d.d. Iako bi Sanadserova Vlada od takvoga posla „zaradila“ oko 300 milijuna američkih dolara, i to u trenutku kada je više nego očito Državni proračun pred bankrotom, vSanader je izjavio kako Vlada neće prodati „svojih 17 %“ dionica Plive. Naivni bi pomislili kako je odjednom, preko noći Sanader postao nacionalni dušobrižnik, kojemu je evo stalo do toga da ne rasprodaje hrvatsku imovinu i vrijedna, strateška poduzeća. Međutim, niti u ovom, kao ni u mnogim prethodnim slučajevima,

prava motivacija Ive Sanadera nisu bili državni interesi ili strateški ekonomski interesi ili legitimni interesi Vlade kao vlasnika 17 % dionica Plive d.d. Iza izjave šefa HDZ-a krije se nervoza unutar hrvatske političke i financijske oligarhije, koja jasnije nego ijedna izjava do sada najavljuje novo preslagivanje bivše komunističke elite i novo repozicioniranje na pozicije financijske (ekonomske) i političke moći. Zato je Sanaderu sada toliko važan tajni dogovor i tiha koalicija sa HSP-om Ante Đapića i SDP-om Ivice Račana. Oni su predstavnici te oligarhije koja sada mora postići svoj unutarnji „new deal" o prestrojavanju u novim uvjetima, za koje pretpostavljaju kako bi mogli nastupiti.

Pliva je dio financijske mreže za pranje opljačkanog komunističkog novca

Još od 1990. godine u Hrvatskoj je potpuno jasno kako se stvarna prodaja i privatizacija pojedinih poduzeća koja predstavljaju strateški interes za nekadašnju komunističku elitu, jednostavno ne smije dopustiti. Odnosno, komunistička elita danas prerušena u ekonomsko – političku oligarhiju, ne smije dopustiti ispuštanje kontrole tih poduzeća iz svojih ruku. Preko tih je poduzeća izvlačen najveći dio novca kojega su komunistički moćnici opljačkali iz Hrvatske i iznijeli na strane račune i „investirali" u operacije u inozemstvu, te bi stvarnom prodajoim tih poduzeća stvarnim novim vlasnicima moglo doći do razotkrivanja detalja iz jedne od najvećih pljačka u Europi dvadesetoga stoljeća. Pliva je svakako dio te mreže nekadašnjih komunističkih poduzeća, preko koje je obavljano „pranje" novca kojega su komunistički moćnici godinama pljačkali u Hrvatskoj. Tu su mrežu činila poduzeća poput Plive, Zagrebačke banke, Privredne banke Zagreb, Astre, Geotehnike, Industrogradnje, Genexa, INE, te mreže njihovih poduzeća kćeri po svijetu i off shore kompanija koje su osnivala ili sama komunistička poduzeća ili njihovi direktori koji su ujedno bili i visoko pozicionirani članovi Komunističke partije Hrvatske, i djelovali su pod izravnom zaštitom i pokroviteljstvom najvišeg komunističkog političkog vrha. Ta mreža poduzeća povlačila je i najveće inozemne kredite u bivšoj Socijalističkoj Republici Hrvatskoj (koja je tada bila dio SFRJ), te je taj novac kasnije transferiran na inozemne račune i račune inozemnih kompanija u vlasništvu komunističke poilitičke vrhuške u Hrvatskoj.

Komunistička elita opljačkanim je novcem za 7% nominalne vrijednosti kupila dug bivše Jugoslavije

Međutim, nakon formalnog pada komunizma 1990., Jugoslavija je pred raspadom imala i pitanje ogromnog državnog duga kojega je trebalo riješiti ili pronaći nove vjerovnike, odnosno, titulare duga SFRJ prema inozemstvu. Kako je već došlo do političkih promjena i „nova politička nomenklatura" je preuzela vlast, nove republičke vlasti morale su se dogovoriti oko podjele odgovornosti za dug i načina otplate jugoslavenskog inozemnog duga. Promjene političkog ambijenta bile su, međutim, samo prividne. U Hrvatskoj su na ključnim pozicijama i dalje bili vjerni pripadnici komunističke elite koji su sudjelovali u tajnim pregovorima oko rješavanja jugoslavenskog duga. Osim toga, svi su se tadašnji pregovarači u bivšim republikama ne samo poznavali, nego su bili pripadnici istog komunističkog kruga financijske oligarhije koja se obogatila pljačkom u vrijeme komunizma i izvlačenjem opljačkanoga novca iz bivše Jugoslavije. Zaoštravanje ratnih sukoba i početak izravnih oružanih sukoba pogodovao je upravo komunističkoj eliti da do kraja odradi posao pranja opljačkanog novca iz Jugoslavije kupnjom jugoslavenskog inozemnog duga. Naime, na tajnim sastancima kojima su pristustvovali Ante Marković, Slobodan Milošević, Stjepan Mesić, ponekad Josip Manolić, Franjo Gregurić i neki drugi dužnosnici iz drugih republika poput Slovenije dogovoreno je kako će bivši jugoslavenski komunistički moćnici, a sada demokratski izabrani političari opljačkanim kapitalom koji se tada nalazio na inozemnim računima kupiti jugoslavenski inozemni dug i na taj način sebi dodatno osigurati poziciju moći u trenutku kada njihove države budu potpuno samostalne.

Dogovor dva klana – Gregurićeva i Miloševićeva

Naime, nakon osamostaljivanja novi bi tajni vjerovnici držali u šaci svoje zemlje, bez obzira nalaze li se formalno na vlasti ili ne, jer su vlasnici inozemnog duga koji je recipročno podijeljen po bivšim jugoslavenskim republikama. Bila je to ratna prijevara veća od bilo koje pretvorbe i privatizacije. Taj je proces označio stabilizaciju komunističkih centara moći u novonastalim uvjetima i dugoročno je osigurao nedodirljivu poziciju bivšoj komunističkoj eliti, koja je kasnije prepoznata kao „tehnomenadžerska elita“ devedesetih godina prošlog stoljeća. Cijeli jugoslavenski inozemni dug otkupljen je za 7 % nominalne vrijednosti, zbog ratnih okolnosti i raspada Jugoslavije, jer se smatralo kako u protivnom dug neće biti uopće naplativ. U Hrvatskoj i Srbiji tada su interesi de facto podijeljeni između dva ključna klana: Gregurićevog (Hrvatska) i Miloševićeva (Srbija).

Veća mafija i od najvećih zločinačkih organizacija

Da se doista radi o organiziranom zločinačkom poduhvatu komunističke oligarhije svjedoči i najnovija izjava bivšeg predsjednika Visokog trgovačkog suda Nenada Šepića: "Vjetar puše iz financijskih lobija kojima nikada nisam bio po volji jer sam bio protiv stečajeva banaka, jer sam razotkrivao da su oni daleko veća mafija od svih tzv. malih i velikih zločinačkih organizacija". Iz nekog nepoznatog razloga sudac Šepić odlučio je progovoriti o kriminalu, korupciji ali i organiziranoj oligarhiji unutar „tehnomenadžerske elite“, koja je običan derivat komunističke elite prije 1990. ivo Sanader izgubio je živce i javno istrčao izjavom protiv prodaje dionica Plive koje su u vlasništvu Vlade RH, čime je zapravo nagovijestio kako postoje skriveni razlozi zbog kojih Vlada ne želi prepustiti kontrolu nad tim poduzećem. Objašnjenje je jednostavno – vladajuća bivša komunistička oligarhija pokušava se prestrojiti i reorganizirati, drugi puta u zadnjih dvadesetak godina, a poslovne operacije poput ove privatizacije vladinih dionica Plive samo bi ponovno uzburkale duhove i na površinu interesa javnosti iznijele bi prljavi veš potrošene komunističke, jugoslavenske oligarhije koja je pljačkom i prljavim političkim igrama sebi osigurala pozicije moći bez obzira na demokratske procese u zemlji.

POPIS PRIPADNIKA HRVATSKE FINANCIJSKO – POLITIČKE OLIGARHIJE KOJA JE STVARNI SLJEDNIK KOMUNISTIČKE ELITE IZ BIVŠE JUGOSLAVIJE

Izradio: Istraživački tim prvog hrvatskog zabranjenog web portala **domagojmargetic.com**

Sam vrh političko – financijske oligarhije koja izravno i neizravno upravlja Hrvatskom kao državom i najvažnijim državnim, novčarskim, financijskim institucijama, kao i privatnim i državnim poduzećima, broji više od tisuću i petsto pojedinaca. Njihovo umrežavanje u paralelni sustav vlasti, tzv. PARALELNU VLAST u Hrvatskoj traje još od 1978. godine. Sam proces stvaranja te (bivše) komunističke oligarhije započeo je vrh Centralnog komiteta Komunističke partije Hrvatske, svjestan kako su društvene, političke i ekonomske promjene u zemlji neizbježne. Međutim stvaranjem paralelnog sustava upravljanja državom – OLIGARHIJE – komunistički su moćnici započeli proces osiguravanja pozicija moći i nakon demokratskoh promjena koje su se prividno dogodile 1990. godine. Mrežom pojedinaca, institucija koje kontroliraju, ukradenog kapitala kojega kontroliraju u inozemstvu, poduzećima pod njihovom kontrolom, komunistički su moćnici zadržali stvarnu vlast u Hrvatskoj i nastavili upravljati procesima u zemlji, osiguravajući kadrovski i politički kontinuitet nekadašnje Komunističke partije upravo preko mreže paralelnog sustava vlasti, odnosno preko pripadnika hrvatske financijsko – političke oligarhije, koji su stvarni sljednici komunističke elite bivše Jugoslavije.

Ovaj će se popis tijekom daljnjega istraživanja dopunjavati, a u izradi je i popis poduzeća, institucija, te popis računa u stranim i domaćim poslovnim bankama preko kojih posluju pripadnici hrvatske političko – financijske oligarhije:

1. IVO SANADER
2. STJEPAN MESIĆ
3. VLADIMIR ŠEKS
4. FRANJO LUKOVIĆ
5. IVICA TODORIĆ
6. BOŽO PRKA
7. ANTE VLAHOVIĆ
8. LUKA BEBIĆ
9. MILKA MESIĆ
10. MIRJANA SANADER
11. IVICA MUDRINIĆ
12. TOMISLAV DRAGIČEVIĆ
13. IVICA MUDRINIĆ
14. IVICA CRNIĆ
15. PETAR KLARIĆ
16. VICE VUKOJEVIĆ
17. PLINIO CUCCURIN
18. ANTO ĐAPIĆ
19. VESNA PUSIĆ
20. RADIMIR ČAČIĆ
21. ZLATKO TOMČIĆ
22. ĐURĐA ADLEŠIĆ
23. VESNA ŠKARE OŽBOLT
24. PETAR SELEM
25. BOŽO BIŠKUPIĆ
26. IVAN PENIĆ
27. NIKICA VALENTIĆ
28. ZLATKO MATEŠA
29. FRANJO GREGURIĆ
30. HRVOJE ŠARINIĆ
31. JOSIP MANOLIĆ
32. DAVOR ŠTERN
33. NENAD PORGES
34. MLADEN VEDRIŠ
35. ŽELJKO ROHATINSKI
36. MARKO ŠKREB
37. IVICA RAČAN
38. MATO CRKVENAC
39. SLAVKO LINIĆ
40. MARIJAN KOSTRENČIĆ
41. JAKŠA BARBIĆ
42. SLAVEN LETICA
43. STJEPAN ZDUNIĆ
44. GORAN GRANIĆ
45. MARTIN KATIČIĆ
46. JURE KLARIĆ
47. ANTUN MILOVIĆ

48. DAMIR VRHOVNIK
49. DRAŽEN KALOĐERA
50. BERNARDO JURLINA
51. TOMISLAV JAKIĆ
52. IVICA MAŠTRUKO
53. IVAN JARNJAK
54. TOMISLAV KARAMARKO
55. MARIJAN HANŽEKOVIĆ
56. ANTE BABIĆ
57. ŽELJKO ČOVIĆ
58. MIRKO GALIĆ
59. NINOSLAV PAVIĆ
60. DUBRAVKO GRGIĆ
61. MIROSLAV ŠEPAROVIĆ
62. ANTE NOBILO
63. ČEDO PRODANOVIĆ
64. ŽARKO KRALJEVIĆ
65. MIOMIR ŽUŽUL
66. BRANKO MIKŠA
67. MARINA MATULOVIĆ DROPULIĆ
68. IVAN ENRCEGOVIĆ
69. LUKA RAJIĆ
70. ZDENKO ADROVIĆ
71. ČEDO MALETIĆ
72. MATE GRANIĆ
73. JADRANKA GRANIĆ
74. KSENIJA LINIĆ
75. JOSIP PALADINO
76. JADRANKA KOSOR
77. DARKO MILINOVIĆ
78. BRANKO VUKELIĆ
79. BRANKO ZEC
80. JOSIP LEKO
81. DARINKO BAGO
82. GORANKO FIŽULIĆ
83. DARKO OSTOJA
84. ANTON KOVAČEV
85. ANTUN KAPRALJEVIĆ
86. DRAGUTIN DRK
87. DARKO MARINAC
88. PETAR RADAKOVIĆ
89. ANĐELKO LEKO
90. IVAN JAKOVČIĆ
91. SMILJKO SOKOL
92. ZLATKO CANJUGA
93. HELENA JASNA MENCER
94. IVAN SUPEK
95. MARTINA DALIĆ
96. EMIL TEDESCHI
97. SREĆKO FERENČAK
98. GORAN ŠTROK

99. ĐURO SESSA
100. IGOR OPENHEIM
101. DAVOR TOMAŠKOVIĆ
102. IVAN ČERMAK
103. IVAN MIŠETIĆ
104. ŽELJKA ANTUNOVIĆ
105. GORAN GRANIĆ
106. STIPE GABRIĆ
107. ZDENKO MANCE
108. MIRKO BARIŠIĆ
109. MATO ARLOVIĆ
110. BOŽIDAR RUMENJAK
111. DAMIR OSTOVIĆ
112. IGOR KODŽOMAN
113. MARIJAN SVEDROVIĆ
114. MARKO MARČINKO
115. HRVOJE VOJKOVIĆ
116. MILENKO UMIČEVIĆ
117. GORDAN RADIN
118. ZORAN BOGDANOVIĆ
119. DAMIR KUŠTRAK
120. BORIS GALIĆ
121. JOSIP SLADE
122. NEVEN BARAĆ
123. AGATA RAČAN
124. DRAGUTIN BIONDIĆ
125. MARINKO FILIPOVIĆ
126. FRANJO MALETIĆ
127. RATKO ŽURIĆ
128. MARIJAN HRANJSKI
129. TOMISLAV GRGO ANTIČIĆ
130. SANDI POGORILIĆ
131. IVAN GEROVAC
132. ANTUN VUJIĆ
133. ANTE ŽUŽUL
134. IVAN MATIJA
135. JOSIP GOLUBAR
136. ZVONIMIR MATIĆ
137. VINKO JANJAK
138. MLADEN PEJKOVIĆ
139. MATE BABIĆ
140. MATO KRALJEVIĆ
141. STIPO MATIĆ
142. PETRA TARLE
143. JOZO PREVIŠIĆ

144. MARIJAN PEJČIĆ
145. IVICA SMILJAN

146. DAVORIN SPEVEC
147. JURICA PAVELIĆ
148. BUDIMIR LONČAR
149. JOSIP PERKOVIĆ
150. SAŠA PERKOVIĆ
151. KREŠIMIR STARČEVIĆ
152. ANTE TODORIĆ
153. ANTE PERKOVIĆ
154. ŽELJKO UDOVIČIĆ
155. IVAN VIDAKOVIĆ
156. ŽELJKO BAGIĆ
157. ĐURO BRODARAC
158. DRAGAN KOVAČEVIĆ
159. PETAR ĐUKAN
160. MLADEN BARIŠIĆ
161. HRVOJE VOJVODA
162. LJUBO JURČIĆ
163. NEVEN JURICA
164. ŠIMA KRASIĆ
165. BRANIMIR PASECKY
166. DUBRAVKO TKALČIĆ
167. MILJENKO FIČOR
168. DAMIR BEGOVIĆ
169. TOMISLAV VUIĆ
170. SILVIJE DEGEN
171. TIN DOLIČKI
172. GORAN MARIĆ
173. DAVOR JELAVIĆ
174. NEVENKA CEROVSKY
175. MENSUR JAŠAREVIĆ
176. BORIS CENTNER
177. MARIO POROBIJA
178. BORIS POROBIJA
179. ALJOŠA ROKSANDIĆ
180. DANIJEL ŽDERIĆ
181. ANTE MARKOVIĆ
182. OLGICA SPEVEC
183. JASMIN UMIČEVIĆ
184. BORIS VIDIĆ
185. IVO ČOVIĆ
186. ŽELIMIR VUKINA
187. IVICA BABIĆ
188. BORIS KUNST
189. DAVORIN ANDROŠIĆ
190. JOSIP PROTEGA
191. MILAN SKOBLAR
192. ZORKO BADANJAK
193. ZVONKO BENCETIĆ
194. TATJANA HOLJEVAC
195. JOŠKO PODBEVŠEK
196. STJEPAN ANDRAŠIĆ

197. TOMISLAV THUR
198. MIRKO ZELIĆ
199. JOSIP BUCIĆ
200. MISLAV GALIĆ
201. PETAR TOLIĆ
202. BRANKO BAČIĆ
203. TOMISLAV BUDIN
204. BOŽO MARENDIĆ
205. MAJA PEČAREVIĆ
206. ZLATKO GLEDEC
207. JAKŠA MULJAČIĆ
208. VESNA DEJANOVIĆ
209. VLADIMIR DROBNJAK
210. ZORAN BOHAČEK
211. PERO HRKAČ
212. ZLATKO CRNIĆ
213. IVICA CRNIĆ
214. ROLAND ŽUVANIĆ
215. GORDAN MARIĆ
216. ANTE MATIĆ
217. ŽELJKO RAČKI
218. SMILJAN RELJIĆ.

INSTITUCIJE, PODUZEĆA, ORGANIZACIJE KOJE SU DIO HRVATSKE FINANCIJSKO – POLITIČKE OLIGARHIJE

Izradio: Istraživački tim neovisnog web portala domagojmargetic.com

Komunistička je elita već početkom 1980.-ih godina započela sa organiziranjem mreže institucija, poduzeća, financijskih kuća, organizacija, koje su bile, i ostale nakon 1990., umrežene u komunističku političko – financijsku oligarhiju. Preko tih je poduzeća izvlačen novac u komunizmu, a istovremeno su financijskim operacijama iz pokradenog novca nastala nova poduzeća, organizacije i institucije umrežene u ovaj oligarhijski lanac. Danas ova mreža institucija, organizacija, poduzeća, banaka, osiguravajućih kuća, broji više od tisuću subjekata koji kontroliraju gotovo cijelo hrvatsko gospodarstvo i sva ključna državna ministarstva su pod izravnim kadrovskim, financijskim ili političkim utjecajem tih poduzeća, institucija i organizacija, ili pojedinaca koji dolaze iz te mreže. Tijekom sljedećih mjeseci dopunjavati ćemo ovaj popis, tijekom istraživanja na projektu kojega provodi neovisni web portal domagojmargetic.com.

Popis institucija, poduzeća, organizacija, bankarskih kuća, osiguravajućih kuća, umreženih u komunističku financijsko političku oligarhiju (neka od tih poduzeća danas više ne postoje ali su bila dio ove mreže):

Privredna banka Zagreb
Zagrebačka banka
Hrvatska narodna banka
Pliva
Geotehnika
Industrogradnja
Agrokor

Croatia Osiguranje
Hypo banka
Nova banka
Genex (nekadašnji)
Katran
Chromos
Ljubljanska banka
Glumina banka
Atlantic trade
Adris grupa
TDR
Voće
Coning
INA
Europapress holding
Vjesnik
Hrvatski telekom
HTV
Raiffeisen banka
Hrvatska lutrija
Siemens
Končar
HBOR
Magma
HVB Croatia
FINA
Hrvatska poštanska banka
HEP
Vindija
Podravka
Lura
Erste banka
Varteks
Hrvatska udruga poslodavaca
Hrvatska gospodarska komora
Hrvatska odvjetnička komora
Hrvatska javnobilježnička komora
Hrvatsko novinarsko društvo
Hrvatski olimpijski odbor
Metro
Ingra
Tifon
Ekonomski institut u Zagrebu
Velebit
Ekonomski fakultet u Zagrebu
Pravni fakultet u Zagrebu
Croatia Airlines
Hrvatske vode
Hrvatske šume
Badel 1862
Hrvatski fond za privatizaciju

Allianz osiguranje
Addenda osiguranje
Farmacija
Hrvatske autoceste
Montmontaža
DIOKI
Aurum osiguranje
Belupo
Gramat
Generalturist
Elka
Uljanik
Deloitte i Touche
Šted banka
Autocommerce
Konstruktor
Euroherc
Ministarstvo financija
Ministarstvo unutarnjih poslova
Ministarstvo gospodarstva
Vlada RH
Trgovački sud u Zagrebu
Viski trgovački sud
Općinski sud u ZagrebuŽupanijski sud u Zagrebu
Ustavni sud RH

OSTOJIĆEVA SKUPINA

NAPOMENA: Ovo istraživanje
objavljeno je u tjedniku «Hrvatsko slovo» tijekom svibnja 2004. godine. Nakon njegova objavljivanja u «Hrvatskom slovu» pokrenuta je službena istraga Državnog odvjetništva, Protuobavještajne agencije i Ministarstva unutarnjih poslova o navodima i činjenicama koje su objavljene. Domagoj Margetić je dva puta odgovarao pred zajedničkom komisijom POA-e, MUP-a i DO-a, na tajnim ispitivanjima koja su održana u zagrebačkoj Kustošiji u sjedištu Ravnateljstva policije. Na te okolnosti s Margetićem je razgovarao i novi ravnatelj policije Ivica Franić, koji je u svibnju 2004. pokrenuo u Ravnateljstvu policije i službenu istragu o tzv. «Ostojićevoj skupini». Protiv Ivice Račana (bivšeg premijera i šefa SDP-a) i Ranka Ostojića (bivšeg ravnatelja policije i visokog dužnosnika SDP-a) Državno odvjetništvo pokrenulo je kazneni postupak, odnosno istragu. Kasnije je, međutim, cijeli slučaj prikriven, vjerojatno u sklopu političke nagodbe SDP-a i HDZ-a o potpori u Hrvatskom saboru. Nije teško pretpostaviti kako je dokaze prikupljene protiv bivše vlasti Sanader iskoristio kako bi ucijenio saborsku oporbu i time istrgovao njihovu suradnju u Saboru. Danas je glavni lik u toj priči Ranko Ostojić, član Uprave Slobodne Dalmacije nakon što je većinski vlasnik tih dnevnih novina postao Račanovo osobni prijatelj, medijski i financijski pokrovitelj Ninoslav Pavić. Ivica Račan postao je u sklopu dogovora sa Ivom Sanaderom («Savez za Europu») predsjednik Nacionalnog savjeta za praćenje pregovora sa Europskom unijom. Faton Zeqiri već se drugu godinu nalazi u zagrebačkom okružnom zatvoru u Remetincu (gdje sam ga kratko i vidio prilikom mojeg boravka u pritvoru u svibnju 2005.). Zeqiri mi je potvrdio kako su ga iz Državnog odvjetništva i Vlade pokušavali ucijeniti da povuče svoje izjave i informacije koje mi je dao tijekom istraživanja ove teme, ali je on to odbio, pa su i oni prekršili dogovor s njim kako će po izručenju Hrvatskoj biti pušten na slobodu. Ilegalni članovi «Ostojićeve skupine» koje u tekstu spominjem pod inicijalima danas su se povukli, žive samozatajno u Zagrebu i Hrvatskoj i ne bave se ovim

poslom. Cijela tajna pismohrana povučena je i sakrivena na nepoznatoj lokaciji nakon što je MUP dao nekoliko dana vremena «Ostojićevoj skupini» da sakrije dokumentaciju i opremu. MUP, Ravnateljstvo policije i POA, nikada nisu javno obznanili rezultate svoje istrage o «Ostojićevoj skupini». Ipak, potvrdili su njezino postojanje, a na tajnim sastancima Ivica Franić i Dragutin Cestar potvrdili su vjerodostojnost cijelog slučaja autoru ovoga istraživanja. U svjetlu nedavnih događanja oko ilegalnih prisluškivanja, Al Qaide u BiH i sličnih tema, ovo se istraživanje ponovno pokazuje aktualnim gotovo kao i u proljeće 2004. godine. Naravno postavlja se logičnim pitanje, zašto je cijeli slučaj prikriven i istraga obustavljena?!

Ekskluzivno otkrivamo detalje tajne međunarodne obavještajno policijske operacije u Bosni i Hercegovini

KAKO JE NASTALO SDP-OVO OBAVJEŠTAJNO POLICIJSKO PODZEMLJE RAČAN, OSTOJIĆ I BAJIĆ POMOGLI SU RATNIM ZLOČINCIMA KARADŽIĆU I MLADIĆU U BIJEGU?

Glavni sugovornik i suradnik Ostojićevog čovjeka Ž.D. u Sarajevu bio je Faton Zeqiri (koji još koristi ime Murat Murati) ključna osoba za razotkrivanje međunarodnog kriminalnog podzemlja na prostorima Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova. Ž.D. je uvjeravao Zeqirija da je cijela operacija isplanirana uz uglasnost hrvatske Vlade (koju je tada vodio SDP-ovac Ivica Račan, op.a.) te kako se svaka odluka donosi linijom koordinacije i zapovjedanja: Ž.D.-Ranko Ostojić-Mladen Bajić-Ivica Račan, te kako se koordinira s pojedinim visokim operativcima hrvatske obavještajne zajednice Ovih dana u Sarajevu traje prava obavještajno policijska drama. Naime, nakon nedavnih bezuspješnih pokušaja američke vojske u BiH i SFOR-a da uhite ratne zločince i haaške bjegunce Ratka Mladića i Radovana Karadžića, američka obavještajna agencija CIA pokrenula je navodno opsežnu istragu o tome tko je i na koji način sabotirao pokušaje uhićenja Karadžića i Mladića. Obavještajni podatci ukazuju kako su informacije o točnom mjestu skrivanja haaških optuženika bile potpuno točne i provjerene, te kako nije bilo moguće otkriti najmere međunarodnih snaga osim iz uskog kruga suradnika u toj višemjesečnoj obavještajnoj operaciji. Ipak, početci planiranja ove operacije i njezini sudionici vraćaju nas u proljeće 2003. i glavni grad Hrvatske: Zagreb. Tada je, naime otpočela i tzv. Operacija obotnica", odnosno formiranje tzv. "Ostojićeve grupe". Nitko do danas, nije međutim znao kako se radilo o formiranju međunarodne obavještajne skupine čiji je glavni cilj bilo stjecanje financijskih sredstava i informativno obavještajne prednosti isključivo odabranih Račanovih ljudi koje je koordinirao i vodio, te instruirao Ranko Ostojić, uz sudjelovanje određenih operativaca hrvatske obavještajne zajednice i glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića. Sredinom svibnja 2003. konačno je formirana obavještajno policijska ekipa s Račanovim i Ostojićevim "blagoslovom", koja se trebala uključiti u širu akciju u Bosni i Hercegovini.

Tajna obavještajna operacija u BiH

Ostojić je krajem svibnja 2003. u Sarajevo poslao operativca Ž.D. koji je imao zadaću organizirati ljude iz BiH za sudjelovanje u zajedničkoj operaciji koja je imala nekoliko ciljeva: rješavanje kriminala vezanog uz ilegalnu proizvodnju određenih proizvoda s hrvatskim licencama; rješavanje problema kriminala vezanog uz ilegalne migracije odnosno šverc ljudima; rješavanje problema kriminala vezanog uz puteve droge kroz Hrvatsku i BiH iz Španjolske preko BiH za Italiju; te najvažnije osmišljavanje obavještajne operacije pružanja informacijske logistike međunarodnim stabilizacijskim snagama u BiH za uhićenje ratnih zločinaca Ratka Mladića i Radovana Karadžića. Glavni sugovornik i suradnik Ostojićevog čovjeka Ž.D. u Sarajevu bio je Faton Zeqiri (koji još koristi ime Murat Murati) ključna osoba za razotkrivanje međunarodnog kriminalnog podzemlja na prostorima Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova. Ž.D. je uvjeravao Zeqirija da je

cijela operacija isplanirana uz uglasnost hrvatske Vlade (koju je tada vodio SDP-ovac Ivica Račan, op.a.) te kako se svakaodluka donosi linijom koordinacije i zapovjedanja: Ž.D.-Ranko Ostojić-Mladen Bajić-Ivica Račan, te kako se koordinira s pojedinim visokim operativcima hrvatske obavještajne zajednice. Centar u koji se pohranjivala sva pisana dokumentacija, izvješća i zapisnici operacije bio je u Bajićevu uredu, odnosno u Državnom odvjetništvu, gdje se i danas nalazi cjelokupna dokazna dokumentacija o ovoj obavještajno-policijskoj operaciji. Moj izvor u Obavještajnoj agenciji potvrdio je kako je načelnik OA-e Lončarić bio od samog početka upoznat s ovom vanjskom operacijom, te je prešutno dao pristanak na njezinu provedbu. Naravno, moj sugovornik tvrdi kako je sve to bilo nemoguće bez znanja i barem tajne suglasnosti predsjednika Republike Stjepana Mesića. Prema nekim informacijama i 6. odjel Ministarstva vanjskih poslova, odnosno njegov bivši načelnik imali su detaljne informacije te pisana izvješća o tijeku ove tajne akcije u BiH.

Probne akcije otkrile 4,5 milijuna tona "lažne" Vegete

Za početak Zeqiri je imao zadatak usmjeriti svoje napore na otkrivanje lanca ilegalnih proizvođača zaštićenog hrvatskog proizvoda Vegete na području Federacije BiH i Republike Srpske. Od svibnja do jeseni 2003. godine Zeqiri je otkrio lanac ilegalnih proizvođača Vegete, koji su proizveli ukupnu količinu od 4,5 milijuna tona lažne vegete, koje je informacije u Hrvatsku Ostojiću proslijedio Ž.D., a proizvodi koji su navodno zaplijenjeni u jednoj od akcija nisu nikada završili u službenim skladištima, nakon čega bi bili upućeni na uništavanje odnosno spaljivanje. Jedna od mogućnosti gdje su završili proizvodi višemilijunske vrijednosti u eurima razotkriva prave namjere Ostojića i Račana u ovim tajnim operacijama. Prema tvrdnjama mojeg izvora u Podravci Račan i Ostojić su, navodno, u dogovoru s predsjednikom Uprave Podravke Darkom Marincem dogovorili ilegalni povratak "lažne" Vegete na Podravkina skladišta u Hrvatsku, odakle je takav proizvod plasiran u europske zemlje za diskontnu cijenu, a iz tih je prihoda novac odlazio na "crne" SDP-ove račune. Uz proizvode zaplijenjeni su i strojevi kojima se "lažna" Vegeta proizvodila, te ostatci ambalaže i nepakiranog proizvoda.

Trgovina ljudima i Al-Qaedina mreža u BiH

Druga je zadaća Zeqirija (odnosno Muratija) bila razotkriti mrežu trgovaca bijelim robljem koji su koncentrirani u Bosni i Hercegovini i koji služe kao tranzitna mreža za zapadnu Europu, Italiju i treće zemlje. Naime, preko te mreže se ilegalno kroz BiH godišnje preveze više od 15 tisuća ljudi, od kojih većina odlazi u treće zemlje preko hrvatskih granica ilegalnim prijevozima preko granica sa BiH. Faton je Ostojićevim ljudima na čelu sa Ž.D. razotkrio i podatke o krijumčarima ljudima u BiH, čiju je mrežu na taj način gotovo u potpunosti razbio tako da se taj dio BiH kriminalnog miljea nije mjesecima oporavljao od šoka. Prilikom rada na toj akciji Zeqiri je uz pomoć jednog generala Armije BiH (koji se danas nalazi u Centralnom zatvoru u Sarajevu) došao do cjelovitog popisa s imenima i prezimenima, lažnim imenima i prezimenima, te adresama stanovanja pripadnika terorističke mreže Al-Qaeda i njihovih suradnika na području BiH. Taj je popis obuhvatio više od osam tisuća imena i adresa, koji je popis navodno Ž.D. proslijedio u Zagreb Ivici Račanu i Ranku Ostojiću. Prema informacijama kojima raspolaže moj izvor Račan i Ostojić te podatke i liste nisu proslijedili Sjedinjenim Državama, na što su bili obvezni sudjelovanjem Hrvatske u Globalnoj antiterorističkoj koaliciji.

Zatajena zaplijena 200 kilograma heroina?

Osim navedenih aktivnosti Zeqiri je pomogao hrvatskim operativcima pri otkrivanju puteva krijumčarenja opojnih droga preko teritorija BiH i Hrvatske, te je samo prilikom jedne od tajnih zaplijena na cesti između Bihaća i Banja Luke zaplijenjeno 200 kg heroina. Naravno, taj se podatak nije našao niti u jednom službenom izvješću, te niti tu činjenicu nisu mogli komentirati u

Federalnom MUP-u u Sarajevu prilikom našeg kasnonoćnog razgovora u utorak, 4.5.2004. Ono što ipak najviše začuđuje jest činjen ica da kod ovakvih zaplijena kojima je uglavnom rukovodio u ime Ranka Ostojića Ž.D., ne postoji službeni trag gdje je zaplijenjena droga otišla, te je li provedeno uništavanje odnosno spaljivanje zaplijenjenog heroina. Prema tvrdnjama nekih ljudi bliskih tzv. «Ostojićevoj grupi» upravo su se takvim aktivnostima i prodajom ovako zaplijenjene robe financirale nezakonite operacije Ostojićeve privatne, tajne policije. Da je to tako svjedoči i tvrdnja mojeg izvora koji svjedoči kako jeŽ.D. u Sarajevo i BiH dolazio s velikim gotovinskim iznosima kojima je plaćao usluge koje su trebale Ostojićevim ljudima. Tako je samo jednom prilikom uz sebe imao gotovinski iznos od više od 50 tisuća eura. Ako znademo da godišnji proračun pojedinih služba hrvatske obavještajne zajednice jedva prelazi 2 milijuna kuna, tada nam je jasno kako za samo jednu uslugu untar jedne operacije nije bilo moguće isplaćivati toliki novac iz proračunskih sredstava MUP-a i obavještajnih službа.

Otkrivena mreža Karadžićevih i Mladićevih suradnika te točno prebivalište haaških bjegunaca

Još je krajem siječnja 2003. američki veleposlanik za pitanja ratnih zločina Pierre Richard Prosper na sastanku s visokim predstavnikom u BiH Paddyem Ashdownom naglasio kako su SAD spremne poduzeti oštrije mjere za uhićenje Radovana Karadžića. Međutim, ono što je Amerikance mučilo bio je manjak suradnje domaćeg stanovništva i onog kruga ljudi u BiH koji su imali ili mogli imati informacije o kretanju i skrivanju ratnih zločinaca i haaških bjegunaca Ratka Mladića i Radovana Karadžića. «Prilikom privođenja pravdi Radovana Karadžića i njegovih zaštitara bit će upotrijebljen isti model kao u slučaju slamanja Slobodana Miloševića, izjavio je tom prilikom Prosper. I Ashdown je tom prilikom najavio odlučan i konačan obračun sa svima koji sudjeluju u zaštiti i skrivanju te pomaganju bijega Radovana Karadžića. Već sredinom lipnja, nakon što se suradnja Ostojićevih operativaca i Fatona Zeqirija pokazala zadovoljavajućom, Račan je navodno zatražio od Ostojića da se pokuša pomoći SAD-u u lovu na Karadžića kako bi se u predizbornoj godini na taj način dobili bodovi na polju vanjske politike i barem djelomično ublažili sukobi oko odnosa RH i Haaškog suda. Ž.D. je na sastanku sa Zeqirijem ponudio suradnju na skupljanju informacija o Radovanu Karadžiću, te nakon što je ovaj pristao surađivati i u toj akciji radnoj skupini se pridružilo nekoliko novih članova. Naime, na redovitim sastancima koji su se održavali u Sarajevu bili su nazočni Ž.D. (ispred Ostojićeve skupine i prema ovlaštenju za operaciju od Ivice Račana); Faton Zeqiri (glavni informator); izvjesna prevoditeljica Karmen (nitko joj točno ne zna prezime, ali je poznato da obavlja sve povjerljivije prevoditeljske stvari za Amerikance u BiH); Johan Bach (predstavnik međunarodne policije, inače iz Švedske) i američki general koji je vodio operaciju (inače porijeklom iz Meksika, nitko ne zna njegovo točno ime, obraćali su mu se po činu, jedina koja zna njegov puni osobni identitet je prevoditeljica Karmen). Faton je ovoj radnoj skupini osigurao točne podatke o kretanju Karadžića i Mladića, mjesta kojima se kreću te mjesta zadržavanja i skrivanja u određenim trenutcima. Također je prikupio sve podatke o pripadnicima skupine koja štiti i skriva Karadžića, njihova imena prezimena, adrese, te podatke o suradnicima u širem krugu. Podatci su bili višestruko provjeravani, a u cijelu je operaciju Zeqiri uspio uključiti i jednog od najbližih suradnika i tjelohranitelja Radovana Karadžića. Tako su se već od lipnja, pa tijekom srpnja akcije «stezanja obruča» oko Karadžića i suradnika, proširile i sve češće su se događali javni pretresi objekata i uhićenja njegovih najbližih suradnika. Jedna od takvih akcija odigrala se i 26.8.2003. na Palama. Operacija u kojoj su sudjelovali desetci američkih, francuskih i talijanskih vojnika započela je oko 10 sati ujutro raspoređivanjem snaga SFOR-a oko kuće Sonje Karadžić na Palama. Ostali pripadnici SFOR-a rasporedili su se na još šest lokacija u gradu te oko kuća koje pripadaju pristašama Radovana Karadžića. Cijelu je operaciju nadzirao i vodio zapovjednik SFOR-a general pukovnik William Ward. Istovremeno Zeqiri je pomogao SFOR-u u otkrivanju ilegalnih skladišta oružja bosanskih Srba i malih tvornica oružja, te je u paralelnoj akciji za koju je zaslužan taj «informator» nizozemska postrojba usastavu SFOR-a u akciji «Žetva» od 18.-25.8.2003. prikupila veliku količinu

ilegalnog oružja: 207 ručnih granata, 34 tromblonske mine, četiri ručne granate, devet protupješačkih mina, 1,3 kg eksploziva i 4793 okvira streljiva. U ookviru cijele operacije uhićen je i pripadnik Karadžićeva osiguranja Željko Janković Luna.

Ostojić je dojavio Srbima podatke o američkoj akciji

Obzirom da je većinu podataka o akciji imao i Ž.D. koji je američkom generalu bio osoba za vezu sa Zeqirijem, detaljne podatke o pripremi akcije za hvatanje Karadžića primio je u Zagrebu Ranko Ostojić, tadašnji ravnatelj policije. On je istu dokumentaciju predstavio Ivici Račanu na tajnom brifingu u Banskim dvorima, nakon čega je donesena kobna odluka kako se dalje ne će pružati logistička ni bilo koja druga potpora SAD-u u lovu na srpske ratne zločince u BiH. Bila je to odluka koju su Srbi preko posrednika dobro platili. Prema mojem izvoru na tajni račun koji su odredili Račan, Ostojić i njihovi suradnici uplaćeno je više od 27 milijuna eura za odavanje ovih važnih podataka o američkoj akciji uhićenja u BiH. Ostojić je tadaoperativcu Ž.D. izdao nalog da se podatci sa zapisnicima proslijede bosanskim Srbima. Naravno, nakon takvog postupka Račanove vlasti pokušaj SAD-a za uhićenje Radovana Karadžića bespovratno je propao. Zeqiri za takav ishod akcije optužuje Ž.D. i njegove nalogodavce Ranka Ostojića, Ivicu Račana i Mladena Bajića.

Neugodan svjedok o zločinačkoj organizaciji u političkom vrhu Račanove vlasti

Zbog toga što je osobno sudjelovao u ovoj akciji Faton Zeqiri predstavlja opasnog i neugodnog svjedoka o postojanju zločinačke organizacije u političkom vrhu Račanove vlasti, kao i političko-obavještajno-kriminalne zavjere koju su vodeći ljudi bivše vlasti očito pozamašno financijski naplatili od kupaca informacija: velikosrbijanskih ratnih zločinaca. Tako ispada da je Lučin raspisao nagradu za uhićenje generala Gotovine dok je istovremeno Ivica Račan preko svojih posrednika četnicima prodavao informacije koje su omogućile bijeg i skrivanje od Haaškog suda optuženicima za ratne zločine Ratku Mladiću i Radovanu Karadžiću. Nakon što je operacija propala, a Srbi dobili podatke o Zeqiriju kao informatoru Zeqiri se sam predao policiji prema dogovoru s Ž.D., jer je nakon toga trebalo uslijediti izručenje Hrvatskoj. Međutim, u novim uvjetima Zeqiri je završio u Centralnom zatvoru Sarajevo gdje se nalazi od 9. siječnja 2004., te mu do danas nije omogućena posjeta predstavnika hrvatskog Veleposlanstva ili međunarodne zajednice s kojima je surađivao u navedenim akcijama. Obitelj mu se skriva po Sarajevu, Srbi su mu obljepili kuću plakatima Radovana Karadžića i natpisima «Zaklat ćemo te». Račanu, Ostojiću i drugima očito bi odgovarao mrtav pod svaku cijenu, jer živ predstavlja prvog svjedoka političke korupcije i kriminala SDP-ova vrha. Kao takav mogao bi predstavljati i svjedoka za konačni obračun s reformiranim komunistima i njihovim starim obavještajno-policijskim instalacijama koje su im do sada osiguravale pozicije moći. Zeqirijev siguran dolazak u Hrvatsku i svjedočenje koje je voljan izreći pred sudom mogli bi sigurno dokinuti stare odnose unutar trulog političkoobavještajnog aparata koji predstavlja najopasniju Račanovu ostavštinu Hrvatskoj.

HRVATSKO VELEPOSLANSTVO SLUŽBENO NE ZNA NIŠTA

U utorak, 4.5.2004. navečer, razgovarao sam s dežurnim djelatnikom sigurnosti u hrvatskom Veleposlanstvu u Sarajevu kojemu sam postavio nekoliko pitanja. Je li Veleposlanstvo u zadnja tri mjeseca primilo službenu obavijest federalnih BiH vlasti o zamolbi Fatona Zeqirija da ga posjete službenici Veleposlanstva? Je li Veleposlanstvo u bilo kojem trenutku u posljednjih godinu dana imalo službenu informaciju o obavještajno-policijskoj operaciji u kojoj su sudjelovali najviši hrvatski dužnosnici i obavještajno-policijski operativci? Na ova pitanja službenik Veleposlanstva u Sarajevu odgovorio je vrlo kratko. Veleposlanstvo niti u jednom trenutku službeno nije imalo obavijest o traženju Fatona Zeqirija da ga se posjeti u Centralnom zatvoru Sarajevo, niti je imalo informacije o navedenoj operaciji na području Federacije BiH. Na pitanje da li bi Veleposlanstvo

trebalo imati informaciju ukoliko su hrvatski operativci sudjelovali u takvoj akciji u BiH službenik našeg Veleposlanstva odgovorio je potvrdno.

FEDERALNO MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA NE SMIJE KOMENTIRATI NAVODNU OPERACIJU I SUDJELOVANJE FATONA ZEQIRIJA

Glasnogovornik Federalnog MUP-a u Sarajevu Robert Cvrtak izjavio je kako Federalni MUP nema informacija, te niti smije niti može komentirati informacije o navodnoj obavještajnopolicijskoj akciji, jer te stvari operativno vodi SFOR, koji smije i ima ovlaštenja za samostalno djelovanje na području BiH. Stabilizacijske snage ne moraju o svojim akcijama izvijestiti Federalni MUP, izjavio je Cvrtak za Hrvatsko slovo. Cvrtak pritom nije mogao niti potvrditi niti demantirati navedenu operaciju i sudjelovanje Zeqirija u operaciji. Ipak, potvrdio je akciju vezanu uz pronalaženje pogona za proizvodnju "lažne" Vegete i strojeva za njezinu proizvodnju. Nije želio komentirati činjenicu je li Federalni MUP trebao znati za sudjelovanje Ostojićevih operativaca u akcijama na prostoru BiH, ili su isti mogli u tim akcijama sudjelovati bez znanja Federalnog MUP-a.

SRPSKO PODZEMLJE POKUŠALO JE U CENTRALNOM ZATVORU SARAJEVO UBITI FATONA ZEQIRIJA

Preko posrednika sam uspio razgovarati s Fatonom Zeqirijem kasno navečer u utorak, 4.5.2004. Izjavio je kako se boji za vlastiti život, jer su Srbi otkrili kako je on stajao iza otkrivanja informacija o mjestu na kojem se kriju Karadžić i Mladić. U zadnja tri mjeseca srpsko podzemlje u Sarajevu pokušalo je nekoliko puta fizički likvidirati Zeqirija u Centralnom zatvoru Sarajevo. Prije nekoliko tjedana Fatonu je skupina srpskih zatvorenika slomila nogu i ruku tijekom pokušaja ubojstva, na što zatvorske vlasti nisu reagirale. Nakon toga je dva puta pokušano trovanje tabletama i hranom, zbog čega je u jednom trenutku Zeqiri gotovo pao u komu. O svemu tome službene federalne vlasti tvrde kako nisu imale spoznaja, iako Zeqiri tvrdi kako je o svemu informirao predstavnike Vrhovnog suda koji su bili u obilasku zatvora.

Panika u hrvatskoj i BiH obavještajnoj zajednici
ISTRAGA PROTIV RAČANA?

Moj sugovornik tvrdi kako je još krajem 2002. došlo do tajnog dogovora Račana i Mesića o podjeli financijskih interesa u udjelima na ilegalnim tržištima nafte i naftnih derivata s jedne strane i prehrambenih proizvoda i vode s druge strane. Nakon objavljivanja prošlog broja Hrvatskog slova u hrvatskim i BiH obavještajno policijskim krugovima nastala je prava panika. Obavještajno-parapolicijsko podzemlje u Hrvatskoj svjesno je težine optužba koje na njihov račun iznosi živi svjedok, imenom i prezimenom, koji je bio ključna karika u njihovom lancu međunarodnog organiziranog kriminala. Osim toga, bespovratno je pokrenut proces istrage u redovima američkih snaga u BiH, jer su prema zadnjim informacijama iz Sarajeva pokrenute dvije paralelne istrage u međunarodnoj administraciji u BiH, i američkim vojno-obavještajnim snagama u Federaciji BiH. Scenarij obavještajne mafije prvi se put na ovim prostorima okrenuo protiv svojih «velemajstora», a opsežna istraga koja je ovih dana pokrenuta i u Zagrebu mogla bi razotkriti političke pokrovitelje ilegalne obavještajne mreže koja je svoj doseg imala na području cijele bivše Jugoslavije.

Svjedok među Račanovim suradnicima

Nakon objavljivanja zadnjeg članka
javio mi se jedan od bliskih Račanovih suradnika koji je stjecajem okolnosti znao za jedan dio Račanovih i Ostojićevih operacija, te samim tim može potvrditi vjerodostojnost onoga dijela navoda o obavještajno-policijskoj operaciji u BiH o kojima je osobno imao spoznaje surađujući s novim,

starim predsjednikom SDP-a. Naime moj sugovornik tvrdi kako je još krajem 2002. došlo do tajnog dogovora Račana i Mesića o podjeli financijskih interesa u udjelima na ilegalnim tržištima nafte i naftnih derivata s jedne strane i prehrambenih proizvoda i vode s druge strane. Tako je ilegalno tržište nafte i naftnih derivata u regiji pripalo «Mesićevom klanu», a prehrambenih proizvoda i vode «Račanovom klanu», čime su podijeljeni interesi u vrijednosti od više desetaka milijarda kuna tijekom samo jednog mandata na vlasti. U tim se operacijama, navodno, Račan najviše oslonio na «Podravku» i «Agrokor», dok se Mesić usmjerio na Tomislava Dragičevića i nacionalnu naftnu industriju INU. Crno tržište nafte u BiH je išlo preko ljudi od povjerenja zatvorenog šefa Sjeverozapadne Bosne Fikreta Abdića-Babe (koji je bio i jedan od tajnih sponzora Stipe Mesića, preko njegova prijatelja i pokrovitelja Jure Klarića), te su «nestali» kamioni nafte i «nestale količine» naftnih derivata dnevno prevažane preko Bihaća i Banja Luke u ilegalna spremišta na području Federacije BiH, od čega je novac sjedao na izdvojene inozemne račune. Navodno se veliki dio korespondencije o tim transakcijama i poslovima krio kod Jure Klarića, kontroverznog Mesićeva predizbornog sponzora i vlasnika poduzeća Klariko voće. Zanimljivo je što Zeqiri tvrdi kako je za Klarića odrađivao i određene prljave poslove, te je tako jednom prilikom, prema vlastitoj tvrdnji, bio plaćen od Jure Klarića da izvrši ubojstvo jedne zagrebačke odvjetnice M.Đ., koja je radila za Klarića. Kao je zbog posredovanja jednog čovjeka M.F. Zeqiri odbio odraditi taj posao, kasnije je upravo preko te odvjetnice dogovoren sarajevski satsanak Zeqirija s MUP-ovim operativcem Željkom Dolačkim. M.F. je prvi put u svibnju 2003. navodno vodio Dolačkog na operativni sastanak i dogovor sa Zeqirijem, te je istom bio jamstvo za uspjeh suradnje na tajnoj operaciji u BiH. Te navode je potvrdio i sam Zeqiri. Zanimljivo je kako u nekim predmetima spomenuta odvjetnica M.Đ. danas zastupa Ranka Ostojića, bivšeg ravnatelja policije i vodeću osobu tzv. «Ostojićeve skupine». Istovremeno ta je odvjetnica i pravni zastupnik Fatona Zeqirija, te mu je cijelo vrijeme tvrdila kako je u tijeku njegovo iručenje Hrvatskoj, iako je to bila potpuna laž i obmana kako bi ključnog svjedoka držali daleko od hrvatskih istražnih organa.

Dolački je pokušao kupiti Zeqirijevu šutnju

U petak, 7. svibnja ujutro, Zeqrija je u sarajevski zatvor telefonski nazvao Željko Dolački i prijetio mu zbog razgovora s novinarima (odnosno s glavnim urednikom Hrvatskog slova). Ponudio je Zeqiriju u zamjenu za šutnju sto tisuća američkih dolara i rješavanje hrvatskog državljanstva, te «hitni transport za Hrvatsku, što je upravo u postupku rješavanja». Nakon toga je u istu konstrukciju Zeqirija pokušao uvjeriti i sudac Kantonalnog suda u Sarajevu Adamović, koji je u tajnosti primio Zeqirija, alias Murata Muratija i rekao mu «kako je upravo razgovarao sa Zagrebom i kako će on biti u Hrvatskoj u roku od nekoliko dana, samo neka šuti o cijeloj stvari ukoliko ga posjete istražitelji ili predstavnici hrvatskog Veleposlanstva». Tada je telefonom Dolački potvrdio Zeqiriju kako je razgovarao s Ostojićem i kako će njegov status i novac koji mu duguju za sudjelovanje u operaciji biti vrlo brzo riješeni, samo neka šuti i ne razgovara više s novinarima.

Zeqiri svjedok postojanja «Ostojićeve skupine»

Prema svemu sudeći, a i prema tvrdnjama svjedoka ove operacije iz Zagreba M.F., Faton Zeqiri predstavlja krunskog svjedoka o postojanju «Ostojićeve skupine», ali i cijele mreže obavještajno-parapolicijskog podzemlja koje premreženo s organiziranim kriminalom operira na području Hrvatske, BiH, Makedonije, Srbije i Crne Gore, Kosova i Albanije. On bi mogao prvi put u suvremenoj policijsko-obavještajnoj praksi Hrvatske biti svjedokom koji može vjerno rekonstruirati anatomiju obavještajne mafije na prostorima navedenih država. Naime, za sada je prema tvrdnjama svjedoka sasvim izvjesno kako postoje dva glavna centra «Ostojićeve skupine»: Zagreb i Split. U Zagrebu je jedan od glavnih operativaca te paraobavještajne i parapolicijske skupine bio upravo Željko Dolački, poznat među ostalim i po sudjelovanju u aferi oko tzv. «Zločinačke organizacije» i Dunje Pavličeka Patak i radovana Ortynskog. Prema podatcima iz «Domjanovićeve predstavke»

glavni operativci «Ostojićeve skupine» u Splitu bili su djelatnici i bivši djelatnici PU Splitsko-dalmatinske: «... dolaskom novog rukovodstva PU Ostojića i Guština, A. Pervana, Marin Mariu, Tonću Ćosiću i drugima porasla su krila te se sam Pervan hvalio kako ima podršku od tada zamjenika a sada načelnika policijske uprave Serđa Guština i to preko kriminalnih veza sa Ivicom Bagom i njegovim sinovima, kojima je Pervan činio i prije usluge, uz posredstvo Mile Dropulić i Zdravka Galić, te Marin Maria, Vinka Maljića, Jakova Grubišića, Ante Belaka ...». O svemu je Domjanović dva puta u pisanom obliku upozorio Ostojića još u vrijeme kada je ovaj bio načelnik PU Splitsko dalmatinske, i to 5.4.2000. i 11.4.2000. A o sprezi bivšeg ravnatelja policije s kriminalnim miljeom piše «vrlo su aktualne priče kako se isti korumpirao prodajući poslovne prostore grada Splita, te da je njegova konstanta Milan Dujmović te pekar Bikić (priča se da je on jedan od onih preko kojih je Ostojić kupio poslovne prostore uz malo mita), koji su zavladali sa Ostojićem».

Sprega Račan-Ostojić-Gareljić-Antunović

Međutim u cijelu se priču oko ove obavještajno-poslicijske akcije uključuju i imena Željke Antunović i Zlatka Gareljića koji su u ovim aktivnostima prema tvrdnjama mojeg sugovornika bili premreženi sa Račanom i Ostojićem, te cjelokupnom njihovom strukturom. Naime, preko ilegalnih skladišta oružja organizirano se prodavalo oružje iz RH preko BiH i Republike Srpske trećim zemljama, uglavnom arapskim organizacijama i aktivnistima Al Qeide na području Federacije BiH. Gareljić je predstavljao izravnu vezu između Ivice Račana i predsjednika SDP-a BiH Zlatka Lagumđije, koji je s cijelom akcijom i sa svim ovim aktivnostima bio u cijelosti upoznat, te su i neke financijske isplate Lagumđiji išle preko Gareljića. Isti je preko operativaca u BiH nadzirao tajna, ilegalna skladišta oružja u Republici Srpskoj, Federaciji BiH i Republici Hrvatskoj, dok je oružje u treće zemlje odlazilo preko bijeljinskih, srpskih operativaca, a novac završavao preko bankovnih računa u Bugarskoj na računima u europskim zemljama koje bi odredili čelni ljudi SDP-a.

Istraga protiv Račana i Ostojića

Prema neimenovanim izvorima, MUP će
uskoro prema zahtjevu Državnog odvjetništva započeti s istragom činjenica i navoda i ovoj obavještajnoj aferi, u koju su vrlo usko uključeni i Ivica Račan i Ranko Ostojić. Obzirom da iz riječi glavnog državnog odvjetnika proizlazi kako nitko ne će biti izuzet iz ove istrage za pretpostaviti je kako će se pod istragom naći i Račan i Ostojić, kao jedni od vodećih likova ove međunarodne obavještajne afere. Formalno, nakon što MUP provede istragu u kojoj bi na neki način bio ispitan i Faton Zeqiri te drugi svjedoci afere i ilegalnih operacija u BiH, odlučivalo bi se i o zahtjevu za skidanjem zastupničkog imuniteta Ivici Račanu kako bi se omogućilo i njegovo ispitivanje tepojavljivanje pred istražnim organima i Sudom. Šef SDP-a to ne bi mogao izbjeći, niti se pozivati na politički revanšizam nove vlasti, jer će u tom slučaju upravo međunarodna zajednica, a osobito Sjednjene Američke Države inzistirati na dosljednom provođenju istrage i kaznenoj odgovornosti svih umiješanih osoba u tu aferu bez obzira na koga se to odnosilo. Uostalom i glavni državni odvjetnik je potvrdio kako će se istraga provesti protiv SVIH odgovornih.

ŽELJKO DOLAČKI PRIJETIO GLAVNOM UREDNIKU HRVATSKOG SLOVA

U petak, 7.5.2004., navečer oko 21 sat glavni urednik Hrvatskog slova razgovarao je s jednim od glavnih sudionika obavještajne afere Željkom Dolačkim, djelatnikom MUP-a. Dolački je u razgovoru s Margetićem bio neugodan i u jednom trenutku počeo je prijetiti glavnom uredniku HS-a, prijetnjama kako će «ga sreditи i začepiti mu usta zauvijek», «kako zna kako se obračunati s takvima», «nek se pazi mraka i na putu kući», «takvi kao ti su i prije nestajali». Odmah nakon prekida razgovora te su prijetnje prijavljene policiji, a o istima sam upoznao i glavnog državnog

odvjetnika. Inače, tijekom pokušaja da se ustvrdi gdje je i čiji točno delatnik Željko Dolački i MUP i Policijska uprava zagrebačka tvrdili su kako kod njih «nije registriran», pa ipak kod prijetnji glavnom uredniku HS-a Dolački se pozivao na moć njegova ovlaštenja i značke, te kako ga sada može bilo gdje pronaći i pokupiti.

Mladen Bajić, glavni državni odvjetnik RH:
POKREĆEMO ISTRAGU O NAVODNOJ OBAVJEŠTAJNO-KRIJUMČARSKOJ AKCIJI

U ponedjeljak, 10. svibnja 2004. razgovarao sam s glavnim državnim odvjetnikom Mladenom Bajićem o navodima i sadržaju teksta u Hrvatskom slovu od 7.5.2004., pod naslovom «Račan, Ostojić i Bajić pomogli su ratnim zločincima Karadžiću i Mladiću u bijegu?». Mladen Bajić izjavio je ekskluzivno za Hrvatsko slovo kako je u Državnom odvjetništvu «formiran spis, koji je danas poslan MUP-u, kako bi se provjerile činjenice i okolnosti koje se navode u tekstu, te da se istraži istinitost navoda u članku». «Provjeriti ćemo sve što Zeqiri govori u Hrvatskom slovu i vidjeti ima li elemenata kriminaliteta u tome», izjavio je Bajić. Također je potvrdio kako je zatražio i provjere navoda o tzv. «Ostojićevoj skupini», te kako će Državno odvjetništvo istražiti radi li se o odavanju službenih tajna u nastupima bivšeg ravnatelja policije i ima li u nečijem, bilo čijem djelovanju elemenata i obilježja kaznenih djela. Pri tomu, naglasio je Bajić ne će voditi računa o imenima osoba koje su upletene, već će se činjenice provjeravati i istraživati objektivno, bez obzira o kome se radi.

EKSKLUZIVNO IZ CENTRALNOG ZATVORA U SARAJEVU

Razgovor sa ključnim svjedokom obavještajno-policijske akcije Fatonom Zeqirijem (razgovarao Domagoj Margetić):

MESIĆ ĆE ME IZVUĆI JER SAM MU NOSIO NOVAC

Kako je započela Vaša suradnja sa Željkom Dolačkim i sudjelovanje u obavještajnopolicijskoj operaciji u BiH?

U proljeće 2003. meni je u Sarajevo došao prijatelj M.F. sa Željkom Dolačkim i predložio misuradnju u akcijama koje mi je Željko opisao. M.F. je garantirao za njega i rekao da misli kako se trebam uključiti. Željko mi je rekao da žele otkriti crno tržište hrane, droge i ljudi preko granice BiH i RH, te mogu li im pomoći informacijama i podatcima kojima raspolažem. Tada mi je rekao kako iza cijelog projekta stoji hrvatska Vlada i ravnatelj policije i predsjednik Račan, te da ću biti siguran i dobro nagrađen ako se uključim. Prihvatio sam uz uvjet da mi odmah plate 100 tisuća dolara, a kasnije još milijun dolara, te da mi omoguće povratak u Hrvatsku i nove hrvatske papire. Željko je rekao kako to mora provjeriti s Ostojićem te ga je nazvao telefonom i rekao kako ovaj to mora provjeriti sa Račanom. Nakon jedno pola sata Ostojić se javio i rekao kako dogovor vrijedi, te da će mi platiti za početak dio dok ne dokažem u akciji da mogu odraditi posao. Konatkt osoba nam je bila i «Crna» (odvjetnica M.Đ. u Zagrebu) preko koje smo se nekad dopisivali. Ja sam «Crnoj» spasio život kad mi je Jure Klarić, za kojeg sam nekad radio, plati da je ubijem. Tada me M.F. zamolio da to ne učinim, a obzirom da mi je on kao brat i otac ja je nisam ubio, nego sam joj sve ispričao. Tu smo se sprijateljili i onda smo često tijekom akcije kontaktirali preko nje i dopisivali se preko njezinog ureda u Zagrebu. Kod nje su dolazile i osobe visoko pozicionirane u MUP-u i Državnom odvjetništvu i policiji, pa smo često razmjenjivali informacije. Preko nje su često komunicirali i drugi iz skupine.

Koliko ste se puta vidjeli s Dolačkim?

Dvadesetak puta, obično je dolazio u Sarajevo na tajne obavještajne sastanke na kojima smo dogovarali detalje operacija i pojedinih akcija. On bi uvijek za ključne odluke zvao telefonom Ostojića, koji je s Račanom dogovarao strategiju i onda nama javljao kakva je odluka i što trebamo raditi. Takva je bila hijerarhija. Račan je davao naloge Ostojiću, Ostojić Dolačkom, a Željko je davao naloge meni i s njim sam ja radio na terenu u BiH. Moram reći da sam imao i Mesićeve garancije za operaciju i da se mogu uključiti.

Kakve veze ima Mesić s tim? Kako ste došli do predsjednika Mesića?

Ja sam s Mesićem jako dobar privatni prijatelj. Mi smo stvarno jako dobri i on bi za mene sve učinio. Ja sam mu često nosio novce u vreći koje mu je trebalo prenijeti ili od Jure Klarića ili od Abdića, već kako bi trebalo. Osim toga odradio sam mu i neke druge privatne stvari za koje mi je dužnik. On bi mene odmah primio da sam u Hrvatskoj i sve bi mi riješio što od njega zatražim. Zato sam ga i pitao da li da se uključim u operaciju sa Dolačkim, pa mi je i on garantirao da je to u redu i da sudjelujem u akciji. Mesićće me i izvući iz svega ovoga sada, zvao sam ga i obećao je.

Ali, za Vas nitko ne zna u Hrvatskoj. Zvao sam nekoliko adresa i sve provjeravao svi tvrde da nikada nisu čuli za Vas, uključujući i Dolačkog?

Lažu. Ima ovdje nekoliko svjedoka koji znaju za cijelu operaciju. Osim toga pitajte i M.F. i «Crnu», ona je moja odvjetnica. I jedan djelatnik međunarodne policije u BiH može pšotvrditi da je to istina. Pitajte Johanna Bacha evo vam njegov mobitel (nakon nazivanja i provjere utvrdio sam da mobitel stvarno pripada tom gospodinu, op.a.). Osim toga od kuda mi svi njihovi tajni brojevi pa i Mesićev? Možete pitati i sudca Adamovića, pitajte Ostojića, pa ćete vidjeti govorim li istinu.

Oni tvrde kako nikad nisu čuli za Vas, osim M.Đ. i M.F.

Lažu, kako mogu to govoriti. Kažem vam to je istina, sada sam razgovarao sa Željkom i uvjeravo me da je sve u redu da je dogovorio s nadležnima moje prebacivanje u Hrvatsku. I jedan američki general može sve to potvrditi koji je kao obavještajac sudjelovao u akciji u kojoj smo pokušali uloviti Karadžića i Mladića.

Što se dogodilo s tom akcijom?

Meni ni danas nije jasno. Imali smo informaciju iznutra, od čovjeka koji je stalno boravio uz Karadžića u sobi i nikad ga nije napuštao. Informacija je bila milijun posto točna gdje se Karadžić nalazi, pa ipak kada smo došli, dočekali su nas Srbi spremni na akciju a Karadžića više nije bilo i svi su znali da se akcija spremala. Ne postoji drugo objašnjenje, nego ono što sma ja čuo od mojih ljudi da su sve informacije Karadžićevim ljudima prodane iz Hrvatske.

Tko je mogao prodati te informacije Srbima?

Jedino Račan i Ostojić. Oni su jedini znali za to u Hrvatskoj. Kad je akcija propala pitao sam Željka što se dogodilo, a on mi je rekao kako je Ostojić poručio da tako mora biti i da je to viši interes i da ne pravim nikakve probleme oko toga. Međutim, kada sam se vidio s nekima sa srpske strane potvrdili su mi da su im informacije prodali iz hrvatske Vlade i da su to bili Ostojićevi ljudi. Moj mi je čovjek rekao kako je Račanu vrijednija trgovina s Karadžićem vrijedna milijarde nego izručenje karadžića Haagu, pa da im propadne posao na kojem zarađuju milijarde u samo nekoliko godina. Jer, pazite da je Karadžić ulovljen pada cijela mreža jegovih ljudi u BiH i ovakvi su poslovi dalje nemogući. I američki obavještajci su uhvatili podatke o Ostojićevoj trgovini podatcima o lovu na

Karadžića. Ne znam zašto je to tako, nije me briga. Meni samo neka plate obećano i neka me smjeste u Hrvatsku. Baš me briga za drugo.

Pročitao sam Vam tekst koji je objavljen prošlog tjedna u Hrvatskom slovu. Je li akcija istinito opisana?

Sve što ste napisali tako se i dogodilo. Ja sam spreman to i posvjedočiti ukoliko me prevedu u Hrvatsku i daju mi zaštitu. Spreman sam govoriti o svemu, a i znam svjedoke koji mogu sve to potvrditi. Ja sam mislio da tu operaciju radimo za hrvatsku Vladu, a sad ispada da smo radili nečiji privatni prljavi posao. Izgleda da je to bila privatna Ostojićeva akcija, jer kako inače objasniti da Dolački nije prijavio niti 200 kg heroina koji je pronađen, niti šverc ljudima, niti zaplijenjene devize i pokretnine. Gdje su te milijunske vrijednosti završile. To znaju samo Ostojić i Željko. Njih trebate pitati za to. Ja samo znam da sam puno odradio, a da oni nisu ispoštivali dogovor. Čak sam ima našao popis imena 8 tisuća pripadnika i suradnika AlQeide u BiH sa točnim adresama i gdje se trenutno nalaze, našao sam im pet kampova islamskih terorističkih skupina. Šta sam im još trebao dovesti na tanjuru Osamu bin Ladena?

Znači, Vi tvrdite da su za sve sigurno znali Stipe Mesić, Ivica Račan i Ranko Ostojić?

Točno. Znam da su sve znali. Ja sam razgovarao s Mesićem i on je potvrdio da sve zna. Ne znam zašto bi sada govorio drugačije. Ima i moj kontakt čovjek s njim u Zagrebu koji ga stalno vidi i čuje. On će to potvrditi. A Željko zna da su Račan i Ostojić znali. Ponekad sam i ja slušao s njim njegove telefonske razgovore. Neke je razgovore Željko i snimao radi svoje sigurnosti. To je sigurno.

Zašto onda svi tvrde da ništa ne znaju?

Nemam pojma, ali ako to tvrde lažu. Sve znaju, ali lažu i sad sebe izvlače.

(Faton Zeqiri danas se nalazi u zatvoru u Lepoglavi gdje služi zatvorsku kaznu zbog ubojstva koje je počinio u Republici Hrvatskoj)

SVJEDOK RAČANOVOG KRIMINALA TRAŽI IZRUČENJE HRVATSKOJ

Krunski svjedok obavještajno-policijsko-političkog kriminala Ivice Račana i njegova establishmenta postavio je prije dva dana svoje uvjete za svjedočenje pred hrvatskim istražnim tijelima. Faton Zeqiri je, naime, preko sudaca Kantonalnog suda u Sarajevu Adamovića i Mehmeda Šatora zatražio izručenje Republici Hrvatskoj, kako bi mu se pružila mogućnost rasvjetljavanja detalja ilegalne obavještajno-policijske akcije kojom su rukovodili Račan i Ostojić.

Posljednjih desetak dana provjerio sam više od pedeset različitih izvora i svjedoka podataka i informacija koje je u razgovorima za Hrvatsko slovo dao zatvorenik Centralnog zatvora u Sarajevu Faton Zeqiri, ključni svjedok Račan-Ostojićeve obavještajno policijske akcije u BiH. Zeqiri, međutim, razotkriva detaljne odnose unutar političko-obavještajnog podzemlja u Hrvatskoj i BiH, te razotkriva cijelu mrežu koja je logistički, informacijski i financijski pokrivala akcije za koje se danas tereti tzv. «Ostojićeva skupina».

Mreža kojom su koordinirali Račan, Ostojić i Mesić

Mrežni sustav koji su osmislili u SDP-ovom političkom vrhu imao je kao glavnu zadaću onemogućiti razotkrivanje cijele priče i svih njezinih sudionika, tvrdi Zeqiri. Zeqiri je otkrio detalje o sustavu koji je osmišljen u hrvatskom političkom vrhu radeći za Juru Klarića, surađujući sa

Stjepanom Mesićem, te u kontaktima sa odvjetnicom M.Đ. «Crnom» iz Zagreba, te u zajedničkim obavještajnim akcijama sa Željkom Dolačkim. Informacijsko obavještajno-dokumentacijski centar mreže uspostavljen je u odvjetničkom uredu M.Đ. u središtu Zagreba, preko kojeg su sudionici operacija i komunicirali poštom, telefonom, telefaksom i osobno, obzirom da je Ostojić osiguravao da navedeni ured ne bude praćen po bilo kojoj obavještajnoj službi u Hrvatskoj. to je mjesto za Ostojićeve operacije predstavljalo apsolutno sigurnu lokaciju, kako svjedoče i drugi svjedoci M.F. i O.B. Istovremeno, odvjetnica M.Đ. bila je u ovim ilegalnim obavještajno-policijskim akcijama poveznica između «Mesićevih» i «Račanovih» ljudi, kao i veza sa ljudima iz kriminalnog podzemlja, te srbijanske mafije i obitelji Slobodana Miloševića. Naime, M.Đ. je još od početka 90-ih godina prošlog stoljeća bila glavni informator iz Hrvatske ljudi bliskih Slobodanu Miloševiću, te je održavala redovite konakte s tim ljudima. Iako su to u jednom trenutku doznali iz hrvatske obavještajne zajednice, u zadnji ju je trenutak zaštitio jedan politički moćnik blizak obavještajnom podzemlju. M.Đ. je bila koordinator akcija koje su se planirale u dogovoru s «Mesićevim» ljudima koje je predstavljala izvjesna odvjetnica iz Zagreba «Amira», koja je pak bila glavna veza sa Josipom Manolićem, Stjepanom Kraljem, Jurom Klarićem, Stjepanom Mesićem i talijanskim poduzećima i bankama preko kojih su prebacivani «crni» novci za aktivnosti njihove mreže. Kako tvrdi Zeqiri, upravo preko Jure Klarića i njegovih ljudi osigurana je komunikacija i poslovanje s ljudima Fikreta Abdića-Babe i Radovana Karadžića u BiH i Republici Srpskoj. Stjepan Mesić je bio glavni pokrovitelj aktivnosti Tomislava Dragičevića i INE na crnom tržištu nafte u BiH u dogovoru s Igorom Petrenkom i Karadžićevim ljudima.

Tri linije komunikacije prema Račanu

Prema Račanu su iz ureda M.Đ. postojale tri
linije komunikacije. Glavna veza s Račanom, tzv. «sigurna linija» bila je preko njegove bivše supruge, danas sutkinje Ustavnog suda Agate Račan. Naime, «instrukcije» za komunikaciju prema Agati Račan u uredu M.Đ. dobivala bi izvjesna V.I., inače bliska prijateljica bivše Račanove supruge i osobna prijateljica M.Đ. Druga linija komunikacije prema Račanu išla je izravno preko Ranka Ostojića, koji je bio ustalnoj vezi preko sigurnog broja mobitela sa Željkom Dolačkim i Robertom Kraljem, glavnim operativcima tzv. «Ostojićeve skupine». Dolački je bio glavna veza sa tzv. «Sarajevskom skupinom» na čelu koje je bio Faton Zeqiri, a u kojoj su među ostalim bili i neki visoki vojni dužnosnici BiH. U uredu M.Đ održavali su se i tajni sastanci na kojima su razmjenjivane informacije koje je iz Državnog odvjetništva donosila na ilegalan način izvjesna Mikica Munjin-Vertag, koju je kao tajnicu Državnog odvjetništva zaposlio Radovan Ortinsky. Ista je djelatnica Državn og odvjetništva često o aktivnostima D.O. izvješćivala Ranka Ostojića i članove skupine kako bi oni znali koordinirati vlastite aktivnosti. Preko članova iste mreže Ivica Račan bio je u vezi s O.B. koji je bio zadužen za onaj dio operacija i akcije koje su se vodile preko teritorija Makedonije i koji je Račanovoj i Ostojićevoj mreži osiguravao tzv. «Makedonsku vezu». Taj dio akcija dovodi do jednog bivšeg ministra u makedonskoj Vladi Lj.B., zbog kojeg je bio uspostavljen poseban operativni centar «Aleksandri» u Puli, a taj je dio mreže bio zadužen za ilegalnu prodaju oružja preko Makedonije. Tako zarađen novac u Hrvatskoj je završavao transferima preko poduzeća Macedonian Tobacco.

Zeqiri bi za petnaestak dana mogao biti u Hrvatskoj?

U razgovoru sa Zeqirijevom suprugom doznao sam kako je taj krunski svjedok Račanova kriminala postavio uvjete za dolazak u Hrvatsku i svjedočenje o obavještajno-policijsko političkoj aferi u Hrvatskoj i BiH. Prema tome, pravosudna tijela RH uskoro bi mogla zatražiti od Federalnog ministarstva pravde BiH izručenje Fatona Zeqirija. On je, navodno, svoje izručenje i svjedočenje uvjetovao jedino izvlačenjem njegove obitelji iz Sarajeva na sigurno, kako bi ih se zaštitilo od mogućih napada i životne opasnosti u glavnom gradu BiH. Prema neimenovanim izvorima Zeqiri bi

se u Hrvatskoj mogao naći već kroz petnaestak dana. Operaciju njegova izručenja, ipak, pokušavaju ometati ljudi koji su sačinjavali «Ostojićevu skupinu», pogotovo njezin dio koji nije bio vezan uz sustav MUP-a. Taj pospis ljudi u ovom trenutku posjeduje četvero ljudi: M.F., I.F., Faton Zeqiri i Ranko Ostojić. Taj četverac jedini zna imena, prezimena, adrese pripadnika «Ostojićeve skupine», te njihove zadaće koje su obnašali u ilegalnim obavještajno-policijskim akcijama. Također, jedino oni raspolažu podatcima o mreži iz koje su se ovakve operacije financirale. Prema svemu sudeći, nepouzdani ljudi iz ovog četverca mogli bi predstavljati nezgodne svjedoke, najopasnije «insidere». Prema nekim informacijama, I.F. je već nestao, odnosno neko vrijeme nije viđen u javnosti, Zeqirija su pokušali likvidirati u Sarajevu, a za sada jedino dobro međusobno funkcioniraju Ranko Ostojić i M.F.. Svako odugovlačenje MUP-a i Državnog odvjetništva da ispita sve moguće sudionike operacija otvara mogućnosti za nestanak ili ušutkavanje ključnih svjedoka, te prestrojavanje dijelova «Ostojićeve skupine» u neke nove skupine, što prema mojim informacijama pokušavaju određeni operativci skupine.

OSTOJIĆ SAKRIO DIO ARHIVE MUP-a I RASPOLAŽE VLASTITOM OBAVJEŠTAJNOM DOKUMENTACIJOM

Prema mojim izvorima Ranko Ostojić je
samo dva dana prije svoje smjene u potpunosti očistio svoj ured i MUP-oovo Ravnateljstvo policije od dokumentacije koja bi bila i najmanji trag o ilegalnim obavještajno-policijskim operacijama. Sasvim je izvjesno, međutim kako je zagrebački dio «Ostojićeve skupine» brojao 35 djelatnika, od kojih su neki raspolagali ilegalno izdanim značkama i ovlaštenjima Interpola te nekoliko stranih obavještajnih službi. Tako je primjerice Željko Dolački prema vlastitom priznanju i svjedočenju Fatona Zeqirija raspolagao s iskaznicom i značkom Interpola i imao je ovlaštenje i iskaznicu suradnika američke agencije FBI. Dva dana prije smjene Ostojić je članovima svoje skupine dodijelio nova rješenja o novim radnim mjestima, te je i formalno raspustio ilegalni obavještajnopolicijski tim. Svu dokumentaciju o djelovanju tima i informacije do kojih je skupina dolazila u svom radu Ostojić je otuđio i zadržao za sebe. Iako tvrdi kako je skupina bila utemeljena na zakonskim propisima, sigurno je da se radilo o nezakonitoj akciji SDP-ovog ravnatelja policije.

FATON ZEQIRI TRAŽI IZRUČENJE HRVATSKOJ

Krunski svjedok obavještajno-policijsko-političkog
kriminala Ivice Račana i njegova establishmenta postavio je prije dva dana svoje uvjete za svjedočenje pred hrvatskim istražnim tijelima. Faton Zeqiri je, naime, preko sudaca Kantonalnog suda u Sarajevu Adamovića i Mehmeda Šatora zatražio izručenje Republici Hrvatskoj, kako bi mu se pružila mogućnost rasvjetljavanja detalja ilegalne obavještajno-policijske akcije kojom su rukovodili Račan i Ostojić. Surpuga Fatona Zeqirija, Mersija poručila mi je u zadnjem telefonskom razgovoru kako informacije koje je Zeqiri dao u razgovorima sa mnom nisu niti trideset posto od svega što zna i čime raspolaže o obavještajno-političkom podzemlju kojim je rukovodio bivši hrvatski premijer. Iako u Hrvatskoj postoji za njim tjeralica zbog kaznenog progona, Zeqiri je zatražio izručenje Hrvatskoj kako bi svjedočio o svemu o čemu je govorio meni u Hrvatskom slovu. To dodatno dokazuje vjerodostojnost njegovih tvrdnja, jer je bez toga zahtjeva u Sarajevu prošlog tjedna mogao biti pušten na slobodu ili je mogao izabrati odlazak na Kosovo. Prema mojim informacijama, hrvatski MUP do danas nije uputio službeni zahtjev za izručenje niti je to učinilo Ministarstvo pravosuđa RH. Kako ipak doznajem, nakon napisa u Hrvatskom slovu namjeravaju to učiniti kako bi osigurali njegovo svjedočenje na okolnosti izjava u HS-u.

ČETIRI MINISTRA FEDERACIJE BIH NA PLATNOJ LISTI AL QEIDE?

Prema tvrdnjama Fatona Zeqirija, tijekom operacija u BiH došli su do dokaza kako se čak četiri aktualna ministra u Vladi Federacije BiH nalaze na platnoj listi terorističke mreže Al Qeide, duže od dvije godine. Jedan od Zeqirijevih bliskih suradnika, inače general Armije BiH bio je na istoj platnoj listi gotovo dvije godine, te je kao visoki operativac imao podatke o ministrima. Također M.F. mi je potvrdio tu priču, te je potvrdio kako su o svemu na jednom od sastanaka u Sarajevu upoznali i visokog predstavnika Paddya Ashdowna, te mu razotkrili podatke o tajnom operativnom, obavještajnom stožeru Al Qeide u Sarajevu u istoj zgradi u kojoj radi Ashdown, samo dva kata niže.

Pero Kovačević (HSP), član Saborskog odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost
(Razgovarao: Domagoj Margetić)

TRAŽITI ĆEMO OSNIVANJE SABORSKOG ISTRAŽNOG POVJERENSTVA!

Posljednjih desetak dana pojavile su se u javnosti nove činjenice oko tzv. «Ostojićeve skupine» i ilegalnih obavještajno-policijskih operacija na teritoriju Hrvatske i BiH. Što namjeravate poduzeti nakon pojavljivanja novih činjenica o djelovanju Ostojićeve paraobavještajne skupine?

Prvo, na temelju mojeg zahtjeva Odbor je donio zaključak da se ispita uloga toga tima i zakonitost njegova rada i djelovanja. Do danas MUP nije Saborskom odboru poslao nikakav odgovor vezano uz taj zahtjev, ali mi je drago da ste vi kao tiskovina i istraživački novinar potaknuli vašim napisima da je Državno odvjetništvo pokrenulo istragu i zatražilo od MUP-a utvrđivanje činjenica. Prema tome, sigurno ću na slijedećoj sjednici Odbora tražiti da nam se kaže kada ćemo dobiti cjelovito izvješće o toj situaciji, te da vidimo koliko je poduzeto u cilju otkrivanja istine o tom slučaju.

Hoćete li obzirom da se radi o umiješanosti bivšeg političkog vrha Račanove vlasti, tražiti i osnivanje saborskog istražnog povjerenstva za istraživanje istine o navodima o kojima smo i mi pisali?

Mi ćemo u svim situacijama ako primjetimo da se nešto pokušava zataškavati, svakako ići na formiranje neovisnog saborskog istražnog povjerenstva. To nije prvi takav slučaj, imamo i drugih situacija, afere prezentacije slučaja Gotovina, prisluškivanja novinara i slično. Isto je i slučaj sa «curenjem» informacija u slučaju Bago-Granić. Zbog toga smo i zatražili cjelovitu raspravu na Odboru i na plenarnoj sjednici Hrvatskog sabora.

Koliko ste pratili naše istraživanje, smatrate li da bi Državno odvjetništvo i MUP trebali ispitati i one svjedoke koji ovog trenutka nisu u Republici Hrvatskoj?

U tome i jest bit prema podatcima koje ste vi utvrdili u svojem istraživanju. Trebamo doći do istine i saslušati sve koji mogu pomoći da se točno utvrdi činjenično stanje i poduzmu potrebne mjere. Jer ako to ne učinimo opet ćemo imati aferu koju nismo riješili i koja će omogućiti stvaranje neke nove afere.

Bivši ravnatelj policije Ranko Ostojić formiranje svojeg tim opravdava činjenicom da je između POA-e i Ravnateljstva policije vladalo nepovjerenje, da nije mogao imati povjerenje u POA-u, te je zbog toga formirao svoj tim koji je prema njemu djelovao sukladno zakonima.
Kako Vi komentirate tu njegovu izjavu?

Među ostalim i ove izjave Ranka Ostojića i izjave Ivice Račana da nisu imali povjerenja u obavještajnu zajednicu ponukali su nas na pokretanje opsežne rasprave o radu obavještajne zajednice. To su nedopustive stvari što govori Ostojić. Radi se o protuustavnom djelovanju stvaranja

paralelnih tijela koja uzimaju zakonske ovlasti legalno ustrojenih tijela poput agencija obavještajne zajednice. To je nedopustivo. Radi se o kaznenom djelu.

Faton Zeqiri u najvećoj je tajnosti prebačen iz Sarajevskog zatvora u Hrvatsku

SVJEDOK RAČANOVIH ILEGALNIH OPERACIJA U BIH IZRUČEN HRVATSKOJ

Ranko Ostojić je, zloupotrebljavajući političku vlast svog šefa Ivice Račana, uz njegovu pomoć i znanje, tijekom obnašanja dužnosti ravnatelja policije uspostavio i organizirao ilegalnu obavještajnu mrežu, koja i ovoga trenutka nadzire vađnu političko-obavještajnu infrastrukturu hrvatske države. Tim je činom zapravo izveden pravi obavještajno policijski državni udar, kojim upravlja do sada nedodirljivi šef SDP-a i bivši premijer Ivica Račan.

Ostojićeva skupina još uvijek djeluje izvan sustava MUP-a

Tijekom razgovora sa pripadnikom Ostojićeve skupine M.F., moj mi je sugovornik objasnio na koji način je mrežno funkcionirala ta skupina, te mi je nacrtanim shemama jasno pokušao dokazati kako se radi o pravoj paraobavještajnoj organizaciji, koja je godinama financirana iz «crnih» proračunskih sredstava Račanove Vlade i čije su pozicije kako u sustavu tako i izvan sustava osigurane s pozicija političke moći tijekom obnašanja vlasti od strane SDP-ove koalicije. Do sada smo znali da je Ostojićevu skupinu činilo otprilike 35 djelatnika Ministarstva unutarnjih poslova, do čijih imena i podataka o djelovanju istražnim tijelima ne će biti toliko teško doći. Podatci kojima trenutno ne raspolaže niti MUP niti istražni tim koji vodi Dragutin Cestar (načelnik Uprave krim policije u MUP-u) su imena i prezimena te djelokrug pripadnika Ostojićeve skupine koji su mobilizirani izvan sustava MUP-a i državne uprave. Prema svjedočenju M.F. upravo je taj dio Ostojićeve mreže odigrao ključnu ulogu i glavne zadaće za Ostojića i Račana.

Račan naredio osnivanje ilegalne obavještajne mreže

M.F. tvrdi kako je još u prosincu 2002., zbog straha od obavještajne zajednice i njezina navodnog rada protiv tadašnje Vlade Ivica Račan naložio Šimi Lučinu i Ranku Ostojiću organiziranje obavještajne mreže koja bi odgovarala izravno i isključivo ovom SDP-ovu trojcu. Ostvarivanju tog Račanovog projekta pristupilo se već u siječnju 2003., kada su obavljene prve konzultacije Ostojića s M.F., te je izrađena radna promemorija organiziranja specijalne obavještajne skupine. Taj su papir vidjeli samo Račan i Ostojić, iako mi se iz razgovora s M.F. čini kako je i on zadržao vlastiti primjerak projekta. On to, pak, ne želi potvrditi niti zanijekati. Račan je već u ožujku 2003. odobrio konačni projekt organiziranja specijalne obavještajne skupine, te je Ostojić u tom trenutku M.F. naložio organiziranje operativaca za tu akciju. Za ilegalnu nabavku opreme i tehnike za rad obavještajnih ilegalaca Ostojić i njegova ekipa dobili su potporu određenih njemačkih kontraobavještajaca iz Wiesbadena, o čemu navodno postoje i tragovi u dokumentaciji MUP-a, ali sigurno tom dokumentacijom raspolažu Račan i Ostojić. Do kaja travnja 2003. M.F. je okupio više od 50 operativaca koji u tom trenutku nisu bili na platnim listama u državnom upravi niti su bili u sustavu bilo kojeg dijela državne uprave. Bili su to formalno ljudi prijavljeni na Zavodu za zapošljavanje ili ljudi zaposleni u vlastitim poduzećima ili nekim udrugama građana.

Organizacija SDP-ove obavještajne mafije

Bilo je potrebno od početka ovu organizaciju postaviti tako da ukoliko se otrkije jedan njezin dio ne dođe do razotkrivanja ostatka organizacije, čime bi došlo do urušavanja cijelog paraobavještajnog sustava koji je izgrađen sa Račanovim blagoslovom. Zbog toga je organizacija bila ustrojena mrežno sa samostalnim operativnim jedinicama koje mogu funkcionirati i djelovati neovisno jedna o drugoj.

Ustrojeno je pet takovih operativnih jedinica: 1) baza na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, za obavještajne aktivnosti; 2) baza u blizini Jaruna, za poslovno financijske aktivnosti; 3) tajna arhiva u blizini Koturaške ulice u Zagrebu, za operativno dokumentacijske aktivnosti; 4) samostalni operativci u MUP-u, za stručne aktivnosti na pojedinim područjima; 5) «Ostojićeva skupina» unutar MUP-a, za operativne policijske aktivnosti. Prvom je skupinom upravljao M.F., koji je ujedno koordinirao i rad četvrte skupine, odnosno samostalnih operativaca u MUP-u. Drugom skupinom koordinirao je B.P. koji je u stalnoj komunikaciji s vrhom SDP-a, a ova je skupina ujedno obavljala i poslove ilegalne trgovine oružjem preko BiH, te prodajom zemlje, zemljišta uz jadransku obalu i otoka u vlasništvu MUP-a i MORH-a, a prema ovlaštenjima i punomoćima koje su potpisali Lučin i Željka Antunović. Trećom skupinom je koordinirao V.P., kojem je naloge izdavao M.F., a skupina je vodila bazu podataka organizacije, tajnu arhivu te su vodili i tajne dosjee o osobama koje su ilegalno držali pod nadzorom i paraobavještajnom obradom. Ovaj dio organizacije također je bio zadužen da u suradnji s pojedinim djelatnicima općinskim i županijskih državnih odvjetništava podnosi kaznene prijave i tužbe protiv osoba za koje bi se procjenilo da ih «treba kriminalizirati i uvući u kaznene sudske procese». Računu je to nakon smjene vlasti poslužilo za diskvalifikaciju pojedinih političkih protivnika i projektirano medijsko blaćenje pojedinih javnih osoba uglavnom preko izdanja EPH. Prema tvrdnjama M.F. međusobno su komunicirali isključivo voditelji pojedinih skupina, te nisu znali dalje mrežno imena suradnika i pripadnika pojedine skupine. Jedini koji su imali sve podatke i njima raspolagali bili su Ranko Ostojić, M.F., I.F. i V.P. Naime, svaka skupina imala je svog glavnog operativca, dok je I.F. bio zadužen za međusobno razmjenu podataka i informacija, te održavanja svakodnevne komunikacije. On je bio svojevrstan paraobavještajni časnik za vezu među glavnim operativcima ove ilegalne špijunske organizacije. M.F. ipak priznaje kako je kod jednog dijela skupine, uključujući i njega osobno postojala određena razina sumnje u povjerenje prema Ostojiću i Računu, te je već u lipnju 2003. M.F. utemeljio posebni odjel organizacije u formi specijalne skupine bivših djelatnika oružanih snaga i UNS-a koju su činili G.R., B.A., B.Ć., a koji su izravno i jedino komunicirali s M.F., te od njega primali operativne zadaće i naloge za postupanje. Taj je trojac, navodno financiran iz ilegalnih prihoda davanja kamatarskih pozajmica hrvatskim građanima, čiji su se prihodi slijevali navedenim osobama.

Je li Račun spremao obavještajni državni udar u za slučaj promjene vlasti?

Naravno, kada se sagleda cijela operacija izgradnje paraobavještajne organizacije pod Račun-Ostojićevim nadzorom, postavlja se pitanje nije li Ivica Račun, zloupotrebljavajući položaj i ovlasti premijera, te financijska sredstva državnog proračuna, zapravo planirao i projektirao pravi obavještajni državni udar za slučaj promjene vlasti. Naime, njegovi paraobavještajni operativci trenutno raspolažu kvalitetnijom i boljom opremom za prisluškivanje i nadzor nego kojom raspolažu hrvatske obavještajne službe, u svakom trenutku imaju izvješća i podatke o kretanju operativaca hrvatskih obavještajnih službi, te drže pod nadzorom operativni sustav MUP-a. Kada sam zatražio mog sugovornika da mi to potvrdi izveo mi je malu demonstraciju nadzora i praćenja određenih osoba, što me potpuno uvjerilo u njegove tvrdnje.

SVJEDOK RAČANOVA KRIMINALA IZRUČEN HRVATSKOJ

U četvrtak, 20. svibnja
oko 7.00 sati, prema svjedočenju Mersije Zeqiri, započelo je u sarajevskom centralnom zatvoru izručenje Fatona Zeqirija MUP-u Republike Hrvatske. Naime, prema odobrenju Kantonalnog suda u Sarajevu, Faton Zeqiri tog je prijepodneva prebačen iz Sarajeva na hrvatsku granicu gdje su ga preuzeli djelatnici MUP-a RH, Policijske uprave zagrebačke. Načelnik uprave krim policije Dragutin Cestar potvrdio mi je takovu informaciju u telefonskom razgovoru, u petak 21. svibnja, iako nije želio potvrditi je li tako brzo izručenje u svezi sa slučajem «Ostojićeve skupine». Kako ipak neslužbeno doznajemo, Faton Zeqiri dati će svoj iskaz na okolnosti povezanosti s nelegalnim

obavještajno policijskim operacijama koje su vođene prema Račanovim i Ostojićevim odobrenjima, te bi mogao predstavljati krunskog svjedoka ove političko-policijsko-obavještajne afere.

KAKO JE HRVOJE ŠARINIĆ OPLJAČKAO NOVAC KOJI SU ZA OBRANU HRVATSKE DONIRALI HRVATSKI ISELJENICI?

Objavljujemo dokumentaciju koja dokazuje put krađe novca sa hrvatskih računa u inozemstvu

USKOK-u podnesena nova kaznena prijava, a Interpol i Austrijska policija provode opsežnu istragu o nezakonitom raspolaganju hrvatskim računima u Villahu

Tko je pokrao hrvatske iseljenike?

Iako činjenice i dokumentacija koju su Austrijanci uputili Lučinovim operativcima još u siječnju 2002. jasno optužuju Hrvoja Šarinića kao glavnog inženjera velike pljačke hrvatskog iseljeništva, Ivica Račan naredio je svojem ministru i obavještajnim službama da se onemogući i uspori istraga protiv Šarinića, te da se «po mogućnosti tragovi skrenu na drugu stranu i neke krivce iz HDZ-a»

U siječnju 2003. Županijski sud u Zagrebu zaprimio je službeni spis o «Kaznenoj stvari protiv Hrvoja Šarinića i drugih, radi zlodjela teške prijevare radi stjecanja zarade i učešća u kriminalnoj organizaciji», koji je upućen sa Zemaljskog suda u Klagenfurtu, potpisan po sudcu Franzu Mulleru

Samo tri dana prije parlamentarnih izbora, 20. studenog 2003., Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala zaprimio je «Kaznenu prijavu protiv Hrvoja Šarinića, zbogorganiziranog kriminala», koju je podnio Radovan Smokvina, hrvatski iseljenik iz Švicarske. Uz kaznenu prijavu USKOK-u je predana dokumentacija na više od dvjesto stranica pod nazivom «Novac iseljenika, Kamo su završili desetci milijuna USD i DEM koje su iseljenici svojedobno namijenili za obranu Republike Hrvatske?». Materijali su podijeljeni u četiri poglavlja: izabrani dokumenti prepiske s državnim institucijama Republike Hrvatske; izabrani članci koji su objavljeni u raznim glasilima; dokumenti iz spisa istražnog postupka kod Zemaljskog suda u Klagenfurtu; bankovni izvadci o najvažnijim kontima u Villachu, kao i mnogobrojni «misteriozni nalozi za plaćanja s tog konta». Dokumentacija dokazuje kako je glavna odgovorna osoba za zloupotrebu novca koji su prikupljali hrvatski iseljenici nekadašnji hrvatski premijer i pripadnik tehnomenadžerske Valentićevsko - Gregurićevske strukture Hrvoje Šarinić. Iz korespondencije i dokumentacije o istrazi austrijske policije o Šarinićevim financijskim malverzacijama jasno je kako je bivši premijer i sada bliski suradnik i prijatelj Mate Granića (jednog od najvećih izbornih gubitnika) pod međunarodnom istragom Interpola i Austrijske savezne policije, koja je o svemu još prije više od godinu dana u pisanom obliku vrlo detaljno obavijestila Lučinovo Ministarstvo unutarnjih poslova. Čini se kako je tada u vrhu Račanove administracije donesena politička odluka o pravosudnoj zaštiti Hrvoja Šarinića, te su hrvatska policija i pravosuđe, posebno Državno odvjetništvo i USKOK potpuno zanemarili i prikrivali dokumente i dokaze koji teško inkriminiraju Šarinića, dok su cijeli slučaj pokušali kao dio svoje političke hajke nametnuti na teret Hrvatske demokratske zajednice, koja se kolektivno našla na udaru političke propagande Državnog odvjetništva i policije. Nije teško zaključiti tko je kod Račana tražio zaštitu Hrvoja Šarnića. Bio je to njegov bliski prijatelj i poslovni suradnik, te partner u nekim financijskim operacijama Račanov potpredsjednik Slavko Linić, kojega je još ljeta 2000. Šarinić zamolio za političku zaštitu kod novih, koalicijskih vlastodržaca. Ivica Račan očito je prihvatio Linićevu i Šarinićevu igru u trenutku kada mu je trebalo lažnih dokaza i materijala za hajku na hrvatsku državotvornu politiku, jer je bilo lakše blatiti hrvatske državotvorce uz pomoć raznih Šarinića i njihovih političkih jataka, među koje je svakako početkom 2000. spadao i Mate Granić.

Novcima je kao privatni potpisnik raspolagao isključivo Hrvoje Šarinić

Kaznena prijava jasno govori tko je upravljao financijskim sredstvima na žiro računu hrvatskih iseljenika u Villachu, te tko je neovlašteno koristio taj novac i prebacivao ga na izdvojene račune: «Novčane uplate bile su namijenjene za nabavu sredstava za obranu Republike Hrvatske. Povjerenik za upravljanje povjereničkim računom i pojedinačni potpisnik Hrvoje Šarinić bio je obvezan prema postignutom dogovoru s uplatiteljima i po zakonima Republike Austrije podnijeti izvješće uplatiteljima o svim detaljima potrošenog novca. Unatoč više zahtjeva da se izvješće o potrošenom novcu podnese to se nije dogodilo ... Pokretanjem istražnog postupka protiv Hrvoja Šarinića i ostalih od strane Državnog odvjetništva u Klagenfurtu zbog organizirane prijevare ukinuta je bankovna tajna rješenjem Županijskog suda u Klagenfurtu od 21.1.2002. i ustanovljeno da je preko 100 milijuna eura iseljeničkog novca završilo na računima off shore kompanija u Liechtensteinu i Monaku, kao i u džepovima raznih privatnih osoba ... Budući da se radi o udruživanju više osoba i višestrukom počinitelju kaznenog djela nema sumnje da se radi o organiziranom kriminalu. Od toga polazi i Državno odvjetništvo u Klagenfurtu kao i Županijski sud u Klagenfurtu». Dalje se u službenoj prepisci sa Općinskim sudom u Zagrebu tvrdi: «Hrvoje Šarinić je suosnivač, suvlasnik spornog konta, on je povjerenik kojemu je Iris Smokvina povjerila taj novac, on je davao naloge za trošenje toga novca, on je utrošak tužitelju morao pravdati, on je naređivao doznake s tog konta nekim hrvatskim tajkunima, isplate raznim off shore kompanijama, on je naredio i zadnju uplatu, kad je sporni konto konačno zatvoren ... Među transakcijama s računa u Villachu se nalazi i njih 36, u vrijednosti iznad 50 milijuna eura, koje su završile na računima raznih privatnih osoba i off shore kompanija koje s nabavkom oružja za obnovu Hrvatske nosu imale nikakve veze». Iako činjenice i dokumentacija koju su Austrijanci uputili Lučinovim operativcima još u siječnju 2002. jasno optužuju HrvojaŠarinića kao glavnog inženjera velike pljačke hrvatskog iseljeništva, Ivica Račan naredio je svojem ministru i obavještajnim službama da se onemogući i uspori istraga protiv Šarinića, te da se «po mogućnosti tragovi skrenu na drugu stranu i neke krivce iz HDZ-a». Iz tih je razloga dokumentaciju o Šariniću Lučinov pomoćnik Dragutin Cestar klasificirao kao «službenu tajnu – strogo povjerljivo», nakon čega je financijsku istragu preuzelo Crkvenčevo Ministarstvo financija. Još je tijekom 2002. Mato Crkvenac naložio Deviznom inspektoratu Ministarstva financija sveobuhvatnu istragu o računu u Villachu, s jasnim ciljem da «se pronađe bilo kakva veza HDZ-a i vrha vođeće oporbene stranke s pronevjerama iseljeničkog novca». Suprotno Crkvenčevim očekivanjima već su prvi rezultati istrage koju su proveli devizni inspektori pokazali kako HDZ nema nikakve veze s pronevjerama novca na austrijskom računu, te kako «zec leži u nekom drugom grmu». Kada je (sada već bivši) ministar financija o nalazima inspektorata izvijestio svog šefa Račana, ovaj je jednostavno pobijesnio očekujući da će mu upravo taj slučaj poslužiti kao glavni adut za diskreditaciju HDZ-a. Nakon toga neuspjeha cijeli je slučaj predan u tajnosti na sitragu Državnom odvjetništvu i USKOK-u, koji su ionako od samog početka znali «tko laže, a tko krade».

«Strogo povjerljiva» zaštita kriminala i kriminalaca

Dokument koji je potpisao pomoćnik Šime Lučina Dragutin Cestar (šef hrvatske krim policije) dokazuje kako je cijeli slučaj u Hrvatskoj klasificiran kao «strogo povjerljiv», prije svega kako bi se onemogućilo bilo kakvo objavljivanje dokumentacije o Šariniću u javnosti, odnosno u hrvatskim medijima. Predmet je klasificiran pod brojem «511-01-33/8-VT3315/ 01, o čemu je Cestar u službenom, tajnom dopisu obavijestio austrijskog kolegu Alfreda Fuchsa koji vodi istragu u austrijskom saveznom MUP-u. Iz toga je dopisa vidljivo kako je prvi operativni sastanak o pitanju pranja novca preko spornih iseljeničkih računa održan još u rujnu 2001. godine, kada su o tomu dva ministarstva razmijenila i prve operativne informacije. Austrijanci tvrde kako je uz pomoć svojih suradnika Šarinić izvlačio novac na izdvojene račune u drugim zemljama i na račune off shore kompanija, nakon čega se novcu gubi svaki trag. Ipak bankovni izvodi kojima raspolaže austrijska

policija dokazuju kako je dio novca transferiran i na privatne račune. Kasnije 26. rujna 2002. hrvatski je MUP na traženje austrijske policije i istražnih tijela bio prisiljen pokrenuti istragu o Šarinićevim financijskim trasferima kako bi se moguće utvrdio tijek nestalog novca. To dokazuje dopis Zorana Nekića, šefa hrvatskog ureda Interpola, od 26.9.2002. upućen Interpolovu uredu u Beču. Time je istraga o pljački koju je navodno provodio Hrvoje Šarinić dobila potpuno novu dimenziju: međunarodne istrage o kriminalu i korupciji bivšeg hrvatskog premijera. I nakon toga Račan je na nagovor Slavka Linića nastavio «pokrivati» kriminal Šarinića i njegovih pajdaša. Ipak, u siječnju 2003. Županijski sud u Zagrebu zaprimio je službeni spis o «Kaznenoj stvari protiv Hrvoja Šarinića i drugih, radi zlodjela teške prijevare radi stjecanja zarade i učešća u kriminalnoj organizacijia», koji je upućen sa Zemaljskog suda u Klagenfurtu, potpisan po sudcu Franzu Mulleru. Iz dopisa sudca Mullera jasno se vidi kako je Račanova Vlada bila detaljno upoznata s istragom protiv Šarinića i «drugova»: «Hrvatske vlasti su u saznanju da ti novci nisu izdati ni za humanitarne, ni za kreativne, ili slične namjene, već dapače, uložen je na račune privatnih, i pravnih osoba u Austriji i Hrvatskoj. Taj je novac služio dalje za kupovinu firmi, i stjecanje osobnog vlasništva. Radi se o preko 100 milijuna njemačkih maraka i šest milijuna američkih dolara». Iz ovog se dokumenta vidi kako austrijski sudac izrijekom tvrdi u koju su nezakonitu svrhu utrošeni novci hrvatskih iseljenika kao i tko je ta kaznena djela počinio. Prvooptuženi je, naime, upravo Hrvoje Šarinić, dok ga slijede. Bankarska dokumentacija jednako tako dokazuje kako je jedini potpisnik spornoga računa do 1998. bio Hrvoje Šarinić i to na kontima: 150038316; 150038332; 350647589; 350647597; 350647600; 350647619; 350647627; 350647635; 350647643; 350647651; 350647678; 350647686; 350649360; 350649379; 350651543. Nakon što je odlukom Županijskog suda u Klagenfurtu ukinuta obveza čuvanja bankarske tajne austrijska banka «Bank fur Karnten» iz Villacha predala je austrijskoj policiji i faksimile dopisa kojima je Hrvoje Šarinić izdavao naloge za izvršenje plaćanja na privatne i račune off shore kompanija. Tako je samo jednim dopisom Šarinić odobrio «gospodinu Marrkota Georgu da podigne s CROATIA B računa iznos od 3,5 milijuna njemačkih maraka» za gotovinsko šlaćanje «komercijalnih operacija izvan Austrije». Tako je i drugim faksom Šarinić naložio austrijskoj banci gotovinski transfer od 1,17 milijuna dolara; 8,75 milijuna austrijskih šilinga; 568 tisuća kanadskih dolara; 4,250 milijuna australskih dolara, te više od dva milijuna njemačkih maraka na izdvojeni račun u «Barclays Bank S.A.» u Monacu, te na račun poduzeća «Omnico Establissement» iz Liechtensteina. Slični su transferi po Šarinićevu nalogu vršeni i na račune «Union bank Swiss», poduzeća «Teax Kommerz AG Zurich», te je u samo jednom danu Šarinić na račun «East West engineering Company Ltd» prebacio 9 milijuna 733 tisuće američkih dolara. Taj je novac prebacivan preko «Hungarian Foreign Trade Bank», preko koje je svojevremeno ilegalne financijske transfere obavljao i rusko – ukrajinski mafijaš Semjon Mogiljevič. Da podsjetimo čitatelje upravo je taj mafijaš uz pomoć Hrvoja Šarinića prouzakonito dobio hrvatsko državljanstvo, te je na njegovu intervenciju traženom mafijašu dodijeljena hrvatska putovnica čak pod tri različita imena. U ovom transferu na mađarski račun Šarinić je predstavnika austrijske banke zamolio za brzinu kod rješavanja ovog posla: «Molim Vas smatrajte ovo pismo kao nalog za plaćanje», završava Šarinić svoju prepisku. Osim toga novac je transferiran i na račun: «Pool Interantional C/o, Banque Bruxelles Lambert, No swift: BB RU BE BB 400». Te je naloge također potpisivao Hrvoje Šarinić.

Zašto je Račan štitio Šarinića?

Logičnim se postavlja pitanje koji su bili Račanovi motivi i osobni razlozi zbog kojih je pristao na Linićev zahtjev za zaštitu Hrvoja Šarinića. Očito je SDP-ov premijer pokušao iskoristiti disidenta HDZ-a kako bi diskreditirao svoje politike protivnike, grubo manipulirajući istinu, činjenice, policiju, pravosuđe i državno odvjetništvo. Prema nekim informacijama Ivica Račan uskoro bi mogao biti suoptuženik u slučaju pred austrijskim sudom «zbog ometanja pravde», odnosno «zbog uništavanja dokaza», kako to misle neki operativci austrijske policije. Svakako, jedno je sigurno. Šarinić više ne može računati na zaštitu novog političkog vrha Hrvatske, većće zajedno sa svojim

suradnicima u prljavoj pljački iseljeničkog novca biti procesuiran i izveden pred sud; hrvatski ili austrijski, potpuno je svejedno. Po svoj prilici, prije bilo kakvih haaških optužnica i novih zahtjeva za izručenja Međunarodnom sudu, Austrija bi mogla zatražiti izručenje Hrvoja Šarinića i njegovih političkih i financijskih suradnika. Kada bi razvoj događaja krenuo u tom smjeru Ivica Račan bio bi optužen po «zapovjednoj», odnosno odgovornosti političkog pokrivanja kriminala te orgnizirane kriminalne skupine.

Ministarstvo unutarnjih poslova sakrilo je tajnu dokumentaciju od Državnog inspektorata

Prema raspoloživim podatcima i izjavama visokih dužnosnika Ministarstva financija Ministarstvo unutarnjih poslova i Državno odvjetništvo ometali su istragu o tijeku novca sa iseljeničkog računa u Villachu, koju je vodio Devizni inspektorat Ministarstva financija. inspektori koji su radili na prdmetu i izravno vodili istragu o transferima novca nikada nisu vidjeli tajnu dokumentaciju koju ovdje ekskluzivno objavljujemo. na taj način MUP i Državno odvjetništvo bitno su ometali istragu i rad državnih inspekcijskih službа, te su krivotvorili dokumentaciju u cilju zaštite i prikrivanja mogućih kaznenih djela Hrvoja Šarinića. Račanov cilj je, dakako, bio takvom operacijom za sve okriviti HDZ i njegove visoke dužnosnike, te se na taj način i bivši premijer s pozicija izvršne vlasti jasno umiješao u tijek istrage i krivotvorenje činjeničnog stanja, te kasnijih optužnica. Zašto je Račan zaštitio Šarinića i koji je bio konačni cilj tog "deala"? Možda će o tome šef SDP-a uskoro i sam odgovarati policiji i Državnom odvjetništvu. Po onoj narodnoj "kriv
je tko krade i tko ljestve drži", Račan ne bi mogao izbjeći odgovornost za prikrivanje odgovornoih za pljačku novca hrvatskog iseljeništva.

Šarinić i Soroš?

Još je jedna zanimljivost vezana uz Šarinićeve financijske transakcije s iseljeničkog računa u Villachu. Naime, jedan broj njegovih privatnih novčanih transfera završavao je na računima kod Berclays Bank S.A u Monaku. Preko te iste banke George Soroš vodi sve svoje financijske operacije u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, te Srbiji i Crnoj Gori. Zanimljiva je podudarnost u odabiru banaka za prikrivanje tragova tijeka novca kod Šarinića i Soroša. Naime, preko određenih bankovnih računa u toj banci financirani su i određeni Račanovi projekti. Nedavno spajanje nekoliko hrvatskih komercijalnih banaka u Novu banku d.d. financirano je upravo off shore ugovorima sa Soroševim kompanijama, a trag poslovne operacije ponovno završava i vodi do računa i kredita koje je odobravala Barclays Bank. Može li detaljnija istraga ovih okolnosti razotkriti puno širi kontekst pljačke iseljeničkognovca i financijskih malverzacija za koje se u Austriji optužuje Šarinića?

OVDJE SLIJEDI DOKUMENTACIJA O PLJAČKI NOVCA ISELJENIKA IZ VILLACHA (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 1)

Kako HNS gradi budućnost?

Autocesta preko Čačićevog zemljišta

Posljednjih mjesec dana u Čačićevu ministarstvu vlada prava panika od razotkrivanja načina na koji su se provodile financijske malverzacije u izgradnji autocesta u Hrvatskoj i poticajnoj stanogradnji. Moj sugovornik tvrdi kako je sam Radimir Čačić preuzeo izvršenje zadaće «zavaravanja tragova» financijskih transakcija, ali i načina na koji je izvlačen novac iz proračunskih sredstava Ministarstva javnih radova. Radi se o ukupnim iznosima od gotovo 1,8 milijarda kuna, koje su kroz različite stavke izvučene iz proračunskih sredstava kojima je raspolagalo ministrarstvo HNS-ova prvaka. Posebno je zanimljiv način na koji je Čačić izvlačio novac iz proračuna, te nezakonitosti kojima je pribjegavao s ciljem stjecanja protuzakonite materijalno – financijske dobiti, kako tvrdi moj

sugovornik. Glavna sprega građevinskog kriminala aktualnog ministra javnih radova, prema tvrdnjama mojeg sugovornika, su različite projektantske i savjetodavne tvrtke koje su «fiktivnim» projektima stvarale papirnatu platformu za Čačićevo izvlačenje novca. Projektantske su tvrtke, prema mojem izvoru, često s ministrovim operativcima dijelile provizije koje su često dosezale nekoliko desetaka milijuna kuna, samo kako bi se pojedine trase autocesta usmjerile zanimljivijim lokacijama na kojima su Čačić ili njegovi ljudi imali vlasnički ili financijsko – poslovni interes. Tako je još u svibnju 2000. HNS-ov ministar formirao posebne skupine koje su u dogovoru s projektantskim kućama kupovale pojedina zemljišta, parcele, objekte za minimalnu cijenu, da bi nakon toga u izvedbenoj, projektnoj dokumentaciji pojedini dijelovi autocesta čiju je izgradnju vodio Čačić, prolazili baš njegovim zemljištima ili parcelama u vlasništvu njegovih ljudi. Samo u tim operacijama Čačić i njegovi suradnici stekli su protuzakonitu dobit od 2 milijarda kuna. Kao bi se zavarao trag ovih transakcija neke odštete za kupnju tih parcela za izgradnju autocesta isplaćivane su sa stavka Ministarstva financija u dogovoru ačića i Crkvenca, dok je transfere izravno odobravao i nadzirao Damir Kuštrak, Crkvenčev zamjenik. Ipak, neke parcele Čačić je odlučio zadržati i na njima posebnim projektima omogućiti izgradnju motela, parkirališta, benzinskih crpka i odmorišta uz autocestu, čime je dugoročno osigurao sebi nemjerljivu imovinsku dobit i nezakonito osigurao monopolistički položaj za objekte uz autoceste u Hrvatskoj. Projektantska poduzeća poput IPZ Zagreb i CM Expert Zagreb sudjelovali su u tim Čačićevim operacijama, a za svoj su udio u tom projektu nagrađeni izravnim financijskim provizijama i sudjelovanjem u drugim projektima Ministarstva javnih radova. Jedan od takvih slučajeva je i projektiranje i izvedba projekta autoceste Zagreb – Macelj.

Slučaj Autoceste Zagreb - Macelj

Autocesta Zagreb – Macelj
projektirana je u nekoliko varijanta položaja trase autoceste. Nakon smjene vlasti i dolaska na vlast Račanove koalicije Radimir Čačić je preuzeo sve pregovore s projektantima, te je odlučio prihvatiti varijantu trase autoceste koju je projektiralo poduzeće IPZ Zagreb. Konačni projekt izrađen je i odobren u Čačićevu kabinetu u studenom 2000. godine, pod oznakom projekta C1-6225/15.A1. u tom je projektu jasno kako je autor idejne dokumentacije za ovaj projekt također došao iz zagrebačkog IPZ-a. Glavni projektant ove trase bio je dipl. ing. građ. Zlatko Milčić. Prema tvrdnjama mojeg sugovornika trasa autoceste skrenuta je s prvotnih lokacija, isključivo kako bi prolazila lokacijama u vlasništvu ministra Čačića, odnosno njegova poduzeća «Coning d.d.», te kako bi se na Čačićevom zemljištu projektirala skupa odmorišta uz autocestu. Drugi projektanti odbijeni su kod izrade projektne dokumentacije, prije svega jer nisu pristajali na Čačićeve ucjene i provizije, tvrdeći kako je nova trasa autoceste neprihvatljiva i sa stručnog stajališta, obzirom da su druge moguće lokacije bile financijski i tehnički isplativije. Ministrastvo njihove argumente nije uvažilo, te je trasa autoceste Zagreb – Macelj, dionica Krapina – Macelj PUO «Lepa Bukva», skrenuta preko zemljišta u vlasništvu HNS-ova ministra, čime je on osobno i njegovo poduzeće steklo iznimnu financijsku dobit i dugoročno povećalo vrijednost inače bezvrijednog zemljišta na tržištu. Prema popisu katastarskih čestica Čačićev «Coning» kupovao je te čestice još od 1998. Na navedenoj trasi Čačić je zadržao u vlasništvu više od 26 tisuća kvadratnih metara zemljišta, koje je novim projektom pretvoreno u građevinsko zemljište, predviđeno za odmorište, motel, restoran i benzinsku crpku, na dionici Krapina – Macelj između 48. i 49 kilometra. Međutim djelatnici Ministarstva obnove upozoravaju kako su između Čačićevih ljudi u Ministarstvu i ljudima od povjerenja u Hrvatskim šumama vršene zamjene određenih čestica i dodatne kupoprodaje, čime su u vlasništvo poznatog ministra dospjele i druge čestice uz navedenu autocestu. Raspoloživa dokumentacija ukazuje na tu mogućnost. Dodatna zanimljivost je činjenica kako je upravo na tim česticama Saborska komisija za poratne zločine otkrila nekoliko lokacija grobišta ubijenih hrvatskih vojnika i civila 1945. godine, te bi sukladno hrvatskim propisima sve radove na tim lokacijama trebalo obustaviti obzirom da nije

dovršeno istraživanje tih grobišta, niti ekshumacija ostataka iz tih grobnica, osim manjeg dijela. Usprkos tomu Čačić je prikrio sve nepravilnosti zbog vlastitog financijskog profita.

Financijske malverzacije u dogovoru s Crkvencem i Jurčićem

Financijske malverzacije u
izgradnji autocesta izvođene su vještim prikrivanjempremreženim transferima plaćanja troškova radova i projektne dokumentacije, ne samo preko proračunskih stavka Ministarstva javnih radova, već i preko stavka Ministarstva financija i Ministarstva gospodarstva. Preko tih je računa kroz protekle tri godine «oprano» više od 4,2 milijarda kuna, koje su kroz različite fiktivne isplate ugovornih obveza izvođača i podizvođača različitih radova, transferirane na izdvojene račune koje kontrolira HNS-ov prvak Radimir Čačić. Prema tvrdnjama inženjera koji su radili na izgradnji autocesta u Hrvatskoj, po kvadratnom metru autoceste ukradeno je više od tisuću i dvjesto kuna, samo na materijalu i tehničkim radovima za igradnju. Najčešći upitni transferi s proračunskih stavka Ministarstva gospodarstva uplaćivani su preko stavke «3237 intelektualne i osobne usluge», te stavke «3239 ostale usluge». Prema Čačić – Jurčićevom dogovoru isplate poduzećima u Čačićevoj mreži vršene su i preko stavka iz kojih se preko Ministarstva gospodarstva subvencioniraju javna poduzeća i to preko stavke «352 subvencije trgovačkim društvima, obrtnicima, malim i srednjim poduzećima izvan javnog sektora», koje su u samo jednoj proračunskoj godini gotovo dosegnule 10 milijuna kuna. Najveći «umreženi transferi» između pojedinih računa u dogovoru nekoliko ministarstava izvršavaju se preko stavke «363 pomoći unutar opće države», koja je samo u ovoj godini na računima Jurčićevog ministarstva iznosila 226 milijuna 900 tisuća kuna. Prema nekim sumnjama i financijskim pokazateljima unutar Hrvatske narodne banke, nedavno je otkriveno kako je dio novca iz kredita Europske investicijske banke od 10 milijuna eura utrošen upravo unutar tih stavka, preko računa Ministarstva javnih radova, Ministarstva financija i Ministarstva gospodarstva.

Kriminalni karakter Račanove vlasti

Izgleda kako bi Čačićev posao stoljeća mogao biti prijeloman za razotkrivanje korupcionaško kriminalnog karaktera Račanove koalicijske vlasti. Bahatost i financijska nedisciplina HNSovog «najuspješnijeg» ministra u potpunosti razotkriva naličje režima koji većčetiri godine upropaštava Hrvatsku. Račanova koalicija uspješna je u izvlačenju novca, zarađivanju na provizijama i nezakonitim financijskim operacijama kojima upravljaju s pozicija političke moći. Dok je s jedne strane Hrvatska prezadužena, s druge strane je sama vlast prezaduživanje države iskoristila za financijsku pljačku neviđenih razmjera. U posljednje četiri godine Vlada je odobrila svom ministru Čačiću nekoliko stotina milijuna kuna jamstava za njegova poduzeća, te mu je omogućena pozicija s koje je mogao iz projekta izgradnje kapitalne infrastruketure hrvatskih autocesta nektonrolirano izvlačiti novac na vlastite račune. Nova menadžersko politička elita Vesne Pusić sasvim sigurno priprema neku novu političko – ekonomsku tranziciju koja bi trajno učvrstila njihovu poziciju financijske moći i nedodirljive pozicije zakulisnog utjecaja na sustav upravljanja zemljom. I zbog toga je skora politička smjena Račanove koalicije ključna i prijelomna za budućnost Hrvatske.

DOKUMENT HRVATSKE NARODNE BANKE DOKAZUJE KAKO JE KOMUNISTIČKA ELITA U VRIJEME TZV. „DEMOKRATSKE TRANZICIJE“ PROJEKTIRALA, ORGANIZIRALA I PROVELA PLJAČKU BANAKA U HRVATSKOJ I NA TAJ NAČIN OMOGUĆILA TRANSFER FINANCIJSKE MOĆI NA NOVU (STARU) TEHNOMENADŽERSKU ELITU

PLJAČKA BANAKA OMOGUĆILA JE OPSTANAK BIVŠE KOMUNISTIČKE ELITE NA POZICIJAMA POLITIČKE, FINANCIJSKE I EKONOMSKE MOĆI TE USPOSTAVU USPOREDNIH CENTARA MOĆI U DRŽAVI

Potkraj osamdeseti godina dvadesetoga stoljeća vrh Komunističke partije Hrvatske izradio je tajni partijski projekt prema kojemu je nakon predaje političke vlasti u Hrvatskoj mogućoj novoj vlasti nakon što se održe demokratski izbori, financijsku moć u državi trebala preuzeti upravo bivša komunistička ekonomska elita, koju smo kasnije u prvoj polovici 90ih godina dvadesetoga stoljeća prepoznali kao tzv. tehnomenadžere. Većina financijske moći tada jugoslavenske republike Hrvatske nalazila se u rukama tada komunističkih banaka i velikih društvenih poduzeća, koja su uglavnom i bila osnivači tadašnjih banaka. Bilo je potpuno izvjesno da, ukolko se nešto ne poduzme, nakon moguće smjene vlasti i dolaska na vlast novih političkih opcija, komunistička elita ostala bi bez svojih poluga moći – banaka i društvenih poduzeća. Stoga je partijski vrh osmislio projekt pljačke hrvatskih banaka i društvenih poduzeća, a ao što je malo poznato neke od najbogatijih hrvatskih banaka privatizirane su i prije privatizacije, prije nego li je to uopće bilo zakonski moguće. Radilo se, zapravo, o početku ustrojavanja paralelnog sustava moći i usporednih centara moć i odlučivanja u državi. Kasniji procesi kojima smo bili svjedoci u Hrvatskoj samo su posljedica ovog projekta.

Dokument HNB-a koji dokazuje uspostavu usporednih centara moći projektom pljačke banaka

Dopisom Hrvatskog sabora klasa 021-12/05-09/03, ur broj 6511-15-03 od 15. travnja 2005 godine dostavljen je Hrvatskoj narodnoj banci Zaključak Hrvatskog sabora kojim je Hrvatska narodna banka obvezana da u roku od 90 dana Hrvatskom saboru dostavi za svaku pojedinu banku Izvješće o procesu osnivanja, odnosno preoblikovanja banke u dioničko društvo ili društvo s ograničenom odgovornošću koje je provedeno na temelju jugoslavenskog Zakona o bankama i drugim financijskim organizacijama i o promjenama vlasničke strukture tih banaka. Samo dva mjeseca kasnije 18. srpnja 2005. guverner HNB-a Željko Rohatinski dostavio je Hrvatskom saboru dokument pod naslovom „Izvješće o procesu osnivanja odnosno preoblikovanja banaka u dionička društva ili društva s ograničenom odgovornošću, koji je proveden na temelju Zakona o bankama i drugim financijskim organizacijama („Službeni list SFRJ“, br 10/1989, 40/1989, 87/1989, 18/1990 i 72/1990) za svaku banku pojedinačno i o promjenama vlasničke strukture tih banaka“.

Pljačka banaka – po jugoslavenskim zakonima

U izvješću se detaljno opisuje način na koji su nastale banke u Hrvatskoj, kao i zakoni na temelju kojih je bilo moguć osnivanje banaka u Hrvatskoj potkraj osamdesetih godina dvadesetoga stoljeća. „Proces osnivanja odnosno preoblikovanja banaka u dionička društva prema Zakonu vezan je uz postupak usklađivanja organizacije, samoupravnih općih akata i načina poslovanja banaka koje su u vrijeme donošenja Zakona poslovale na način i u organizacijskom obliku utvrđenom Zakonom o osnovama bankarskog i kreditnog sistema, a koji je donošenjem Zakona prestao važiti. Ovim se izvješćem obrazlaže tadašnji zakonski okvir za osnivanje banke, uz poseban osvrt na prijelazne i završne odredbe Zakona kojim je bio definiran proces, odnosno postupak i zakonski rokovi za usklađivanje organizacije, poslovanja i samoupravnih općih akta banke, te osnivanje banke u skladu sa Zakonom, uz navođenje svake pojedine banke osnovane odnosno preoblikovane u dioničko društvo na temelju Zakona“. Više je nego očito kako su pripadnici komunističke ekonomske financijske elite u godnama kada su političke promjene u Hrvatskoj bile potpuno izvjesne, te je postojala opasnost d tadašnja politička elita izgubi političku moć, izvršili kadrovsko i organizacijsko restrukturiranje kako bi zadržali pozicije financijske moći i nakon gubitka političke vlasti. Potkraj osamdesetih godina dvadesrtog stoljeća prionuli su zahtjevnom projektu protuzakonitog stjecanja vlasništva i kontrole nad hrvatskim financijskim sustavom, osobito nad hrvatskim bankama. To i objašnjava činjenicu kako je moguće da se na čelu vodećih hrvatskih banaka i nakon političkih promjena nalaze provjereni kadrovi pripadnici nekadašnje komunističke elite, koji su se nakon političkih promjena (koje su zapravo samo maska) nazvali „tehnomenadžerima“, a bili su

predvođeni „hrvatskim“ premijerima u osamostaljenoj Hrvatskoj: Nikicom Valentićem, Zlatkom Matešom, Hrvojem Šarinićem, Franjom Gregurićem. Upravo su ti premijeri tijekom devedesetih godina dvaesetog stoljeća omogućili komunističkoj eliti (kojoj su i sami pripadali i vodili je poput Gregurića) zadržavanje pozicija financijske moći i legalizirali su veliku financijsku pljačku koju je ta elita provela u vrijeme političke i ekonomske tranzicije u Hrvatskoj.

Uprave banaka krivotvorile su podatke o slijedu vlasništva nad dionicama banaka

Od ovog Izvjeća Hrvatske narodne banke problematična je u najvećem dijelu metodologija i način na koji je HNB dolazila do podataka na temelju kojih je sastavljala ovakvo izvješće, što dakako dovodi u pitanje vjerodostojnost o onom dijelu Izvješća u kojem se govori o slijedu vlasništva nad dionicama tih banaka. Naime, HNB je Izvješće sastavljala na temelju podataka koje je dobila od uprava poslovnih banaka u Hrvatskoj, a upravo su uprave banaka izravno zainteresirane za prikrivanje podataka o pravim vlasnicima i slijedu vlasničkih prava na dionicama banaka kojima se nalaze na čelu. Kao što je to slučaj sa, primjerice, Zagrebačkom bankom. „Objedinjeni podatci su potvrđeni ili djelimično korigirani od strane banaka samih. Napominjemo da se odstupanja prije svega odnose na podatke koje Hrvatska narodna banka nije prikupljala na temelju svojih izravnih zakonskih ovlasti kojima se uređuje nadzor poslovanja banaka“. Drugim riječima, iako je HNB imala izravni zaključak Hrvatskog sabora z provođenje ovakvog nadzora i podnošenje Izvješća, guverner HNB-a Željko Rohatinski odabrao je surađivati s upravama banaka i njima prepustiti de facto izradu ovog izvješća. Odnosno, HNB je sastavljala izvješće na temelju podataka koje su joj dosavile uprave banaka, dok j guverner HNB-a odbi poslužiti se zakonskim ovlastima i ispuniti zakonske obveze HNB-a, tepodatci nisu prikupljani u skladu sa zakonskim ovlastima HNB-a što Rohatinski izravno i priznaje u svojem izvješću Hrvatskom saboru.

Dokumenti o pljački hrvatskih banaka – u Beogradu?

Podatak koji svakako dokazuje kako je financijska pljačka banaka i preustrojavanje i oraniziranje paralelnih centara moći u državi zapravo pomno projektirani proces vođen od strane nekadašnje komunističke elite, jest činjenica da je cijeli proces preustroja hrvatskih banaka vođen i koordiniran u Beogradu po tadašnim jugoslavenskim zakonima. Cijeli je proces, naravno, potvrdila i prva hvatska Vlada 1990. godine, koja je tada još mogla spriječiti kobne posljedice ovakvog procesa. A tko su bili ključni ljudi u toj Vladi? Naravno premijer je tada bio Stjepan Mesić, pripadnik nekadašnje elite, sada visoki dužnosnik novonastupajuće vlasti. Proces osnivanja banaka u Hrvatskoj odobravan je vođen u sjedištu Narodne banke Jugoslavije u Beogradu. Na taj način onemogućeno je doći do izvorne dokumentacije o tom procesu jer se sva ta dokumentacija nalazi negdje u Beogradu, a sasvim je sigurno da pojedini moćnici znaju gdje se i kod koga danas krije ta dokumentacija. „Proces osnivanja odnosno preoblikovanja banaka koje su predmet ovoga izvješća dovršen je u 1989. godini. Kako je o dozvoli za osnivanje banke prema Zakonu, do osamostaljivanja Republike Hrvatske, odlučivala tadašnja Narodna banka Jugoslavije, Hrvatska narodna banka ne može navesti sve pojedinosti o osnivanju odnosno preoblikovanju svake pojedine banke“. Ono što je, međutim, guverner HNB-a Rohatnski
propustio navesti u ovom dijelu Izvješća jest činjenica da je upravo on sudjelovao u projektu kojega je u vrijeme komunizma vodio Ekonomski institut u Zagrebu po nalogu tadašnjeg vrha komunističke partije Hrvatske na čelu sa Ivicom Račanom. Prema tome, Rohatinski je znao i detalje toga plana preustrojavanja financijskih centara moći u Hrvatskoj, jer je i sam sudjelovao u projektiranju ekonomskih promjena u procesu tzv. demokratske tranzicije.

Mesićeva Vlada nastavila kontinuitet projektirane bankarske pljačke

Međutim, usprkos

manjkavostima i namještenim podatcima Izvješće guvernera Rohatinskog otkriva brojne zanimljive detalje o načinu ustrojavanja usporednih centara financijske moći u Hrvatskoj. Nova je Vlada pod vodstvom tadašnjeg premijera Stjepana Mesića (a podsjetimo nakon njega na to je mjesto došao Josip Manolić, koji je nastavio taj isti projekt i pripadao je nekadašnjoj komunističkoj eliti kao visoki djelatni komunističkih obavještajnih službа u Jugoslaviji) jednostavno nastavila kontinuitet po tada postojećim financijskim i bankarskim zakonima i propisima već raspadajuće Jugoslavije. To je, naravno, bio jedna od glavnih elemenata dogovora odlazeće i nastupajuće vladajuće elite, čime je mogućen kntinuitet kadrova i kontinuitet financijske moći u rukama bivše komunističke elite. Mesićeva Vlada je jednosavno, bez ikakve stvarne ekonomske i pravne opravdanosti, odobrila poslovanje banaka i financijskih institucija po dotadašnjim jugoslavenskim zakonima, što dokazuje i Izvješće guvernera Rohatinskog Hrvatskom saboru 2005. godine. Osim toga, ta činjenica dokazuje i tvrdnju kako se nakon političkih promjena i nastupanja nove vlasti u stvari ništa nije izmjenilo jer je komunistička elita zadržala pozicije ekonomske i financijske moći u zemlji, čime je izravno pod kontrolom držala i državu i političku vlast u zemlji koju je mogla ucjenjivati bankarskim kreditima koje je Vlada tada uzimala od poslovnih banaka kao i ekonomskom krizom u zemlji koju su mogli izazvati jer su držali pod kontrolom sva velika državna (tada još društvena) poduzeća. „Zakon o bankama i drugim financijskim organizacijama („Službeni list SFRJ“, br 10/189, 40/1989, 87/1989, 18/1990 i 72/1990) preuzela je Repubika Hrvatska kao republički zakon na temelju Zakona o preuzimanju saveznih zakona iz oblasti financija koji se u Republici Hrvatskoj primjenjuju kao republički zakoni (Narodne novine br 53/1991). Zakon je prestao važiti donošenjem Zakona o bankama i štedionicama (Narodne novine br 94/1993), osim odredaba članaka 39. do 49. a) .... za koje je utvrđeno da će prestati važiti stupanjem na snagu Zakona o trgovačkim društvima“. Znači, ne samo da je Mesićeva Vlada 1990. osigurala kontinuitet pljačke i komunstičkog reorganiziranja i preustroja financijskih centara moći, nego su zakoni i propisi koji su omogućavali taj projekt ostali na snazi pune tri godine sve do 1993. godine, koliko je itrebalo financijskoj eliti za reorganzaciju i stabilizaciju u novonastalim organizacijskim oblicima i političkim i ekonomskim uvjetima koje je nametala tzv. demokratska tranzicija. To dokazuje i činjenica da su iz procesa privatizacije koji je započeo početkom devedesetih godina dvadesetog stoljeća banke bile u potpunosti izuzete, te se ti zakonski propisi nisu odnosili na banke, niti je Vlada bila ovlaštena u bilo kojem trenutku za prodaju i privatizaciju banaka. To su u sjeni izvele financijske elite proizašle iz nekadašnje komunističke političke elite. Naravno i nova politička elita u kojoj se na ključnim pozicijama našao značajan broj pripadnika komunističke elite, sudjelovale su u takvm kriminalnom procesu. Zato u Hrvatskoj i možemo govoriti, nakon svega, o vladavini političke i financijske oligarhije koja se institucijama demokratskog sustava suži samo za prikrivanje stvarne oligarhijske priprode političkog režima i financijske elite. Radi se o oligarhiji koja je zloupotrebom demokratskih instrumenata uzurpirala političku vlast i financijsku moć u zemlji, te na taj način kontrolira i upravlja procesima u državi. „Zakon o pretvorbi društvenih poduzeća, koji je donesen u travnju 1991., nije se odnosio na banke. U vrijeme donošenja ovog zakona banke su već bile osnovane i poslovale kao dionička društva“, navodi se u izvješću HNB-a Hrvatskom saboru.

Banke osnovane kao dionička društva 1989. godine

Izvješće HNB-a o načinu osnivanja hrvatskih banaka, zapravo, razotkriva najstrože čuvanu tajnu hrvatske tranzicije, tajnu o preustrojavanju centara financijske moći u Hrvatskoj, koja je skrivana preko desetljeće i pol od hrvatskih građana. Drugim riječima, upravo ovaj dokument Hrvatske narodne banke predstavlja ključni dokaz o stvaranju instrumenata i razina usporedne vlasti u Hrvatskoj od 1989. godine do danas. I ne samo to. Ovaj dokument na izvjestan način skriva šifru tajne zaduživanja hrvatske države od njezina osamostaljivanja do danas, ali i zaduživanja koje je Republka Hrvatska preuzela od bivše Jugoslavije. U razrješavanju problema ovakve reorganizacije i preustroja hrvatskih banaka, krije se i konačno rješenje problema hrvatskog državnog duga, posebno prema navodnim inozemnim kreditorima. Sav novac od tih tzv. inozemnih kredita Republika

Hrvatska povlačila je preko komercijalnih banaka koje su sudjelovale u ovom procesu preustroja koji opisuje doument Hrvatske narodne banke. Banke koje su osnovane kao dionička društva u 1989. godini (ili su preoblikovane u dionička društva): Privredna banka Zagreb, Zagrebačka banka, Slavonska banka, Splitska banka, Riječka banka, Sisačka banka, Dubrovačka banka, Varaždinska banka, Vukovarskabanka, Županjska banka, Jadranska banka Šibenik, Dalmatinska banka Zadar, Karlovačka banka, Istarska kreditna banka, Požeška banka, Komercijalna banka Zagreb, Vinkovačka banka, Međimurska banka, Istarska banka, Bjelovarska banka, Ljubljanska banka – Podravska banka Koprivnica (kasnije Podravska banka), Samoborska banka. Zanimljiv je i podatak da je većina tih banaka tijekom kasnijih godina završila ili u stečaju, ili u sanaciji, ili se spojila sa većim bankama. I u tim spajanjima, stečajevima i sanacijama, naravno, nestajala je poslovna i fnancijska dokumentacija iz prethodnog razdoblja, a upravo je ta dokumentacija mogla dokazati na koji su način financirane operacije nove, u biti stare, financijske elite u Hrvatskoj. Što je utvrdila Hrvatska narodna banka?

Hrvatska narodna banka pokušala je i svojim zaključcima u navedenom Izvješću Hrvatskom saboru, zapravo, prikriti pravo stanje stvari i dati pokriće bankarsom kriminalu u Hrvatskoj. Upravo HNB već godinama priječi jednu opsežniju i detaljniju istragu i nadzor u komercijalnim bankama u Hrvatskoj, štiteći tako interese kapitala skrivenih centara moći iza kojih se krije nekadašnja komunistička, sada tehnomenadžerska elita. „Slijedom navedenog razvidno je:

-da se kroz postupak usklađivanja i osnivanja banaka kao dioničkih društava, u skladu sa odredbama Zakona, rješavalo i pitanje sljedništva za obveze banaka nastalih na temelju starog Zakona;

-da su banke osnovane prema odredbama starog zakona (Zakon o osnovama bankarskog i kreditnog sistema) koje su svoju organizaciju, poslovanje i samoupravne opće akte uskladile s odredbama Zakona, te od tadašnje Narodne banke jugoslavije dobile dozvolu za osnivanje banke kao dioničkog društva i upisale se u sudske registre, nastavile svoje poslovanje kao banke dionička društva;

-da je specifičnost osnivanja tih banaka kao dioničkih društava vezana uz činjenicu da su te banke poslovale u vrijeme donošenja Zakona na način i u organizacijskim oblicima utvrenim starim zakonom, te da su trebale provesti postupak usklađivanja s odredbama Zakona i dobiti dozvolu za osnivanje banke u skladu sa Zakonom kako bi mogle nastaviti poslovati uz uvjete utvrđene Zakonom;

-da su se srestva u fondovima postojćih banaka koje su svoju organizaciju, poslovanje i samoupravne opće akte usklađivale s dredbama Zakona, mogla koristiti za formiranje osnivakog fonda nove banke koja se osnivala u skladu sa Zakonom;

-da su društvene pravne osobe kao dotadašnji osnovači banaka koji su prihvatili odluku o osnivanju banke i u osnivački fond banke unijeli sredstva oja su imali u fondovima postojećih banaka, sve u skladu sa odlukom o osnivanju banke kojom se utvrđivao status osnivača banke, stjecali pravo na upravljanje bankom u visini sredstava uloženih u osnivački fond banke te ostala prava i obveze utvrđene odlukom o osnivanju banke, odnosno statutom banke;

-da su svojstvo osnivača, u skladu sa odlukom o osnivanju banke, odnosno statutom banke, mogle steći i druge osobe koje su uložile sredstva u osnivački fond banke i prihvatile odluku o osnivanju banke“.

Međutim, istovremeno, HNB odbija provesti nadzor kako je moguće da su u nekim bankama kroz određeno vrijeme uprave krivotvorile knjige dioničara i ilegalno razvlastile osnivače banaka i oduzele im njihova osnivačka i dioničarska, vlasnička prava, bez ikakve pravne osnove. Takav je

slučaj sa Zagrebačkom bankom, protiv koje se po toj osnovni vodi nekoliko postupaka, od kojih su najveći Kčinari protiv ZABE i Gavrilović protiv ZABE.

U procesu preustroja banaka u Hrvatskoj 1989. – 1993. opljačkano preko 28 milijarda eura

Prema nekim podatcima i analizama ukupan iznos opljačkanih sredstava za koja je oštećena Republika Hrvatska i neke pravne i fizičke osobe, u procesu preustrja hrvatskih banaka od 1989. – 1993. godine, iznosi preko 28 milijarda eura, samo po toj osnovi. To je zaravo inicijalni kapital kojega je hrvatska financijska elita opljakala početkom tzv. Demokratske tranzicije i sve kasnije njihove financijske i druge operacije u zemlji i inozemstvu zapravo predstavljaju slijed toga organiziranog kriminala pod najvišim pokroviteljstvom hrvatske političke i financijske oligarhije. Hrvatska narodna banka i Hrvatski sabor pokušali su ovim blijedim i nepotpunim Izvješće učiniti korak dalje ka osiguravanju stečenih financijskih dobara hvatskoj financijskoj oligarhiji. Međutim, u tom rocesu, kao i u mnogim procesima tzv. demoratske tranzicije u Hrvatskoj, nismo još čuli posljednje. Za hrvatske financijske oligarhe svakako je opasno što se sa protokom vremena sve više i više dokumentacije pojavljuje u javnosti, brojni tajni spisi dolaze u ruke novinarima i javnost ima priliku procjenjivati i razmišljati o svemu što se događalo i događa u Hrvatsoj. A to financijskoj eliti nikako ne odgovara, jer bi prije ili kasnije mogli ostati bez ilegalno stečenih bogatstava i povlastica te pozicija moći u kojima su se uljuljali uvjereni kako ih nitko nikada neće srušiti.

Istraživanje o kriminalu u Zagrebačkoj banci je objavljeno u tjedniku Hrvatsko slovo potkraj lipnja i u prvoj polovici srpnja 2004. godine. Nakon objave dokumenata i ovih tekstova Vlada je pokrenula istragu o cijelom slučaju koja je kasnije obustavljena. Trenutno zagrebački obrtnik Paško Kačinari sam vodi istražni postupak pred nadležnim sudom za utvrđivanje činjenica i poništavanje nezakonite pretvorbe i privatizacije Zagrebačke banke.

KRIMINAL U UPRAVI ZAGREBAČKE BANKE
TAJNI DOKUMENTI O PRIVATIZACIJI ZAGREBAČKE BANKE

Uprava Zagrebačke
banke vješto je osmislila projekt privatizacije na način da većinski paket dionica Banke ostane u vlasništvu Banke, odnosno ostane u obliku trezorskih dionica na raspolaganju Upravi Banke, koja je upravo manipulacijama tim dionicama došla na čelna mjesta u Banci i oštetila, ne samo banku, već i državni proračun te građane, komitente i dioničare banke za otprilike više od desetak milijarda kuna u vremenu od 1989. do 2004. godine.prema nekim informacijama i dokazima kojima raspolažu bivši komitenti i dioničari Zagrebačke banke, ta je poslovna banka, odnosno njezina Uprava samo otimačinom novčanih, gotovinskih depozita građana u proteklih petnaestak godina stekla protupravnu dobit veću od 3,4 milijarda kuna, odnosno čak i više kada bi se obračunavala valutna razlika u tečaju kune i deviza u kojima su gotovinski iznosi bili položeni na račune Zagrebačke banke. Primjerice, poznati zagrebački zlatar Paško Kačinari koji je na depozitnom, gotovinskom računu kod Zagrebačke banke imao iznos od gotovo 300 tisuća njemačkih maraka, ostao je administrativnom manipulacijom i krovotvorenjem papira od strane uprave banke bez tog iznosa. Objašnjenje Banke bilo je kako ne znaju gdje se i na koji način izgubio novac koji je taj poduzetnik imao položen kod Zagrebačke banke. Nije to jedini takav slučaj. Iz tih pljačkaških operacija Uprava Zagrebačke banke akumulirala je nezakonito stečenu, tajnu dobit koju je koristila za ilegalni projekt privatizacije Zagrebačke banke. Hrvatska Vlada do 2000. godine nikada nije imala uvid u te procese koji su se događali u banci, niti je Uprava Zagrebačke banke ikada imala suglasnost HDZ-ove Vlade za privatizaciju na način na koji su je proveli. Njihov je projekt pravi obrazac funkcioniranja bankarske mafije u Hrvatskoj i ilegalnih financijskih operacija moćnog financijskog lobija.

Hrvatska narodna banka znala je za kriminal i nije ga spriječila

Odvjetnik Ozren Tatarac svojim je pismom i analizom, od 5. ožujka 2003., pod nazivom «Prijava sumnje na zakonitost knjige dionica Zagrebačke banke d.d. i prijedlog za provođenjem izravnog nadzora poslovanja Zagrebačke banke d.d.»,upućenim Hrvatskoj narodnoj banci upozorio središnju monetarno-financijsku instituciju zaduženu za nadzor banaka na kriminal u Zagrebačkoj banci. «Knjiga dionica Zagrebačke banke d.d. nije zakonita jer je naknadnim retroaktivnim odlukama broj dionica prve emisije više nego podvostručen, i to četiri i pol godina nakon emitiranja te prve emisije ... Proizlazi dakle da je naknadno povećavan broj dionica i temeljni kapital banke, i to retroaktivno s datumom 27.12.1989. Što je još važnije, te odluke donesene su na nezakonit način, tj. donesene su na skupštini dioničara u kojoj već sudjeluju novi dioničari, a da skupština dioničara koji su trebali dati pristanak na promjene u broju dioničara i temeljnom kapitalu nikada nije održana. Osim toga ove promjene nisu na propisan način registrirane kod Trgovačkog suda u Zagrebu ... Valja naglasiti da pri tome Zagrebačka banka d.d. nije prijavila povećanje temeljnog kapitala niti je prijavila emitiranje novih dionica». Ovaj su dopis sa detaljnom analizom u prilog ovakvim optužbama dobili na ruke i guverner Rohatinski i bivši SDP-ov premijer Ivica Račan. Prema mojim informacijama nakon toga je uslijedilo savjetovanje između guvernera Željka Rohatinskog i bivšeg ministra financija Mate Crkvenca oko toga što učiniti po tom pitanju. U suglasju s tadašnjim premijerom Ivicom Račanom donesena je politička odluka na vrhu kako «Zagrebačku banku ne treba dirati». Za uzvrat Franjo Luković je omogućio niz financijskih operacija SDP-ovcima dok su bili na vlasti, te im je osmislio sustav izvlačenja proračunskog novca na izvdojene račune u inozemstvu. Da je postojao politički dogovor o neistraživanju kriminala u Zagrebačkoj banci dokazuje i pismo Hrvatske narodne banke, Sektora nadzora i kontrole, od 20. ožujka 2003., upućeno odvjetniku Ozrenu Tatarcu, a potpisano po izvršnoj direktorici u HNB-u Mariji Mijatović-Jakšić. «Sve navedeno u dopisu i dokumentaciji, koju ste u privitku dostavili, pažljivo smo proučili te Vas u svezi prijedloga i zahtjeva upućenih Hrvatskoj narodnoj banci obavještavamo o sljedećem. Hrvatska narodna banka, sukladno članku 115. Zakona o bankama, obavlja nadzor poslovanja banaka ocjenjujući zakonitost i pravilnost poslovanja banke, njezinu sposobnost upravljanja rizicima u poslovanju». Usprkos što je očito da je HNB upravo prema zakonu obvezan izvršiti nadzor zakonitosti poslovanja zagrebačke banke, bez posebnog obrazloženja ovim je dopisom HNB odbio to učiniti, čime je središnja banka izravnmo stala u zaštitu kriminala u jednoj od poslovnih banaka, pružajući formalno-pravni paravan bankarskoj mafiji za njezino daljnje djelovanje. Dokaz tomu je i prepiska odvjetnika Tatarca sa Hrvatskim fondom za privatizaciju u 2003. godini. Naime, HFP i HNB prebacivali su odgovornost za nadzor nezakonite privatizacije Zagrebačke banke s jedne institucije na drugu, time oduzimajući dragocjeno vrijeme za istragu o točnosti navoda o kriminalu u banci. Krešimir Starčević svojim je pismom od 26. rujna 2003. zanijekao bilo kakvu odgovornost Fonda za privatizaciju i svu odgovornost pokušao prebaciti na Hrvatsku narodnu banku. «Hrvatski fond za privatizaciju nema nikakvih ingerencija nad privatizacijom banaka pa tako niti Zagrebačke banke, jer su banke privatizirane po posebnom zakonu ... Stoga vas upućujemo da, radi preispitivanja osnovanosti pritužbi dopis proslijedite Hrvatskoj narodnoj banci». Potvrdom Trgovačkog suda u Zagrebu broj R3-7997/02, od 26.8.2002. sudac Ivica Škunca potvrdio je kako Zagrebačka banka u vremenu od 27.12.1989. do 31.12.1993. nije prijavila sudu na zakonit način povećanje temeljnog kapitala, štlo dokazuje tvrdnje o nezakonitom povećanju broja dionica i fiktivnoj dokapitalizaciji od strane Uprave Zagrebačke banke. Jednako tako te tvrdnje dokazuju i potvrde Trgovačkog suda u Zagrebu broj R3-2955/2002, od 21.5.2002. i potvrda broj R3-8602/02, od 26.8.2002., potpisane po sudcima Trgovačkog suda u Zagrebu Ivani Mlinarić i Ivici Škuncu.

Strogo povjerljivi projekti privatizacije dokazuju kriminal u Upravi Zagrebačke banke

Tajni projekt privatizacije dionica Zagrebačke banke d.d. izradio je Sektor likvidnosti sredstava i vrijednosnih papira i Sektor investicija Banke, a potpisali su ga djelatnici Banke Nikola Kalinić (direktor Sektora likvidnosti sredstava i vrijednosnih papira) i Duilio Belić (direktor Sektora

investicija), koji su ujedno izradili tajni hodogram privatizacije i projekt kojim će Uprava Zagrebačke banke zadržati ilegalno većinski paket dionica, te si na taj način osigurati nezamjenjivost na gotovo najbitnijim pozicijama financijske moći u Hrvatskoj. U svrhu realizacije takovog plana Banka je osnovala Holding Zabe, koji je izdavao (prema tajnom planu) Banci nalog za prodaju dionica. Taj se nalog proslijeđivao generalnom direktoru, koji je na temelju diskrecijskog prava imenovao voditelja držbe dionica. Istovremeno generalni direktor i voditelj držabe sami su birali sudionike dražbe i kupce dionica kako bi sebi osigurali najpovoljniju mogući dioničarsku strukturu. Istim je projektom Uprava Banke mogla odobriti kupnju dionica po jeftinijoj cijeni odabranim dioničarima. Na taj način iza pojedinih skupina dioničara «skrivenim» vlasništvom prikrivaju se članovi Uprave banke, koji su de facto vlasnici većinskog paketa dionica Zagrebačke banke. Prvim tajnim projektom, koji su potpisali imenovani djelatnici, zapravo je provedena neviđena pljačka dionica, jer je osmišljen cijeli plan kojim su dionice oduzete poduzećima, te je izvršena prodaja «dionica u vlasništvu poduzeća kojima je vlasnik Zagrebačka banka d.d.» i prodaja «dionica u vlasništvu poduzeća u mješovitom vlasništvu ili u pretežito državnom vlasništvu». Sve se ovo odvijalo bez znanja državnih institucija koje su po sili zakona trebale znati za ovakav «pakleni plan» Uprave Zagrebačke banke, osim tajne suglasnosti Hrvatske narodne banke za ovakav model privtizacije jedne od najvećih hrvatskih banaka. Postojanje takvog plana potvrđuje i Odluka Upravnog odbora zagrebačke banke, sa 37. sjednice održane

15. ožujka 1994., koju je potpisao tadašnji predsjednik UO Đuro Miladin. «Ovlašćuje se Holding Zagrebačke banke d.o.o. na kupnju dionica Zagrebačke banke d.d. I. i II. emisije od poduzeća koja su u djelomičnom ili potpunom vlasništvu Zagrebačke banke d.d. i od poduzeća u pretežito državnom vlasništvu ili mješovitom vlasništvu. Ovlašćuju se direktor Holdinga Zagrebačke banke d.o.o. i glavni direktor Zagrebačke banke d.d. za utvrđivanje cijene po kojoj će se obavljati ova kupnja dionica. Za nadzor odvijanja aukcija imenuje se posebna komisija u sastavu: prof. dr. Jakša Barbić (Upravni odbor Banke), predsjednik Komisije; Marinko Papuga (Zagrebačka burza), član Komisije; Iva Hanžeković (Direkcija pravnih poslova banke), član komisije». Ovaj dokument uz tajni projekt privatizacije Zagrebačke banke dokazuje kako je Uprava banke preko poduzeća kćeri kupovala vlastite odnosno dionice Banke, te na taj način protuzakonito u tajnosti stekla većinski vlasničku paket dionica.

Kronologija trgovanja dionicama

Dokument «Kronologija trgovanja», koji je vjerojatno dio opširnijeg dokumenta «Izvještaj o prodaji dionica Zagrebačke banke d.d.», u prilično dobroj mjeri razotrkiva trag kojim su nestajale dionice iz vlasničkog portfelja Banke, te put kojim su u tajnosti završavale u rukama Uprave Banke. Prva dražba «na dolje» oržana je 31.3.1994. na dražbi je bilo ponuđeno ukupno 20166 dionica prve emisije, od toga 20 000 dionica u vlasništvu Holdinga Zagrebačke banke i 166 dionica u vlasništvu poduzeća Elektroterma. Ukupno je prodano 20000 dionica koje je podnudio Holding Zabe. Udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 0,96%. Na matični broj Holdinga Zabe uplaćeno je ukupno 999 tisuća 529 njemačkih maraka u obveznicama javnog duga RH. Dakle to dokazuje kako su te dionice kupljene od strane Zagrebačke banke, obveznicama javnog duga kojima je banka raspolagala u trezoru, kako tvrdi moj izvor u banci. Drugo trgovanje održano je 28.4.1994. Ukupno je trgovano sa 26141 dionicom. Prodano je 26000 dionica. udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 1,25%. Na matični broj Holdinga Zabe uplaćeno je milijun 222 tisuće 140 njemačkih maraka u obveznicama javnog duga RH. Treće trgovanje održano je 12.5.1994. trgovano je sa 25000 dionica, te su sve prodane. Udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 1,2%. Na matični broj Holdinga Zabe uplaćeno je ukupno milijun 175 tisuća njemačkih maraka u obveznicama javnog duga RH. Četvrto trgovanje održano je 26.5.1994. Trgovano je sa 34141 dionica, od kojih je prodano 33641 dionica. Ukupni udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 1,65%, a na matični broj Holdinga

Zabe uplaćeno je milijun 621 tisuću 697 njemačkih maraka u obveznicama javnog duga RH. Peto trgovanje održano je 9.6.1994. Trgovano je sa 5000 dionica, od kojih su sve prodane. Udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 0,24%. Na matični broj Holdinga Zabe uplaćeno je ukupno 254 tisuće 142 njemačke marke u obveznicama javnog duga RH. Šesto trgovanje održano je 23.6.1994. Ukupno je trgovano sa 7000 dionica. sve su prodane. Udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 0,24%. Na matični broj Holdinga Zabe uplaćeno je ukupno 336 tisuća DEM u obveznicama javnoga duga RH. Sedmo trgovanje održano je 7.7.1994. Trgovano je sa 3140 dionica. Udjel privatnog vlasništva nad Zagrebačkom bankom povećan je za 0,10%. Na matični broj Holdinga zabe uplaćeno je 148 tisuća 905 njemačkih maraka u obveznicama javnoga duga RH. Osmo trgovanje održano je 21.7.1994. Trgovano je sa 6227 dionica. Deveto trgovanje održano je 18.8.1994. Deseto trgovanje održano je 1.9.1994. Jedanaesto trgovanje održano je 15.9.1994.

Projekti kojima je Uprava ubrzavala privatizaciju Zagrebačke banke-stvaranje nove financijske elite

Lov u mutnom Uprave Zagrebačke banke nastavljen je dobro razrađenim projektima privatizacije Zagrebačke banke, kojima su taj proces sebi u korist isplanirali do najmanjih detalja. Te je projekte potpisivao direktor Sektora investicija Duilio Belić. Ti tajni dokumenti nosili su naslov «Plan ubrzanja privatizacije dioničke strukture Zagrebačke banke», a datirani su sa 21.3.1994.; 6.5.1994.; 20.6.1994.; 4.1.1995.; dok je projekt «Privatizacija dionica Zagrebačke banke», od 23.3.1995. sa Belićem supotpisao M. Hećimović. Tim su projektom jasno imenovana i određena poduzeća do čijih se dionica treba dokopati otimačinom na razne načine, a što je u Upravi Zagrebačke banke označeno kao prioritet investicijskog djelovanja. Tim poduzećima davani su ciljano nepovoljni krediti kako bi im se nakon toga oduzimale dionice, koje su kasnije tajnim projektom prodavane Upravi Zabe. Analiza «Proces privatizacije banaka», pod oznakom V/2000, koju je u tajnosti izradio Edo Kosović, uvelike je dokazala kako su se uprave banaka poslužile zakonskim «rupama», te provele nezakonitu privatizaciju, kojom je omogućeno bogaćenje uskog kruga odabranih elita. «Proces pretvorbe i privatizacije banaka u Hrvatskoj realiziran je nezakonitom, prikrivenom, netransparentnom i posrednom pretvorbom i privatizacijom dioničara banke, koji su i samo bili pretežito u društvenom vlasništvu ... Na takav način stvoren je model efikasne političko-bankarske sprege i formiranje snažnih lobija političko-financijske moći ... Banke su najvećim dijelom financirale privilegirane elite, te su tako bile glavne financijske poluge i nositelji procesa pretvorbe i privatizacije». Kao primjer za ovakav model nezakonite privatizacije autor ove analize koristi slučaj privatizacije Zagrebačke banke d.d., za koji tvrdi kako bi mogao biti obrazac privatizacijskog kriminala u hrvatskim bankama. «Opisani model Zagrebačke banke d.d. je sasvim nezakonit i netransparentan, te stvoren bez bilo kakvih internih pravila. Posljedica takvog tipa privatizacije je sračunato «raspršena» vlasnička struktura sa preko 50% nepoznatih inozemnih vlasnika. Pritom nitko od vlasnika nema nikakav relevantan ili većinski utjecaj pa je Banka zapravo privatizirana od strane Uprave i Nadzornog odbora». Poduzeća do čijih je dionica uprava Zagrebačke banke došla otimačinom, ciljanim zaduživanjem i stečajevima

Na opisani način Zagrebačka banka došla je u posjed i vlasništvo svojih dionica od poduzeća koja su raznim malverzacijama tjerana u financijske teškoće. Zbog vjerodostojnosti podataka donijet ćemo neka od imena poduzeća, koja se spominju u privatizacijskoj dokumentaciji Uprave Zagrebačke banke: Željezara Sisak; Dalekovod d.d.; Geotehnika; Industrogradnja; Jedinstvo d.d.; Končar-elektroindustrija d.d.; PIK Vrbovec; Regeneracija-EDIS; Tekstilni kombinat Zagreb; Tempo; TEP; TVIN; Unitas; Vajda stočarstvo; Šavrić d.d.; Brodosplit; Dalmakomerc; Uljanik; Belje; Kemikalija; Derma; PPK Zagreb; Grafički zavod Hrvatske; Jadranturist; Mašinoimpex; Riviera Turist Poreč; Tvornica duhana Zagreb; Hotel Interkontinental; Hotelsko poduzeće Tučepi; Žitnjak; Agrariacop; Agroprerada; Autohrvatska d.d.; Badel 1862; Diona; Dukat; Elektroprojekt; Elektropromet;

Hospitalija; Infosistem; Jadran tvornica čarapa; Poljoopskrba; PP Maksimir; Sirela; Staklo Zagreb; Tehnomehanika; TOZ, Trgocentar Zabok; Velebit; Vladimir Gortan; Školska knjiga; Agrokoka; Arenaturist; Astra; Chromos; Gramat; Jadran film; Medika d.d.; Prvomajska; Zvečevo. Navode se i mnoga druga poduzeća, od kojih je planiran otkup dionica kako bi Uprava Zagrebačke banke mogla ostvariti svoj naum.

Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu štiti bankarski kriminal

Iako sam još 15. lipnja tražio očitovanje Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu, o kaznenoj prijavi protiv Zagrebačke banke, ta je institucija arogantno odbila odgovoriti na pitanja postavljena iz ove redakcije. Tek nakon što smo u prošlom broju objavili tekst poslali su očitovanje o predmetnoj kaznenoj prijavi, koje potpisuje općinska državna odvjetnica u Zagrebu Vesna Abramović, te ga donosimo u cijelosti.

«Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu zaprimilo je 25. svibnja 2004. kaznenu prijavu Paška Kačinari podnesenu po odvjetnicima Branku Šerić i Ozrenu Tatarac protiv 12 zaposlenika Zagrebačke banke d.d. i drugih nepoznatih osoba djelatnika Zagrebačke banke d.d. zbog kaznenog djela krivotvorenja službene isprave iz čl. 312 Kaznenog zakona, kaznenog djela povrede obveze voženja trgovačkih i poslovnih knjiga iz čl. 287 Kaznenog zakona i kaznenog djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292 Kaznenog zakona.

Prijavitelj smatra da su prijavljene osobe počinile gore naznačena kaznena djela u periodu od prosinca 1989. do svibnja 2004. tako što su preinačili knjigu dionica, preinačili poslovne knjige čime je otežana preglednost poslovanja i imovinskog stanja Zagrebačke banke d.d., nadalje da su sastavili isprave neistinitog sadržaja, lažne bilance i time neistinito prikazivali stanje i kretanje sredstava i uspjeha poslovanja banke. Sve navedene radnje prijavljene osobe su prema mišljenju prijavitelja Paška Kačinari poduzimale s ciljem pribavljanja znatne imovinske koristi Zagrebačke banke.

Kako bi to proizlazilo iz obrazloženja kaznene prijave razlozi za podnošenje iste bili bi u činjenici što podnositelj Paško Kačinari prema vlastitom uvjerenju polaže pravo na 164.421 dionicu Zagrebačke banke d.d., a radi čega je podnio tužbe Općinskom sudu u Zagrebu i Trgovačkom sudu, dok istovremeno Zagrebačka banka d.d. u postupcima koji se pred ovim sudovima vode osporava osnovanost ovakvih tužiteljevih zahtjeva.

8. lipnja 2004. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu donijelo je rješenje o odbačaju kaznene prijave iz razloga što u kaznenoj prijavi opisano ponašanje prijavljenih osoba nema obilježja kaznenih djela za koja ih se tereti, ali niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progon poduzima po službenoj dužnosti. Odluka je uslijedila nakon razmatranja dokumentacije koja je bila priložena kaznenoj prijavi. Rješenje je otpravljeno podnositelju kaznene prijave oštećeniku Pašku Kačinari, a on ima pravo u skladu s odredbom čl. 55 st. 2 Zakona o kaznenom postupku samostalno poduzeti kazneni progon prijavljenih osoba ukoliko drži da za to ima zakonske osnove.»

Iz ovog je dopisa potpuno jasno kako bi netko mogao pomisliti da Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu štiti bankarski kriminal. I za puno manje stvari podizali su kaznene prijave, dok na temelju dokumentacije od nekoliko stotina stranica nisu učinili ništa. Zanimljivo je kako su riješili brzo kaznenu prijavu Paška Kačinarija, od 25.5.2004. do 8.6.2004., dok kaznena prijava Vesne Balenović o kriminalu u INI skuplja prašinu po ladicama gospođe Abramović i njezinih prethodnika već nekoliko godina. Na temelju koje metode su istražili ovaj slučaj u samo dva tjedna? Kako su za tako kratko vrijeme provjerili sve navode iz kaznene prijave? Ili se netko dobro pobrinuo da se ništa ne istražuje i ne kopa po prljavom rublju Zagrebačke banke? Vesna Abramović bi zbog ovakvog

postupka svugdje u svijetu morala otići sa svoje dužnosti i nakon toga odgovarati zbog svoje uloge pri pomaganju kod počinjenja kaznenih djela.

Kako je nezakonito privatizirana Zagrebačka banka
Uprava Zagrebačke banke oštetila državu za 7 milijarda eura

Slučaj Zagrebačke banke, zapravo, dokazuje kako su pljačkašku pretvorbu i privatizaciju u Hrvatskoj osmislili i projektirali «stručnjaci» i tehnomenadžerske strukture bivšeg Saveza komunista Hrvatske, odnosno današnjeg SDP-a. naime, projekt privatizacije Zagrebačke banke osmišljen je u poslovno-financijskim krugovima SKH još krajem 1980.-ih godina, te je nova vlast nakon preuzimanja vlasti 1990. zatekla stanje na koje više nije mogla utjecati jer je ta banka već dobrim dijelom bila privatizirana, odnosno njezine dionice i vlasništvo nadzirala je izravno i neizravno Uprava banke. To dokazuju odluke o izdavanju dionica I. i II. Emisije Zagrebačke banke, iz kojih se jasno vidi kako je provedena privatizacija, odnosno ranije pretvorba Zagrebačke banke od strane ljudi koje su u upravu banke postavili Račanovi operativci iz bivše komunističke Vlade SR Hrvatske. Uprava Zagrebačke banke ciljano je projektirala vlasničku, odnosno, dioničarsku strukturu banke, odabirom tadašnjih društvenih poduzeća, a sa dugoročnom projekcijom kreditno-dužničko-financijske krize u tim poduzećima, te kasnijeg preuzimanja vlastitih dionica, kao kompenzacije za namirenje dospjeih dugova poduzeća koja su kasnije pretvorena u trgovačka društva (dionička društva) u većinskom državnom vlasništvu. Nije, stoga, pretjerano reći kako je pretvorbenoprivatizacijski kriminal započeo upravo u hrvatskim bankama kojima su na čelu bili povjerljivi kadrovi bivšeg Saveza komunista, ljudi koji su za svoje pozicije morali uživati bezrezervnu podršku Račanova režima prije 1990. godine.

Kako je tekla privatizacija Zagrebačke banke?

Interni dokumenti Zagrebačke banke otkrivaju trag privatizacije dionica banke fitktivnim vrijednostima, čime je zapravo, stvorena banka bez stvarnog financijskog, dioničarskog kapitala i ulaganja, već su vrijednost njezinih dionica predstavljali papirnati derivati, izmišljene vrijednosti koje je izdavala Uprava banke. Prvi je put Skupština Zagrebačke banke donijela odluku o izdavanju dionica II emisije, na 2. sjednici održanoj 27.12.1989. Banka je tada izdala dionice druge emisije u ukupnoj vrijednosti 500 milijarda dinara, od čega je poduzećima i drugim društvenopravnim osobama izdano dionica u ukupnoj vrijednosti od 250 milijarda dinara, a domaćim fizičkim osobama izdane su dionice u vrijednosti 250 milijarda dinara. Ovaj podatak objavljen u dokumentaciji banke, dokazuje korupijsko-kriminalnu spregu tadašnjeg političkog vrha Saveza komunista s tehnomenadžerima u Zagrebačkoj banci koji su osmislili privatizaciju prije privatizacije koja je uslijedila nekoliko godina kasnije u sklopu procesa društveno-političkih promjena. Potrebno je napomenuti kako je tada već bilo svima jasno da će doći do promjena na vlasti, te ovi dokumenti nedvojbeno potvrđuju tezu kako je mlađa genercija SKH prionula poslu učvršćivanja pozicija financijsko-ekonomske moći za vrijeme kada više ne će držati političku vlast u rukama. U to vrijeme predsjednik Skupštine Zagrebačke banke i čovjek od povjereja vrha SKH bio je Vjekoslav Srb, koji je potpisivao i odobravao ovakve odluke i prodaje dionica. zanimljivo je da su istog dana kada je donesena ova odluka izdane i dionice I emisije. U odluci stoji zapisano: «anka izdaje dionice prve emisije na ukupan iznos od 8.630 milijarda, utvrđenom na Osnivačkoj skupštini, uvećan za uplate do 15.12.1989. i revaloriziran na dan 1.1.1990. (po tomu revalorizacija je izvršena nekoliko dana nakon donošenja odluke o tomu, netko je očito u krivotvorenju papira izgubio «nit» i pomiješao datume, op.a.)». samo par godina kasnije Izvršni odbor, na neki način proširena uprava banke, donio je odluku bez suglasnosti Skupštine Zagrebačke banke o izdavanju nove emisije dionica, pod krinkom «izdavanja vrijednosnih papira». Time je izravno uprava protuzakonito dokapitalizirala banku i izdala nezakonite «crne» dionice, kojima je osigurala vlastiti opstanak na pozicijama financijske moći. Izvršni odbor Zagrebačke banke odlučio je to na svojoj 18. sjednici od 4. lipnja 1991.

donošenjem «Odluke o izdavanju blagajničkih zapisa za građane-I emisija». Iz sadržaja odluke ipak je jasno kako se radilo o izvanrednoj ilegalnoj emisiji dionica banke. «Zagrebačka banka izdala je dvije emisije dugoročnih vrijednosnih papira-dionica, i to milijardu 887 milijuna 115 tisuća dinara i 25 tisuća dionica na donosioca u ukupnom iznosu od dinara 25 milijuna». Ovakve odluke potpisivao je Zdravko Tomičić, zamjenik predsjednika Izvršnog odbora Zagrebačke banke. Na 6. sjednici Skupštine Zagrebačke banke, održanoj 2. travnja 1992. donesena je odluka o izdavanju dionica III emisije na ukupan iznos od 46 milijuna njemačkih maraka.čak 30% dionica te emisije prodano je poduzećima i pravnim osobama, te se kasnije tih dionica «dočepala» Uprava Zagrebačke banke. Nominalna cijena dionice iznosila je 100 njemačkih maraka, a za poduzeća je emitirano 138 tisuća dionica, dok je 322 tisuće dionica prodano fizičkim osobama, koje je odabrala Uprava banke. Godišnje izvješće o poslovanju Zagrebačke banke u 2001. godini dokazuje «mešetarenje» dionicama banke od strane Uprave banke. Iz izvješća je razvidno kako je Uprava Zagrebačke banke sama sebi odobravala opcije za kupnju dionica banke i to za članove Uprave: Franju Lukovića, Nikolu Kalinića, Sanju Rendulić, Milivoja Goldštajna, Zvonimira Jurjevića, Damira Odaka i Tomicu Pustišeka. Prema istom dokumentu dokazivo je da je u svibnju 2002. glavna Skupština Zagrebačke banke (iza čije većine glasova stoje članovi Uprave) dodijelila 26 tisuća 651 dionicu banke članovima Uprave i visokom poslovodstvu, što je na izvjestan način presedan u poslovanju s dionicama, jer nije jasno zbog čega je Skupština Upravi darovala te dionice, kojima ovi kasnije manipuliraju u upravljanju bankom. Radi se o vrijednosti od više desetaka milijuna kuna darovanih dionica, kako tvrdi moj izvor.

Nezakonitom privatizacijom država oštećena za 7 milijarda eura

Prema stručnim procjenama i dokumentaciji može se procijeniti da je ilegalnom privatizacinjom Zagrebačke banke, pod okriljem Uprave banke, država, odnosno proračun, oštećena za više od sedam milijarda eura, koliko se moglo dobiti za dionice banke na tržištu dionica da je dionice prodavala država, a ne privatni vlasnici koji to nisu postali zakonitim putem. Bez obzira na ove činjenice ispada kako je financijska moć Uprave Zagrebačke banke jača od zakona, te ih se Državno odvjetništvo ne usudi kazneno procesuirati niti istražiti cijeli slučaj. Bankarski kriminal očito uživa zaštitu nekih tijela koja bi trebala voditi računa o zaštiti financijsko-monetarne stabilnosti države i sigurnosti njezinih građana. Ostaje nam za vidjeti hoće li pravna država izgubiti bitku protiv moći bankarskog kapitala i sivih financijskih moćnika u Hrvatskoj.

Zagrebačka banka pokušala kupiti šutnju glavnog urednika Hrvatskoga slova

Prije par dana nazvala me zaposlenica Zagrebačke banke, koja mi je ponudila da «samo kažem iznos za koji sam spreman prestati pisati o Zagrebačkoj banci, jer rješavali su oni ljudima financije i prije mene». Naravno, odbio sam to i trenutno prekinuo telefonski razgovor s gospođom. Međutim, kako doznajem Zagrebačka banka je, prema tvrdnjama mojeg izvora, samo Europapress hodlingu platila reklame u iznosima većim od pet milijuna kuna kako se ne bi pisalo protiv banke i njezine uprave. Jednak je iznos plaćen nekim drugim tjednicima i dnevnicima, a o svemu postoje i svjedoci u samoj banci. Radi se o pravoj medijsko-financijskoj korupciji i dobro plaćenoj zavjeri šutnje.

Krivotvorena revizorska izvješća

Prema tvrdnjama iz kaznene prijave Paška Kačinarija, te prema priloženoj dokumentaciji, ispada kako su revizori Zagrebačke banke prema narudžbi Uprave banke «naštimavali» poslovna i revizorska izvješća banke, te kako podatci iz tih izvješća ne odgovaraju stvarnom stanju u poslovnim knjigama i stvarnim operacijama banke. Djelomično to dokazuje i izvješće revizora od 4. ožujka 2003. u kojem se revizorska kuća Prisewaterhousecoopers ograđuje od podataka u financijskim izvješćima banke: «Za ova financijska izvješća iskazana na stranicama od 43 do 116

odgovorna je Uprava banke». Također, prema tim podatcima vidljivo je kako je iz službenih knjiga banke u samo nekoliko mjeseci netragom nestalo 92 tisuće 611 trezorskih dionica koje je banka imala u 2001. godini, a nigdje nije registrirana njihova prodaja ili zarada na tim dionicama. Jednostavno one su s danom 31.12.2002. brisane iz knjiga. Ipak, revizori navode kako uprava raspolaže s nepoznatim brojem trezorskih dionica, koje su stečene kreditnom otimačinom od bivših komitenata banke. Osim toga, za nestali odnosno pokradeni gotovinski depozit Paška Kačinarija Zagrebačka banka dala je tumačenje krivotvorenim izvodom koji nisu mogle objasniti niti ugledne revizorske i savjetodavne kuće u Hrvatskoj, što su poduzeća RRIF i Informator d.d. potvrdili i svojim službenim dokumentima od 21. veljače 2003. i 2. travnja 2003. RRIF tako u svojem dopisu piše: «Ni malo se ne čudimo što priloženu fotokopiju nije znao rastumačiti ni jedna revizor niti knjigovođa. Problem nije u starosti izvornog papira (1991.), nego u njegovu sadržaju, odnosno u tome što se ovdje ne radi ni o knjigovodstvenoj ispravi ni o izvodu iz poslovnih knjiga ... Iz navedenog može se zaključiti da: priložena fotokopija nije izvod ni iz glavne niti analitičke poslovne knjige; nije knjigovodstvena isprava». Takvim nevjerodostojnim dokumentom Zagrebačka je banka pokušala obmanuti Kačinarija u svezi sa «nestankom» njegova novca s računa u Zagrebačkoj banci.

Mesićev sponzor Jure Klarić bio je umiješan u financijske igre u Zagrebačkoj banci

Prije više od tri godine Jure Klarić, kontroverzni vlasnik Klariko voća, i poduzetnik koji se hvali činjenicom kako je financijski omogućio Stipi Mesiću dolazak na predsjedničku dužnost, vodio je zanimljivi, tajni razgovor o kriminalu u svojem bivšem poduzeću Voće d.d. i Zagrebačkoj banci. Tada je Klarić otvoreno tvrdio da je struktura financijskih moćnika oko Franje Lukovića i Zagrebačke banke, zapravo, jedna od najmoćnijih struktura u Hrvatskoj i kako vlada iz svoje financijske sjene bez većih smetnja. Također u tom je razgovoru Jure Klarić tvrdio kako je financijska mreža SDP-ove Vlade i Ivice Račana u čvrstoj poslovnoj svezi sa Upravom Zagrebačke banke, koja za njih pere novac i odrađuje prljave financijske poslove.

Slučaj koji bi mogao srušiti piramidu financijske moći u državi
Vlada traži istragu u Zagrebačkoj banci

Posljednjih dana javlja se sve veći broj prevarenih građana koji su poslovali sa Zagrebačkom bankom, i koji su prema svojim tvrdnjama i dokumentaciji kojom raspolažu, oštećeni od strane Uprave banke. Prema nekim procjenama izgleda kako bi iznos za koji je Zagrebačka banka prevarila građane i poduzeća mogao prelaziti fantastičnih petanestak milijarda eura, bez kamata koje se zakonski zaračunavaju kroz protek vremena i zbog nastale štete. Čini se, međutim, da u svim svojim protuzakonitim radnjama Uprava Zagrebačke banke računa ne samo na tromost i neučinkovitost hrvatskoga pravosuđa, već i na kriminalnu spregu koja očito djeluje između financijskog bankarskog lobija, struktura u državnom odvjetništvu i pravosuđu (sudstvu). Očito su ti ljudi i te strukture dobro kadrovski premrežene, međusobno se štite i pokrivaju, ali i izdašno financiraju. Činjenice, ipak, i u slučaju Zagrebačke banke govore protiv njihovih najskuplje plaćenih menadžera u Hrvatskoj. Dokumentacija koju je skupio Paško Kačinari sa svojim odvjetničkim timom kojeg vodi Ozren Tatarac, dokazuju možda prvi put u suvremenoj Hrvatskoj kriminalnu spregu financijsko-bankarskog lobija u Hrvatskoj, te razotkrivaju u cijelosti tehnologiju bankarskog kriminala i korupcionaško protuzakonite privatizacije hrvatskih banaka. Slučaj Zagrebačke banke koji je pokrenuo Kačinari mogao bi konačno srušiti piramidu financijske moći u Hrvatskoj, koja je temeljena na financijsko-bankarskom kriminalu i korupciji državne birokracije, te kadrovskom kontinuitetu partijskih kadrova, prije 90-ih godina prošlog stoljeća.

Neovisna analiza optužuje Zagrebačku banku za kriminal i bezakonje

Neovisna analiza koju je napisao Edo Kosović 2000. godine, također tvrdi kako je Zagrebačka banka privatizirana na kriminalan način. «Zagrebačka banka d.d. je u bivšoj državi temeljem Zakona o poduzećima konstituirana samo kao dioničko društvo ali još uvijek u gotovo potpunom režimu društvenog vlasništva. U vlasničkoj strukturi banke participirao je samo mali dio kapitala privatnih vlasnika. Na takav način je banka etablirana kao tip banke u mješovitom vlasništvu, što je prvi put i omogućeno donošenjem Zakona o poduzećima. Banka je temeljem navedenog Zakona postala dioničko društvo u mješovitom vlasništvu, ali u najvećem dijelu sa participacijom društvenog kapitala. Dotadašnji Fond osnivača banke koji su činila poduzeća u društvenom vlasništvu, samo je transformiran u dionički kapital, ali još uvijek u režimu pretežnog društvenog vlasništva. Stoga je posve netočna i besmislena tvrdnja same Zagrebačke banke u izvješću banke za 1998. «da je banka privatizirana 1989. godine» prema Zakonu o poduzećima. U jednom drugom dokumentu «Izvješće o dionicama Zagrebačke banke d.d.» iz 1995. tvrdi se pak da je početak intenzivne privatizacije banke započeo Odlukom o prometu dionica Zagrebačke banke d.d. iz 1993. tada se organizira «javno» trgovanje dionicama u jeku najžešćih ratnih operacija. Namjerno i dirigirano se utvrđuje vrlo niska prometna vrijednost dionica i u zatvorenom krugu se omogućuje njihovo stjecanje. U to vrijeme banka ostvaruje vrlo dobre financijske rezultate a dionice su kupovane po prosječnoj cijeni od DEM 47 za nominalu od 140 odnosno 100 DEM. Tako je stvoren prostor da se u privilegiranom krugu sudionika koji su kreirali uvjete i kojima su bile dostupne informacije ostvare enormne zarade. Dionice kupljene za 47 DEM u vrlo kratkom roku narasle su na 600 DEM. U potrazi za mogućim indirektnim uporištima za privatizaciju banke, Zagrebačka banka konstatira da je banka privatizirana na temelju Uredbe o plaćama. U Kontekstu navedenog propisa koji sa privatizacijom nema nikakve veze privatnim kapitalom banka tretira i kapital onih svojih dioničara koji su samo upisali (a ne i uplatili) više od 51% dioničkog kapitala. Ovo pokazuje potpuni kaos i apsurdnost situacije koja je stvorena nedonošenjem potrebnih propisa».

Skriva li popis fizičkih osoba-dioničara Zagrebačke banke fiktivno vlasništvo iza kojeg stoje članovi Uprave banke?

Popis fizičkih osoba, dioničara Zagrebačke banke sadrži ukupno tisuću i jedno ime dioničara koji u vlasništvu drže 34 tisuće 116 dionica. Prema tvrdnjama mojeg izvora unutar same banke iza većeg dijela tih imena i prezimena krije se, zapravo, fiktivno vlasništvo nad dionicama banke, dok su stvarni, skriveni vlasnici tih dionica članovi Uprave banke ili njihovi osobni povjerenici. Takvu tvrdnju djelomično dokazuje i činjenica da nitko od tih «malih» dioničara nikada nije pokrenuo pitanje povjerenja Upravi banke na Skupštinama, niti je pokrenuto pitanje rasprave o financijskim i izvješćima o poslovanju Zagrebačke banke za koja su čak u jednom trenutku i neki članovi Uprave i revizori tvrdili kako se radi o «neusklađenim» podatcima i podatcima za čiju se (ne)vjerodostojnost tereti isključivo Uprava banke. Posebno su zanimljiva imena fizičkih osoba koje u vlasništvu, prema popisu kojim raspolažem, imaju veći broj dionica. tako je u vlasništvu A.E. čak 1500 glasova na skupštini banke, na ime A.I. glasi 2000 glasova na skupštini, na ime osobe koja je i prema papirima sudjelovala u poslovima Uprave banke jakše Barbića glasi čak 1000 glasova na skupštini,

G.M. raspolaže s 568 glasova, G.Š. sa 511, H.A. sa 1297 glasova, J.H. sa 600 glasova, I.M. sa 500 glasova, K.M. sa 1314 glasova, K.Z. sa 3908 glasova, P.Ž. sa 1012 glasova, Š.A. sa 411 glasova, a zanimljivo je da je većinom njihovih glasova upravljao jedan opunomoćenik pod šifrom 100665097. bivši djelatnik Uprave Zagrebačke banke tvrdi kako je upravo takvom metodom «držanja dionica na tuđe ime uz jednog opunomoćenika koji upravlja glasovima» bila praska Lukovićeve uprave za upravljanje njihovim «crnim», ilegalnim dionicama. Ovaj popis dioničara u svakom je slučaju valjan dokument jer je prema njemu sazvana i Skupština Zagrebačke banke održana 22. travnja 2004. godine.

Franjo Luković krivotvorio «Izvještaj o zaduženju»

U kaznenoj prijavi koju je u ime Paška Kačinarija Državnom odvjetništvu predao odvjetnik Ozren Tatarac, među ostalim navodi se i optužba, ali i dokazni materijal za navodno Lukovićevo krivotvorenje službenih dokumenata Zagrebačke banke. «Osumnjičenici su nepoznatog dana u Zagrebu naložili pravnoj službi, što je ista i učinila 28.11.2002., da dostavi Općinskom sudu u Zagrebu u spis parnice broj P-4090/02, krivotvoreni «izvještaj o zaduženju». Taj krivotvoreni dokument trebao je dovesti sud u zabludu, te ga navesti na uvjerenje da tužbeni zahtjev u tim parnicama nije osnovan. Parnica pod brojem P-7453/02 vodi se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu po tužbi Paška Kačinarija iz Zagreba, protiv Zagrebačke banke, radi utvrđenja činjenica da knjiga dionica Zagrebačke banke nije zakonita. Parnica pod brojem p-4090/02, vodi se pred Općinskim sudom u Zagrebu po tužbi Paška Kačinarija protiv Zagrebačke banke radi plateža iznosa od 333.905.982,00 kuna. Dostavom krivotvorenog «Izvještaja o zaduženju» prijavljeni Franjo Luković je namjeravao izbjeći da banka izgubi spor radi plateža iznosa glavnice od 333.905.982,00 kuna, te je namjeravao izbjeći da sud raspravlja o tvrdnji Paška Kačinarija da je Knjiga dionica Zagrebačke banke nezakonita, odnosno da je ista falsificirana. «Izvještaj o zaduženju» je krivotvoren u Zagrebu od strane nepoznatog počinitelja, ali po uputi Franje Lukovića kao predsjednika Uprave Zagrebačke banke ... Revizorske kuće Informator d.d. i RRiF Plus d.o.o. iz Zagreba očitovale su se o izvješću Franje Lukovića na način da su ovlaštena revizorica Marija Šarić iz kuće Informator i direktor kuće RRiF Plus Miroslav Buzandžić pismeno ustvrdili da je prezentirani dokument krivotvorina».

Vlada zatražila «mjerodavno postupanje» u slučaju Zagrebačke banke

Svojim dopisom od 9. lipnja 2004. (klasa 050-01/04-01/1486, Urbroj 5030106-04-1), Vlada RH zatražila je u predmetu «Inicijativa za pokretanje kaznenog postupka protiv pojedinih djelatnika Zagrebačke banke», «mjerodavno postupanje». Dopis je dostavljen Ministarstvu unutarnjih poslova, Ministartsvu pravosuđa, Ministarstvu financija, te Državnom odvjetništvu RH. Na osnovu ovog dopisa uputili smo Državnom odvjetništvu upit, koji je sadržavao i pitanja o prikrivanju cijelog slučaja u Općinskom državnom odvjetništvu Zagreb, te o tomu hoće li i na koji način postupiti u slučaju Vladina dopisa. Državno odvjetništvo nije odgovorilo niti na jedna upit, u dopisu koji potpisuje zamjenik glavnog državnog odvjetnika Mladen Pantlik, već je naš dopis upućen ponovno Općinskom državnom odvjetništvu Zagreb. Očito je kako netko u DO pokušava i uspijeva u spriječavanju istraga o ovakvim sluačjevima koji bi do temelja poljuljali odnose u moćnim financijskim grupacijama u Hrvatskoj. Samo je pitanje u čije ime i za čiji račun Državno odvjetništvo to čini, te ignorira dopis Vlade u kojem se traži mjerodavno postupanje.

Komisija za vrijednosne papire RH nije reagirala na prijavu nezakonitosti u trgovini dionicama Zagrebačke banke

Odvjetnik Ozren Tatarac je 22. ožujka 2004. podnio
prijavu nezakonitosti u trgovanju dionicama Zagrebačke banke Komisiji za vrijednosne papire RH. «Naša stranka sumnja da je Zagrebačka banka ikada prodana navodnom vlasniku iz Italije. Suprotno toj «službenoj verziji», naša je stranka mišljenja da su stvarni domaći nelegalni i nelegitimni imaoci dionica Zagrebačke banke izvršili zamjenu dionica sa navodnim vlasnikom iz Italije, na način da «jedni drugim čuvaju dionice» ... Valja naglasiti da je Zagrebačka banka integrirana u međunarodni financijski konzorcij kojeg čine Unicreditoitaliano iz Milana, te Allianz A.G. iz Njemačke. Budući se ovdje osporava zakonitost preuzimanja Zagrebačke banke od strane navedenog konzorcija, ovime naša stranka spori valjanost financijskih izvješćakonzorcija ... i to u onome dijelu koji se odnosi na učešće Zagrebačke banke u ukupnom dioničkom kapitalu konzorcija». Na prijavu od pet stranica, koja je u cijelosti dokumentirana Komisija nije regairala, time jasno dajući na vremenu Upravi Zagrebačke banke da «presloži kockice», čime je dodatno nanesena šteta i Kačinariju, ali i državi, te Državnom proračunu. Međutim, to i ne čudi, jer su ljudi u Komisiji kao i drugim sličnim

institucijama zapravo donedavni kolege Franje Lukovića i njemu sličnih financijskih moćnika koji «drmaju» Hrvatskom. Kadrovska premreženost tako im osigurava i zaštitu od kaznenog progona i bilo kakvih zakonskih posljedica njihovih aktivnosti. Iz njihovih su redova mibilizirani ljudi za takve institucije koje bi ih trebale nadzirati. Tako je krug financijske moći zatvoren.

Izvješće o radu Nadzornog odbora Zagrebačke banke za 1992. ukazuje na nepravilnosti

Izvješće o radu Nadzornog odbora
Zagrebačke banke za 1992. godinu ukazuje na postojanje nepravilnosti u financijskom poslovanju Zagrebačke banke, te na krivotvorenje i lažno prikazivanje podataka u bilancama i poslovnim knjigama banke. «Na sjednici Nadzornog odbora Zagrebačke banke se raspravljalo o Informaciji o rezultatima revizije poslovanja Zagrebačke banke u 1991. godini koju je sačinila tvrtka KPGM PEAT MARWICK. U raspravi o ovoj temi naglašeno je od strane glavnog direktora i gospodina Holjevca da postoji razlika između bilnace koja je sačinjena u skladu sa propisima za 1991. i bilance koju je prezentiralo navedeno poduzeće u postupku revizije». Iapk, nakon objašnjenja koja je dao Franjo Luković, Nadzorni odbor banke, kojeg plaća Uprava, prihvatio je pozitivno mišljenje o radu Uprave banke i banke u cjelini. Izvješće Nadzornog odbora o tomu je potpisao Marijan Hanžeković, u svojstvu tadašnjeg predsjednika Nadzornog odbora, 30. ožujka 1993.

Tko je vlasnik jedne od najvećih «hrvatskih» banaka?

Ugovor s Talijanima i Alianzom dokazuje trag skrivenog vlasništva dionica Zagrebačke banke

Tajni ugovor o prodaji Zagrebačke banke

Ugovor kojim je nastao
koncern «novih» suvlasnika Zagrebačke banke, nakon navodne kupnje dionica banke od strane novih talijanskih suvlasnika, nikada nije objavljen niti je bio dostupan javnosti. Jednako tako, taj ugovor nije bio predmetom bilo interne revizije unutar banke ili kontrole nadležnih institucija i inspektorata u Ministarstvu financija. Zašto je tako važan ugovor skriven od očiju javnosti? Zašto taj ugovor i danas u nekim svojim dijelovima nosi oznaku stroge tajnosti? Prema raspoloživim dokumentima jasno je kako je Uprava Zagrebačke banke, sasvim protuzakonito, izvela pravi bankarski udar u hrvatskom monetarno-financijskom sustavu, te pripremila teren za lažno prikazivanje navodne prodaje Zagrebačke banke strancima. Međutim, jednako tako postoje dokazi kako su u cijelom tom poslu sudjelovali i visoko pozicionirani djelatnici stranih financijsko-bankarskih kuća, te je potrebno do kraja rasvijetliti njihovu ulogu u upitnim financijsko-dioničarskim transakcijama Lukovićeva bankarskog klana.

Ugovor iz 2002.

Ugovorom koji je u tajnosti potpisan 2001. godine stvoren je dobro osmišljeni financijski sustav «Konzorcij» između tri velika financijsko-bankarska sustava: UniCredito Italiano, Zagrebačke banke i Allianza. Tim je ugovorom, iako tada u potpunoj tajnosti i bez suglasnosti nadležnih državnih tijela, kao i dioničara banke, Franjo Luković kao predsjednik Uprave Zagrebačke banke potpisao tajni memorandum o prodaji dionica Zagrebačke banke stranim investitorima. Međutim, osnovna postavka koju pritom treba ispitati jest radi li se uistinu o stranim vlasnicima, ili je Luković kako bi prikrio desetljeće financijskih malverzacija u Zagrebačkoj banci, jednostavno dogovorio «zamjenu i čuvanje dionica unutar Konzorcija» kako bi se zameo trag financijsko-bankarskom kriminalu, koji je njemu i cijelom financijskom lobiju preko banke omogućio bogaćenje i stvaranje privatnog financijskog carstva čistom pljačkom hrvatske imovine. Memorandum o stvaranju

«Konzorcija» dobrim dijelom dokazuje takvu tvrdnju. Istim ugovorom Franjo Luković je u ime Zagrebačke banke dao dionice banke koje su bile u nezakonitom posjedu Uprave i u trezoru banke, na čuvanje stranim partnerima, te je za 80% preuzetog kapitala primio dionice UniCredito Italiano S.p.A., dok je istim ugovorom o zamjeni dionica određeno za tek 20% preuzetog kapitala Zagrebačke banke navodni strani investitori platiti iznos banci u novcu. Iz toga jasno proizlazi da je Franjo Luković i njegova Uprava banke izravno povezana sa stvarnim domaćim, quasi vlasnicima banke, te su ti domaći nazovi vlasnici ovlastili Upravu i Lukovića da u njihovo ime i za njihov račun pregovara i izvrši zamjenu dionica sa stranim poslovnim subjektima, koji će se nakon toga predstavljati kao vlasnici Zagrebačke banke.

Tajna radna skupina «Konzorcija»

Za izradu Memoranduma o modelu preuzimanja Zagrebačke banke sastavljena je još 2001., prema tvrdnjama mojeg izvora, posebna tajna radna skupina «Konzorcija» koju su činili Franjo Luković, u ime Zagrebačke banke; Roberto Nicastro, u ime UniCredito Italiano; dr. Klaus Junker, u ime Allianza. Ovaj je trojac, navodno, bio zadužen za izradu detaljnog hodograma prodaje Zagrebačke banke stranim investitorima, te su bili zaduženi za imenovanje komisije koja bi nadzirala provedbu hodograma i cijelog Memoranduma o «Konzorciju». Drugim riječima, ovi su ljudi bili glavni «mozak» međunarodne financijske operacije u Zagrebačkoj banci, i svega što je u međunarodnim poslovima «Konzorcija» bilo vezano uz tu transakciju. Očito je, naime, kako je cijeli posao «preuzimanja» Zagrebačke banke bio dogovoren i zbog poslova koje su ostali suidonici u «Konzorciju» mogli lakše obaviti u inozemstvu kroz transakciju navodnih investicija u Zagrebačku banku. Iz tih je razloga trojac odmah po njegovoj izradi Memorandum proglasio tajnom prvo za područje SAD-a, Kanade, Australije i Japana, da bi potom isti podatci postali poslovnom tajnom i za korištenje u Hrvatskoj i drugim europskim zemljama.

Komisija za pripremu Ugovora

Istim je Memorandumom, navodno, imenovana i komisija koja je bila zadužena za provedbu Memoranduma i nadzor primjene rokova i mjera utvrđenih posebnim hodogramom prodaje Zagrebačke banke stranim partnerima. U sastav komisije imenovani su ljudi iz različitih poduzeća «Konzorcija»: Viviana Vestrucci, iz UniCredita; Manuela Muller, iz iste kompanije; dr. Ilja-Kristin Seewald, iz Allianza; Nicholas Lee i Andrea Soro, iz Dresdner Kleinwort Wasserstein; Hrvoje Poljak, iz Zagrebačke banke; Bill Pollard, Zak Khan, iz Credit Suisse First Boston i David Westover, iz Citigate Dewe Rogerstone. U prilogu sadržaja Memoranduma kojim se imenuje ova komisija, jasno su određene uloge pojedinih poduzeća u transakciji oko prodaje dionica Zagrebačke banke, a čiji predstavnici sudjeluju u komisiji. Tajnim aneksom, kojim se daju diskretni naputci komisiji, određeno je kako se dionice kojima se mešetari u tranaskcijama preko «Konzorcija» ne smiju prodavati kupcima u SAD-u, Japanu, Kanadi i Australiji. Ono što posebno zabrinjava i kompromitira nadležne institucije zadužene za nadzor trgovine vrijednosnim papirima i dionicama jest činjenica da je s cijelom operacijom bila upoznata i Središnja depozitarna agencija (SDA) u Zagrebu, što posredno dovodi u sumnju da su za to znali i Hrvatska narodna banka i tada Crkvenčevo Ministarstvo financija. Tajnim dokumentom bio je postavljen i rok za završetak cijele operacije: 1. Ožujka 2002., do 15.00 sati. Kupnje i prodaje dionica, zapravo, nije niti bilo. Dogodila se jedino zamjena dionica, te su naknadno, bez znanja javnosti i nadležnih tijela, potpisani ugovori o čuvanju dionica, iz čega proizlazi da dionice Zagrebčake banke za Franju Lukovića i njegovu ekipu čuvaju njihovi partneri iz Allianza i UniCredito Italiano, dok Luković i ekipa za svoje strane pertnere čuvaju dionice njihovih podzeća. Gotovo da je izvedena savršena, međunarodna, financijska prijevara.

Kačinari protiv Lukovića

Ovakvu kombinaciju potvrđuje i
kaznena prijava Paška Kačinarija, podnesena preko odvjetnika Ozrena Tatarca iz Zagreba. «Nakon što je banka u razdoblju od 27.12.1989. pa do 31.12.1993. retroaktivnim upisivanjem dionica, odnosno brisanjem već upisanih dionica «podesila» odnosno «naštimala» broj dionica kakav ne odgovara stvarnosti, te koji nema ama baš nikakvog uporišta u Zakonu, Zbirci isprava (koja za to razdoblje prema tvrdnji Paška Kačinarija niti ne postoji), odnosno koji nema nikakve pravne niti ekonomske logike, slijedilo je «podešavanje» odnosno «nariktavanje» vlasničke strukture tako upisanih dionica. Naša stranka (P. Kačinari, op.a.) posjeduje dokaze da su u razdoblju od 1993. do 1995. Uprava banke organizirala veliki broj namještenih dražbi dionica, na kojim dražbama su tijela Uprave odlučno utjecala na to tko će kupiti dionice, od koga će ih kupiti, po kojoj cijeni će ih kupiti, u kojoj količini će dionice biti kupljene ... Naša stranka sumnja da je Zagrebačka banka ikada prodana navodnom vlasniku iz Italije. Suprotno toj «službenoj» verziji, naša stranka je mišljenja da su stvarni domaći nelegalni i nelegitimni imaoci dionica Zagrebačke banke izvršili zamjenu dionica sa navodnim vlasnikom iz Italije ... Optužbe naše stranke da najveća banka u državi ima krivotvorenu Knjigu dionica predstavljaju najtežu moguću optužbu na funkcioniranje pravnog poretka u području izdavanja vrijednosnih papira i pravnog prometa vrijednosnim papirima ... Naša stranka tvrdi da država nikada nije privatizirala Zagrebačku banku d.d. ... U prilogu ove prijave vam dostavljamo podatak koji govori o tome da su domaći nelegalni vlasnici Zagrebačke banke sa navodnim vlasnikom iz Italije samo zamijenili dionice». O svim nepravilnostima vezanim uz prodaju Zagrebačke banke Talijanima Kačinari je pravovremeno izvijestio i Komisiju za vrijednosne papire RH, koja nije reagirala na njegove tvrdnje i dostavljene dokaze, čime je izravno zaštićen bankarski kriminal pod okriljem Zagrebačke banke. I u podnesku na tužbu pred Općinskim sudom u Zagrebu pod brojem P-4090/02, zaprimljenim 28. lipnja ove godine u sudskom kancelu dostavljaju se Sudu «novidokazi o manipulacijama Knjigom dionica», kojima se dodatno dokazuje teza o «čuvanju dionica» od strane stranih partnera za stvarne hrvatske vlasnike Zagrebačke banke. Kačinari i u podnesku Sudu tvrdi kako je izvedena prijevara u privatizaciji i kasnijoj navodnoj prodaji banke strancima. «Navodni strani vlasnici samo su izvršili zamjenu dionica sa domaćom ekipom, odnosno sa njihovim najčešće off shore tvrtkama koje su bile, nakon svih manipulacija Knjigom dionica, upisane kao vlasnici banke ... Odnosno navodni strani vlasnici banke nisu njezini stvarni vlasnici, već samo čuvari dionica ... Cijela priča o navodnoj prodaji banke stranim ulagačima samo je farsa radi prikrivanja istine da banka nikada nije ni bila privatizirana, te da je domaća grupa pojedinaca prisvojila dionice banke, te ih potom zamijenila sa stranim subjektima, radi prikrivanja zločina. Taj dokaz predstavlja Ugovor o zamjeni dionica, kojeg su supotpisali većinski vlasnici Zagrebačke banke UniCredito Italiano i Allianz, kao strana koja preuzima dionice na čuvanje, te Zagrebačka banka koja ih je povjerila na čuvanje».

Utvrđeni hodogram prodaje Zagrebačke banke iz 2002.

Prema tajnom Memorandumu izrađen je i detaljni hodogram prodaje banke «Konzorciju», iz kojeg se vidi kako je Franjo Luković unaprijed (iako to formalno-pravno nije mogao znati) jamčio svojim partnerima iz «Konzorcija» navodnu prodaju dionica banke. Tako je hodogram previdio za 15. veljače 2002. objavu ponude za kupnju dionica i početak trajanja roka valjanosti ponude. Za 27. veljače 2002 sazvana je izvanredna Skupština dioničara Zagrebačke banke kako bi se raspravljalo o punudi «Konzorcija», dok je 1. ožujka 2002. Planirano zatvaranje roka valjanosti ponude i završetak primanja ponuda za prodaju dionica od strane dioničara Zagrebačke banke. Za isti dan ponovno je bila predviđena Izvanredna skupština dioničara kako bi se odlučilo o novim većinskim vlasnicima, te omogućilo financijske i vlasničke transfere preko banke u Italiji. Također, prema Memorandumu je vidljivo kako je postojao tajni naputak Nadzronog odbora dioničarima kako glasovati na Skupštini, u smislu ponude i preuzimanja banke od strane «Konzorcija». Nakona toga, 5. ožujka 2002. izvršena je zamjena dionica, i to se jasno vidi iz ovog hodograma (kupoprodaje i stvarne

investicije zapravo nije niti bilo). Zamjena dionica izvršena je preko poduzeća Dresdner Kleinwort Wasserstein Limited, dok su zamijenjene dionice UniCredita ostale deponirane u njihovom poduzeću. 11. ožujka 2002. sastao se Upravni odbor UniCredita kako bi razmotrio i ocijenio cijelu transakciju, te odobrio njezin nastavak, dok je 13. ožujka gotovinski dio uplate namijenjen Lukoviću i njegovoj upravi bio uplaćen na račun poduzeća Euroclear i Clearstream. Ovaj hodogram, kao i članovi komicije koji su pratili njegovu provedbu i primjenu rokova i mjera, ključni su dokaz kako je Zagrebačka banka zapravo zadržana u rukama moćne financijske grupe oko Franje Lukovića i njegovih partnera. Hrvatska narodna banka znala je za cijelu transakciju, i iako su postojale naznake nepravilnosti i protuzakonitosti ta troma i korumpirana institucija nije djelovala.

Hrvatska narodna banka «pokriva» bankarski kriminal u Hrvatskoj

Čini se da je Hrvatska narodna banka do sada poslužila kao dobar i vjerni servis bankarskom i financijskom lobiju u Hrvatskoj za njihove financijsko-poslovne malverzacije kojima su ovu zemlju doveli do samog ruba gospodarsko-financijskog sloma. Trebamo konačno reći istinu. Ne bi bilo bankarskog kriminala i problema u hrvatskim bankama da u Hrvatskoj narodnoj banci ne sjede potkupljeni činovnici, potplaćeni i korumpirani guverneri i viceguverneri, te nacionalna bankarska birokracija koju nije briga za zemlju i narod, njima je miris novca i moć koju im osigurava nacionalna pljačka u kojoj sudjeluju najveći afrodizijak koji koriste kako bi dnevno preživjeli. Hrvatska narodna banka pretvorila se u glavnog pokrovitelja bankarskofinancijskog kriminala u zemlji i ne samo to. Ona je postala institucija u kojoj se osmišljavaju i provode kriminalni financijsko-bankarski projekti hrvatske bankarske mafije. Tamo je potrebno poslati specijalce i istražne sudce, a guverneru i njegovim suradnicima mjesto je u hrvatskim zatvorima. Oni trebaju odgovarati za financijsko-gospodarski položaj u kojem se nalazi zemlja, umjesto što nam prodaju laži i obmane svakodnevnim pojavljivanjem u medijima. HNB je daleko dogurala: od središnje nacionalne banke do mafijaškog gnijezda koje je potrebno što hitnije razbiti.

Zašto Državno odvjetništvo ignorira zahtjev Vlade za pokretanjem istrage u Zagrebačkoj banci
Sprega Račan – Bajić – Luković – Crnić omogućava pljačku države

Iako je ovih dana hrvatska Vlada uputila Državnom odvjetništvu i drugi zahtjev za mjerodavno postupanje, odnosno istragu u slučaju možebitnog kriminala u Zagrebačkoj banci, glavni državni odvjetnik Mladen Bajić uporno ignorira zahtjeve Vlade, te kako stvari stoje pokriva zagrebačku općinsku državnu odvjetnicu Vesnu Abramović u prikrivanju krimnala u Zagrebačkoj banci, tako što ne pokreće istragu na temelju dokumentacije i kaznene prijave Paška Kačinarija. Kriminalna sprega koju financira Uprava Zagrebačke banke, očito seže vrlo daleko, te na taj način korupcijom samog pravosudnog vrha omogućava se pljačka i financijska ucjena države.

Tajni klub sedamnaestorice pravih vlasnika Zagrebačke banke

Cijelom operacijom financijskih malverzacija u Zagrebačkoj banci rukovodi tajni klub stvarnih vlasnika banke, čija su imena poznata mojem sugovorniku, te za to posjeduje i dokaze. Naime, trenutno «Klub 17» pokušava zaustaviti i onemogućiti istragu u Zagrebačkoj banci, jer Luković upravo vodi tajne pregovore sa Srbima o kupnji nekadašnje beogradske Jugobanke, kako bi zaokružili svoju regonalnu financijsku moć. Naravno, u svjetlu tih pregovora svaka afera u Hrvatskoj mogla bi onemogućiti i otežati Lukovićeve pregovaračke pozicije sa Srbima. Zato je ovaj i prije nekoliko tjedana na tajnoj večeri sa Mladenom Bajićem i Ivicom Crnićem pokušao dogovoriti barem odgađanje pokretanja istrage o financijskom kriminalu i korupciji u Zagrebačkoj banci. Istovremeno takvim postupanjem Luković prikriva tajnu o pravim vlasnicima Zagrebačke banke, koji su okupljeni u tzv. «Klubu 17». Radi se o javnosti uglavnom poznatim imenima: Franjo

Gregurić, N.V., Branko Mikša, I.Č., Mladen Vedriš, Jakša Barbić, Slavko Linić (čiji je predstavnik najvjerojatnije odvjetnik Kovačević), Franjo Luković, Kalinić, Rendulić, B.Š., Vlahović, Drk, Radimir Čačić, D.B. i još dvojica. Cijeli je ovaj projekt za njih osmislio odvjetnički tim Dolički-Bogdanović, koji je s pravne strane omogućio ilegalno preuzimanje Zagrebačke banke od strane «**Kluba 17**».

Nestalo 1,8 milijarda američkih dolara

Ova je organizirana skupina doslovno, prema svjedočenju mojeg izvora iz Zagrebačke banke, opljačkala račune banke, oduzimajući ljudima novčane gotovisnke depozite, za što do danas nema nikakvog zakonskog objašnjenja, izvlašćujući gotovinske iznose s pojedinih računa. Ipak, najveća pljačka dogodila se krađom devizne štednje građana, s kojih je računa u Zagrebačkoj banci, posredstvom Lukovića i njegove uprave nestalo više od milijardu i osmasto milijuna američkih dolara, koji su izdvajani na posebne račune preko poslovnih banaka u Istanbulu. Ova je jedna od najvećih operacija izvlačenj novca u suvremenoj Hrvatskoj bila dovršena još tijekom 1991. godine, te su zadnje tranaskcije prebacivanja toga novca na strane račune izvršene 27. travnja 1991.

Sprega Državno odvjetništvo-Uprava Zagrebačke banke-Vrhovni sud

Naravno istragu ne može
onemogućiti i spriječiti bilo tko. Za to je hrvatskom financijskom lobiju, koji je najmoćniji u Zagrebačkoj banci potrebna dobra i stabilna premreženost u pravosudnom sustavu. Bivšim političko poslovnim vezama Franje Lukovića, koji je čvrsto povezan sa Matom Crkvencem, Željkom Rohatinskim i Ivicom Račanom, omogućen mu je izravni utjecaj na glavnog državnog odvjetnika Mladena Bajića, s kojim je u nekoliko slučajeva kada je Zagrebačka banka bila pred istragom ili štetnim sudskim postupcima, rješavao te predmete na privatnim večerama, dogovarajući ishod tih pravnih sporova i nagodbe s Državnim odvjetništvom ili Bajićem osobno. O tomu mi svjedoči i čovjek koji je očito bio dobro obaviješten o svim njihovim susretima i temama razgovora. S druge strane Franju Lukovića i Ivicu Crnića (predsjednika Vrhovnog suda) povezuje dugogodišnja i isplativa poslovno financijska veza. Naime, Crnić je godinama bio odvjetnik i Franje Lukovića i Zagrebačke banke, te je za Lukovićevu upravu odrađivao nasloženije pravne poslove i navodno naštimavao svojim utjecajem presude u određenim predmetima. Nije nevažno za napomenuti kako je Crnić primao godišni paušal od Zagrebačke banke koji se s javno prikazanim i onim neprikazanim dijelom kretao oko 300 tisuća eura. Čvrsta sprega Bajić-Luković-Crnić, očito onemogućava objekitvnu i zakonitu istragu nad poslovanjem Zagrebačke banke.

«Izričita namjera Državnog odvjetništva da prikrije zločin»

Mladen Bajić nije reagirao niti na drugi zahtjev hrvatske Vlade za mjerodavnim postupanjem u ovom slučaju učinio ništa. To proizlazi i iz pisma koje su odvjetnici Paška Kačinarija uputili hrvatskom premijeru Ivi Sanaderu 28. lipnja 2004. «U međuvremenu smo saznali da je Ministarstvo pravosuđa postupilo sukladno Vašem nalogu, te proslijedilo predmet nadležnim tijelima na postupanje. No od strane Državnog odvjetništva uslijedio je postupak za kojeg naša stranka smatra da predstavlja izričitu namjeru Državnog odvjetništva da opstruira Vaše namjere, odnosno, izričitu namjeru Državnog odvjetništva da prikrije zločin». Na odgovor hrvatske Vlae nisu dugo čekali. Vlada je već 9. srpnja 2004. zatražila ponovnim dopisom od Državnog odvjetništva «mjerodavno postupanje» u svezi inicijative za pokretanje kaznenog postupka protiv pojedinih djelatnika Zagrebačke banke. Bajić očito, bez obzira na Vladin zahtjev, štiti svoje prijatelje okupljene oko Franje Lukovića. Kako inače objasniti njegovo ignoriranje financijskog kriminala i pljačke države?

Luković u dogovoru s Račanom nezakonito zaduživao državu

Iz Lukovićeva prošlogodišnjeg Izvješća razvidno je kako je postojao tajni plan dogovoren između Uprave Zagrebačke banke i Račanove Vlade o ciljanom kreditnom zaduživanju ržave, kako bi se i nakon promjene političke vlasti, poluge financijske moći zadržale u rukama vjerovnika koji su financijski kreditirali državu. To je ujedno i tajna nevjerojatno velikog državnog duga, koji je kao naslijeđe Sanaderovoj Vladi ostavio partijski sekretar Ivica Račan. Izvješće Franje Lukovića točno opsijue transakcije koje su izvođene u dogovoru s Račanovim partijskim vrhom. «Bina Istra-projektno financiranje (veljača 2003.)-Zagrebačka banka imala je ulogu koaranžera u iznosu od 72 milijuna eura ... te komenažera i domaćeg pokrovitelja za uvrštenje na burzu euroobveznica u izdanju Bina Istra u ukupnoj vrijednosti od 210 milijuna eura ... Vlada Republike Hrvatske (radi se o Račanovoj Vladi, op.a.)-koaranžer, potpisnik emisije i pokrovitelj za domaće izdanje obveznica u vrijednosti od 200 milijuna uera ... ovo izdanje predstavlja tranšu u okviru programa vrijednog 500 milijuna eura, koji je započeo 2002. ... ZET-koaranžer kredita u iznosu od 111,93 milijuna eura ... Klinički bolnički centar Zagreb-koaranžer kredita u iznosu od 72,3 milijuna eura ... Pliva-koaranžer i agent kredita u iznosu od 50 milijuna eura ... Hrvatske željeznice-koaranžer i agent kredita u iznosu od 77 milijuna eura i kratkoročnog kredita u iznosu od 500 milijuna kuna ... HEP-glavni menadžer kredita u iznosu od 155 milijuna eura ... Crosco-menadžer kredita u iznosu od 30 milijuna USD ... u toku 2003. također smo finalizirali kredit u iznosu od 270 milijuna eura za potrebe banke. U transakciji je sudjelovalo ukupno 28 banaka iz 13 zemalja ... Prema mišljenju tvrtke Dealogic, ovo je najveći sindicirani kredit ikad odobren nekoj banci ili financijskoj instituciji na području Srednje i Istočne Europe». Potpuno je ‚prema podatcima Zagrebačke banke neizvjesno gdje je završilo ovih na čudnovat način dobivenih 270 milijuna eura. Novac se prelijevao preko stotinjak računa i podračuna, preko 28 banaka i preko čak 13 nacionalnih platnih sustava, te je njegov tijek nemoguće pratiti. Uglavnom, prema tvrdnjama mojeg izvora u Zagrebačkoj banci, veći dio toga «kredita» nikada nije vidio legalne račune i zakonite financijske operacije Zagrebačke banke.

Financijska mafija na čelu s Lukovićem i Račanom pokušati će financijski udar na Hrvatsku

Problem kriminala u Zagrebačkoj banci, dakako, treba promatrati puno dublje od njegova površnog konteksta i privida motiva i razloga zbog kojih sudionici te operacije to čine. Radi se, naime, o vješto planiranom i projektiranom financijskom udaru koji je Franjo Luković u dogovoru s Ivicom Račanom i njegovom tehnomenadžerskom elitom okupljenom oko Čačića i HNS-a, isplanirao pravi financijski udar na Hrvatsku već početkom ove jeseni. Cilj te operacije je naravno, destabilizirati Vladu desnog centra i omogućiti reinstaliranje Račanova establišmenta na vlast. Zato Mladen Bajić, koristeći se godišnjim odmorima kao opravdanjem, ignorira Vladine zahtjeve za istragom i rješavanjem kriminala u Zagrebačkoj banci. Sve je to dio dobro razrađene strategije financijskog državnog udara pod računovim pokroviteljstvom.

SLUČAJ ZABA: PRIJAVA HRVATSKOJ AGENCIJI ZA NADZOR FINANCIJSKIH USLUGA (HANFA)
KAKO JE ZAGREBAČKA BANKA KRIVOTVORILA KNJIGU DIONIČARA?

Zagrebački odvjetnik Ozren Tatarac podnio je dana 14. travnja 2006. Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga „Prijavu nezakonitosti u poslovanju Zagrebačke banke, za koje nezakonitosti je nadležna naslovna komisija“. U ovoj se, najnovijoj, prijavi o kriminalu i korupciji u Zagrebačkoj banci d.d. detaljno opisuje kriminalna tehnologija nezakonitog izdavanja, trgovanja i krivotvorenja dionica ZABE, te se dokazuje kako se radi o organiziranom gospodarskom kriminalu međunarodnih razmjera, obzirom da u cijeloj prijevari sudjeluju i „ugledne“ svjetske financijske kuće Allianz i Unicredito. Sam sadržaj prijave nedvojbeno dokazuje kako je Knjiga dioničara Zagrebačke banke krivotvorena, te kako su u kriminalnim aktivnostima Franje Lukovića i njegove Uprave ZABE

sudjelovali i predstavnici inozemnih financijskih kuća, na način da su sa Lukovićem i njegovom ekipom osmislili tehnologiju „zaštite“ i prikrivanja otete i opljačkane imovine pravih, izvornih dioničara Zagrebačke banke d.d., kojima stvarno pripada vlasništvo banke, a među kojima je najveća upravo država Republika Hrvatska.

Ne postoji dokumentacija ZABE od 1989. do 1993.

„Zagrebačka banka falsificirala je svoju knjigu dionica, te za knjigu dionica ne postoji valjana zbirka isprava za razdoblje od osnutka Banke, 27.12.1989., pa do 31.12.1993.“, navodi se u prijavi HANFA-i, dok se u nastavku detaljno opisuje tehnologija krivotvorenja Knjige dionica od strane Uprave Zagrebačke banke. „Knjiga dionica je falsificirana na način da su: u Knjigu dionica naknadno upisivane dionice koje nikada nisu bile emitirane u okviru određene emisije dionica, niti je za te dionice Banka bila izvršila povećanje temeljnog kapitala. Dionice su jednostavno naknadno upisivane bez ikakve pravne ili ekonomske logike. Naknadno upisivane dionice Banka je pohranila u trezoru Banke. Podatak o broju trezorskih dionica je ostao tajna sve do danas, tako da svako godišnje revizorsko izvješće spominje postojanje trezorskih dionica, ali pri tome ne navodi broj tih dionica. Na Skupštinama banke glasuje se glasovima svih upisanih dionica, dakle i glasovima trezorskih dionica, pa su tako sve odluke Skupštine nezakonite“, stoji u prijavi dovjetnika Tatarca.

Nezakonito oduzete dionice pravim dioničarima i osnivačima Zagrebačke banke S druge strane iz ove je prijave razvidno kako su iz Knjige dionica brisani na nezakonit način pravi, stvarni dioničari Banke koji su kupili i platili stvarno emitirane dionice. „Iz Knjige dionica su naknadno brisane dionice koje su nesumnjivo bile emitirane, pa time postoji veliki broj potencijalnih tužitelja i potencijalnih sporova o vlasništvu nad dioničkim kapitalom Banke. Pri tome su iz osnivačke strukture eliminirani gospodarski subjekti koji su izvorno uplatili sredstva u osnivački fond Banke 1989. Početkom ovog desetljeća je Uprava Zagrebačke banke, u cilju da sakrije ovu pljačku, nakon dužih priprema izvršila zamjenu dionica sa Konzorcijem UnicreditoItaliano S.p.A. Milano, Italija, Allianz AG, Munchen, Njemačka, tako da „edni drugima čuvaju dionice“. Na gore navedeni način je Zagrebačka banka izbjegla privatizaciju te je od društvenopravne osobe postala „privatna banka“ tako da država o tome nikada nije odlučivala, odnosno tako da država gubitkom ove banke iz svojeg portfelja nikada nije dobila ni centa, ni kune odštete. Budući da banka nikada nije privatizirana, a izvorno je bila u društvenom vlasništvu na nju se ima primjeniti zakonska presumpcija o državnom vlasništvu kao pravnom sljedniku nekadašnjeg društvenog vlasništva“. Potpuno je jasno kako su Franjo Luković i pripadnici nekadašnje komunističke elite još potkraj osmadesetih godina prošlog stoljeća osmislili tehnologiju bankarske pljačke, odnosno smislili su plan kako opljačkati Zagrebačku banku i oteti vlasništvo banke pravim dioničarima. Ne trebamo se zavaravati, bez porkića od strane političke vlasti, odnosno svih premijera Hrvatske od stjecanja neovisnosti do danas, ovakva bi operacija jednostavno bila nemoguća. U izvođenju ovakve financijske operacije morale su biti usklađene sve institucije koje bi inače mogle spriječiti ovakav kriminal: Vlada, Ministarstvo financija, Državni inspektorat, Državna revizija, Hrvatska narodna banka, Državno odvjetništvo, pravosuđe (općinski, županijski, trgovački i Visoki trgovački sud).

Ilegalno emitirano preko milijun ZABINIH dionica

Nadalje, prijava koju je HANFA-i podnio odvjetnik Tatarac, detaljno opisuje i prijevaru koju je Uprava Zagrebačke banke izvela emitiranjem nezakonitih dionica, kojima je kasnije stjecano na nezakonit način većinsko „vlasništvo“ Banke. „Zagrebačka banka d.d. je prema Rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu (tada: Okružni privredni sud) o osnivanju Banke imala dionički kapital podijeljen u 851 827 dionica, I emisije, serije A. U razdoblju od 27.12.1989. do 31.12.1993. Banka nije emitirala nove dionice, niti je prijavila povećanje temeljnog kapitala. Usprkos tome je broj dionica prve emisije na neki neobjašnjiv način narastao od izvornog broja od 851 827 dionica na

ukupno 1 862 115 dionica, koliko ih se „pronašlo“ u Knjizi dionica dana 31.12.1993.“. Netko u Upravi banke, jednostavno je dao nalog za emitiranjem nezakonitih dionica, kako bi se preuzelo vlasništvo nad bankom. Međutim, kako bi izveli tu prijevaru morali su istovremeno krivotvoriti i dioničarsko stanje u odnosu na stvarne dioničare Banke. Odlučili su se za nekoliko opcija koje su im stajale na raspolaganju. Dio dioničara Zagrebačka banka ciljano je „otjerala“ u stečajeve, dok je dionice onih poduzeća koja nije uspjela uništiti, jednostavno poništila i te pravne i fizičke osobe brisala iz dioničarske strukture Zagrebačke banke. „Zagrebačka banka d.d. u svojoj Knjizi dionica ima upisanih 35 722 dionica druge emisije, serije B, te 11 325 dionica druge emisije C. Međutim, Banka je emitirala ukupno 50 000 dionica serije B i 50 000 dionica serije C. Očito je da su već izdane dionice naknadno brisane iz Knjige dionica .... Nakon što je Banka u razdoblju od 27.12.1989. pa do 31.12.1993. retroaktivnim upisivanjem dionica, odnosno brisanjem već upisanih dionica „podesila“, odnosno „narihtala“ broj dionica kakav ne odgovara stvarnosti, koji je Upravi Banke i interesnoj grupi koja stoji iza nje osigurao većinu, slijedilo je „podešavanje“ odnosno „nariktavanje“ vlasničke strukture tako upisanih dionica. Pri tome je bilo važno pošto – poto eliminirati izvorno upisane osnivače, odnosno gospodarske subjekte koji su uplatili sredstva u osnivački fond banke 1989. Stoga je u razdoblju od 1993. do 1995. godine Uprava Banke organizirala veliki broj namještenih dražba dionica, na kojim dražbama su tijela Uprave odlučno utjecala na to tko će kupiti dionice, od koga će ih kupiti, po kojoj cijeni će ih kupiti, u kojoj količini će dionice biti kupljene. Pri tome su čak izmislili riječ „jeftimba“, koju Hrvatski jezik inače ne poznaje, a koja prema njihovu hodogramu označava postupak snižavanja cijene postignute za komitenta dioničara na ništicu“.

Zagrebačka banka nikada nije privatizirana – posljedično niti prodana navodnim stranima vlasnicima

Ono što slučaj Zagrebačke banke čini zanimljivim u smislu obrasca organiziranog bankarskog kriminala u političko – ekonomskoj tranziciji jedne države, jest i činjenica kako je u sprezi sa inozemnim novčarskim kućama Uprava Zagrebačke banke, nakon dioničarske prijevare, pokušala učiniti proces pljačke Banke konačnim na način da su Banku fiktivno prodali stranim „investitorima“, a zapravo su samo razmijenjeni ugovori o čuvanju dionica sa stranim novčarskim kućama, dok stvarni vlasnici Zagrebačke banke ostaju pripadnici financijsko – političke oligarhije proizašle iz nekadašnje komunističke elite. Najnovija prijava kojom se traži istraga Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (HANFA) ukazuje na takvu kriminalnu mrežu pod visokim političkim pokroviteljstvom, sa dobrim stupnjem organiziranosti i premreženosti („pokrivenosti“) u sustavu. „Zagrebačka banka nikada nije prodana navodnim vlasnicima iz Italije i Njemačke. Suprotno toj „službenoj verziji“, istina je to da su stvarni domaći nelegalni i nelegitimni imaoci dionica Zagrebačke banke izvršili zamjenu dionica sa navodnim vlasnikom iz Italije, na način da „jedni drugima čuvaju dionice“, a što je razvidno iz tajnog dokumenta o zamjeni dionica“. Međutim iz ovoga navoda prijave razvidna je i činjenica kako je talijanski Unicredito svjesno ušao u kriminalni dil sa Upravom Zagrebačke banke, i pristao na prikrivanje organiziranog bankarskog kriminala u Hrvatskoj, štoviše i na sudjelovanje u organiziranoj kriminalnoj bankarskoj mreži komunističke financijske oligarhije, čiji je u ovom slučaju eksponent Franjo Luković, aktualni predsjednik Uprave ZABE.

Pitanja na koja Vlada mora odgovoriti

Hrvatska Vlada, međutim, također ne može više izbjeći izravnu odgovornost za kriminal u Zagrebačkoj banci. Naime Vlada već godinama, a Sanaderova Vlada od samog stupanja u mandat, ima detaljne informacije i spoznaje i kriminalu u Zagrebačkoj banci. Sada je Vlada upozorena i na činjenicu kako je zakonskim pravnim slijedom jedino Republika Hrvatska zakoniti većinski vlasnik Zagrebačke banke. Daljnje neriješavanje ovog slučaja, zapravo, predmnijeva kako je Vlada Ive

Sanadera dala „zeleno svjetlo“ financijskoj oligarhiji u Hrvatskoj za organizirani bankarski kriminal koji se događa u Zagrebačkoj banci. „Zagrebačku banku d.d. država Republika Hrvatska nikada nije privatizirala. Niti jedno tijelo zakonodavne, izvršne ili pravosudne vlasti Republike Hrvatske nije niti jednim jedinim aktom bilo odlučivalo o privatizaciji Banke. Stoga se ukazuje krajnje sumnjivim da se netko uopće ikada mogao predstavljati zakonitim vlasnikom Banke, odnosno zakonito upisanim dioničarem. Budući da je Zagrebačka banka izvorno bila u društvenom vlasništvu, te da je doslovno izbjegla bilo kakvu privatizaciju, na istu se ima primjeniti zakonska presumpcija o vlasništvu Republike Hrvatske, kao univerzalnog pravnog sljednika nekadašnjeg društvenog vlasništva“. Ova situacija, naravno, Vladu dovodi u situaciju izravnog izjašnjavanja za ili protiv bankarskog kriminala kakav se planirano i organizirano uz pokriće najviših političkih struktura dogodio u Zagrebačkoj banci. Ovo je proces koji Sanaderovu Vladu stavlja pred zid. Nažalost, činjenice, dokumenti i dosadašnje postupanje Vlade govori u prilog tezi kako se i Sanaderova Vlada jednostavno nagodila sa kriminalcima u Zagrebačkoj banci i odlučila igrati već poznatu igru diktiranu u sustavu paralelne vlasti, odnosno u financijskim centrima moći projektiranim još u vrijeme komunizma od strane tadašnje režimske elite. Očito je u smislu rješavanja ovog slučaja, kako nadležne institucije vlasti, u ovom slučaju agencija HANFA, moraju odgovoriti na neka bitna pitanja koja i prijavitelji navode u prijavi: „koje tijelo je odlučilo o privatizaciji Banke; kada je odlučeno o privatizaciji Banke; u kojem postupku je provedena privatizacija Banke; kako je provedena privatizacija Banke; tko je postao prvi zakoniti imatelj dionica nakon provedene privatizacije“. Odgovor na ta postavljena pitanja iz prijave, svakako bi doveo do rješenja slučaja ZABA.

Ekonomski „duhovi Balkana“

Iako vlast izbjegava riješiti ovaj slučaj i surađuje sa Upravom Zagrebačke banke u prikrivanju počinjenih kaznenih djela i organiziranog kriminala, slučaj ZABA uskoro bi mogao postati glavna tranzicijska zapreka hrvatskom članstvu u Europskoj uniji. Naime, nedvojbeno je kako kriminalni bankarski model svojstven balkanskoj mafiji organiziranoj još u vrijeme vladavine komunističke partije, a isti model su isti ljudi prenijeli u postkomunističko vrijeme, spriječavajući stvarnu demokratsku tranziciju u novonastalim državama i onima u kojima je komunizam samo formalno srušen sa vlasti. Radi se, zapravo o dobro premreženoj, balkanskoj komunističkoj mafiji i organiziranom kriminalu koji predstavlja stvarnu i sve veću opasnost za demokratske zemlje članice Europske unije, ali i ostale zapadne demokracije. Ta organizirana mafija ne samo da ugrožava međunarodnu financijsko monetarnu stabilnost već u sprezi sa raznim terorističkim skupinama i organizacijama za koje često pere novac i sa kojima blisko surađuje, predstavlja opasnost za nacionalnu sigurnost stabilnih zapadnih demokratskih država. Upravo iz toga razloga teško je očekivati kako će Europa, samo zbog navodnog šarma Ive Sanadera, zatvoriti oči pred kriminalnim, korupcionaškim, mafijaškim karakteristikama njegova režima koji je zapravo političko krilo organizirane balkanske postkomunističke mafije. „Očito je da je slučaj Zagrebačke banke dokaz da naše društvo u svojoj tranziciji ima još dug put pred sobom, i da će za približavanje Europskoj uniji, koje je, barem deklaratoran cilj sadašnje Vlade i državnih tijela, biti potrebno još mnogo toga učiniti. Očito je da sa ovakvom Zagrebačkom bankom, iz koje doslovno izviruju „duhovi Balkana“, odnosno naša komunistička i ratna prošlost, ova zemlja ne može u Europu. Također je očito da naslovna agencija neće moći izbjeći procesuirati ovaj slučaj, te otvrditi sve nezakonitosti vezane uz dionički kapital Zagrebačke banke, odnosno vezane uz izdavanje i promet dionica Zagrebačke banke. Tim više što je naša stranka o ovom slučaju već izvijestila i nadležna tijela stranih država, kojeć e, ako se ne nađe u Hrvatskoj dovoljno hrabrosti i snage za rješavanje ovog problema, isti problem morati u konačnici same rješavati, budući da je povezaivanjem Zagrebačke banke sa Allianzom i Unicreditom ovaj problem dobio međunarodne konotacije“, zaključuje najnoviju prijavu odvjetnik Ozren Tatarac.

„NAJVEĆA HRVATSKA BANKA“ PRED BANKROTOM
FRANJO LUKOVIĆ PRIPREMA CILJANI STEČAJ ZAGREBAČKE BANKE

Višemjesečno praćenje tajnih računa i
financijskih operacija Uprave Zagrebačke banke, te najnovija kadrovska politika unutar banke nedvojbeno ukazuju na skori poslovni krah tzv. „najveće hrvatske banke“. Prema visokom izvoru bliskom Upravi Zagrebačke banke, u izradi je plan ciljanog stečaja Zagrebačke banke, kako bi Uprava na čelu sa Franjom Lukovićem prikrila višegodišnje stvarne gubitke u poslovanju ZABE, odnosno kako bi prikrila kriminal i korupciju u bankarskom sustavu, koji se uglavnom operativno provodio preko Zagrebačke banke, te kako bi se prikrio trag tajnih financijskih transfera i izvlačenja novca iz Hrvatske preko izdvojenih i računa pod zaporkom koje je Vlada RH, a i neke vodeće financijske kuće, otvarali kod ZABE, kako bi se preko tih računa novac izvlačio u inozemstvo.

Kako je Vlada potkradala Proračun preko ZABE

Jedan od razloga „tjeranja“ Zagrebačke banke u ciljani stečaj jest i činjenica da je Račanova, a i ova sadašnja Sanaderova Vlada nekontrolirano izdavala državne obveznice preko Zagrebačke banke i Privredne banke Zagreb. Takav model financiranja državne administracije doveo je do potpuno nekontroliranog inozemnog zaduživanja države, pod nepovoljnim uvjetima i vrlo kratkim rokovima dospjeća plaćanja kamata i glavnice na prodane državne obveznice. Ono što je još zanimljivije, naravno, jest distribucija novca koji je stečen prodajom državnih obveznica. ZABA je kao agent hrvatske Vlade (iako Hrvatski sabor na zakonit način nikada nije odobrio takve transakcije) u tajnosti dobila ovlaštenje za prodaju hrvatskih državnih obveznica, čime je omogućeno da uska grupa bankarskih moćnika kontrolira inozemno zaduživanje države i nekontrolirano zadužuje državu u inozemstvu. Osim toga, novac od prodanih obveznica u pravilu nije polagan na račun Državnog proračuna, već na račune Zagrebačke banke, a potom na izdvojene račune u inozemstvu ili tajne račune pod zaporkom u ZABI ili Privrednoj banci Zagreb. Potpisnici takvih računa obično su trojica dužnosnika u Vladi: premijer, ministar financija i zamjenik ministra financija (u Račanovo vrijeme to su bili Račan, Crkvenac i Kuštrak, sada tim poslovima dominiraju Sanader i Šuker). Znači taj novac nije niti u jednom trenutku knjižen kao prihod proračuna niti kao proračunska sredstva već je služio za „crne“ financijske operacije Vlade ili pojedinih dužnosnika. A nije rijetkost da ta sredstva završe na privatnim računima pojedinih dužnosnika u inozemstvu, koje se transakcije često obavljaju i preko Hrvatske poštanske banke.

Nekontrolirano izdavanje državnih obveznica „išlo“ preko ZABE

Tako su 19.12.2000. preko
Državne agencije za sanaciju banaka i štednih uloga ZABI i PBZ-u plasirane državne obveznice u ukupnom iznosu od 150 milijuna eura, uz kamatu od 8 %, sa rokom dospijeća 19.12.2003. taj novac nije tada prikazan niti u jednoj stavci kao proračunski prihod države, niti je knjiženo u dokumentaciji Ministarstva financija. Istoga dana, Državna agencija za sanaciju banaka i štednih uloga također preko ZABE i PBZ prodala je državnih obveznica u vrijednosti od 225 milijuna eura, uz kamatu od 8,375% i rok dospijeća 19.12.2005. Sredstva također nisu proknjižena u Proračunu. Dana 19.7.2000. Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje prodao je preko Zagrebačke banke državnih obveznica u vrijednosti od 220 milijuna eura uz kamatu od 8,5 % i rok dopsijeća 19.7.2004. Dana 20.9.2001. Republika Hrvatska (znači Vlada) prodala je preko ZABE i PBZ obveznice u protuvrijednosti od 200 milijuna eura, uz kamatu od 6,5% i rok dospijeća 20.9.2004. Dana 14.12.2001. opet Republika Hrvatska je preko ZABE i PBZ prodala državne obveznice u protuvrijednosti od 200 milijuna eura uz kamatu od 6,875% i rok dospijeća 14.12.2008. Dana 23.5.2002. Republika Hrvatska (čitaj Vlada RH) prodala je obveznice u protuvrijednosti od 500 milijuna eura preko ZABE, PBZ i Raiffeisenbank Zagreb, uz kamatu od 6,875% i rok dospijeća

23.5.2012. Ovdje točno možemo vidjeti kako Vlada zadužuje Republiku Hrvatsku za godine unaprijed potpuno nekontrolirano i neplanirano samo kako bi došla do novca, dok će se otplatom tih njihovih dugova, očito, morati baviti neka nova Vlada. Dana 10.2.2004. Republika Hrvatska (Vlada RH) prodala je preko ZABE, PBZ i Raiffeisenbank državnih obveznica u vrijednosti od 650 milijuna eura uz kamatu 5,5% na rok dospijeća do 10.2.2014. Dana 7.7.2004. Republika Hrvatska (Vlada RH) prodala je državnih obveznica u vrijednosti od 400 milijuna eura preko ZABE, PBZ i Raiffeisenbank uz kamatu od 3,875% i rok dospijeća 7.7.2007. Dana 29.11.2004. Republika Hrvatska (Vlada RH) prodala je državnih obveznica u vrijednosti od 200 milijuna eura preko ZABE, PBZ i Raiffeisenbank uz kamatu od 5,375% i rok dospijeća 29.11.2019. Ovo nekontrolirano i gotovo astronomsko zaduživanje Republike Hrvatske samo je dio ilegalnog zaduživanje koje se nigdje u dokumentaciji ne prikazuje kao državni dug, a koje provodi Vlada (o tomu ćemo još pisati u drugim tekstovima). Ono što je zabrinjavajuće jest činjenica kako su takvi poslovi u tajnosti odrađivani mimo zakonite procedure preko Zagrebačke i drugih banaka, bez kontrole tijeka novca i odljeva prihoda od zaduživanja prodajom državnih obveznica. Kada sam o tome pisao 2002. tadašnji ministar Mato Crkvenac odgovorio mi je nevjerojatnom glupošću: „Gospodin Margetić ne zna da prodaja državnih obveznica nije zaduživanje države“. Toj izjavi nije potreban komentar.

ZABA servis financijskih malverzacija vladajuće nomenklature

Ovi podatci o kriminalu i korupciji u Zagrebačkoj banci značili bi ne samo kraj financijske oligarhije na čijem se vrhu (između ostalih) nalazi aktualni predsjednik Uprave ZABE, razotkrivanje tih podataka značilo bi i kraj političke nomenklature koja Hrvatskom vlada zadnjih dvadesetak godina. Njihove bi financijske malverzacije tada izašle na svjetlo dana, a trag opljačkanog novca i opljačkanih inozemnih kredita doveo bi do imena bivših i sadašnjih premijera, ministara, saborskih zastupnika i najviših državnih dužnosnika. Zato je ciljani i projektirani stečaj Zagrebačke banke najbezbolniji izlaz za sve njih. Franjo Luković sada mora odigrati završnu ulogu u najvećem kriminalnom pothvatu u modernoj Hrvatskoj – mora projektirati i provesti stečaj „najveće hrvatske banke“. U stečaju bi se dakako izgubila inkriminirajuća dokumentacija i dokazi o kriminalu i korupciji u bankarstvu, pravosuđu, najvišim vladinim krugovima. Uprava Zagrebačke banke nalazi se pred zidom, a u takvoj situaciji ljudi rade grješke, često i one kobne. Franjo Luković mogao bi uskoro postati žrtvom kriminalne oligarhijske klike i žrtvenim jarcem kriminalne operacije „Zagrebačka banka“. Biti će zanimljivo pratiti tijek događaja u ZABI.

ZAGREBAČKA BANKA OPRALA PREKO 900 MILIJUNA DOLARA ZA TERORISTIČKE SKUPINE

HOĆE LI SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE USKORO BLOKIRATI ZAGREBAČKU BANKU?

Zagrebački obrtnik, zlatar i dioničar
Zagrebačke banke d.d. Paško Kačinari, podnio je novi podnesak u slučaju Zagrebačke banke. Dana 6. travnja 2006. Kačinari je Upravi Zagrebačke banke i Skupštini dioničara uputio „Protuprijedloge na prijedloge odluka Uprave i Nadzornog odbora Glavnoj skupštini koja će se održati 8.5.2006. ... te traži da se isti objave sukladno zakonskim odredbama“. Dokument zapravo razotkriva umiješanost Uprave Zagrebačke banke u „pranje“ prljavog novca za islamističke terorističke skupine u Europi i svijetu, za što se izravno tereti predsjednika Uprave ZABE Franju Lukovića.

Zaba u BiH prala novac za Al Qaidu

U dokumentu kojega je Kačinari podnio Skupštini dioničara i Upravi Zagrebačke banke (a znakovito je da su u uredu ZABE zaduženom za zaprimanje pošte to pismeno urudžbirali i izravno na „Ured Franje Lukovića“) Upravu Zagrebačke banke optužuje se kako su financirali terorističke

operacije islamističkih terorista u SAD-u, te se navodi primjer planiranih terorističkih napada u Washingtonu, za čiju je pripremu novac organizatorima napada došao upravo preko Zagrerbačke banke. „Sredstva javnog priopćavanja ... izvješćivala su tijekom 2005. godine da je Uprava društva Zagrebačka banka d.d., i to u vrijeme kada je predsjednik Uprave već bio Franjo Luković, surađivala sa međunarodnim terorističkim organizacijama, i to Al Qaidom i Hamasom, te da je za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini za te terorističke organizacije oprala preko 900 milijuna američkih dolara. Novac je dolazio iz tzv. „Visokog Saudijskog komiteta“ u Sarajevu, te je preko Zagrebačke banke d.d., a uz znanje i suradnju njene Uprave uplaćivan teroristima. S tim novcem je jemenski šeik Mohammed Ali Hassan Al-Moayad, kako saznajemo iz sredstava javnog priopćavanja, namjeravao sprejati glavni grad Sjedinjenih Američkih Država bojnim otrovima, i to preko aviona oljoprivredne avijacije, a što su potvrdili svjedoci na njegovom suđenju. Istraga američkog FBI-a je kod navedenog šeika pronašla i planove grada Washingtona, sa posebno obilježenim metama koje je trebalo tako potrovati. Za to je odgovoran Franjo Luković, koji mu je za vrijeme rata u BiH, kao predsjednik Uprave Zagrebačke banke oprao novac. Pri tome Franjo Luković možda nije znao za točnu akciju napada na Washington, ali je dobro znao i pristao na to da pere novac za teroriste, znajući i pristajući da ti teroristi iskoriste tako oprani novac za napade na civile širom svijeta, odnosno za napade na demokratske i miroljubive države svijeta“.

Međunarodna zajednica umiješati će se u slučaj „Zagrebačke banke“?

Logičnim se postavlja pitanje hoće li se međunarodna zajednica umiješati u razrješavanje ovoga slučaja. Hrvatska je članica međunarodne antiterorističke koalicije i obvezna je surađivati sa ostalim članicama i sa SAD-om na suzbijanju terorizma. U takve operacije svakako ulazi i suzbijanje mreže financiranja terorističkih organizacija i blokada novca i računa, kao i imovine koja se koristi za financiranje terorističkih skupina, organizacija, i akcija. Sjedinjene Američke države tako bi mogle u sklopu suzbijanja mreže financiranja terorističkih skupina, organizacija i pojedinaca blokirati financijske operacije, račune i imovinu Zagrebačke banke, kao i račune i imovinu njezinih članova Uprave, osobito se ovo odnosi na odgovornu osobu Uprave Franju Lukovića. Takvu praksu SAD je već primjenila na neke pravne i fizičke osobe iz Bosne i Hercegovine, te na pravne i ifizičke osobe iz BiH koje su poslovale i obavljalke financijske transakcije preko Zagrebačke banke. Logičan sljedeći korak bio bi i blokada računa i imovine same Zagrebačke banke koja je omogućila pranje terorističkog novca u Europi i njegov daljnji transfer u terorističke operacije u svijetu, osobito u SAD-u. Zadnji takav popis objavljen je u SAD-u 19 veljače 2006. U svom podnesku Kačinari traži raščišćavanje situacije oko financiranja terorističkih skupina u ZABI. „Stoga dioničar Pašk Kačinari smatra da je, s obzirom da Upravu društva vodi osoba koja je prala novac za teroriste, ovakva Uprava društva neodrživa. Dioničar Pašk Kačinari smatra da je međunarodna zajednica, time što nije odmah reagirala na ove vijesti, samo dala nadležnim tijelima Republike Hrvatske vrijeme da sama riješe slučaj Zagrebačke banke .... te da protiv počinitelja provedu postupak po Zakonu. Dioničar Pašk Kačinari smatra da, s obzirom da u Republici Hrvatskoj za sada nisu pokrenuti postupci protiv Franje Lukovića, međunarodna zajednica neće dugo čekati, te da će zainteresirane strane sile same poduzeti korake radi raščišćavanja ovog slučaja u Republici Hrvatskoj. Tako dioničar Pašk Kačinari smatra da na ovaj način ovakva Uprava društva, sa Franjom Lukovićem na čelu, samo provocira međunarodnu zajednicu da protiv društva pokrene sve raspoložive mjere, te da društvo sa ovakvom Upravom tretira kao ozbiljnu prijetnju nacionalnoj sigurnosti svake zapadne demokracije, odnosno kao neprijateljsko tijelo u međunarodnom ratu protiv terorizma“.

Odgovornost „Grupe iz Hennessya“

U nastavku Kačinarijeva podneska jasno je prozvana i grupa bivših premijera vezana na Franju Gregurića (koja predstavlja svojevrsni Gregurićev klan), a u javnosti je poznatija pod nadimkom „Dečki iz Hennessya“ ili „Grupa iz Hennessya“. „Društvo nema zakonitu knjigu dionica, niti su u

knjizi dioničara upisani dioničari uistinu zakoniti dioničlari društva. Knjiga dionica je falsifikat, a u nju upisani vlasnici samo maska za zavaravanje domaće javnosti i skrivanje činjenice da je jedna domaća klika, obično nazvana „Grupom iz Hennessya“ prisvojila društvo za sebe“. Drugim riječima i skupina bivših premijera odgovorna je za nezakonitosti u radu Zagrebačke banke, kao i za operacije pranjan ovca terorističkim skupinama, organizacijama i pojedincima.

Poduzeća koja su poslovala preko Zagrebačke banke u Bosni i Hercegovini nalaze se na popisu blokiranih pravnih osoba u SAD-u

Popis fizičkih osoba i pravnih osoba, organizacija, institucija i udruga koje su blokirane u SAD-u zbog sudjelovanja u terorističkoj mreži, a koje djeluju u BiH, broji skoro dvjestotinjak imena i naziva. Veliki dio njih u Bosni i Hercegovini poslovao je upravo preko Zagrebačke banke ili je dio transfera novca terorističkim organizacijama preko tih organizacija i pojedinaca išao dijelom i preko njihovim računa kod Zagrebačke banke. Takvi su slučajevi: Al Bir Al Dawalia; Benevolence International Foundation; Al Furqan; Association for citizens rights and rersistance to lies; Al Haramain Al Masjed Alaqsa; Al Taibah; Talibah International; Al Amdouni; Mehrez Ben Mahmoud Ben Sassi; BECF Charitable Educational Center; Bosanska idealna futura; Dzemijetul Furkan; Foundation Secours Mondial – Belgique; i mnoge druge organizacije i institucije, kao i pojedinci povezani sa terorističkim skupinama i organizacijama. Prema nekim procjenama tom mrežom pravnih i fizičkih osoba preko Zagrebačke banke „oprano“ je u zadnjih nekoliko godina i više od milijardu američkih dolara, a te su operacije trenutno predmet interesa i istraživanja američkih obavještajnih agencija. Možda tako u jednom od sljedećih CIA-inih zrakoplova koji će prevoziti uhićene teroriste preko Hrvatske bude i sadašnji predsjednik Uprave ZABE Franjo Luković i njegovi suučesnici u ovakvim financijskim operacijama.

ŠTO SKRIVA FRANJO LUKOVIĆ?

ZAGREBAČKA BANKA I JAVNI BILJEŽNIK IVA HANŽEKOVIĆ ZABRANILI DIONIČARIMA UVID U DOKUMENTACIJU SA GLAVNE SKUPŠTINE

Iako se radi o protuzakonitoj odluci Uprava Zagrebačke banke na čelu sa Franjom Lukovićem odlučila je zabraniti „nepodobnim“ dioničarima uvid u dokumentaciju sa Skupštine dioničara i dokumentaciju za pripremu nove Skupštine dioničara. U prikrivanje dokumenata sa održane Skupštine dioničara uključena je i javna bilježnica Iva Hanžeković iz Zagreba, protiv koje je na te okolnosti Hrvatskoj javnobilježničkoj komori podnesena prijava.

Kako javni bilježnici krše Zakon?

Dana 30. ožujka 2006. odvjetnik
Ozren Tatarac podnio je u ime svoje stranke Paška Kačinarija, inače dioničara Zagrebačke banke, prijavu Hrvatskoj javnobilježničkoj komori, protiv javne bilježnice Ive Hanžeković iz Zagreba, zbog njezina odbijanja davanja na uvid dokumenata sa Skupštine dioničara Zagrebačke banke, zbog čega za dioničara Kačinarija mogu nastati štetne posljedice. „Moja stranka je dana 17.3.2006., od javnog bilježnika gospođe Ive Hanžeković zatražila presliku Zapisnika sa Glavne Skupštine Zagrebačke banke d.d. od dana 24.4.2005. Na toj Glavnoj skupštini je moja stranka sudjelovala kao dioničar, odnosno kao učesnik u diskusiji i podnositelj protuprijedloga“, navodi se u prijavi odvjetnika Tatarca protiv Ive Hanžeković. „Budući da javna bilježnica ni do dana 30.3.2006. nije mojoj stranci dostavila presliku zapisnika, a nije joj se ni na drugi način obratila, moja stranka je postavila usmeni telefonski upit u svezi toga. Na usmeni upit moje stranke, gđa Hanžeković je izričito izjavila da neće dati zapisnik odnosno da to „Banka neće“, odnosno da mojoj stranci neće čak niti pismeno odgovoriti po kojoj to zakonskoj odredbi ista nema pravo na dostavu zapisnika“. Očito je kako i

Zagrebačka banka i javni bilježnik zadužen za praćenje zakonitosti rada njihove Glavne skupštine imaju što skrivati. Već je bilo slučajeva u Zagrebačkoj banci kada su stvarne odluke Skupštine, nakon sjednice mijenjane i ovjeravane su drugačije ili potpuno druge odluke Glavne skupštine, koje dioničari zapravo nisu donijeli. Na taj način Uprava na čelu s Lukovićem osigravala je svoje pozicije godinama, ignorirajući potpuno prave dioničare banke. Naravno bez kriminalne sprege sa javnim bilježnikom u ovom slučaju Ivom Hanžeković iz Zagreba, ovakve radnje bile bi nemoguće. Zato vjerojatno gospođa Hanžeković i odbija dati presliku Zapisnika sa Glavne skupštine dioničarima, a ta se njezina „zabrana“ odnosi na dokument koji je inače po hrvatskim zakonima javan, odnosno javnost ima pravo uvida u Zapisnik sa Glavne skupštine, a Uprava banke ima obvezu objaviti taj zapisnik i u sredstvima javnoga priopćavanja. Za Zagrebačku banku, njihovu upravu i pomoćnike u ovakvim nezakonitim radnjama, očito vrijede neka druga pravila, mimo zakona. Javni bilježnik Iva Hanžeković krši zakone

Takvim postupanjem Banke i javnog bilježnika nastaje šteta za dioničare banke kojima je onemogućeno praćenje i nadzor rada Glavne skupštine, čiji su i sami članovi i na čijim sjednicama sudjeluju i odlučuju. „Stoga moja stranka smatra da je očito da se gđa hanžeković prema svojoj dužnosti javnog bilježnika odnosi krajnje samovoljno i neprofesionalno, te da uskraćuje mojoj stranci kao građaninu, odnosno kao dioničaru njegovo najelementarnije pravo

– pravo na dostavu zapisnika sa Glavne skupštine dioničkog društva ... Moja stranka smatra da postupak javne bilježnice gđe Hanžeković nije slučajan, već da ista ovim kršenjem najelementarnijih prava moje stranke, odnosno najelementarnijih pravila javnobilježničke službe omogućava Upravi Zagrebačke banke da krši prava zakonitog dioničara, odnosno da krši Zakon. Na navedeni način je prijavljena javna bilježnica ugrozila interese stranke, odnosno iz postupka iste proizlazi da ona u svojoj praksi ugrožava interese stranaka i da osim prijavljenog slučaja zasigurno postoje i drugi slučajevi. Time su se ispunili uvjeti za njeno razrješenje sukladno odredbi čl. 21, st. 1, točka 6 Zakona o javnom bilježništvu“, navodi se u porijavi protiv Ive Hanžeković,
javne bilježnice iz Zagreba, koja odrađuje poslove za Upravu Zagrebačke banke i Franju Lukovića.

Kriminalna sprega seže u sve strukture

Očito je kako kriminalna sprega bankarskog kriminala i korupcije u Zagrebačkoj banci seže u sve strukture zakonskog i pravnog poretka u Hrvatskoj, te kako Uprava Zagrebačke banke pod kontrolom drži ljude iz sustava, iz državnog aparata, javne službenike, te se zlioupotrebom njihova položaja i ovlasti koristi za kriminalnu „legalizaciju“ svojih nezakonitih radnja u Zagrebačkoj banci. Ipak, najnoviji slučaj velike istrage o kriminalu i korupciji u austrijskog Hypo banci u Klagenfurtu dade naslutiti kako će se takvi procesi morati otvoriti i u Hrvatskoj. Tada će Zagrebačka banka i njezina Uprava na čelu sa Franjom Lukovićem sasvim sigurno biti prvi na udaru zakona i onih koji će dosljedno provoditi zakone.

NOVA KAZNENA PRIJAVA PROTIV FRANJE LUKOVIĆA
KAKO ZAGREBAČKA BANKA PROVODI STEČAJNE PLJAČKE

Državno odvjetništvo do danas je skrivalo kaznenu prijavu protiv Franje Lukovića, predsjednika Uprave Zagrebačke banke, koja je USKOK-u podnesena još 30. studenog 2004. USKOK od podnošenja prijave nije pokrenuo istragu protiv prijavljenih. Takav postupak Državnog odvjetništva i USKOK-a može se objasniti jedino iznimnim političkim utjecajem Franje Lukovića, koji sa pozicije predsjednika Uprave Zagrebačke banke drži u šaci ne samo vodeća poduzeća u Hrvatskoj (kojima je ZABA kreditor) već i državu kojoj na temelju tajnih dogovora sa Vladom servisira tekuće financijske gubitke i pomaže u servisiranju vanjskoga duga Hrvatske. Na taj način Franjo Luković priskrbio si je nedodirljiv status i osigurao opstanak hrvatske financijske oligarhije. I ne samo to. U

hrvatskom financijskom sustavu dominantan je upravo Lukovićev korumpirani model upravljanja financijskim tokovima, te stjecanjem vlasništva nad zanimljivim poduzećima. Zagrebačka banka predvođena Lukovićem taj je model dovela do savršenstva. A korupcijska sprega sa izvršnom i sudskom vlasti Lukoviću je omogućila nastavak kriminalnih aktivnosti. Slučaj kaznene prijave iz 2004. to dokazuje izvan svake sumnje.

Potkraj 2004. godine poduzeće „Samoborček“ iz Samobora podnijelo je opsežnu kaznenu prijavu Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta. U ime poduzeća kaznenu je prijavu potpisao direktor Božo Grgurić, a prijava je podnesena protiv: Franje Lukovića (predsjednika Uprave Zagrebačke banke), Nede Šerbo (stečajne upraviteljice društva „Eurobus“ d.o.o. u stečaju), Miroslava Leke (odvjetnika iz Zagreba), pravosudnih dužnosnika i drugih prijavitelju nepoznatih počinitelja. Prijava je podnesena USKOK-u na temelju počinjenja kaznenih djela iz Članka 21. Zakona o USKOK-u i to zbog: „zlouporabe u postupku stečaja iz Članka 283., stavak 2 i 3 Kaznenog zakona; protuzakonitog posredovanja iz Članka 343 KZ; udruživanja za počinjenje kaznenih djela“.

Kaznena prijava detaljno opisuje kriminalno – korupcijski model funkcioniranja Zagrebačke banke

U daljnjem tekstu kaznene prijave opisuje se model po kojemu je Zagrebačka banka očito i u drugim slučajevima funkcionirala zloupotrebljavajući stečajne postupke, kako bi došla do imovine poduzeća koja su Upravi ZABE predstavljala nekakav poslovni, financijski ili drugi interes. Ovaj model, zapravo, razotkriva kriminalno korupcijsku tehnologiju u stečajnim postupcima i kako je Zagrebačka banka zloupotrebaljavala stečajne postupke kako bi uništavala svoje komitente i došla do imovine. U prijavi se izravno tereti Franju Lukovića kao glavnog tehnologa ovakvih prijevara i zloupotreba: „... Prijavljeni Franjo Luković, u namjeri da izazove stečaj trgovačkih društava „Eurobus“ d.o.o., „Autoturist“ d.o.o., „Samoborček“ d.o.o., te u namjeri da putem izazivanja stečaja tih trgovačkih društava u bescjenje preuzme nekretnine tih društava, te nekretnine u privatnom vlasništvu osnivača – vlasnika i direktora tih društava, te drugoprijavljeni do četvrtoprijavljeni, i svi drugi nepoznati počinitelji, udruženi sa prvoprijavljenim, a u cilju da mu pomognu, na dalje opisani način počinili navedena kaznena djela“.

Tehnologija izazivanja stečaja

„Ta kaznena djela počinjena su tako da je Zagrebačka banka d.d.: propustila postupiti po Ugovoru o dugoročnom kreditu od 10.8.1995., te po tom Ugovoru nije isplatila glavnicu, niti može podastrijeti neki virmanski nalog da je isplatila glavnicu, ali se ipak, usprkos tome, pred Općinskim sudom u Samoboru naplaćuje za taj fantomski kredit, i to od podnositelja prijave kao jamca (uz lihvarsku kamatu od 28%)“, navodi se u kaznenoj prijavi protiv Franje Lukovića. Nije ovo jedini takav slučaj, u kojem je Zagrebačka banka potpisala Ugovore o kreditu koji nikada nisu realizirani, ali na temelju takvih fantomskih kredita koje ZABA nikada nije isplatila komitentima, kasnije je uslijedila zaplijena imovine ili navodnom korisniku fantomskog kredita ili njegovim jamcima. Prema nekim tvrdnjama imovina koju je ZABA stekla na takav protuzakonit i kriminalan način, uz pomoć zloupotreba u sudstvu i među stečajnim upraviteljima, prelazi iznos od pet milijarda kuna. Međutim, ova kaznena prijava dokazuje i još jedna oblik kriminala koji je učestala pojava u poslovanju Zagrebačke banke, a to je dvostruka naplata potraživanja u stečajnom postupku. „Zagrebačka banka je naplatila od društva „Eurobus“ d.o.o. sva ranija potraživanja, da bi potom „zaboravila“ da se je naplatila, pa to isto potraživanje još jednom naplaćuje u stečaju društva „Eurobus“ d.o.o.“. kako ZABA prisiljava svoje komitente na zaduživanje opisuje se u nastavku dokumenta kojega USKOK skriva već drugu godinu: „... nakon što je potpisala Ugovor o dugoročnom kreditu, ZABA je zaprijetila podnositelju prijave odustankom od posla, te navela njegovog vlasnika i direktora Božu

Grgurić da dana 3.11.1995. potpiše jamstvo osobnom imovinom, da bi samo tjedan dana nakon toga, bez znanja podnositelja prijave, izvijestila glavnog dužnika da mu neće isplatiti glavnicu, a da bi se ipak po osnovi tog potpisa Bože Grgurić od 3.11.1995., naplaćivala prodajom njegove kuće pred Općinskim sudom u Samoboru, u postupku toga suda broj Ovr-382/99, u kojem Banku sada zastupa odvjetnik Safet Travljanin“.

Kriminalom do nekretnina

Iz sadržaja kaznene prijave jasno je kako Zagrebačka banka dolazi kriminalom i korupcijom do vrijednih nekretnina na čijoj prodaji kasnije zarađuje. Naime, slučaj iz predmetne kaznene prijave, očito je samo ogledni primjer stalne bankarske prakse u Zagrebačkoj banci i prokazuje kriminalni model bankarskog poslovanja u Hrvatskoj unatrag petnaestak godina. Tko zna koliko je još ovakvih slučajeva ostalo neprijavljeno, jer ljudi jednostavno ne vjeruju kako prijavom kaznenih djela mogu išta promijeniti i postići. I ovaj slučaj to djelomično dokazuje, obzirom da USKOK već drugu godinu po tom predmetu ne poduzima nikakve radnje. Pitanje je koliko o neučinkovitosti USKOK-a (namjernoj ili nenamjerno) znade i glavni državni odvjetnik Mladen Bajić?! Ili i on pokriva USKOK-ovo porkivanje kriminala? Pitanje ostaje otvorenim. „Zagrebačka banka prihvatila je Utanačenje od 13.11.1997. sklopljeno između podnositelja prijave kao jamca, društva „Autoturist Samobor“ d.o.o. kao drugog jamca, te društva „Eurobus“ d.o.o. kao glavnog dužnika, prema kojem na podnositelja prijave otpada samo 3,97 % glavnice duga, a da bi sada otplaćivala 100% toga duga pred Općinskim sudom u Samoboru ... Iz nekih špekulativnih razloga propustila je naplatiti se (ako već smatra da dug postoji) u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Zagrebu br. Ovr2142/ 99 u postupku na nekretnini vlasnika – osnivača glavnog dužnika „Eurobus“ d.o.o., već se naplaćuje iz nekretnine vlasnika – osnivača podnositelja prijave, a ovu drugu ovrhu „čuva u rezervi“, opsiuje se tehnologija kriminalnog stjecanja prava na nekretninama pravnim manipulacijama i krivotvorinama Zagrebačke banke.

Ovrha i nad osobom koja nije imala nikakve poslovne veze sa Zagrebačkom bankom

Ono što se u svim slučajevima kriminala povezanog sa Zagrebačkom bankom pojavljuje kao svojevrstan obrazac jest to da ZABA uvijek oduzima imovinu ili novac i ljudima koji sa samom bankom nemaju nikakve veze. Tako je i u ovom slučaju. „Međutim, Banka, a isto tako i Općinski sud u Samoboru nisu „propustili“ da ovrhu provedu i protiv Dumić Stjepana, čovjeka koji ama baš nikada ništa nije imao sa Zagrebačkom bankom, i koji toj banci nije nikad ništa potpisao ... Isto tako Banka i sud u Samoboru nisu propustili za to nepostojeće potraživanje obračunavati kamatu na kamatu, suprotno odredbama Zakona o kamati ... Ali je zato Banka u sprezi sa Općinskim sudom u Samoboru, odnosno Trgovačkim sudom u Zagrebu, odbijala dati izlist prometa po kreditu, jer bi bilo vidljivo da nije nikada ni isplatila taj kredit, za koji sada plijeni kuću, i to sa obračunom kamate na kamatu ... Pri tomu je sama Banka podastirala međusobno suprotstavljene podatke o stanju duga, te su joj apetiti stalno rasli, tako da je nakon svake naplate onog što joj ne pripada, dug bio još veći“. U svemu tome sudjelovali su i odvjetnici oštećenoga, odnosno podnositelja ove prijave. Naime, odvjetnik Miroslav Leko je zatajio direktoru poduzeća „Samoborček“ da u nekoliko predmeta zastupa Zagrebačku banku, a u istom je predmetu imao tajni dil sa ZABOM na štetu svojega klijenta. Sadržaj prijave to dokazuje: „... podnositelj prijave angažirao je odvjetnika Miroslava Leku iz Odvjetničkog društva „Leko i partneri“. Tek je nekoliko godina poslije podnositelj prijave slučajno saznao da je taj odvjetnik zapravo punomoćnik Zagrebačke banke u mnogim sporovima, a da je na bianco punomoći koju je podnositelj prijave potpisao otisnut pečat neke druge odvjetnice (Jadranke Curić) za koju podnositelj prijave nije nikad čuo da ona postoji ... Riječ je o bezočnoj otimačini nekretnina, bez ikakve pravne osnove, što je sve počinjeno u sprezi Banke, Suda, stečajnog upravitelja, te odvjetnika“.

Korumpirano pravosuđe – servis organiziranog bankarskog kriminala

Naravno, sve ove aktivnosti Zagrebačke banke bile bi nemoguće bez izravne korupcijske sprege sa sudscima na općinskim sudovima koji sude u ovršnim predmetima u kojima je ZABA zainteresirana stranka. Kaznena prijava podnesena o ovom slučaju USKOK-u razotkriva kriminalnu spregu odvjetnika, stečajnih upravitelja, sudaca, banaka i drugih zainteresiranih strana, te predstavlja pravu shemu organiziranog kriminala u pravosuđu i bankarstvu. Ovakvom korupcijom, međutim, izgleda kako se nitko ne želi pozabaviti i otkriti prave igrače koji stoje iza ovog oblika organiziranog kriminala. Potpuno je jasno kako je Franjo Luković, dugogodišnji prvi čovjek ZABE i zapravo njezin tajni vlasnik, u samom vrhu te korupcionaške i kriminalne organizacije. Ta je kriminalna organizacija, nažalost, dobro premrežena i organizirana, i uživa zaštitu najviših krugova pravosudne, zakonodavne i izvršne vlasti. Štoviše predstavnici svake od njih sudjeluju u tom začaranom krugu kriminala i korupcije. Istraga o ovakvom jednom slučaju, ma kako bezazleno izgledala na prvi pogled, odvela bi „predaleko“ i „previsoko“, te u tomu i leži objašnjenje zbog čega USKOK niti ne poduzima nikakve radnje po ovakvim prijavama. Ljudi umreženi u ovakvu kriminalnu organizaciju jednostavno su premoćni, i čak nadređeni institucijama poput USKOK-a.

USKOK ODBACIO KAZNENU PRIJAVU O ORGANIZIRANOM STEČAJNOM KRIMINALU BEZ PROVOĐENJA ISTRAGE

Iako nije proveo sveobuhvatnu
istragu Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta odbacio je kaznenu prijavu poduzeća „Samoborček“ protiv Franje Lukovića, predsjednika Uprave Zagrebačke banke. Rješenje o odbacivanju kaznene prijave bez istrage, potpisala je Nada Josipović, ista osoba koja je odbacivanjem kaznene prijave Vesne Balenović zaštitila kriminal i korupciju u nacionalnoj naftnoj industriji INI. Drugim riječima, Josipovićkin rad prati praksa odbacivanja slučajeva organiziranog kriminala i korupcije, o kojima bi istraga dovela do vrha kriminalnih korupcijskih struktura u Hrvatskoj. Zanimljivo je i da u Državnom odvjetništvu, a sada i USKOK-u takvi slučajevi redovito budu dodijeljeni upravo Nadi Josipović. Tako je i rješenje o odbacivanju ove kaznene prijave protiv Lukovića Josipovićka potpisala na staru godinu 31.12.2005., u subotu, pri čemu je teško vjerovati kako je baš toga dana odlučila raditi prekovremeno i izvan radnog tjedna, što inače u Državnom odvjetništvu nije običaj.

Odgovor USKOK-a na organizirani bankarski kriminal

Radi se, zapravo, o tomu da i
USKOK i Nada Josipović postupaju po nalogu svojih političkih šefova, pa tako i provode istrage i potpisuju kaznene prijave ili ih odbacuju. Iako se radi o specifičnoj vrsti stečajnog i bankarskog organiziranog kriminala Josipovićka nije angažirala stručnjake sa tog područja kako bi sudjelovali u „istrazi“ koje zapravo nije niti bilo. Ona je jednostavno sama, na temelju dokumenata koje je primila poštom od onih istih sudova koji sudjeluju u kriminalnoj mreži, odlučila kako u ovom slučaju kriminala – nema. Ono što je još opasnije jest činjenica kako je i Nada Josipović u svojem rješenju priznala kako kazneno djelo zapravo postoji, odnosno kako je Zagrebačka banka prevarila svojeg komitenta. Međutim, zaštitila je Lukovića na način da je u rješenju procijenila kako se radi o građansko – pravnoj stvari, a ne kaznenom djelu. Zanimljivo zar ne? Kada vas pljačka „najveća hrvatska banka“ po USKOK-u to nije kazneno djelo! A kada biste vi pokušali opljačkati Zagrebačku banku to bi bilo kazneno djelo. Dvostruka mjerila zar ne? Jedna za građane ove zemlje, druga za financijske moćnike nekadašnje komunističke oligarhije. „... Odmah po zaprimanju kaznene prijave zatraženo je od Općinskih sudova u Samoboru i Zagrebu da dostave predmetne ovršne spise ovom Uredu na uvid, radi provjere vjerodostojnosti navoda u kaznenoj prijavi te utvrđivanja činjenica. Naime, niti u samoj kaznenoj prijavi a niti uvidom u zatražene spise nije utvrđeno postojanje

činjenica na temelju kojih bi se osnovano moglo tvrditi da se radi o počinjenju prijavljenih kaznenih djela već se radi o građansko pravnim sporovima koji se i rješavaju u za to predviđenim postupcima te podnositelju prijave stoje na raspolaganju redovni i izvanredni pravni lijekovi da zaštiti svoja prava ukoliko drži da su ista povrijeđena“, stoji u rješenju Nade Josipović, koje ista potpisuje nepostojećom i protuzakonitom „titulom“ kao „obavlja poslove zamjenika ravnatelja USKOK-a“, dok je inače na dužnosti zamjenika općinskog državnog odvjetnika u Zagrebu. Međutim, već u nastavku rješenja Josipovićka opovrgava samu sebe i izravno priznaje kako je ipak Zagrebačka banka učinila svojem komitentu upravo ono što u prijavi opisuju odvjetnici Parazajder i Tatarac.

Nada Josipović prekvalificirala kazneno djelo u „građansko pravnu stvar“ kako bi zaštitila Zagrebačku banku i Franju Lukovića

„Tu je potrbeno naglasiti da kazneno djelo iz Članka 283. stavak 2 i 3 KZ-a čini onaj tko kao vjerovnik, član odbora vjerovnika ili stečajni upravitelj koji za sebe ili drugoga primi imovinsku korist ili obećanje kakve koristi da bi glasovao na određeni način ili propustio glasovanje ili na drugi način postupio radi oštećenja barem jednog vjerovnika u stečajnom postupku, a kazneno djelo iz Članka 343. KZ-a onaj zahtijeva ili primi dar za sebe ili drugoga da korištenjem svog službenog položaja ili društvenog položaja ili utjecaja posreduje da se obavi radnja koja bi se morala obaviti ili da se ne obavi radnja koja se ne bi smjela obaviti.“, nastavlja u svom pismu „ona koja obavlja dužnost zamjenice ravnatelja USKOK-a“, i već u nastavku zapravo priznaje kako je Zagrebačka banka prevarila svojeg komitenta na način da nije isplatila ugovoreni kredit ali je zadržala prava na sredstvima osiguranja, međutim, Josipovićka to iz kriminala i kaznenog djela bez ikakve pravne osnove kvalificira kao građanski spor, čime je izravno zaštitila organizirani bankarski i stečajni kriminal. „Dakle, činjenica da Zagrebačka banka nije isplatila sredstva kredita već da sredstvima toga kredita zatvara neke ranije obveze tvrtke Eurobus d.o.o. prema Banci nikako ne može ukazivati na počinjenje kaznenog djela, a isto tako podnositelji prijave su kao jamci na Zapisnik pred Općinskim sudom u samoboru dozvolili Banci upis založnog prava na svojim nekretninama te se ta činjenica također ne može uzeti kao obilježje počinjenja nekog kaznenog djela, nego je razvidno da se radi o građansko – pravnim stvarima koje se trebaju rješavati u parničnom postupku pred nadležnim sudovima“. Ovakvim sadržajem rješenja, Josipovićka u ime USKOK-a ipak priznaje kako je Zagrebačka banka prevarila svojeg klijenta ali to opravdava nekim drugim odnosima. Naime i iz ovog je rješenja razvidno kako ZABA nikada nije isplatila kredit za koji je „sjela“ hipotekom na nekretnine, koje je kasnije plijenila, bez da je komitent ZABE uopoće koristio kredit u čiju su svrhu osiguranja iste nekretnine i opterećene hipotekom.

Skuži li USKOK opstanku organiziranog bankrarskog i stečajnog kriminala?

Umjesto spriječavanja organiziranog kriminala i korupcije, USKOK se bavi prikrivanjem organiziranog bankarskog i stečajnog kriminala. Upravo se u tom obliku organiziranog kriminala „vrte“ i najveći novčani iznosi. Osim toga, to i jest začarani krug korupcije. Stečajni upravitelji i sudci često su u izravnoj sprezi sa pojedinim bankama i njihovim upravama, pa i pohranjuju na račune kod pojedinih komercijalnih banaka novac poduzeća u stečaju a u privatnom dogovoru sa bankama kamata od tako položenih sredstava prebacuje se na privatne iznozemne ili tuzemne račune pojedinih stečajnih upravitelja. USKOK očito ne samo da nema volju baviti se ovakvim slučajevima, već je dio organizirane mreže korupcije u bankarstvu i stečajnom poslovanju. Postoji, naravno, i problem kadrovske ekipiranosti za takve specifične slučajeve, jer naprosto USKOK-ovi kadrovi pojma nemaju o ovom obliku kriminaliteta. Ali niti ta kadrovska neekipiranost nije slučajna, ona je u funkciji ljudi, pojedinaca na vrhu piramide organiziranog bankarskog i stečajnog kriminala. Dok se taj lanac ne razbije, USKOK je marginalna i ridikulna institucija koja se bavi sitnim lopovima i švercerima, umjesto kapitalnim slučajevima organiziranog kriminala i korupcije.

PRAVOSUDNA MAFIJA POKRIVA ORGANIZIRANI KRIMINAL U ZAGREBAČKOJ BANCI

Obrazloženje kaznene prijave
protiv Franje Lukovića zbog organiziranog bankarskog i stečajnog kriminala, ipak dokazuje kako zamjenica ravnatelja USKOK-a i zamjenica općinskog državnog odvjetnika u Zagrebu Nada Josipović napravila ozbiljne i namjerne propuste u navodima obrazloženja u rješenju kojim je u ime USKOK-a odbacila predmetnu kaznenu prijavu poduzeća „Samoborček“. Nastavak kaznene prijave protiv predsjednika Uprave Zagrebačke banke dokazuje upravo suprotno navodima Nade Josipović iz rješenja o odbacivanju kaznene prijave, što dokazuje njezinu izravnu spregu sa organiziranim bankarskim i stečajnim kriminalom, odnosno potkrijepljuje tezu kako je Josipovićka u ime USKOK-a „pokrila“ počinitelje kaznenih djela koje se tereti ovom kaznenom prijavom.

Zagrebačka banka je prevarila svojeg komitenta

„Zagrebačka banka d.d. kao kreditor, te „Eurobus“ d.o.o. kao korisnik kredita, te „Autoturist“ d.o.o. i „Samoborček“ d.o.o., kao jamci sklopili su dana 10.8.1995. u Zagrebu Ugovor o dugoročnom kreditu br 550132-3105004123, na iznos od 1.375.200,00 DEM. Riječ je bila o strogo namjenskom kreditu, sklopljenom u cilju da korisnik kredita, kao proizvođač autobusa, sa sredstvima kredita izradi autobuse za svoje jamce – autoprijevoznike, kao krajnje kupce autobusa. Prije tog ugovora su jamci kao naručitelji sklopili sa glavnim dužnikom kao proizvođačem Ugovore o proizvodnji autobusa. Da je riječ o strogo namjenskom kreditu razvidno je iz točke 12., alineja prva Ugovora, gdje se kreditni odnos određuje kao strogo namjenski“, navodi se u obrazloženju kaznene prijave na više od trinaest stranica objašnjenja, dokumentacije i dokaza navoda iz prijave. Ipak, Nada Josipović odlučila se za provjerenu metodu (kao i u mnogim ranijim slučajevima) – prešućivanje i zanemarivanje dokaza. Kako je ZABA prisiljavala komitente na naknadnu promjenu uvjeta kreditiranja

Da je Zagrebačka banka od početka smišljeno provodila ovu kreditnu prijevaru dokazuju daljnji dokazi iz kaznene prijave. Naime, jasno je kako je ZABA od trenutka odobravanja kredita imala namjeru uvući svoje komitente u kreditnu krizu kako bi kasnije ciljano preuzela njihove vrijedne nekretnine. „U postupku realizacije kredita banka naknadno „mijenja pravila igre“, te ucjenjujući odustankom od ugovora, inzistira na upisu hipoteke na imovini fizičkih osoba, vlasnika – direktora jamaca, a umjesto na imovini samih jamaca pravnih osoba. Tako upisuje hipoteku na nekretninama fizičke osobe Bože Grgurić, vlasnika i direktora „Samoborčeka“ d.o.o., te Franje Grgurić vlasnika i direktora „Autoturist“ d.o.o. S obzirom da su već ušli u posao, pa bi odustajanje od tog posla prouzročilo veliku štetu, Božo Grgurić i Franjo Grgurić su prihvatili takvu, naknadno uvjetovanu izmjenu ugovora, te su dana 3.11.1995. (dakle tri mjeseca nakon potpisivanja Ugovora o dugoročnom kreditu) potpisali Zapisnik sastavljen pred Općinskim sudom u Samoboru br 511/95 ...“, stoji u nastavku obrazloženja kaznene prijave, čime se dokazuju bankarske malverzacije i ucjene u odnosu na poslovnog partnera banke.

Sprega pravosudne mafije i Zagrebačke banke

Dokazi u kaznenoj prijavi iz rečenice u rečenicu opovrgavaju navode Nade Josipović iz njezina rješenja o odbacivanju kaznene prijave. Naime, dokazi jasno upućuju na bankarske manipulacije i ciljano nezakonito zaduživanje, odnosno manipuliranje kreditnim zaduživanjem komitenata Zagrebačke banke. Drugim riječima, iz dokaza koje je prijavitelj podnio USKOK-u potpuno je jasno kako se u ovom slučaju radi o dobro smišljenoj i organiziranoj, gotovo rutinskoj bankarskoj prijevari, kakvima se, očito, inače bavi Zagrebačka banka. „Banka nikada nije ispoštivala Ugovor o dugoročnom kreditu na iznos od 1.375.200,00 DEM, niti je ikad imala namjeru taj ugovor

ispoštivati. Po tom ugovoru Banka nije isplatila glavnicu, ali je tu, nikada isplaćenu glavnicu putem sprege Banke, sudaca Trgovačkog suda u Zagrebu i Općinskog suda u Samoboru, stečajne upraviteljice i odvjetnika, višestruko naplatila. Pravosudna sprega – „pravosudna mafija“, koja, kako će se to dalje pokazati, očito postoji u Hrvatskoj, omogućila je Banci da višestruko naplaćuje to nepostojeće potraživanje“.

Dvostruko knjigovodstvo banaka – model za dvostruko knjigovodstvo države

Kada bi se u ovom slučaju radilo samo i isključivo o Franji Lukoviću, možda bi pravosudna mafija, a i njegovi partneri u bankarsko – stečajnoj mafiji i žrtvovali predsjednika Uprave Zagrebačke banke. Opasnost cijelog slučaja, krije se, zapravo, u tehnologiji dvostrukih bilanca i dvostrukog knjigovodstva države, a i Zagrebačke banke. Naime upravo po modelu izrađenom u ZABINOM, Lukovićevom laboratoriju, i država (Vlada) je osmislila dvostruko knjigovodstvo koje političko – financijskoj oligarhiji omogućava nesmetanu pljačku i nekontrolirano, gotovo neograničeno bogaćenje na račun države i poreznih obveznika. Razotkrivanjem kriminala i korupcije u Zagrebačkoj banci pala bi cijela hijerarhija korupcije i kriminala u državi. Zato su politički moćnici odlučili štititi Franju Lukovića. Tako, u biti, štite vlastitu glavu i pokrivaju vlastiti kriminal i kriminalnu tehnologiju vlasti, čiji je Luković jedan od arhitekata.

ZAGREBAČKA BANKA U SPREZI SA STEČAJNIM SUDCIMA DVOSTRUKO JE PLJAČKALA STEČAJNE DUŽNIKE I NAPLAĆIVALA SUMNJIVA POTRAŽIVANJA

Prije par tjedana o umiješanosti
Zagrebačke banke i Franje Lukovića u stečajni kriminal i kriminalnu spregu Zagrebačke banke sa pojedinim stečajnim sudcima i upraviteljima, progovorio je i bivši predsjednik Visokog trgovačkog suda sudac Nenad Šepić. I sam Šepić je nedvojbeno povezao Zagrebačku banku, njezinu Upravu i predsjednika Uprave Lukovića sa pavosudnim i steajnim kriminalom, korupcijom, zloupotrebama zakona, službenog položaja i ovlasti. Kaznena prijava koju je protiv Lukovića podnijelo poduzeće Samoborček detaljno dokazuje tehnologiju stečajnih pljačka koje godinama u Hrvatskoj u sprezi sa trgovačkim sudovima, sudcima i stečajnim upraviteljima, provodi Zagrebačka banka kako bi se protuzakonito dokopali vrijdnih nekretnina u vlasništvu poduzeća koja su, često, ciljano i projektirano stjerana u stečaj kako bi banka došla u vlasništvo njihovih nekretnina.

ZABA je nezakonito u sprezi sa stečajnim sudcima dvostruko naplaćivala fiktivna potraživanja od poduzeća u stečaju

Posebno osmišljenom tehnologijom, Zagrebačka banka je u stečajnim postupcima dvostruko naplaćivala potraživanja, čija je osnovanost ionako bila dvojbena. Kaznena prijava Samoborčeka protiv Franje Lukovića to dokazuje u cijelosti. „... Iz izjava o prijeboju – kompenzaciji je vidljivo da je Zagrebačka banka d.d. po osnovi svojih obveza koje su poizlazile iz Ugovora o dugoročnom kreditu (broj partije 3105004123-550133) u stvari svojom jednostranom izjavom volje knjižila da je Eurobus d.o.o. ispuno svoje dospjele obveze plaćanja po terminskom akreditivu broj 4421-6-48987, u iznosu od 343.890,00 DEM, za koje je Zagrebačka banka iz razloga što Eurobus d.o.o. nije izmirio dospjelu obvezu, otvorila kratkoročni kredit u iznosu od 1.246.216,09 kn, i za navedeni se iznos naplatila po osnovi Izjave o prijeboju – kompenzaciji od 10.11.1995. godine na iznos od 2.076.911,04 kn, uvećano za kamate po istom akreditivu i to Izjavom o prijeboju – kompenzaciji od 14.11.1995. godine na iznos od 54.641,30 kn ... Temeljem još dvije Izjave o prijeboju kompenzaciji, "ZAGREBAČKA BANKA" d.d. se naplatila iz iznosa koji je trebao biti isplaćen po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu, a kako bi zatvorila svoja potraživanja prema društvu "EUROBUS" d.o.o. i to po osnovi odobrenog deviznog kredita broj: 34016280-3538974-300, na iznos od 364.075,00 DEM, uplaćenog u korist računa: 30101-620-16/OS 3538974-8101025010500, što odgovara Izjavi o

prijeboju - kompenzaciji od 10.11.1995. godine na iznos od 1.170.332,27 kn i Izjavi o prijeboju - kompenzaciji od 14.11.1995. godine po osnovi kamata po deviznom kreditu na iznos od 30.227,00 kn“, opisuje se u prijavi Samoborčeka tehnologija kojom ZABA ciljano prezadužuje svoje komitente, unaprijed svjesna kako isti neće moći podmiriti nagomilane obveze, te kako će na kraju ZABA ovrhom „sjesti“na imovinu preopterećenog poduzeća, ili će ga prisiliti na stečaj kako bi u stečaju banka došla do imovine poduzeća. „Na taj način Zagrebačka banka d.d. knjižila je naplatu potraživanja od Eurobus d.o.o. po osnovi terminskog akreditiva, koji je kasnije zbog zakašnjenja u plaćanju pretvoren u kratkoročni kredit i zatvoren sa dvije izjave o prijeboju – kompenzaciji i po osnovi deviznog kredita koji je isto tako zatvoren sa dvije izjave o prijeboju – kompanzaciji, premda će to isto potraživanje, kako će se to kasnije pokazati, još jednom naplatiti iz nekretnina Eurobus d.o.o. i to u sprezi sa stečajnim sudom“. Drugim riječima u dogovoru sa stečajnim sudom Zagrebačka banka je ostvarila protupravnu dobit, dvostrukom naplatom svojih potraživanja.
Bankarski reket – ucjenama i prisilama do potpisa ugovora kako bi došli do vlasništva nekretnina

U Zagrebačkoj banci su osmislili i poseban oblik bankarskog reketa – model po kojem prvo prisiljavaju poduzeća u odrteđenim teškoćama na potpisivanje nepovoljnih ugovora, kako bi nakon toga u bankrotu poduzeća, ili u stečajnom postupku, na temelju iznuđenog ugovora o kreditu, znači na temeju potraživanja koja su dužnici potpisali pod prisilom banke, došli u posjed vrijednih nekretnina. Slučaj koji se opisuje u prijavi Samoborčeka protiv Franje Lukovića dokazuje postojanje ovakvog kriminalnog modela bankarskog reketa u Hrvatskoj. „Dakle, Zagrebačka banka d.d. je prvo ucjenom da bez toga „neće ispoštivati ugovor o dugoročnom kreditu“ od 10.8.1995. navela fizičke osobe, vlasnika – direktora jamaca, Božu Grgurić i Franju Grgurić, da dozvole upis hipteke na njihove nekretnine, ako je već tada bilo jasno da Zagrebačka banka d.d. ta sredstva neće isplatiti, već da će njima zatvoriti neka svoja ranija potraživanja. Očito je da Banka nikada nije imala namjeru ispoštivati Ugovor o dugoročnom kreditu od 10.8.1995., već joj je isključivi cilj bio da bez ikakve pravne osnove stekne nekretnine fizičkih osoba vlasnika jamaca, te nekretnine glavnog dužnika i njegovog vlasnika. Na taj način je Zagrebačka banka d.d. knjižila naplatu potraživanja od Eurobus

d.o.o. po osnovi gore
navedenih ranijih obveza Eurobus d.o.o., premda će to isto potraživanje, kako će se to kasnije pokazati, još jednom naplatiti iz nekretnina Eurobus d.o.o. i to u spezi sa stečajnim sudom“, navodi se u Samoborčekovoj prijavi.

Manipulacije upisima hipoteke na gruntovnici

Dokument Samoborčekove prijave ukazuje i na postojanje sprege gruntovnica – Trgovački sud – Zagrebačka banka, kojim se omogućavalo Zagrebačkoj banci manipulacije hipotekama i hipotekarnim jamstvima. „Ovdje valja naglasiti da je u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zagrebu, na nekretnini "Eurobusa" d.o.o. u Zagrebu, označenoj kao kčbr. 1941/5, površine 795,22860, upisane u zkul. 22864, k.o. Grad Zagreb, označene kao I/ zemljište pod zgradom i dvorištem, III/ proizvodno poslovni objekt "Poslovna zgrada ", Kennedyev trg 6b, sagrađena na 226/795, 2 dijela čk. 1941/5, u listu "C" zemljišnih knjiga upisana: kao hipoteka pod "l. pravo zaloga na nekretnine "Eurobusa" d.o.o. za iznos od 3.000.000,00 kn s.p.p. u korist "Zagrebačke banke" d.d., Zagreb, Paromlinska 2, po ovršnoj ispravi Z-7017/95=I-1640/95, te je kao hipoteka pod "2." upisano pravo zaloga na nekretnine "Eurobusa" d.o.o. za iznos od 1.375.200 DEM u kunskoj protuvrijednosti s.p.p. u korist "Zagrebačke banke" d.d. Zagreb, Paromlinska 2, po ovršnoj ispravi Z-17291/95=I-4551/95. Hipotekom u korist "Zagrebačke banke" d.d. gore označenom pod br. "1." osigurana su ranija potraživanja "Zagrebačke banke" d.d. po osnovi ranijih obveza "Eurobusa" d.o.o. koja su sva namirena gore navedenim kompenzacijama. Unatoč tome je "Zagrebačka banka" d.d. odbila dati "Eurobusu" d.o.o. brisovno očitovanje za tu hipoteku, te je ista ranije potraživanja ponovno naplaćivala u stečaju nad "Eurobusom" d.o.o. pred Trgovačkim sudom u Zagrebu. Ranije

je bilo rečeno da je "Eurobus" d.o.o. dugovao i po osnovi Ugovora o izdavanju devizne garancije od 22.12.1994. godine, no za to potraživanje "Zagrebačka banka" d.d. nije imala osiguranje u zemljišnim knjigama. Unatoč tome, ista je ta potraživanja naplaćivala u stečajnom postupku nad "Eurobus" d.o.o. temeljem gore navedene hipoteke upisane pod br. "1." , dakle, potraživanje po osnovi Ugovora o izdavanju devizne garancije od 22.12.1994. godine naplaćivala je u stečaju kao razlučni vjerovnik, premda za to potraživanje nikako nije mogla imati status razlučnog vjerovnika. Stečajni je sud tako "Zagrebačkoj banci" omogućio u odnosu na navedeno potraživanje privilegirani status razlučnog vjerovnika, bez ikakve pravne osnove“, stoji u prijavi kojom poduzeće Samoborček vrlo detaljno opisuje model stečajne pljačke u kriminalnoj sprezi Zagrebačka banka – Trgovački sud - stečajni upravitelj. „Kao hipoteka upisana pod br. "2." bila je upisana hipoteka radi osiguranja predmetnog Ugovora o dugoročnom kreditu, dakle Ugovora kojeg Banka nikada nije ispoštovala. Umjesto da glavnom dužniku da brisovno očitovanje za osiguranje fantomskog kredita koji nikada nije isplaćen, Banka se po tom kreditu naplaćivala u stečaju, te se je kasnije naplaćivala u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Samoboru, koji se vodi pod br. Ovr-382/99, na nekretninama vlasnika jamca "Samoborček" d.o.o. gospodina Bože Grgurić, zatim u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Jastrebarskom, koji se vodi pod br. Ovr622/99, na nekretninama fizičkih osoba koje su jamčile za drugog jamca "Autoturist" d.o.o., zatim u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Samoboru, koji se vodi pod br. Ovr-383/99 na pokretninama-autobusima jamaca, te najzad u ovršnom postupku pred Općinskim sudom u Zagrebu, pod br. Ovr.-2142/99 na nekretnini vlasnika glavnog dužnika, gospodina Alekseja Aleksandrova“.

Očito je kako je Državnom odvjetništvu ovaj spis izuzetno osjetljiv i opasan za rješavanje, obzirom da bi njegovo rješavanje otišlo vrlo daleko u razotkrivanju kriminalne strukture u hrvatskom pravosuđu i bankarstvu koja je zaštićena sa najviših pozicija politike moći, odnosno vlasti. Danas, nakon što je o istim činjenicama i kriminalu svjedočio i bivši predsjednik Visokog trgovačkog suda Nenad Šepić, kaznena prijava Samoborčeka protiv Franje Lukovića dodatno dobiva na težini, a objašnjenje kojim je Nada Josipović odbacila ovu kaznenu prijavu još je smiješnije. Šepićeve tvrdnje, naravno, teško kriminaliziraju i strukture unutar Državnog odvjetništva, te će rasplet ovog i sličnih slučajeva biti vrlo zanimljivo pratiti. Naime, sada podnositelji ovakvih prijava za kriminal u Zagrebačkoj banci i pravosuđu imaju vrlo vjerodostojnog svjedoka insajdera – Nenada Šepića, a oni koje njihove prijave i tvrdnje optužuju teško ne mogu braniti od svjedočenja čovjeka koji je do nedavno kao sudac opsluživao te strukture i bio svjedokom mnogih njihovih radnja.

ZAGREBAČKA BANKA KRIVOTVORILA DOKUMENTACIJU KAKO BI U STEČAJU OPLJAČKALA IMOVINU KOMITENTA

Kaznena prijava poduzeća Samoborček protiv Franje Lukovića zbog organiziranog kriminala i korupcije u provođenju stečajnih postupaka na neki način predstavlja kriminalni obrazac funkcioniranja Zagrebačke banke, dokazuje postojanje metode projektiranih (ciljanih) stečajeva na koje ZABA prisiljava svoje komitente kako bi došla do njihove imovine, novca i poslova. Slučaj spornog kreditnog potraživanja zbog kojega je poduzeće Samoborček prijavilo Lukovića razotkriva model funkcioniranja prave bankarske zločinačke organizacije na čelu koje sjedi još uvijek neprikosnoveni financijski mag hrvatskog bankarstva Franjo Luković, koji je isključivo metodom bankarskog reketa, organiziranog kriminala, korupcije, političkih ucjena, pljačke i klasičnog razbojstva sebi priskrbio titulu „najuspješnijeg hrvatskog bankara“ a banci kojoj je na čelu zahvaljujući kriminalnim manipulacijama i pljački dioničara osigurao je prividni, a sada sve klimaviji status „najveće hrvatske banke“. Staklene noge bankarske mafije ipak pomalo pucaju, a posljednjih tjedana mafija kojoj je Luković na čelu započela je „proljetno spremanje“ u vidu pripreme velikog stečaja Zagrebačke banke koji bi imao glavnu zadaću prikriti sav kriminal u hrvatskom bankarstvu unatrag dvadesetak godina.

ZABA krivotvorila dokumentaciju u stečaju „Eurobusa“

Kaznena prijava protiv Franje Lukovića nedvojbeno dokazuje kako se ZABA služi kriminalnim metodama u stečajnim postupcima kako bi došla do imovine svojih komitenata. „Zagrebačka banka prilikom otvaranja stečajnog postupka nad "EUROBUS" d.o.o., u Prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka od 24.08.1999. potražuje: kn 2.423.270,10 (DEM 623.981,47) temmeljem Ugovora o dugoročnom kreditu od 29.09.1995. godine na iznos od DEM 1.375.200,00; kn 1.072.974,52 (DEM 276.285,74) temeljem Ugovora o izdavanju devizne garancije od 22.12.1994. godine, garancija br. 4424-9-09449 od 27.12 1994. Godine na iznod od 1.000.000,00 DEM, te plaćanjem temeljem iste i kn 49.348,09 temeljem naknada za bankarske usluge i ostala potraživanja. Očito je da su dokumenti o stanju duga koje je podastrijela sama "Zagrebačka banka" d.d., suprotni sami sebi. Stoga je stečajni sud, da nije hotimice pogodovao Banci, trebao izvršiti vještačenje na okolnost stanja duga. Osim toga je stečajni sud trebao izvršiti uvid u zemljišne knjige, utvrditi da su: potraživanja za koja je izdana prvoupisana hipoteka na nekretnini "Eurobusa" d.o.o. isplaćena u cijelosti, pa je za tu hipoteku Banka trebala izdati brisovno očitovanje, da za potraživanje po osnovi Ugovora o izdavanju devizne garancije od 22.12.1994. Banka nema osiguranje u zemljišnim knjigama i nemože imati privilegirani status razlučnog vjerovnika, te da po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu od 10.08.1995. banka nije isplatila glavnicu, pa ga ne može naplaćivati. Osim toga, da je sud izvršio reviziju poslovanja stečajnog dužnika, što nije učinio, a što mu nalaže Zakon, morao je utvrditi točan obračun stanja duga“, stoji u navedenoj kaznenoj prijavi kojom se Franju Lukovića, Zagrebačku banku i sudce trgovačkog suda kao i stečajne upravitelje tereti za stečajni kriminal i korupciju.

Bankarski reket

Osim toga sadržaj prijave dokazuje postojanje metode klasičnog bankarskog reketa. Drugim riječima, Zagrebačka banka je ciljano prisilila svoje komitente na potpisivanje nepovoljnih ugovora, prijetnjom kako neće ispoštivati Ugovor o kreditu kojim su ZABINI komitenti trebali naručiti proizvodnju autobusa za obavljanje svoje djelatnosti. Kada su se našli pred zidom, dovedeni i rokovima za narudžbe autobusa „pred gotov čin“ ZABINI su komitenti pristali potpisati takav nepovoljni ugovor. Takvo je poslovanje, odnosno bankarski reket, kazneno djelo i kažnjivo po nekoliko zakonskih propisa u Hrvatskoj, a i Zakon o obveznim odnosima predviđa mogućnost raskida na taj način (pod prisilom i ucjenom) potpisanih ugovora. „Da se Zagrebačka banka namirila po osnovi svojih ranijih potraživanja od "Eurobusa" d.o.o. u cijelosti, govori činjenica da je "Zagrebačka banka" d.d. prva sredstva namjenjena proizvodnji autobusa, dakle sredstva po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu od 10.08.1995. isplatila "EUROBUS"-u d.o.o. dana 01. travnja 1996. godine, dakle tek nakon 6 (šest) mjeseci, kada je već bilo vidljivo da "EUROBUS " d.o.o. kao takvo neće moći održati proizvodnju, a da će samim time "SAMOBORČEK" d.o.o. i "AUTOTURIST SAMOBOR" d.o.o., sukladno potpisanim Ugovorima br. 390 i 391. o proizvodnji autobusa, u cijelosti ostati bez naručenih autobusa. Dakle, "Zagrebačka banka" je tada isplatila dio glavnice samo u cilju da ima "pokriće" da može, "u nastavku ići na nekretnine" jamaca i njihovih vlasnika. Budući da su shvatili kako postojeći potpisani Ugovori o proizvodnji autobusa broj 390 i 391 od 25.05.1995. godine nikada neće biti realizirani iz razloga što Zagrebačka banka d.d. nije ispoštivala preuzete obveze po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu, a radi usaglašavanja međusobnih obveza i obveza prema Zagrebačkoj banci d.d. po Ugovoru broj 5501323105004123 od 21.08.1995. godine, dužnici " EUROBUS " d.o.o., " SAMOBORČEK " d.o.o. i " AUTOTURIST SAMOBOR " d.o.o. dogovorili su i potpisali dana 05.12.1996. godine Utanačenje po kojemu se ukupni dug prema Zagrebačkoj banci d.d. u iznosu od 1.375.200,00 DEM dijeli između sudužnika ...“, opisuje se metoda ucjene i bankarskog reketa u prijavi Samoborčeka.

ZABA naplatila nepostojeći dug u stečajnom postupku

Međutim, iako su ovakvi ugovori potpisani pod pritiskom i ucjenom Banke, a ZABA je ne samo pristala već i osmislila te ugovore i način i model zaduživanja svojih komitenata, obveze prema ZABI su ispoštivane, a prema podatcima kojima raspolažu u poduzeću Samoborček Zagrebačka se banka upustila u naplatu nepostojećeg potraživanja, što i dokazuju u kaznenoj prijavi USKOK-u koju je Nada Josipović ignorirala: „U tom smislu, ugovorne strane su s utanačenjem upoznale Zagrebačku banku d.d. s čime se ona u cijelosti složila. Kao dokaz tome je i činjenica da je u skladu s provedenim dogovorima, Zagrebačka banka d.d. tijekom mjeseca studenog 1997. godine ponudila na potpisivanje Ugovor o dugoročnom kreditu br. 23/97 između Banke kao kreditora, te "SAMOBORČEK " d.o.o. kao korisnika kredita i "AUTOTURIST SAMOBOR" kao sudužnika i to na iznos kredita od 34.046,33 DEM, a koji kredit je namjenjen financiranju povremenih potreba u obrtnim sredstvima. Ugovor broj 23/97 nije nikada potpisan od strane "AUTOTURIST SAMOBOR" d.o.o. Međutim i sama činjenica, da je Ugovor na iznos kredita odobren i potpisan od strane predstavnika Zagrebačke banke d.d. potvrđuje činjenicu da je Banka u cijelosti prihvatila potpisano Utanačenje dužnika od 05.12.1996. godine. Dakle "Zagrebačka banka" d.d. je još 1997. g. prihvatila stanje duga u iznosu od 34.046,33 DEM, da bi sada, suprotno tome, naplaćivala nepostojeći dug u milijunskim iznosima. Namjeru "Zagrebačke banke" da naplaćuje nepostojeća potraživanja osporili su u stečajnom postupku na "EUROBUS" d.o.o. na prvom ispitnom ročištu od 06.12.2002. stečajni vjerovnici Aleksej Aleksandrov, Stipan Lelas i EUROBUS SOKO d.o.o. Mostar“.

Zagrebačka banka prisilno naplatila i kredit koji nikada nije isplatila komitentu

Vrhunac prijevare, kakve su uobičajene u poslovanju Zagrebačke banke, ipak predstavlja činjenica kako je Zagrebačka banka iako nikada nije svojim komitentima isplatila ugovoreni dugoročni kredit, kasnije išla u prisilnu naplatu upravo toga kredita kojeg nikada nije niti isplatila poduzećima koja su kredit tražila. Stečajni sudac i upravitelj „pokrili“ su takve akcije Zagrebačke banke, i ne samo to, bez Trgovačkog suda, stečajnog sudca i stečajnog upravitelja provedba ovakvih kriminalnih zamisli bila bi praktički nemoguća i neizvediva. „Banka je u tom stečajnom postupku išla za naplatom cjelokupnog potraživanja po osnovi Ugovora o izdavanju bankarske garancije od 22.12.1994., te po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu od 10.08.1995., dakle Banka je išla za naplatom kredita kojeg je već naplatila, te za naplatom kredita gdje je "zaboravila"isplatiti glavnicu. Osim toga, kako je već ranije rečeno, Banka u stečajnom postupku nikako nije mogla imati status razlučnog vjerovnika, budući da za potraživanje po osnovi Ugovora o izdavanju bankarske garancije od 22.12.1994. nije bila osigurana hipotekom, te da svoje obveze po Ugovoru o dugoročnom kreditu nije ispoštovala. Osim toga, "Eurobus" d.o.o. je pretežiti dio svojeg potraživanja po osnovi navedenog Ugovora o izdavanju bankarske garancije od 22.12.1994. isplatio, pa je Banci preostao razmjerno manji dio za naplatu, kojeg je mogla naplaćivati samo kao stečajni vjerovnik, a nikako kao razlučni vjerovnik. Zagrebačka banka d.d. je po osnovi Ugovora o dugoročnom kreditu iz 1995. godine upisala založno pravo na obiteljskoj kući vlasnika i direktora poduzeća " EUROBUS " d.o.o. koja se nalazi u Zagrebu, Čačkovićeva 13a, a isto tako i založno pravo na poslovnom prostoru u vlasništvu "EUROBUS" d.o.o. i to prostora koje se nalazilo u Zagrebu, Trg Johna Kennedyja 6b. Pokretanjem stečajnog postupka protiv dužnika, poduzeća " EUROBUS " d.o.o. Zagrebačka banka d.d. je iskazivala vrijednost svojih potraživanja u ukupnom iznosu od 3.545.590,71 kn. Premda je iskazivanje potraživanja u tom iznosu bilo vrlo sumnjivo, podnositelj prijave je smatrao da će se naplatom iz poslovnog prostora "EUROBUS" d.o.o. Banka naplatiiti u cjelosti, imajući u vidu stvarnu vrijednost tog prostora. Naime, iako je početno utvrđena vrijednost poslovnog prostora u vlasništvu "EUROBUS" d.o.o. u stečaju utvrđena u iznosu od 5.237.003,83, prostor je u stečajnom postupku dana 14.05.2004. godine prodan za kupovninu u iznosu od 2.356.651,72 kn, dakle poslovni prostor je prodan upola cijene. Međutim, čak i s tako smiješno malom postignutom cijenom, imajući u vidu potraživanje kako ga je Banka bila postavila, ispada da joj je preostalo još samo 70.000,00 kn razlike. Uprkos tome, Banka u ovrsi pred Općinskim sudom u Samoboru opet

ističe milijunsko potraživanje, koje na dan 08.09.2004. iznosu 3.587.575,80 DEM! Kako se Banka sve više naplaćuje bez osnove, tako i to njeno neutemeljeno potraživanje sve više raste“.

Ovrha protiv čovjeka koji nikada nije poslovao sa Zagrebačkom bankom

Zagonetno je i to kako je u ovom postupku Sud odobrio Zagrebačkoj banci ovrhu nad imovinom čovjeka koji nikada ništa nije poslovao sa Zagrebačkom bankom, niti je bio njezin dužnik, niti jamac za kredit, jednostavno sa ZABOM nije imao ništa, pa ipak ta mu je banka uz suglasnost Suda krenula u ovrhu nad privatnom imovinom. „Osim toga, Općinski sud u Samoboru provodi ovrhu protiv čovjeka koji sa Zagrebačkom bankom nikada nije ama baš ništa potpisao. Kako to da se u postupku ovrhe po ovršnoj ispravi vodi postupak protiv g. Dumić Stjepana, podnositelju prijave nije nikako jasno. Čini se da je Banka "uzput", nakon što se je mnogostruko naplatila, odnosno nakon što su joj apetiti rasli, htjela "naplatiti", i od nekog koji s njom nikad nije ništa imao. Sud u Samoboru je, eto, propustio utvrditi da taj čovjek nije nikad ništa potpisao, pa je i njega obuhvatio rješenjem o ovrsi“.

Kriminalna sprega uključuje i vlast

Iz svega je lako razlučiti kako postoji nedvojbena kriminalna sprega Trgovačkog suda, trgovačkih sudaca, sudaca općinskih sudova, stečajnih upravitelja sa upravom Zagrebačke banke i Franjom Lukovićem osobno. Svojim kriminalnim radnjama tako pravosudni mafijaši pogoduju svojim odlukama bankarskom kriminalu kojem je predvodnik Zagrebačka banka. Od ovakvog nezakonja gotovo je nemoguće zaštititi se, a ovakve slučajeve ne predviđa rješavati niti najnoviji „antikorupcijski plan“ Vlade Ive Sanadera. Uostalom, njegova Vlada naveliko posluje sa Franjom Lukovićem, Zagrebačkom bankom i njihovom kriminalnom klikom. Upravo ta sprega organiziranog kriminala, financijsko – političke oligarhije i državne birokracije omogućava opstanak kriminalnog sustava u Hrvatskoj.

PONOVNO AFERA ZABA!
ZAGREBAČKA BANKA OPLJAČKALA DVA MILIJUNA KUNA SA RAČUNA SVOJEG KOMITENTA

Čini se kako aferama u Zagrebačkoj banci jednostavno nema kraja. Sredinom veljače, točnije 17.2.2006., zagrebački odvjetnik Ozren Tatarac podnio je Hrvatskoj narodnoj banci (HNB) hitnu „Prijavu nezakonitog postupanja Zagrebačke banke d.d.“. Dramatično pismo upućeno središnjoj nacionalnoj banci još jednom prokazuje jednu od „vodećih hrvatskih banaka“ kao ishodište bankarskog kriminala, korupcije, pljačke i nezakonitih radnja, kojima do sada, bez obzira na štete koje se već mjere u milijardama eura, nisu stali na kraj niti Vlada, ni Državno odvjetništvo, ni hrvatsko pravosuđe, ponajmanje policija.

Opljačkan račun poduzeća koje je poslovalo preko ZABE

„Sa računa naše stranke koji se vodi kod Zagrebačke banke d.d., je dana 6.2.2006. godine neovlašteno od strane Zagrebačke banke d.d. prenesen iznos 1.970.031,79 kuna na račun društva Implicite d.o.o. broj računa 2484008-1101644090“, stoji u pismu koje potpisuje odvjetnik zagrebačkog poduzeća Mešić com d.o.o. „Prijenos sredstava je izvršen na temelju krivotvorene dokumentacije skeniranog memoranduma, sa lažnim brojevima telefona, te pečata koji nije identičan pečatu koji je deponiran u Zagrebačkoj banci (nedostaje oznaka 1 na pečatu). Nadalje, naša stranka plaćanje vrši isključivo preko interneta, dok je ovo plaćanje izvršeno preko Hrvatskog sustava velikih plaćanja koji naša stranka nije nikada koristila“, nastavlja se u prijavi kriminala u ZABI HNB-u.

Naravno logičnim se postavlja pitanje kako je uopće do ovakvog prijenosa novca uopće moglo i doći, osobito obzirom na visoki gotovinski iznos o kojemu se radi u ovoj transakciji. Teško je povjerovati u „šlamperaj“ službenika Zagrebačke banke d.d. kod ovakvih transakcija, jer prosječnom građaninu kada bi i pokušao ovakvu prijevaru bez suradnje unutar banke ovakvo što nikada ne bi pošlo za rukom, odnosno bio bi uhvaćen prilikom pokušaja pljačke novca sa tuđeg računa. Ovdje se očito ne radi o takvom slučaju, nego o posebnom obliku visokoorganiziranog bankarskog kriminala, kakav obrazac još nije primjećen u Hrvatskoj. Da se doista radi o tomu, dokazuju i daljnji navodi iz prijave Hrvatskoj narodnoj banci.

Službenik ZABE nije provjeravao identitet osobe kojoj isplaćuje dva milijuna

„Službenik Zagrebačke
banke prilikom primanja naloga za prijenos sredstava nije provjerio identitet osobe koja je donijela krivotvoreni nalog za prijenos sredstava, te su u trenutku predaje naloga sigurnosne kamere u Zagrebačkoj banci bile ugašene. Nadalje, sredstva su prebačena na račun „fantomske“ tvrtke, koja ne djeluje na tržištu i sa kojom naša stranka nikada nije poslovala.“ Iz ovoga je vrlo razvidno kako se radilo o vještoj, promišljenoj, dobro isplaniranoj organizaciji ovakve pljačke, u čemu nije mogao sudjelovati niti samo službenik koji je kao predstavnik banke obavio spornu transakciju. Nekoliko razina u banci moralo je „pokrivati“ ovakvu operaciju. Prvo, imamo slučaj koji se u bankama ne događa niti prilikom najminimalnijih isplata, a taj je da službenik nije identificirao osobu kojoj isplaćuje dva milijuna kuna. Prije će biti kako se radi o namjernom previdu, nego li o slučajnom propustu, obzirom na iznos transakcije o kojem se radi. Drugo, zanimljivo je kako se „poklopilo“ gašenje sigurnosnih kamera, čime je zadovoljen još jedan bitan čimbenik u organizaciji ovakve pljačke – onaj siguronosni, kako bi se izbjeglo ostavljanje bilo kakvih tragova.

Upozorimo samo na neke naizgled nebitne detalje. Snimka sigurnosnom kamerom, ne samo kako bi vrlo vjerojatno otkrila identitet „nepoznatog“ počinitelja koji je u banku došao sa krivotvorenim dokumentima, već bi se iz snimke transakcije moglo analizirati i ponašanje sudionika u transakciji, a iz čega bi se već moglo izvlačiti zaključke postoji li kakva veza između njih, poznaju li se, postoji li kakav plan, je li bilo kakvih znakova rukama, verbalne komunikacije ili bilo što slično opasnost od takvih analiza koje bi dovele do počinitelja izbjegnuta je onesposobljavanjem sigurnosnog sustava, u ovom slučaju kamera. Treće novac je uplaćen na račun neaktivne tvrtke, ili kako ih često zovu „fantomske“, te je nemoguće utvrditi daljnji tijek novca nakon što je jednom obavljena transakcija sa računa Mešić com d.o.o. u Zagrebačkoj banci na račun „fantomske“ tvrtke Implicite d.o.o., čime su počinitelji ovakve pljačke dodatno zaštićeni i osigurani kako će bilo kakva istraga i potraga odvesti istražitelje u krivom smjeru i na kraju dovesti pred zid, bez rješenja samoga slučaja. Četvrto, ovakvim modelom pljačke, u piramidi onih koji su možda sudjelovali u počinjenju kaznenog djela tko ostaje kao nasigurniji i praktički nedodirljiv, odnosno gotovo ga je nemoguće povezati sa počinjenjem ovog kaznenog djela? Uprava Zagrebačke banke d.d.! uprava banke ostaje izdvojena od same transakcije, ali i abolirana bilo kakve kaznene odgovornosti u slučaju bilo čega, u slučaju kada bi bilo što pošlo mimo predviđenog plana, ukoliko pretpostavimo da je ovo bio scenarij pljačke. A iskustvo u nekim prošlim aferama u Zagrebačkoj banci ostavlja zapravo vrlo malo mjesta sumnji kako bi teza o upletenosti Uprave ZABE u ovakve prljave poslove bila osnovana. Radi li se ovdje o savršenom zločinu? Ipak ne. Upravo suprotno, ono što je uslijedilo ozbiljno je upetljalo baš Upravu ZABE u cijeli slučaj i opravdava njezino povezivanje s ovakvim modelom bankarske pljačke.

ZABA priznala da su sredstva otuđena sa računa

„Zagrebačka banka d.d. je priznala greške u svojem postupanju, te da je spremna isplatiti otuđena sredstva, međutim nakon proteka dva tjedna uzastopnih obećanja Zagrebačka banka je odbila vratiti

sredstva. Kao dokaz tvrdnje da je Zagrebačka banka priznala greške u svojem postupanju dostavljamo mail službenika Zagrebačke banke upućen u Raiffeisen banku. Budući da je proteklo gotovo dva tjedna od dana počinjenja ovog kaznenog djela molimo vas da žurno izvršite kontrolu poslovanja Zagrebačke banke d.d. te da nas obavijestite o uočenim nepravilnostima“, stoji u zaključku prijave HNB-u.“ Zapravo, čini se kako su stvari negdje za ZABU pošle krivo, odnosno netko u lancu onih koji su trebali sudjelovati u cijeloj operaciji je izgubio živce i postupio mimo zacrtanog plana. Naime, kada se priča počela odmotavati, netko je očito napravio alternativni plan po kojemu bi Uprava ZABE ukoliko prizna „grešku“, štetu zbog „greške“ mogla namiriti komitentu iz sredstava banke, dok bi opljačkana sredstva ostala kod onih koji su pljačku i osmislili. S druge strane gubitak zbog podmirivanja takve štete Uprava banke bezbolno bi mogla pravdati kao „namirenje štete i spriječavanje rušenja ugleda banke u javnosti“.

Tajni elektronski dopis službenika Zagrebačke banke dokazuje pljačku

Baš kao štvo Tatarac tvrdi u prijavu HNB-u koju je podnio u ime svojih klijenata, službenik Zagrebačke banke d.d. u svojem tajnom elektronskom dopisu svojem kolegi u Raiffeisen banci potvrđuje cijeli slučaj. Taj elektronski dopis vjerojatno će u daljnjoj istrazi o ovoj aferi poslužiti kao ključni dokaz kriminala u Zagrebačkoj banci.

„Dana 6.2.2006. u poslovnici Paromlinska predan je nalog za plaćanje s računa tvrtke Mešić com d.o.o. broj računa ..... u iznosu od 3.005.031,79 kn, a na račun tvrtke Implicite d.o.o. ... Kako na računu tvrtke Mešić com d.o.o. nije bilo dovoljno sredstava isti je nalog povučen i predan je u 14.48 h isti dan nalog za prijenos na iznos od kn 1.970.031,79. Vlasnik tvrtke i direktor tvrtke Mešić com d.o.o. je gosp. Ahmet Mešić koji je danas bio u Banci i izjavio da nije predao naloge niti da su njegovi potpisi na nalozima za plaćanje. Gosp. Mešić je otišao u MUP prijaviti zloupotrebu te će svaki trenutak doći sa zapisnikom“, navodi u svojem elektronskom dopisu Igor Samardžija, voditelj prodaje za osobno i poduzetničko bankarstvo, Podružnica Zagreb – Jug, Poslovnica Paromlinska 2, a dopsi je poslan internetom 7. Veljače 2006., u 12.10 sati. Ono što je zanimljivo jest da su službenici Zagrebačke banke prvotno savjetovali toga dana predstavniku opljačkanoga poduzeća da ne ide na policiju, već da stvar riješe interno, što dokazuje promemorija o ovom slučaju koju su sastavili odvjetnici oštećenih pod naslovom „Kako je „nepoznati netko“ u očitoj suradnji sa Zagrebačkom bankom d.d. „počistio“ žiro račun tvrtke Mešić com d.o.o.“.

Kronologija pljačke pod pokroviteljstvom Zagrebačke banke

1. „Dana 06.02.2006. godine u Zagrebačkoj banci d.d. u poslovnici Paromlinska je predan nalog za plaćanje sa računa tvrtke MEŠIĆ COM d.o.o. broj računa 2360000-1101351701 u iznosu od 3.005.031.79 kuna, a na račun tvrtke Implicite d.o.o. broj računa 24840081101644090.
2. Nalog je predan u ponedjeljak (06.02.06.), čini se jer su prethodnog petka (03.02.2006.) na račun tvrtke "MEŠIĆ COM" d.o.o. sjela značajna financijska sredstva,
3. No "nepoznati netko" očito nije znao da je "MEŠIĆ COM" d.o.o. odmah na početku radnog vremena, u ponedjeljak 06.02.2006. izvršio redovne isplate dobavljačima pa se u trenutku kad se "Nepoznati netko" pojavio na šalteru "Zagrebačke banke", na žiro-računu "MEŠIĆ COM" d.o.o. više nije nalazio iznos od tri miliona kuna,
4. budući da na računu tvrtke nije bilo dovoljno sredstava te je nalog povučen i predan je novi u 14.48 sati istog dana na iznos od 1.970.031,79 kuna.
5. "Zagrebačka banka" je propustila primijetiti da su i jedan i drugi nalog dani na temelju krivotvorenog pečata i potpisa- koji se ujedno i jasno razlikuju od onih koji su deponirani u Zagrebačkoj banci.
6. Nepoznatu osobu koja je "počistila" žiro-račun tvrtke "MEŠIĆ COM" d.o.o. banka nije legitimirala, pa je identitet te osobe nepoznanica,

7. interesantno je pri tome da je sama "Zagrebačka banka" d.d. stranku naknadno izvijestila da su sigurnosne kamere u Zagrebačkoj banci d.d. u trenutku predaje oba naloga bile ugašene te da nije moguće identificirati osobu koja je predale naloge za prijenos.
8. Slijedećeg radnog dana, 07.02.2006. godine MEŠIĆ COM d.o.o. je saznao da je izvršen prijenos sredstava te se je obratio Zagrebačkoj banci d.d., misleći da je riječ o nekoj grešci,
9. "Zagrebačka banka" je predala predstavnicima MEŠIĆ COM d.o.o. preslike oba naloga za prijenos sredstava, iz čeg se vidi da je ne samo pečat krivotvoren i da ne sadržava sve elemente originalnog pečata, već su i na "memorandumu"-gornjem dijelu naloga za prijenos otisnuti brojevi telefona koji sa tvrtkom "MEŠIĆ COM" d.o.o. nemaju veze,
10. interesantno je da su službenici "Zagrebačke banke" tom prilikom zamolili predstavnike MEŠIĆ COM-a da ne idu na policiju,
11. međutim, predstavnici MEŠIĆ COM d.o.o. su unatoč sugestijama službenika Zagrebačke banke d.d. prijavili slučaj policiji, te se javili odvjetničkom uredu,
12. u "Zagrebačkoj banci" je dana 07.02.2006. godine održan sastanak uprave na kojem je odlučeno da se MEŠIĆ COM d.o.o. vrate sredstva koja su protuzakonito prenesena budući da je očito da se radi o pogrešci banke. Ovu informaciju je sama banka proslijedila tvrtci "MEŠIĆ COM" d.o.o.
13. službenici Zagrebačke banke d.d. su do 16. veljače uvjeravali i obećavali predstavnicima MEŠIĆ COM d.o.o. da će sva sredstva biti vraćena te da će ZAGREBAČKA BANKA d.d. nadoknaditi svu štetu koju je prouzročila,
14. međutim, dana 16. 02.2006. godine Zagrebačka banka telefonskim pozivom obavještava direktora MEŠIĆ COM d.o.o. da neće izvršiti povrat sredstava, te da je krivnja upotpunosti na strani MEŠIĆ COM d.o.o.,
15. o gore navedenom je izvještena Hrvatska Narodna Banka, te je od nje zatraženo da provede nadzor nad radom "Zagrebačke banke" d.d.“ Kronologiju potpisuje odvjetnik Ozren Tatarac, 20. veljače 2006. godine.

Zagrebačka banka uhvaćena u pljački – ni prvi ni zadnji put

Naravno, nije ovo ni prvi ni zadnji puta da je Zagrebačka banka uhvaćena u pljački tuđe imovine, u ovom slučaju novca sa žiro računa komitenta koji je kod te banke otvorio žiro račune svojega poduzeća. Ovo je samo još jedan dokaz u prilog tomu kako se kod kriminala u Zagrebačkoj banci,. Od nerazrješenih pljačka velikih novčanih iznosa u Paromlinskoj, pa sve do ovakvih slučajeva, zapravo radi o organiziranom kriminalu i korupciji koja seže do najviših vrhova političko – financijske oligarhije koja trenutno „drma“ Hrvatskom. Franjo Lukovićčesto uživa u svojem položaju nedodirljivog bankarskog kralja Hrvatske koji rizičnom pozicijom ZABE može u svakom trenutku ucjenjivati koga god hoće u ovoj zemlji. Međutim, i za takve ima lijeka. Pa i onda kada su dobro premreženi, umreženi, organizirani i kada se njihov kriminal štiti u svim dijelovima državnoga aparata. Jer prije ili kasnije učine pogrješku u kojoj ih više niti njihovi najvjerniji zaštitnici ne mogu pomoći. Možda je ovaj, za Lukovića relativno sitan zalogaj upravo onaj na kojemu će se slomiti njegova oligarhijska pohlepa i razotrkiti se do kraja njegova uloga u pljački ove zemlje. Međutim, u silasku sa mafijaškog trona, Lukovićće sasvim sigurno za sobom povući mnoge članove te zločinačke bankarske organizacije, koju iz milja zovu najuspješnijom hrvatskom bankom – Zagrebačkom bankom.

UPRAVA ZAGREBAČKE BANKE NAREDILA PRIKRIVANJE PLJAČKE DVA MILIJUNA KUNA

HRVATSKA NARODNA BANKA POKREĆE ISTRAGU O KRIMINALU U ZAGREBAČKOJ BANCI

Afera oko pljačke dva milijuna kuna sa računa komitenta Zagrebačke banke d.d. u Zagrebu se nastavlja. Nakon što je odvjetnik Ozren Tatarac, u ime svojega klijenta poduzeća Mešić com d.o.o. iz Zagreba, podnio prijavu Hrvatskoj narodnoj banci zbog pljačke dva milijuna kuna sa računa toga poduzeća u ZABI, HNB je izvijestila oštećenu stranu o pokretanju istrage o kriminalu u Zagrebačkoj banci.

Pismo HNB-ovog Sektora platnog prometa

Iz Sektora platnog prometa HNB-a na adresu odvjetničkog ureda Parazajder u Zagrebu pristiglo je pismo koje u cijelosti potvrđuje pokretanje istrage o kriminalu u ZABI. „U svezi Vašega dopisa od 17. veljače 2006., a nastavno na dopis od 9. veljače 2006., u sadržaju kojeg ste opetovano upozorili na način obavljanja platnog prometa od strane Zagrebačke banke d.d. Zagreb, obavještavamo Vas da je Hrvatska narodna banka neposredno nakon prvotno zaprimljenog dopisa postupila sukladno svojim ovlastima na način kako je to propisano pozitivnim zakonskim propisima. Slijedom navedenoga, od Banke je u odnosu na navode iznijete u pritužbi zatraženo pisano očitovanje o čemu ćemo Vas nakon utvrđenog činjeničnog stanja pravovremeno izvijestiti pisanim putem“, navodi se u dopisu kojega potpisuje direktor direkcije Mario Maravić.

Uprava ZABE naredila zataškavanje slučaja i prikrivanje kriminala

Ono što je zanimljivo jest reakcija Uprave Zagrebačke banke na cijeli slučaj. Kako doznajemo od svojih izvora Franjo Luković je za cijelu situaciju oko pljačke računa poduzeća Mešić com d.o.o., izviješćen još 21. veljače 2006., nakon čega je naredio interno zataškavanje cijelog slučaja i prikrivanje kriminala i pljačke koja se dogodila u Zagrebačkoj banci. Da je moj sugovornik iz ZABE u pravu i da govori istinu, djelomično potvrđuje i pisani odgovor Zagrebačke banke na pitanja koja sam im postavio prilikom pisanja prvoga teksta o ovom slučaju 21.2.2006. tijekom poslijepodneva (prvi tekst dostupan na link:

http://www.domagojmargetic.com/index.php?option=com_content&task=view&id=825&Itemid=2). Iako sam tada Upravi ZABE uputio cjeloviti tekst sa pitanjima za komentar, nisu demantirali navode ranijeg teksta nego su suzdržano odgovorili: „... U ovom momentu mogu vas informirati da Banka usko surađuje s policijom, te smo uvjereni kako će policijska istraga utvrditi što se i kako dogodilo“. Dopis je u ime Uprave banke potpisao Saša Blažeković. Međutim svi postupci Zagrebačke banke ukazuju upravo na suprotno. Naime, Banka u tajnosti pokušava po naredbi Franje Lukovića cijeli slučaj prikriti i zataškati kriminal koji se dogodio pljačkom dva milijuna kuna sa računa njihova komitenta.

Tajni sastanci u Zagrebačkoj banci

Da se radi o prljavim poslovima Uprave Zagrebačke banke dokazuje i metoda kojom ZABA nastoji riješiti slučaj pljačke novca poduzeća koje je poslovalo preko računa kod ZABE. Naime, prema nalogu iz Uprave banke službenici Banke u tajnosti su zakazali sastanak sa jednom od knjigovođa poduzeća Mešić com d.o.o. u srijedu 22. veljače 2006. godine. Na prvom sastanku koji se održao u sjedištu Uprave banke, u uredu Vlatke Pavlinić, direktorice poslovnog centra, u 11.40 sati, nazočni su bili Vlatka Pavlinić (ZABA), Snježana Kržišnik (Mešić com d.o.o.) i predstavnik Odvjetničkog ureda Parazajder iz Zagreba. Predstavnica ZABE na tom je satsanku izjavila kako je banka angažirala sudskog vještaka koji će utvrditi je li se radilo o krivotvorenju isprave prilikom izvršenja prebacivanja sredstava ili ne, odnosno je li moguće da je službenik banke vlastitom grješkom izvršio prijenos sredstava sa računa poduzeća Mešić com d.o.o. na račun društva Implicite d.o.o. Predstavnik Odvjetničkog ureda Parazajder izjavio je kako „smatraju da je za situaciju odgovorna Zagrebačka banka d.d., te da odnos prema Implicite d.o.o. nije njihova stvar, budući je Banka

odgovorna zbog prijenosa sredstava, te kako povrat sredstava treba izvršiti Zagrebačka banka“. Međutim, ono što je uslijedilo nakon ovog sastanka sa direktoricom Pavlinić, dodatno daje argumente u prilog tvrdnjama kako je ovakav kriminal u ZABI organiziran iz samoga vrha Uprave te banke.

Zagrebačka banka dovela na sastanak predstavnika poduzeća koje je sudjelovalo u pljački novca poduzeća Mešić com d.o.o.

U 12 sati istoga dana u istoj zgradi, međutim, u konferencijskoj dvorani u zgradi u Paromlinskoj, održan je sastanak kojem su nazočili: Snježana Kržišnik (Mešić com d.o.o.), predstavnik Odvjetničkog ureda Parazajder, Sladić (direktor Implicite d.o.o.), te četvero nepoznatih predstavnika Zagrebačke banke koji su svoj identitet krili pod opravdanjem da se neće predstaviti jer su dobili takvu naredbu iz Uprave banke. Zanimljivo je kako se predstavnik poduzeća na čiji je račun kod Raiffeisen banke položen opljačkani novac izvjesni Sladić nalazio na strani i u timu službenika Zagrebačke banke, te je bilo potpuno jasno kako se ovaj sastanak odigrava u njihovoj zajedničkoj „režiji“. Prije početka sastanka predstavnik Odvjetničkog ureda Parazajder predložio je da se o sastanku sastavi kratka promemorija koju bi potpisali svi sudionici sastanka. Predstavnici Zagrebačke banke su se prvotno složili sa tim prijedlogom. Osim toga, predstavnik Odvjetničkog ureda zatražio je da se zapisnički konstatira kako je sastanak održan na prijedlog i inicijativu Zagrebačke banke i poduzeća Implicite d.o.o. Na taj je prijedlog reagirao Sladić koji je izjavio kako „nikada nije dao nikakvu inicijativu za sastanak sa Mešić com d.o.o. budući je od policije dobio sugestiju da ne kontaktira Mešić com d.o.o. budući je isti protiv njega podnio kaznenu prijavu, te stog nije niti inicirao sastanak u Zagrebačkoj banci“. Zanimljivo je kako policija daje savjete i izvješćuje o detaljima slučaja okrivljenog, odnosno onoga na čijem se računu nalazi novac opljačkan sa računa poduzeća Mešić com. Ne baca li to sumnju na širu mrežu suradnika kod tehnologije ovakvih pljačka kao što je ovaj slučaj. Jer i u drugim slučajevima kriminala u Zagrebačkoj banci policija i državno odvjetništvo bili su glavne institucije pomagači kriminala u ZABI i instrumenti prikrivanja bankarskog kriminala pod visokim pokroviteljstvom Uprave Franje Lukovića. Sladić, direktor poduzeća Implicite d.o.o., inače prema izjavama izvora iz policije pripada nižim strukturama zagrebačkog krim miljea, a u krim miljeu poznat je pod nadimkom „Jazavac“, pod kojim ga i kriminalistička policija ima evidentiranoga u svojim operativnim evidencijama. Ta činjenica samo ptvrđuje informacije kako su ljudi iz krim miljea usko povezani sa bankarskom oligarhijom i sudjeluju u hijerarhiji pljačke, kriminala i korupcije, čiji vrh seže do vodećih ljudi Zagrebačke banke. Tako nije slučajno niti da je „Jazavac“ angažiran od strane Uprave banke u ovom slučaju.

Predstavnici Zagrebačke banke bi se dogovarali o zataškavanju i ne žele ostaviti tragove ovog tajnog sastanka

Sladić je sastanak nastavio tvrdnjom da je „njemu Raifeisen banka izjavila da Mešić com inzistira na sastanku“. Nakon toga su predstavnici Zagrebačke banke (očito zainteresirani da se cijeli slučaj prikrije) rekli kako „nije bitno tko je sastanak inicirao već samo da se dogovorimo“. Više je nego očito kako ZABI i njezinoj Upravi istraga oko ovoga slučaja nikako ne odgovara, jer se daljnjom istragom može otkriti i neke druge kriminalne radnje u ZABI, a naravno može se razotkriti jedna od najkorumpiranijih kriminalnih, bankarskih struktura u modernoj Hrvatskoj – ona okupljena oko ZABINE Uprave i njezinih vodećih ljudi. Struktura financijske zločinačke organizacije, očito, se počela urušavati i to u Zagrebačkoj banci pomalo izaziva paniku. U nastavku sastanka Sladić je rekao da „gospodin Mešić nije na sastanku već predstavnik Odvjetničkog ureda te da ovakav sastanak nema smisla, te da je najbolje da isti bude odgođen, a da na novi sastanak dođe gospodin Mešić, te je rekao da je ovaj sastank besmilen“. Ono što je vjerojatno bio scenarij Uprave ZABE jest

slijedeće. Uprava ZABE namjerila je zajedničkim sastankom Sladića i gospodina Mešića inkriminirati Mešića čije je poduzeće opljačkano i novac ukraden. U kasnijoj istrazi taj bi sastanak bio ključan argument Upravi ZABE kako se tu radi o tuđim mutnim poslovima, jer evo njih su se dvojica sastala i dogovarala u zgradi Banke. Na žalost Uprave banke, gospodin Mešić nije nasjeo na takvu konstrukciju već je poslao službenicu svojeg poduzeća i predstavnika Odvjetničkog ureda koji zastupa njegovo poduzeće. Na Sladićeve riječi odgovorio je predstavnik odvjetničkog ureda: „Ukoliko je stajalište takvo da je potreban gospodin Mešić, tada sastanka neće biti“. Na to su predstavnici banke ipak inzistirali na nastavku sastanka, međutim odbili su sačiniti o sastanku bilo kakve službene bilješke.

„Jazavac“ priznao kako nije nikada poslovao sa Mešić com d.o.o.

U nastavku sastanka predstavnik Zagrebačke banke postavio je sudionicima sastanka dva ključna pitanja koja jasno razotkrivaju da je Banka nezakonito prebacila novac Sladićevu poduzeću. Predstavnik ZABE pitao je Sladića je li ikada bio u ikakvom poslovnom odnosu sa Mešić com d.o.o., na što je Sladić odgovorio da „nikada nije bio u bilo kakvom odnosu sa društvom Mešić com d.o.o.“. nakon toga službenik je isto pitanje pitao gospođu Kržišnik iz poduzeća Mešić com. Gospođa Kržišnik također je potvrdila da „Mešić com d.o.o. nikada nije bio u bilo kakvom poslovnom odnosu sa Implicite d.o.o.“. Nakon toga, potpuno neuobičajeno, predstavnici ZABE pokušali su se dogovoriti sa Sladićem alijas „Jazavcem“ da vrati novac koji mu je prebačen sa računa tvrtke u vlasništvu gospodina Mešića, i pritom ga upozorili kako je za takvo kazneno djelo zapriječena kazna od 7 godina zatvora. Međutim oko toga nije postignut nikakav dogovor. Iz toga je jasno kako o tomu ne može odlučivati sam „Jazavac“, već se mora konzultirati sa svojim mentorima koji i stoje iza cijele ove kriminalne operacije.

Zagrebačka banka se boji medija i objave informacija o sastanku na domagojmargetic.com

Predstavnik Odvjetničkog ureda Parazajder prkinuo je daljnju raspravu rekavši kako „odnos Zagrebačke banke i Implicite d.o.o. nije stvar Mešić com d.o.o. već stvar između Zagrebačke banke i tvrtke Implicite d.o.o.“, te je postavio pitanje predstavnicima banke iz kojeg razloga banka ne komunicira sa Odvjetničkim uredom iako su se legitimirali punomoći“, na što su predstavnici ZABE odgovorili kako je to „njihova politika“. Predstavnik odvjetničkog ureda još je jednom postavio pitanje tko su imenom i prezimenom predstavnici Zagrebačke banke koji su nazočili sastanku, međutim dobio je odgovor kako se neće predstaviti po naredbi iz Uprave te su naveli kako će „sastanak sigurno biti objavljen na Margetićevim stranicama“.

Vlast štiti Upravu ZABE zbog opasnosti rušenja financijskog sustava

Logičnim se postavlja pitanje kako i do kada Uprava ZABE može nekažnjeno prolaziti kroz sve kriminalne afere koje se događaju u toj banci. Međutim, odgovor je vrlo jednostavan. Franjo Luković do sada je lukavo koristio poziciju ZABE u hrvatskom financijskom sustavu i prijetio Vladi urušavanjem sustava ukoliko se krene u obračun sa bankarskim kriminalom kojemu je i on osobno i njegova bankarska kuća na samome vrhu. Međutim, Luković je zaboravio da takvi truli sustavi prije ili kasnije uruše sami sebe i postanu vlastita žrtva, odnosno žrtva hijerarhije kriminala, kao što se dogodilo u brojnim slučajevima prije ZABE. Zapravo, na vidiku je jedna od najvećih bankarskih afera u modernoj Hrvatskoj. Mozaik kriminala samo je ubrzao proces urušavanja sustava ZABE koji je postao neodrživ. Zagrebačka banka najveća je financijska bomba u Hrvatskoj, čija će eksplozija unutar hrvatske financijsko – političke oligarhije dovesti do prve prave katarze. Možemo reći da je to početak lustracije unutar hrvatske ekonomske i financijske elite. Ishod toga procesa, nažalost, u ovom trenutku teško je predvidjeti.

NOVA PRIJAVA ORGANIZIRANOG KRIMINALA I KORUPCIJE U ZABI

DOKAZI O NEZAKONITOJ PRIVATIZACIJI ZAGREBAČKE BANKE

Krajem prošloga tjedna, točnije 24. ožujka 2006. godine, Ministarstvu pravosuđa i ostalim nadležnim tijelima (Ministarstvo unutarnjih poslova, ravnatelju policije; Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu; Hrvatska narodna banka; Ministarstvo financija; Kabinet ministra unutarnjih poslova; Saborski odbor za ratne veterane; Saborski odbor za pravosuđe; Saborski odbor za financije i državni proračun; Ured predsjednika Republike; Ured predsjednika Hrvatskoga sabora; Ured predsjednika Vlade RH) podnesena je „Prijava prava Republike Hrvatske na dionicama Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Paromlinska 2“. Ovom je prijavom, zapravo, razotkriven model nezakonite privatizacije, odnosno, pljačke dionica Zagrebačke banke d.d. od strane aktualne Uprave banke na čelu sa Franjom Lukovićem.

„Izgubljene“ dionice ZABE u vlasništvu države

Prijavitelj Paško Kačinari, poznati zagrebački zlatar i jedan od osnivača i prvih dioničara Zagrebačke banke, podnio je ovu prijavu Ministarstvu pravosuđa, ukazujući na taj način državi, Vladi Republike Hrvatske, na otetu imovinu koja je zakonski vlasništvo Republike Hrvatske. „Predmet ove prijave su prava koja Republici Hrvatskoj pripadaju na nekadašnjem „društvenom“ vlasništvu, odnosno na onom dijelu društvenog vlasništva nad kojim nije provedena privatizacija, u konkretnom slučaju na dionicama Zagrebačke banke d.d. Zagrebačka banka d.d. izravni je pravni sljednik nekadašnje društvenopravne osobe „Osnovna banka – Zagrebačka banka“, iz koje je proizašla društvenopravna Zagrebačka banka d.d. Zagrebačka banka d.d. upisana je u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu (tada: Okružnog privrednog suda u Zagrebu) dana 29.12.1989. i to temeljem Rješenja broj Fi3892/89, koje je doneseno po Prijavi usklađivanja sa Zakonom o bankama i drugim financijskim organizacijama. Upis banke u sudski registar (tada: Trgovački registar) izvršen je temeljem Odluke o usklađivanju – osnivanju Zagrebačke banke – dioničko društvo od 13.11.1989. Iz Uvodnih odredba (čl. 1) Odluke jasno proizlazi da tom „Odlukom društvene prvne osobe usklađuju – osnivaju Zagrebačku banku kao dioničko društvo“. Iz preambule Odluke razvidno je da su tu Odluku donijeli „osnivači osnovne banke Zagrebačke banke“, tj. osnivači tadašnje društvenopravne osobe „Osnovne banke – Zagrebačke banke“, navodi se u prijavi od 24. ožujka 2006.

Nestalo 1287 dioničara – vlasnika Zagrebačke banke

Iz nastavka prijave razvidno je kako su kasnijim
pretvorbemo privatizacijskim manipulacijama, odnosno dobro ornaiziranom pljačkom i kriminalom, uz korupcijsko pokriće untar vlasti, članovi Uprave nezakonito izbrisali vlasništvo banke u obliku dionica ojih su vlasnici bili čak 1287 dioničara. Franjo Luković i Uprava Zagrebačke banke na taj su način organiziranim kriminalnim aktivnostima i korupcijskom umreženošću sa pravosudnom mafijom i vlašću jednostavno izvršili jednu od najvećih privatizacijsko – pretvorbenih pljačka od 1990. do danas. O tom se slučaju, međutim, šuti, vladajuća oligarhija štiti i pokriva svoje poslušnike u Zagrebačkoj banci i koristi njihove usluge kao kriminalni servis korumpirane politike. „Uz Prijavu usklađivanja sa Zakonom o bankama i drugim financijskim organizacijama, podnesen je, kao prilog br. 2 prijave popis osnivača Zagrebačke banke. U popisu je navedeno točno 1287 osnivača, svih odreda društvenopravnih osoba. Među osnivačima je cjelokupno gospodarstvo tadašnjeg Zagreba i okolice, te većina značajnijih gospodarskih subjekata cijele tadašnje Hrvatske. Međut osnivačima su i mnogobrojni subjekti iz sfere komunalne infrastrukture, tadašnji „SIZ-ovi“ (preteče današnjih fondova), zatim zdravstvene, kulturne i prosvjetne ustanove. Iz navedenog je razvidno da je Zagrebačka banka osnovana u prosincu 1989., kao društvenopravna osoba, i to prilikom

usklađivanja dotadašnje društvenopravne osobe „Osnovna banka Zagrebačka banka“ sa tadašnjim (federalnim) Zakonom o bankama i drugim financijskim organizacijama.“, stoji u nastavku predmetne prijave o kriminalnoj pretvorbi Zagrebačke banke.

Pretvorbe društvenog vlasništva u ZABI nije bilo

Iz dokumentacije o osnivanju Zagrebačke banke i pravnim radnjama koje su uslijedila nakon toga, potpuno je jasno kako se radilo o dobro smišljenom projektu komunističke vrhuške Hrvatske prije „demokratskih promjena“ 1990. kako bi stekli pozicije financijsko – ekonomske moći i na taj način zadržali odlučujuću ulogu u odlučivanju o ekonomskoj budućnosti države. Zbog toga ovaj slučaj, odnosno slučaj Zagrebačke banke i kriminala u njezinoj upravi, predstavlja ogledni primjer na kojemu se može dokazati ustrojavanje i funkcioniranje hrvatske financijsko – političke oligarhije, koja je pravi sljednik Komunističke partije i njezinih moćnika. „Treba napomenuti da je to bilo dvije godine prije međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, odnosno pola godine prije održavanja prvih višestranačkih izbora. Dakle, Zagrebačka banka osnovana je još za trajanja tadašnje Jugoslavije, po njenom federalnom Zakonu, za vrijeme komunističkog sustava, i to prilikom preustroja dotadašnje društvenopravne banke iz sustava tzv. „udruženog rada“ (Osnovna banka Zagrebačka banka) u „moderniju verziju“, tj. kao dioničko društvo, sa društvenopravnim osobama kao osnivačima. Dakle „Zagrebačka banka“ d.d. kao dioničko društvo, osnovana je na kraju nekadašnjega sustava društvenog vlasništva, i to kao društvenopravni subjekt po tadašnjim (još uvijek federalnim, komunističkim) propisima. Nakon toga niti jedno tijelo izvršne, zakonodavne ili sudske vlasti Republike Hrvatske nije odlučivalo o društvenom kapitalu Zagrebačke banke d.d.“. Ovo je naravno, bilo moguće jedino uz tihu suglasnost vladajuće oligarhije kako bi se pljačka Zagrebačke banke odradila u tišini. Ne zaboravimo da su u prijelomnim godinama u kojima je trebalo odlučivati o društvenom kapitalu Zagrebačke banke premijeri novoosamostaljene Republike hrvatske bili upravo pripadnici komunističke elite, a po novomu nazvani „tehnomenadžerima“. Bili su to: Stipe Mesić, Josip Manolić, Franjo Gregurić, Nikica Valentić, Hrvoje Šarinić, Zlatko Mateša. Ti su ljudi politiko – financijskom pupčanom vrpcom povezani sa Franjom Lukovićem i nije niti čudno da su upravo oni odradili najveći posao u prikrivanju najveće pretveorbene pljačke – one u Zagrebačkoj banci. Dokazi, međutim, ukazuju na činjenicu da pretvorba i privatizacija u Zagrebačkoj banci d.d. nikada nisu provedeni u skladu sa hrvatskim zakonskim propisima.

Slučaj „Gavrilović“

Međutim u slučaju jednog od osnivača – suvlasnika Zagrebačke banke ipak su postojale valjane odluke o vlasništvu. Radi se o mesnoj industriji „Gavrilović“, čije su dionice u pljački Zagrebačke banke nestale, baš kao i dionice u vlasništvu osnivača ZABE Paška Kačinarija iz Zagreba. „Jedini slučaj postojanja pravomoćne odluke sudske vlasti u svezi vlasništva nad pojedinim dijelom dioničkog kapitala Zagrebačke banke d.d. postoji u slučaju Mesne industrije „Gavrilović“ d.o.o., gdje je Trgovački sud u Zagrebu (tada: Okružni privredni sud) prodao cijelu Mesnu industriju „Gavrilović“ austrijskom ulagaču, Georgu Gavrilovich (danas austrijskom konzulu u Rijeci), i to sa svim njezinim pravima, što uključuje i prava na dionice koje je Mesna industrija „Gavrilović“ d.o.o. imala na dionicama Zagrebačke banke d.d. Na taj dio kapitala Zagrebačke banke d.d. koji se odnosio na Mesnu industriju „Gavrilović“, činio je društveni kapital svega tri od 1287 osnivača Zagrebačke banke (tj. nekadašnje OOUR-e nekadašnjeg SOUR-a“Gavrilović“, i to: Poljoprivreda „Gavrilović“, Mesna industrija „Gavrilović“ i Trgovina „Gavrilović“, koje je od Suda kupio Georg Gavrilović, i spojio u današnju Mesnu industriju „Gavrilović“ d.o.o. O ostalom dijelu društvenog kapitala Zagrebačke banke d.d., tj. o kapitalu ostalih 1284 osnivača nikada nije odlučivalo niti jedno tijelo državne vlasti Republike Hrvatske. Društveni kapital nije mogao „sam od sebe“ postati privatnim. Budući da o privatizaciji tog društvenog kapitala nikada nije odlučivalo niti jedno tijelo izvršne,

zakonodavne ili sudske vlasti države Republike Hrvatske, taj kapital ima se smatrati kapitalom države Republike Hrvatske, tj. kapitalom koji nikada nije privatiziran, i o čijoj pravnoj sudbini tek trebaju odlučivati nadležna tijela Republike Hrvatske“.

Država nikada nije dobila niti kune za „privatizaciju“ Zagrebačke banke

Drugim riječima, pretvorbe društvenog kapitala u Zagrebačkoj banci d.d. nikada nije niti bilo, pa sukladno tomu nije provedena niti privatizacija toga kapitala i te državne imovine. Zagrebačka banka ilegalnim je radnjama koje je osmislila klika bivše komunističke oligarhije, a sam arhitekt kriminalne privatizacije bio je Jakša Barbić, koji do danas sjedi u Nadzornom odboru ZABE i tamo predstavlja oligarhiju koja stoji iza fiktivnog vlasništva stranaca u Zagrebačkoj banci (pogledati tekst na link: http://www.domagojmargetic.com/index.php?option=com_content&task=view&id=810&Itemid=130). Franjo Luković i ekipa pljačkom su došli do dionica koje niti po kojem zakonu ne mogu pripadati njima, niti je moglo biti promjene vlasničke strukture Zagrebačke banke na način na koji su to nezakonito upisivali Franjo Luković, Vesna Buljan (bivša predsjednica Trgovačkog suda u Zagrebu), te svi guverneri Hrvatske narodne banke od stjecanja neovisnosti do danas. Kriminalna sprega Zagrebačka banka – Trgovački sudovi – Hrvatska narodna banka – Ministarstvo financija – Vlada Republike Hrvatske, omogućila je najveću do sada privatizacijsku pljačku u Hrvatskoj. Zahvaljujući toj političko – financijskoj sprezi ovaj slučaj i danas se zataškava, a niti aktualni premijer Ivo Sanader ne želi postupati po dokumentaciji kojom raspolaže Državno odvjetništvo. Naprosto iz razloga što je i Sanader dio te oligarhije. Radi se o pljački države. „... Važno je napomenuti da država Republika Hrvatska za taj društveni kapital nikada nije dobila niti centa, odnosno niti kune, tako da o gubitku prava na taj kapital ne može biti niti govora već i pot toj osnovi što se ne može dobiti nešto za ništa .... Pretežiti dio kapitala današnje Zagrebačke banke d.d. čini društveni kapital koji nije nikada privatiziran. No banka je nakon svojeg preustroja u dioničko društvo primala i naknadne uplate u osnivački fond banke. Tako je podnositelj prijave Pašk Kačinari dana 13.11.1990. izvršio uplatu u osnivački fond Zagrebačke banke d.d. radi kupnje njenih dionica, temeljem čega proizlaze njegova prava na dionice Zagrebačke banke d.d.“, navodi se u prijavi koja je ovih dana u Hrvatskoj narodnoj banci i Zagrebačkoj banci izazvala veliku paniku.

Sanader štiti bivšu komunističku elitu

Slučaj Zagrebačke banke mogao bi do temelja uzdrmati odnose snaga i moći u Hrvatskoj i onesposobiti bivšu komunističku elitu za daljnje nezakonite operacije u Hrvatskoj i inozemstvu. Zato je za očekivati kako će otpor Vlade rješavanju ovoga slučaja biti velik i kako će se vršiti izniman politički pritisak na institucije koje odlučuju u ovom slučaju. Financijsko – politička oligarhija koje je i Franjo Luković i ZABA dio neće tako lako ispustiti ovaj instrument moći iz svojih ruku. Naravno, upravo na ovakvim slučajevima razotkriva se i pravo lice Sanaderove Vlade. S jedne strane promovira još jedan marketinški politički trik u obliku tzv. „Antikorupcijskog programa“, dok s druge strane pokriva kriminal i korupciju kao što je to sa slučajem Zagrebačke banke.

UNICREDITO I ALLIANZ SU LAŽNI VLASNICI ZAGREBAČKE BANKE

Prijava koju je 24. ožujka 2006. hrvatskoj Vladi podnio zagrebački obrtnik Paško Kačinari dokazuje pravi tijek novca u Zagrebačkoj banci, te razotkriva pravu zavjeru financijsko – političke elite, od kraja komunističke vladavine do danas, zavjeru kojom je opljačkanim novcem i opljačkanim dionicama Zagrebačka banka pretvorena u privatnu banku čije vlasništvo u biti kontrolira Franjo Luković, dok su talijanski Unicredito i njemački Allianz iz nepoznatih razloga pristali biti lažni vlasnici u ime i za račun komunističke financijske oligarhije koja je stvarni vlasnik Zagrebačke

banke. Cijeli su projekt osmislili još potkraj osamdesetih godina prošlog stoljeća Franjo Luković, Franjo Gregurić, Jakša Barbić, a kasnije su uz taj projekt stali i ostali hrvatski premijeri nakon stjecanja neovisnosti, koji zapravo pripadaju istom financijskom i političkom krugu. Pristajući uz prljavu igru komunističke financijsko – političke oligarhije u Hrvatskoj, Allianz i Unicredito zapravo su pristali na pranje novca kojega je ta elita opljačkala iz Hrvatske u posljednjih dvadeset i pet godina. Drugim riječima te su dvije europske novčarske kuće pristale sudjelovati u organiziranom kriminalu na način da je preko njih legaliziran novac kojega je komunistička elita pljačkala iz Hrvatske u zadnjim desetljećima svoje formalne vladavine. Osim toga prikrivanjem stvarnog vlasništva u lažno vlasništvo navodnih inozemnih kompanija stvarni vlasnici ne samo da legaliziraju pljačku hrvatske imovine, već i opljhačkanu imovinu pokušavaju učiniti nedodirljivom u smislu bilo kakvih revizija, jer to po njihovom tumačenju ne bi bilo dobro za inozemna ulaganja u Hrvatsku. Zapravo se radi o oligarhijskoj nagodbi kako provesti tehnologiju legalizacije organizirane pljačke.

ZABA u rukama nelegitimne domaće kriminalne klike

Prijava kojom Kačinari još jednom ukazuje hrvatskim vlastima kako je Republika Hrvatska pravi, legalni i legitimni vlasnik Zagrebačke banke, dokazuje kako je zapravo organizirana kriminalna skupina oštetila hrvatsku državu za nekoliko milijarda eura nezakonitom privatizacijom Zagrebačke banke, pljačkom ZABE i pljačkom i pljačkom dionica u vlasništvu 1287 dioničara – osnivača Zagrebačke banke. „Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima propisana je predmnijeva (presumpcija) o predmnijevanju vlasništva Republike Hrvatske u određenim slučajevima. Tako odredba čl. 362 stavak 3 kaže da se smatra da su vlasništvo Republike Hrvatske sve stvari društvenog vlasništva na području Republike Hrvatske glede kojih nije utvrđeno u čijem su vlasništvu. Odredbom stavka četvrtog istog članka rečeno je da će se ta odredba odgovarajuće primijeniti i na prava koja su bila u društvenom vlasništvu ... Budući da su prava na dionice Zagrebačke banke prilikom osnivanja u prosincu 1989. neosporno bila u društvenom vlasništvu, a da kasnije o njima nije odlučivano, niti je država dobila bilo kakvu kompenzaciju, na prava na tim dionicama primjenjuje se gore navedena predmnijeva Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, pa se ima smatrati da su prava na dionice Zagrebačke banke d.d. prava u vlasništvu države Republike Hrvatske. Tvrdnja da je Zagrebačkubanku d.d. „kupio“ Konzorcij stranih ulagača iz Italije i Njemačke je lažna. Banka je u rukama nelegitimne domaće kriminalne klike koja je iskoristila rat 1991. – 1995. da krišom prisvoji dionice banke, prebaci ih na svoje off shore tvrtke u inozemstvu, te ih 2002. zamijeni sa talijanskim Unicreditom i njemačkim Allianzom, tako da oni u ime i za račun domaćih skrivenih posjednika dionica figuriraju u njihovo ime i za njihov račun pred domaćom javnosti.“

Utvrđivanje osnove i visine imovinskih prava Republike Hrvatske u Zagrebačkoj banci

Još je jedan fenomen prisutan kod podnošenja ove zadnje prijave o kriminalu u Zagrebačkoj banci. Naime, na temelju ove prijave država, odnosno vlast, ne može izbjeći pokrenuti revizijski postupak kojim će utvrditi stvarno pravno stanje i stvarno vlasništvo nad dionicama Zagrebačke banke. Ne pristupanje tom procesu značilo bi unaprijed da Vlada Republike Hrvatske, u ovom slučaju Sanaderova (navodno „proeuropska“ Vlada) podržava organizirani kriminal i korupciju na najvišim razinama, i ne samo to, već i da je i sama vlast dio mreže organiziranog kriminala i korupcije. S druge, pak, strane, ovaj će postupak neminovno promijeniti iz temelja društvene, političke, ekonomske i financijske odnose u Hrvatskoj i vrlo vjerojatno urušiti oligarhijske odnose unutar bivše komunističke elite, koja upravlja Hrvatskom zadnjih tridesetak godina. Radi se o ozbiljnom procesu, koji će u biti prvi puta pokrenuti stvarni proces demokratizacije u Hrvatskoj i stvaranja uvjeta za zdravo tržišno gospodarstvo i investiranje u Hrvatskoj. „U ovom upravnom postupku ima se utvrditi postojanje osnove i visine imovinskih prava države Republike Hrvatske na dionicama

Zagrebačke banke d.d. .... Činjenična podloga za postupanje naslova jest u tome što o društvenom kapitalu Zagrebačke banke d.d. nikada nije odlučivalo niti jedno tijelo izvršne, zakonodavne ili sudske vlasti Republike Hrvatske, odnosno u tome što država nikada nije dobila niti centa za dionice Zagrebačke banke. Stoga je u ovom postupku potrebno utvrditi: da su dionice Zagrebačke banke d.d. predstavljale društveni kapital u smislu nekadašnjih propisa; da taj društveni kapital (s izuzetkom Mesne industrije „Gavrilović"), nikada nije privatiziralo niti jedno tijelo izvršne, zakonodavne ili sudske vlasti; da Republika Hrvatska za društveni kapital Zagrebačke banke d.d. nije dobila ni centa, ni kune obeštećenja".

Vlada upozorena na kriminal nije pokrenula postupak protiv Lukovića i ostalih

Vlada već četiri godine ima
informacije o organiziranom kriminalu u Zagrebalkoj banci, međutim, niti ona Račanova ni ova Sanaderova nisu učinile ništa kako bi spriječile daljnji kriminal u ZABI i kriminal uprave ZABE na čelu sa Franjom Lukovićem. Upravo suprotno, Vlada je ušla u financijsko – bankarske aranžmane sa Lukovićem i nastavila zaduživati Republiku Hrvatsku preko Zagrebačke banke u inozemstvu prodajom državnih obveznica, za koje je Zagrebačka banka gotovo ekskluzivni agent prodaje (uz Privrednu banku Zagreb, koja pripada istom krugu moćnika). Zato će biti posebno zanimljivo pratiti na koji će način Vlada Ive Sanadera riješiti slučaj kriminala i korupcije u Zagrebačkoj banci, hoće li uopće riješiti taj slučaj, ili će dogovoriti daljnje političke i financijske dilove sa Lukovićem i njemu sličnim kriminalcima. „To je dovoljno da bi se utvrdilo da postoje prava Republike Hrvatske na dionice Zagrebačke banke d.d. Sve drugo je za ovaj postupak nebitno, ali može biti predmetom drugih postupaka pred drugim tijelima (npr. Predmetom postupaka protiv korupcije i organiziranog kriminaliteta, predmetom postupaka Ministarstva financija povodom činjenice da je grupa „uglednih" građana ove zemlje „zaboravila" prijaviti imovinu u visini vrijednosti najveće banke u zemlji, te „zaboravila" na tu imovinu platiti porez ...). za postupak naslova biti će zanimljiva činjenica da sama Zagrebačka banka, odnosno njezin revizor, u revizorskim izvješćima kao „datum privatizacije" banke navodi notorno nebulozan podatak da je banka privatizirana 1989. godine. Međutim iz podataka u sudskom registru Trgovačkog suda jasno proizlazi da je tek 29.12.1989. nekadašnja društvenopravna osoba „Osnovna banka Zagrebačka banka" preustrojila svoj pravni oblik iz banke osnovane po nekadašnjem „Zakonu o udruženom radu" – ZUR, u dioničko društvo, i to po tadašnjem federalnom Zakonu o bankama i drugim financijskim organizacijama. Prema tome smiješan je podatak iz revizorskog izvješća Zagrebačke banke da je „privatizirana 1989. g.". Tim više što je iz upisa preustroja društvenopravne osobe Zagrebačke banke u dioničko društvo od dana 29.12.1989. očito da je tada još uvijek bila društvenopravna osoba, a taj dan je bio petak u tjednu", navodi se u prijavi Paška Kačinarija i Odvjetničkog ureda Parazajder.

Dokaz da je Franjo Luković sakrio dionice, a ne da su dionice ZABE prodane

Na kraju same prijave navodi se i tehnologija kojom je Franjo Luković sakrio dionice kod stranih novčarskih kuća, kako bi prikrio pravo vlasničko stanje u Zagrebačkoj banci, ali kako bi kriminal prikrio fiktivnom stranom investicijom, ujedno prijeteći kako bi bilo kakav skandal oko ZABE otjerao strane investitore. Allianz i Unicredito su samo maske na licima kriminalaca, odnosno te dvije europske financijske kuće pristale su na ulogu ljestva hrvatskim kriminalcima i lopovima koji su opljačkali ZABU. A znademo za onu narodnu „kriv je tko krade i tko ljestve drži". „Za postupak naslova po ovoj prijavi biti će značajan i dokument o zamjeni dionica grupe domaćih dioničara, koje je predstavljao predsjednik Uprave Franjo Luković sa talijanskom bankom Unicredito, koji dokument su 15.12.2002. supotpisali predstavnici talijanskog Unicredita, njemačkog Allianza i Zagrebačke banke. Iz dokumenta je očito da nikakve kupoprodaje stranim ulagačima nije bilo, i nikakvih stranih ulagača nije bilo, već je grupa imatelja dionica posredstvom Uprave banke zamijenila dionice, odnosno sakrila dionice iza uglednog stranog imena".

Slučaj Zagrebačke banke ruši vladajuću oligarhiju

Rješavanjem slučaja Zagrebačke banke padaju konačno moćni komunistički financijski oligarsi koji upravljaju Hrvatskom, neformalnim sustavom vlasti i paralelnim centrima moći i odlučivanja već tridesetak godina. Taj će proces otvoriti mnoga pitanja, i dati mnoge odgovore na pitanja koja smo postavljali u zadnjih petnaest godina hrvatske neovisnosti, a na koja su odgovori jednostavno bili – zabranjeni. Slučaj Zagrebačke banke razotkriti će prljavo lice tranzicije Hrvatske ka demokratskom društvu i razotkriti organizirani kriminalni milje koji stoji iza svake Vlade u Hrvatskoj od 1978. godine do danas. Osim toga, ovaj će slučaj do kraja razotkriti model paralelne vlasti osmiljen u Komunističkoj partiji potkraj sedamdesetih godina prošlog stoljeća. Tek tada u Hrvatskoj će započeti demokratizacija, prave političke, ekonomske, društvene promjene. Taj je proces na štetu Lukovića, Mateše, Valentića, Gregurića, barbića, Šarinića, Vedriša i mnogih drugih jednostavno nezaustavljiv a za tu će kriminalnu oligarhiju predstavljati konačni kraj i potpuni slom.

EKSKLUZIVNO IZVJEŠĆE SA SKUPŠTINE ZAGREBAČKE BANKE

NEZAKONITA SKUPŠTINA DIONIČARA ZAGREBAČKE BANKE UZ LUKOVIĆEV I BARBIĆEV BLAGOSLOV

Dana 8. svibnja 2006. održana je u Zagrebu, u dvorani „Vatroslav Lisinski“, Glavna skupština Zagrebačke banke d.d. Prema raspoloživoj dokumentaciji i dokazima kojima raspolažu odvjetnik Ozren Tatarac i dioničar banke Paško Kačinari Glavna skupština dioničara Zagrebačke banke d.d. održana je protuzakonito, ne samo sa osnove aktivne pravne legitimacije Upravi Franje Lukovića da saziva Skupštinu kao i Nadzornom odboru Jakše Barbića, već i sa osnove legitimiranog broja dioničara i dionica sa pravom glasa na Glavnoj skupštini.

Uprava i Nadzroni odbor ZABE glasuju nepoznatim brojem dionica i lažiraju Glavnu skupštinu dioničara

Naime, Promemorija, koju je Glavnoj skupštini ZABE podnio dioničar Pašk Kačinari jasno ukazuje na nepravilnosti i nezakonitosti u vođenju Glavne skupštine, posebno pri utvrđivanju broja glasova, odnosno dionica kojima se glasuje na Glavnoj skupštini. Naime, kao i do sada Uprava i Nadzorni odbor ZABE nelegalno glasuju i raspolažu „neodređenim brojem trezorskih dionica“, čime protuzakonito manipuliraju odlukama Glavne skupštine, i zapravo taj njihov postupak čini Glavnu skupštinu protuzakonitom. „Kod utvrđivanja dnevnog reda dioničar Kačinari ima nedoumicu koja se odnosi na broj dionica s kojima glasuje ova skupština, a imajući u vidu podatke sa str. 113 izvješća. Dakle, da li „vlastite dionice primljene u zalog“, kojih ima „određeni“, dakle, neidentificirani broj, ulaze u ukupan broj trezorskih dionica kojih je na dan 31.12.2005. bilo 9 052 dionice. Ako pored 9 052 trezorske dionice, postoji još neki – „određeni“ broj „vlastitih dionica primljenih u zalog“, onda se na ovoj skupštini glasuje i sa nekim „određenim brojem“ dionica koje ne bi smjele imati pravo glasa na ovoj skupštini. To bi značilo da su u tom slučaju odluke ove skupštine pobojne, pa dioničar, da ne bi morao pobijati doluke skupštine pred sudom, moli da se ovo pitanje razjasni“, navodi se u Promemoriji koju je po punomoći dioničara Paška Kačinarija sastavio i uputio Glavnoj skupštini ZABE odvjetnik Ozren Tatarac.

Tko je vlasnik zamjenjenih dionica ZABE i Unicredita?

Osim toga, Kačinari je, što je posebno nezgodno za ZABINU upravu i Nadzorni odbor, postavio i pitanje tajnog vlasništva nad ZABINIM dionicama, odnosno tajnog ugovora o zamjeni dionica koji je sa Unicreditovom upravom potpisala Uprava Zagrebačke banke, još 2002. godine (o čemu smo

već pisali na ovom portalu). Naime i taj postupak naravno dovodi u pitanje legitimitet Uprave, Nadzornog odbora i Glavne skupštine održane u njihovoj režiji, te se nameće zaključak ne služi li Glavna skupština zapravo toj bankarskoj mafiji samo kao pokriće za njihove prljave poslove, a kako bi osigurali „lojalnost“ skupštine oni jednostavno koriste mehanizme krivotvorenja i manipulacija glasovima, odnosno brojem dionica. „Kod odluke o izboru predsjednika Glavne skupštine i zamjenika predsjednika, dioničar Kačinari ljubazno moli da se predloženi kandidati izričito izjasne da li su isti dioničari Unicredito Italiano, odnosno da li su 2002. godine prilikom stock swap-a, tj. zamjene dionica Unicredita sa imateljima dionica ZABE, stekli dionice, odnosno da li su sa njima povezane fizičke i pravne osobe mijenjale dionice“, postavlja se pitanje u Promemoriji, koju je Glavnoj skupštini dioničara ZABE pročitao odvjetnik Tatarac.

Godišnja izvješća za 2005. godinu

Prigovori dioničara Kačinarija izneseni na Glavnoj skupštini dana 8. svibnja 2006. odnose se i na Godišnja Izvješća ZABE za 2005. godinu, nakon što su ih utvrdili Uprava i Nadzorni odbor Banke, i Izvješće Uprave o stanju Zagrebačke banke d.d. „Pregled hrvatskog gospodarstva u 2005. godini nije sukladan ocjeni Svjetske banke, koja Hrvatsku svrstava među vrlo neuspješne zemlje, zatim nije sukladan ocjeni Guvernera HNB-a koji upozorava na prezaduženost. Isto tako nema ni riječi o korupciji, pa je Izvješće suprotno ocjeni Transparency International. Iz kojih točno izvora je Zagrebačka banka crpila svoje podatke, naročito u dijelu koji se odnosi na procjenu glavnog ekonomista Zagrebačke banke. Ujedno: tko je to glavni ekonomist, što ta funkcija znači? Na str. 12 daju se makroekonomski pokazatelji za RH. Neobično je iznositi makroekonomske pokazatelje u izvješću a pri tome ne komentirati koliko se pojedini od tih pokazatelja odnose na poslovanje banke. Nigdje nije navedena korelacija između tih makroekonomskih pokazatelja i samog poslovanja banke. U tom dijelu se izvješće ukazuje paušalnim. U izvješću predsjednika Uprave navodi se da je banka krajem godine lansirala novi koncept upravljanja novčanim sredstvima, pod nazivom „Cash menagement“, koji klijentima omogućava fleksibilno korištenje sredstava i efikasno upravljanje gotovinom. No nigdje nije točno navedeno što to ove riječi znače. Stoga dioničar moli pojašnjenje ... Koje će to „nove mogućnosti rasta“ i „daljnje unapređenje ponude proizvoda i usluga grupe“ nastati spajanjem Unicredita i HVB-a. Naime, HVB je neposredno pred to spajanje bio završio višegodišnju seriju lošeg poslovanja koja je kulminirala sa otpisom cca 3,2 milijarde dolara kapitala iz portfelja. Dakle, riječ je o jednoj u najmanju ruku posrnuloj banci. Što spajanje Unicredita sa tom bankom znači za ZABU? Osim toga, ZABA posluje samo u RH i BiH. Kakve izravne veze ima spajanje tih dvaju banaka sa poslovanjem ZABE?“.

Sumnjiva umiješanost Zagrebačke banke u dug Hrvatske prema Italiji

Na Glavnoj skupštini je postavljeno i pitanje međudržavnog sporazuma o rješavanju duga Hrvatske prema Italiji, kojega je parafirao i predsjednik Uprave ZABE Franjo Luković, pa se logičnim postavlja pitanje o nezakonitoj i sumnjivoj umiješanosti Zagrebačke banke i njezine Uprave u prekomjerno zaduživanje Republike Hrvatske u inozemstvu (o čemu smo već pisali na ovom web portalu). „Na str. 18 komentiraju se krediti između kluba kreditora iz Italije i bivših jugo republika, te da je 2005. između Vlade RH i Vlade RI potpisan Sporazum o konsolidaciji duga Republike Hrvatske. Da li je Upravi i Nadzornom odboru poznato što je o tome pisao nezavisni web portal Domagoja Margetića, tj. da je pisano da je međudržavni ugovor supotpisao Franjo Luković kao predstavnik ZABE. Da li je to točno? Ako je točno u kojoj funkciji je g. Luković supotpisao Sporazum između dvije Vlade? Na istoj str. 18 navodi se da je tim Sporazumom o konsolidaciji duga RH banka ispunila preduvjete za oslobođenje 111 milijuna kuna rezerviranja za umanjene vrijednosti zajmova i potraživanja od banaka i 44 milijuna kuna za zajmove i potraživanje od komitenata. Da li ovo ukazuje na postojanje posebnog partnerskog odnosa Vlade i Banke?, koji nije vidljiv iz pozitivnih propisa Države, odnosno iz akata Banke kao dioničkog društva. U kojem je

odnosu Banka bila sa Vladom prilikom potpisivanja ovog sporazuma, te gdje je i kako izvješćena javnost o tome?“. Naravno ove činjenice jasno ukazuju na zakulisne igre i dogovore Uprave ZABE sa Sanaderovom Vladom, dok je zauzvrat Lukovićeva Uprava ZABE zaštićena od bilo kakvog kaznenog progona i istrage po pitanju bankarskog kriminala u ZABI, o čemu Državno odvjetništvo u dogovoru sa političkim vrhom države prikriva i kaznene prijave i dokaze u ladicama svojih istražitelja. ZABA i Luković su si očito aranžmanom sa Vladom osigurali nedodirljivost, a rušenje te kriminalne hijerarhije za sobom povlači, sasvim sigurno, vrlo ozbiljne posljedice, i vodi do samog državnog vrha i vrha političkih stranaka koje danas sudjeluju u vlasti bilo izravno sa pozicije ili kao oporba u Hrvatskom saboru. Jednostavno, svi su u ovoj kriminalnoj hijerarhiji premreženi i ucijenjeni.

Uprava i Nadzorni odbor izvukli iz ZABE više od 45 milijuna kuna gotovine

Zanimljivi su i podatci o načinu i tehnologiji koju je osmislila Uprava ZABE sa Nadzornim odborom, kako bi izvlačili novac iz Banke na svoje inozemne račune, sa nekoliko osnova, koje su jednostavno do sada neviđene u bankarskom poslovanju, i bilo gdje u svijetu takve isplate milijunskih iznosa bile bi jednostavno nemoguće. Naravno, takvo izvlačenje i pranje novca nije niti moguće bez zaštite sa najviših pozicija vlasti u Hrvatskoj, te bez pokrića Hrvatske narodne banke, koja ima nadzornu ulogu nad bankama, ali često (sve češće) „zažmiri na jedno oko“ kada se radi o kriminalu u „najvećoj hrvatskoj banci“. „Na istoj str. 18 govori se o troškovima poslovanja, tj. da je nagradni budžet rukovodstva i zaposlenika od 22 milijuna kuna. Može li nam se pojasniti što je to bilo sa tih 22 milijuna kuna. Kome su i kako dodijeljeni? Tim više što je podatak proturječan podatku sa str. 117 – Transakcije sa povezanim osobama, gdje se spominju u milijunima kuna obveze nadzornog odbora u iznosu od 9 milijuna kuna, te ostalog ključnog rukovodstva u iznosu od čak 36 milijuna kuna? Molimo da nam se te proturječnosti pojasne. Na istoj str. 117 spominju se prihodi od 1 milijun kuna koje je banka ostvarila od svojeg ključnog rukovodstva. Može li nam se pojasniti kako to banka zarađuje na ključnom rukovodstvu, jer nam pojam nije jasan. Na str. 136 izvješća spominje se vrijednost nekretnine i opreme u iznosu od 285 milijuna eura, što je za čak 35 milijuna eura više od vrijednosti nekretnina i opreme na dan 31.12.2004. Može li se Uprava očitovati koliko na rast vrijednosti nekretnina utječe: a) nekretnine preuzete u stečajevima i ovrhama od bivših komitenata; b) nekretnine preuzete u postupku povrata imovine oduzete po jugoslavenskim komunističkim vlastima; c) ukupni rast vrijednosti nekretnina na tržištu“.

Sudski sporovi protiv Banke i pranje novca za teroriste

Uprava i Nadzorni odbor ZABE prepravljali su i financijska izvješća pravdajući to usklađivanjem knjigovodstvenih standarda, međutim, sve ukazuje na to kako se radi samo o još jednoj u nizu manipulacija podatcima o financijskom poslovanju banke. Osim toga, Banka je dioničarima prikrila i podatke o tužbama i sudskim sporovima koji se vode protiv Zagrebačke banke, te javne napise o pranju novca za teroriste preko računa otvorenih u ZABI. „Na str. 15 spominje se Korekcija rezultata za prethodnu godinu. Izričito se kaže da su „sukladno izmijenjenoj računovodstvenoj politici prepravljeni i uspredni podatci za 2004. g.“ Molimo da nam se pojasni koliko je to utjecalo na ukupne financijske rezultate za 2004. I 2005. godinu. Nigdje u godišnjem izvješću nismo našli podatke o većim sudskim sporovima koji se vode protiv Banke. Molimo informaciju o tome koliko je banka izložena u tim sporovima. Nigdje u izvješću Uprave se ne navodi o tome da su novine pisale da je banka sudjelovala u pranju novca za teroriste. Da li Uprava može te navode iz novina demantirati, te da li se može očitovati o tome koliko su ti navodi eventualno štetno utjecali na poslovanje banke. Isto pitanje koje je postavljeno Upravi, valja postaviti i Nadzornom odboru. Naime, nigdje u izvješću Nadzornog odbora se ne navodi o tome da su novine pisale da je banka sudjelovala u pranju novca za teroriste .... U svezi odluke o upotrebi dobiti dioničar Pašk Kačinari želi samo podsjetiti da je upravo on na skupštinama prije više godina bio predlagao da se dobit stavi

u rezerve banke, kako bi banka u slučaju gubitka sudskih sporova koje vodi, mogla platiti utuženo, odnosno presuđeno, te da je ova odluka, te slične odluke koje su prethodile prošle godine donesene upravo na inicijativu dioničara Kačinari“.

Tko je Klaus Junker?

I kod donošenja odluke o razrješnici upravi i nadzornom odboru Pašk Kačinari imao je primjedba uz prijedlog odbijanja odluke kakvu su predložili Luković i Barbić u dogovoru. „Kod odluke o davanju razrješnice Upravi i Nadzornom odboru dioničar Kačinari moli da mu se omogući da pročita obrazloženje svojih protuprijedloga. Iz razloga navedenih u protuprijedlozima dioničara Kačinari, isti predlaže da se ovdje predložena odluka ne usvoji. Da li je moguće da se dioničarima predoče biografije predloženih kandidata za članove Nadzornog odbora. U protivnom dioničar Kačinari smatra da nema uvjeta da se za iste glasuje, budući da nije moguće glasovati za nekoga o kojem ne znate skoro ništa. Osim toga, dioničar Kačinari želi ukazati da se na internetu, kada otipkate riječi Klaus Junker, Allianz, pojavi 159 tekstova u kojima se dr. Klaus Junker pojavljuje u svojstvu Allianza. Iz toga proizlazi da je on direktor Allianzovog odjela za srednju i istočnu Europu, te izvršni potpredsjednik Allianza, te da je član raznih tijela raznih trgovačkih društava u tom dijelu svijeta. Da li je moguće da se dr. Junker ili uprava banke izjasne u koliko je trgovačkih društava on član nadzornog odbora, ili uprave, te kako je moguće da jedan čovjek sve to stigne obaviti. Da li je dr. Junker uopće prisustvovao sjednicama NO, da li je možda sudjelovao putem telefona, odnosno koliko je puta eventualno izostao?“

Sudskim postupkom proglasiti Glavnu skupštinu ZABE nelegalnom

Skoro je potpuno izvjesno kako će dioničar Kačinari sudskim putem osporavati zakonitost i legitimitet održane Glavne skupštine Zagrebačke banke, te će od nadležnog suda zatražiti proglašenje ove Glavne skupštine nezakonitom sa različitih osnova koje je opisao i njegov odvjetnik Ozren Tatarac u navedenoj „Promemoriji“. Nije, međutim, izvjesno kako će i hoće li uopće Uprava i Nadzorni odbor Zagrebačke banke odgovoriti na sva postavljena pitanja u Promemoriji, ili će jednostavno ignorirati ukazivanje dioničara Banke na kriminal u Upravi i Nadzornom odboru, te organizirani kriminal u vođenju „najveće hrvatske banke“. Dogodi li se takav sudski proces, biti će zanimljivo gledati kraj i propast Uprave Franje Lukovića, ali i mogući poslovni i financijski pad „najveće hrvatske banke“ u kriminalu čija hijerarhija uključuje vrh političke vlasti u Hrvatskoj i međunarodni organizirani kriminal.

GAVRILOVIĆ PROTIV LUKOVIĆA

ZAGREBAČKA BANKA PROTUZAKONITO ODUZELA GAVRILOVIĆU OSNIVAČKE DIONICE BANKE

Dana 13. svibnja 2005. godine poduzeće „Gavrilović“ iz Petrinje pokrenulo je tužbu protiv Zagrebačke banke radi utvrđivanja prava vlasništva nad osnivačkim dionicama Zagrebačke banke, uz sumnju kako je Uprava ZABE na čelu sa Franjom Lukovićem krivotvorila vlasničku dokumentaciju Zagrebačke banke, točnije knjigu dionica, te je ilegalno pripisala vlasništvo nad dionicama ZABE interesnoj skupini okupljenoj oko Uprave Banke, koju je predvodio Jakša Barbić, inače optužen kao osoba koja je osmislila kriminalni projekt pljačke „vodeće banke u Hrvatskoj“.

Tko su pravi dioničari ZABE?

„Tužitelj je jedan od izvornih osnivača tuženika, te mu po toj osnovi pripadaju sva članska prava (dioničarska prava) u društvu tuženika. Tužielj je stekao dionice tuženika prilikom snivanja tuženika

kao pravne osobe. Budući da tuženik spori prava tužitelja kao osnivača i dioničara tuženika, tužitelj je primoran svoja prava ostvarivati putem suda“, navodi se na početku Gavrilovićeve tužbe protiv Zagrebačke banke, koju potpisuje odvjednički dvojac Ozren Tatarac i Juraj Parazajder, iz Zagreba.

Pravni slijed Gavrilovića nad ZABINIM dionicama

U nastavku tužbe detaljno se obrazlaže pravni slijed današnjeg poduzeća „Gavrilović“ nad vlasništvom dionica Zagrebačke banke, osnivačke emisije, te se dokazuje kako je Gavrilović upravo jedan od prvih, izvornih osnivača Zagrebačke banke.
„Tužitelj je svoja prava koja potražuje u ovoj parnici stekao temeljem Odluke od 13.11.1989., odnosno temeljem izvršene uplate u Osnivački fond tuženika ..... Tužitelj je izravni i univerzalni pravni sljednik suosnivača tuženika, koji su kao takvi upisani u Sudskom registru naslovnog suda.“

Logičnim se postavlja pitanje kako i gdje su nestale vlasničke dionice prvotnih osnivača Zagrebačke banke?! Kako je moguće da se vlasništvo nad bankom iz temelja izmijeni, a da izvorni osnivači i vlasnici nikada nisu znali što se dogodilo sa njihovim dionicama? Raniji slučaj Kačinari ponovio se i u slučaju poduzeća Gavrilović, koje je također jedan od izvornih osnivača i prvih dioničara ZABE.

Sudska dokmentacija dokazuje Gavrilovićeve tvrdnje

„Potvrdom naslovnog suda br. R3-5171/04 od 25.5.2004. potvrđeno je da je u reg.ul. 1-2198, rješenjem naslova br. Fi-3892/98 od 29.12.1989. godine, upisano usklađenje tuženika – Zagrebačka banka, dioničko društvo, Zagreb, Paromlinska 2, sa Zakonom o bankama i drugim financijskim organizacijama, te da je na registarskom listu broj 2:

• pod rednim brojem 207 upisan dioničar Mesna industrija „Gavrilović“ Petrinja;
• pod rednim brojem 208 upisan dioničar Promet „Gavrilović“ Petrnja;
• pod rednim brojem 209 upisan dioničar Poljoprivreda „Gavrilović“ Petrinja“.
Gdje su nestale dionice?

Znači, iz dokumentacije Trgovačkog suda u Zagrebu, nedvojbeno je utvrđeno kako je u trenutku osnivanja Zagrebačke banke jedan od osnivača i dioničara bilo i poduzeće Gavrilović iz Petrinje. Međutim, više od desetak godina kasnije, te su osnivačke dionice jednostavno izgubljene, bez zakonom predviđene procedure za prodaju i promjenu vlasništva nad dionicama banke.

U nastavku tužbe odvjetnički dvojac Tatarac – Parazajder dokazuje pravni slijed Gavrilovića nad ZABINIM dionicama, te pravni slijed Gavrilovića nad poduzećima unutar petrinjskog holdinga.

Iako je Zagrebačka banka pokušala Đuri Gavrilović osporavati pravni slijed nad poduzećima, dokumentacija dostupna na Trgovačkom sudu u Zagrebu govori upravno suprotno.

„Iz potvrde naslovnog suda od 2.12.1991., razvidno je da je kupac gore navedenih pet poduzeća, ista poduzeća spojio u jedno i to pod tvrtkom „Gavrilović“ Prva hrvatska tvornica salame, sušena mesa i masti, M. Gavrilovića potomci d.o.o., Zagreb, Ilica 8, skraćeno „Gavrilović“ d.o.o. Istom potvrdom također je potvrđen i pravni slijed između kupljenih pet poduzeća i društava tužitelja. Naime, kupnjom navedenih poduzeća u stečaju, tužitelj je prema gore navedenim odredbama tada važećeg Zakona o prisilnoj nagodbi, stečaju i likvidaciji, ušao u sva pava i obveze istih, te je registru nadležnog trgovačkog suda upisan kao njihov vlasnik, odnosno osnivač.“

U dokumentaciji nadležnog suda, kao i u registracijskoj dokumetaciji Zagrebačke banke d.d. Zagreb, ipak je ostao trag o izvornom vlasništvu nad dionicama banke, koje su bile u vlasništvu izvornih

osnivača banke. To, dakako, vrijedi i za Gavrilović. Utvrđen je točan broj dionica kojih je to poduzeće bilo vlasnik, te pravni slijed nad tim dionicama, iako je Uprava Zagrebačke banke zanijekala vjerodostojnost tužbenog zahtjeva poduzeća Gavrilović.

„Prema odredbičl. 12 st. 1 Odluke od 13.11.1989., nominalna vrijednost dionice na dan 1.1.1990. iznosila je 10.000.000,- din. To isto proizlazi iz odluke čl. 4 st. 1 Odluke o izdavanju dionica I emisije, budući da su dionce koje su izvornim osnivačima tuženika pripale temeljem osnivačkog udjela upisane kao dionice prve emisije, serije A.“

Točan broj nestalih Gavrilovićevih dionica ZABE

Dalje se navodi točan broj dionica u vlasništvu pojedinih poduzeća iz Gavrilovićeva nekadašnjeg holdinga. „Skladno navedenom, za svakog je od pravnih prednika tužitelja moguće točno utvrditi koliko mu je dionica pripadalo na dan 1.1.1990. godine. Tako je:
• Mesna industrija „Gavrilović“ Petrinja imala ukupno 2.085 dionica;
• Promet „Gavrilović“ Petrinja imao ukupno 1.102 dionice;
• Poljoprivreda „Gavrilović“ Petrinja mala ukupno 6.863 dionice.
Dakle, pravni prednici tužitelja imali su ukupno 10.050 dionica tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb. Kako je prema odredbi članka 3 Odluke o izdavanju dionica I emisije banka je izdala dionice u iznosu od ukupno 8.630 milijardi din, a budući da su pravni prednici tužitelja sudjelovali u ukupnom osnivačkom kapitalu sa iznosom od 100.504.708.337 din, njihov je osnivački udio iznosio 1.1646% temeljnog kapitala tuženika.“
Iz navedenih dokaza jasno proizlazi kako je Uprava Zagrebačke banke krivotvorila podatke u knjizi dionica ZABE, te je krivotvorila dokumentaciju o slijedu vlasništva nad ukupnim dionicama banke. Slučaj Gavrilović to dokazuje izvan svake sumnje, te ova dokumentacija dodatno potkrijepljuje i dokaze i činjenice iz slučaja Kačinari protiv Zagrebačke banke.

Organiirani bankarski gospodarski kriminal

Ono što je još bitnije u slučaju Gavrilovića, jest to da ovaj slučaj dokazuje kako se radilo o organiziranom bankarskom, gospodarskom kriminalu, koji je pokrivan sa najviših razina političke vlasti i sa najviših razina pravosudnih vlasti u Hrvatskoj. U protivnom pljačka vlasništva nad dionicama „vodeće hrvatske banke“ bila bi jednostavno nemoguća.

Postavlja se logičnim pitanje nije li pokreanjem ovoga slučaja hijerarhija financijske moći u Hrvatskoj konačno uzdrmana. Jer Zagrebačka banka predstavlja jednu od glavnih dijagonala moći hrvatske financijsko – političke oligarhije. Dokazi govore na štetu financijskih moćnika koji se kriju iz ZABE.

„Budući da je broj dionica tuženika Zagrebačke banke d.d. godine 1994. uvećan za 42,86%, ukupan broj dionica tužitelja je povećan sa 10.050 na 14.357 dionica. To uvećanje dionica temeljilo se na Odluci Skupštine tuženika br. 4/8-94 od 31.5.1994. ..... Tužitelj se dana 23.3.2004. obratio tuženiku, te ga je zatražio podatak o tome pod kojim se serijskim brojem vode njegove dionice u Knjizi dionica društva tuženika. Tužitelj je tom prigodom zatražio obračun dividende i kamate na dividendu za svoje dionice. Budući da tuženik nije odgovorio na taj zahtjev, osnivač i jedini član društva tužitelja, g. Georg Gavrilovich, osobno se obratio članovima Nadzornog odbora tuženika, te ih upozorio na mogućnost da ovo negiranje prava tužitelja rezultira sporom. Na to je tuženik dopisom od dana 7. srpnja 2004. Izrijekom upoznao g. Georga Gavrilovicha kao vlasnika – osnivača tužitelja, da tuženik tužitelju spori sva njegova prava. Tužitelj ističe da mu tuženik nije predočio apsolutno nikakav dokaz na kojem bi temeljio takvo negiranje tužiteljevih prava kao osnivača tuženika.“

Iz citiranoga dijela Gavrilovićeve tužbe protiv Zagrebačke banke razvidno je kako je poduzeće Gavrilović doista bilo vlasnikom spornih, i nestalih dionica Zagrebačke banke. S druge strane, potpuno je jasno kako dionice, odnosno suvlasništvo Gavrilovića nad Zagrebačkom bankom nije moglo biti samo tako brisano. To je mogla učiniti jedino Uprava banke protuzakonitim manipulacijama i izdavanjem u biti nezakonitih emisija dionica ZABE, nakon osnivanja banke i nakon što je prodana osnivačka emisija dionica. Kroz ekoliko predstojećih godina pravi su se vlasnici i izvorni osnivač i ulagači u Zagrebačku banku, jednostavno, bez ikakva objašnjenja i traga o pravnom slijedu nad tim dionicama – izgubili. Dok s jedne strane, poduzeće Gavrilović posjeduje svu potrebnu dokumentaciju o pravnom slijedu nad dionicama osnivačke emisije Zagrebačke banke, Uprava Zagrebačke banke ničim, već godinama, ne može dokazati pravni slijed nad istim dionicama, odnosno ne može dokazati kakvim je to pravnm poslom poduzeće Gavrilović razvlašteno svojeg suvlasništva nad bankom i gdje su, te na koji način nestale Gavrilovićeve dionice ZABE. Jednako tako, ne postoji niti bilo kakav trag o tome na koji su način razvlašteni ostali osnivači i izvorni ulagači u osnivačku emisiju dionica ZABE. Čini se kako bi pretvorba i privatizacija „vodeće hrvatske banke“ mogla predstavljati najveću gospodarsku aferu s početka devedesetih godina dvadesetoga stoljeća.

Pravni slijed nad dionicama

Taj se problem oko pravnog slijeda nad dionicama osnivačke emisije i postavlja kao jedan od glavnih predmeta spora u Gavrilovićevoj tužbi protiv Zagrebačke banke. „Tužitelj smatra da je u ovom sporu prije svega potrebno utvrditi da li tuženik raspolaže ikakvom dokumentacijom iz koje bi prozlazilo da tužitelj nema pravo na dionice tuženika. Na istaknutu okolnost trebala bi odgovoriti tužena strana uz dostavu odgovarajuće dokumentacije i to već uz odgovor na tužbu ili najkasnije na prvom ročištu za glavnu raspravu, obzirom da tuženi raspolaže relevantnim ispravama za rješavanje ovoga spora.“

Odvjetnici Ozren Tatarac i Juraj Parazajder na temelju dokaza kojima raspolažu zatražili su od Trgovačkog suda u Zagrebu u ime poduzeća Gavrilović donošenje sljedeće presude. „Utvrđuje se da tužitelj Gavrilović d.o.o., Petrinja, kao univerzalni pravni sljednik Mesne industrije „Gavrilović“ Petrinja, Prometa „Gavrilović“ Petrinja i Poljoprivrede „Gavrilović“ Petrinja, suosnivača tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb s temelnim ulogom u ukupnom iznosu od 100.504.708.337 din, odnosno u visini od 1.1646% temeljnog kapitala tuženika, ima pravo na 14.357 redovnih dionica, na ime prve emisije serije A, tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, nominalne vrijednosti 53.13 EUR, te da mu iz navedenih dionica pripadaju sva članska prava u društvu tuženika i to od dana 29.12.1989. godine kao dana osnivanja tuženika.“

ZABA niječe navode iz Gavrilovićeve tužbe

Naravno, u svojem odgovoru na
tužbu Uprava Zagrebačke banke nijekala je tužbeni zahtjev poduzeća Gavrilović. Ono što je zanimljivo jest činjenica kako ZABA nije nijekala da su pojedina poduzeća iz holdinga Gavrilović uistinu bila vlasnici dionica i osnivači Zagrebačke banke, i to baš ona poduzeća za koja pravni slijed u svojoj tužbi dokazuje i Gavrilović. Međutim, ZABA osporava Gavrloviću pravni slijed nad poduzećima koja su bila osnivači i vlasnici dionica ZABE 1989. godine. S druge strane, ZABA ničim nije dokumentirala niti dokazala kako taj pravni slijed ne postoji, niti je bilo kojim dokumentom mogla dkazati pravni slijed nad tim „nestalim“ dionicama u vlasništvu Gavrilovića. U podnesku na odgovor Zagrebačke banke Gavrilovićevi odvjetnici Tatarac i Parazajder svoje su argumente i dokaze usmjerli upravo na te manjkavosti u dokazima i dokumentaciji kojom raspolaže Zagrebačke banka.

„Samim time tuženik priznaje da je nezakonito „preknjižio“ tužiteljeve dionice na trećeg, bez ikakve pravne osnove. Kad ne bi bilo tako, tuženik bi kao dioničko društvo jednostavno prezentirao dokument temeljem kojeg su dionice pešle na trećega, e bi uputio tužitelja da tuži tog trećeg (UnicreditoItaliano S.p.A., Milano, Italija, Allianz A.G., Munchen, Njemačka). Da su dionice zakonitim putem prenesene sa tužitelja na trećega, spor bi za tuženoga bio spor imeđu trećih – „res inter alios acta“, te bi tuženik mogao temeljem prijedloga tužitelja samo upisati spor između trećih u knjizi dionica. Budući da tuženik „nema papir“ temeljem kojeg bi dokazao kako su dionice prešle na trećega, on mora preuzeti teret spora na sebe, te pokušati pod svaku cijenu (sporeći tužiteljevu aktivnu legitimaciju – dakle pravo na podnošenje tužbe i sl.) „sakriti istinu“ o tome kako su (za vrijeme rata, paleži, pljačke, progona) dionce „preknjižene“ tj. konfiscirane tužitelju i prenesene bez naknade na nepoznatog trećeg subjekta. Iz tog razloga- da sakrije istinu i zaštiti nezakonitog stjecatelja – tuženik u odgovoru na tužbu „sve kaže samo ne bitno“, te sakriva istinu o tome gdje su dionice.“

Osim dionica nestala i dokumntacija koja dokazuje vlasnički slijed nad dionicama

Čini se kako Uprava Zagrebačke banke na čelu sa Franjom Lukovićem, kao i članom Nadzornog odbora Jakšom Barbićem, ne raspolaže dokumentacijom kojom bi mogla dokazati kako su trenutni vlasnici banke došli u posjed dionica ZABE, te istovremeno kako su izvorni osnivač i dioničai Zagrebačke banke razvlašteni, te im je protuzakonito oduzeto vlasništvo nad donicama. Odgvor Zagrebačke banke na tako ozbiljne optužbe jednostavno je – „nemamo papire“. Kako je to moguće? Kako je bilo moguće provesti pretvorbu i privatizaciju banke još u vrijeme komunizma, potkraj osamesetih godina prošloga stoljeća? Kako to da se do danas šutjelo o tome kako je prva privatizacija u Hrvatskoj upravo privatizacija Zagrebačke banke, provedena još 1989. godine?! Bio je to, dakako projekt, komunističkih ekonomskih magova, na čelu sa Jakšom Barbićem, kasnijim glavnim projektantom pretvorbe i privatizacije u Hrvatskoj, nakon 1990. godine.

„Da bi sakrio trag dionicama, tj. da bi sakrio kako su dionice preknjižene na trećeg, tuženik OVDJE DODATI DOKUMENTACIJU ZABA (NA navodi da su predmetne dionice (sa svom imovinom u tužbi citiranih izvornih osnivača tuženika) prešle na poduzeće „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o. Ova tvrdnja je, kako će se to razjasniti u nastavku ovog podneska, sasvim netočna. No, čak i kad bi tvrdnja bila točna – što nije – postavil bi se pitanje na koga su prešle te dionice? Jer je nad društvom „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o. rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu br. St-42/2001 od 23. Ravnja 2002. otvoren i zaključen stečajni postupak, budući da isto nije imalo imovine. Činjenica što je nad društvom proveden i zaključen stečajni postupak ne znači da su se stečajem dionice mogle preknjižiti na trećega, odnosno nestati. Budući da stečani postupak nad društvom „Gavriović holding Petrinja“ d.o.o. nije raspravljao o predmetnim dionicama, očito je da njih nije ni bilo u stečajnoj masi tog društva. Stoga je očito da je tuženikovo pozivanje na stjecanje prava na dionice d strane „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o. bez pravnog uporišta.“

Umjesto političko – ekonomske tranzicije u Hrvatskoj je uspostavljen oligarhijski model vlasti i ekonomsko – financijskog sustava

Slučaj Gavrilović, očito, otvara pitnje spornog vlasništva nad ukupnim portfeljom dionica Zagrebačke banke, te razotkriva jednu od najvećih bankarskih prijevara, koja se događala iza kulisa javnog procesa pretvorbe i privatizacije. Dok su javnosti bile zanimljive mnoge privatizacijske afere, Uprava Zagrebačke banke, u tišini je uspjela izvesti naveću privatizacijsku prijevaru u modernoj Hrvatskoj. To su im omogućili zakoni doneseni od strane komunističkih vlasti neposredno prije samog raspada bivše Jugoslavije. To dokazuje i postojanje projekta velike pljačke hrvatskog gospodarstva. Slučaj Gavrilović dokazuje krimnalni slijed od nekadašnje komunističke političke i

ekonomske elite do današnje političko financijske elite u Hrvatskoj. Zagrebačka banka očito može dokazati jednu od najvećih tranzicijskih gospodarskih prijevara, koja je omogućila i fiancijsko restrukturiranje i reorganiziranje nekadašnje komunističke elite, te prijenos ovlasti i moći na „nove“ ljude, koji su itekako ostali pod kontrolom nekadašnjih komunističkih vlastodržaca, koji su se sakrili iza novih menadžerskih kulisa. Tranzicijski ekonomski model primjenjivan u Hrvatskoj mogao bi se, poput kule od karaa, srušiti upravo na slučaju Zagrebačke banke. On je jednako nezgodan za političku vlast i za financijsku elitu u Hrvatskoj. Jer dokazuje njihovu kriminalnu spregu i stvarne strukture moći i paralelne vlasti u našoj zemlji. Osim toga, nedvojbeno dokazuje kako u Hrvatskoj nije bilo prave ekonomske i političke tranzicije, već se radi o oligarhijskom modelu vlasti i ekonomije, a rušenje takvog modela konačno bi otvorilo put stvarnoj političko – ekonomskoj tranziciji i rušenju moćne oligarhije koja upravlja Hrvatskom kroz formalne strukture vlasti, te paralelne strukture financijske moći. „Tuženik navodi da su izvorni osnivači tuženika „prestali postojati“, i to „spajanjem u društvo „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o.. ta tvrdnja je, kako će se kasnije razjasniti – sasvim netočna. No čak i da je ta tvrdnja bila točna – što nije – postavilo bi se pitanje pravnog slijeda prava na dionice. Jer, kako je navedeno pod točkom 2) dionica u društvu „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o. nije bilo kad je isto završilo u stečaju. Time se otvara pitanje tko je i temeljem čega stekao dionice ovih izvornih osnivača? Zakonske odredbe pozitivnih propisa u Republici Hrvatskoj mijenjale su se i usavršavale kroz godine. No nikada nije bilo moguće steći vlasništvo na dionicama, odnosno preknjižiti dionice na trećega zato što je netko završio u stečaju, odnosno brsan iz sudskog registra. Drugim riječima, nikada nije bilo moguće uzeti nečije dionice bez naknade, odnosno nije bilo moguće uzeti bilo što tuđe bez naknade. Stoga tužitelj ponovno predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe čl. 232 ZPP pozove tuženika da podnese isprave iz kojih proizlazi da je vlasništvo nad predmetnim dionicama prešlo sa izvornih osnivača na trećega. Ukoliko tuženik te dokaze ne dostavi, teško će se moći izbjeći tvrdnji da je priča o dionicama tužitelja priča o ratnoj konfiskaciji.“

Kriminalna sprega Uprave Zagrebačke banke i trgovačkih sudova u Hrvatskoj

Zagrebača banka u ovom postupku, ipak, nije mogla dostaviti mjerodavnu dokumentaciju kojom bi mogla dokazati tijek vlasništva nad osnivačkom emisijom dionica, iz vrlo jednostavnog razloga. Baš poput vlasništva nad osnivačkim dionicama banke, nestala je i sva dokumenacija koja bi mogla dokazati pravni slijed vlasništva nad tm dionicama. Tako barem tvrde u Upravi Zagrebačke banke. Činjenica je da takav nestanak prvo dionica, a ptom i dokumentacije vlasništvu tih dionica, najviše odgovara upravo trenutnoj Upravi Zagrebačke banke na čelu sa Franjom Lukovićem. Oni su najzainteresiraniji da se nikada ne dokaže komu zapravo tzv. nestale dionice ZABE pripadaju, i postoje li uopće te dionice, o kojima je jedini dokumentarni trag sačuvan u dokumentaciji Trgovačkog suda u Zagrebu, u spisima o osnivanju i registraciji Zagrebačke banke d.d. iz 1989. godine. A prema toj dokumentaciji, koja bi svugdje u svijetu bila i jedina mjerodavna dokumentacija, sadašnji vlasnici dionica Zagrebačke banke nikako ne bi mogli dokazati svoje pravo na većinski paket dionica te banke. Ipak, čini se kako Uprava Zagrebačke banke u ovom sporu računa na svoje dugogodišnje sprege unutar hrvatskog pravosuđa, a nedavno je i sudac Visokog trgovačkog suda Nenad Šepić govorio javno o tome kako kriminalna sprega na trgovačkim sudovima štiti bankarski kriminal. Tom je prilikom Šepić otvoreno govorio o kriminalnoj sprezi Uprave Zagrebačke banke sa trgovačkim sudovima i tvrdio je kako je gotovo nemoguće da se na bilo kojem trgovačkom sudu u Hrvatskoj dobije sudski spor protiv Zagrebačke banke, zbog veza njezine Uprave sa visoko poicionranim trgovačkim sudcima. Izgleda kako i u ovom sporu ZABINA Uprava računa na svoje tajne veze na Trgovačkom sudu u Zagrebu.

Osporavanje pravnog slijeda jedini argument Zagrebačke banke – dokazuje kriminalno preknjižavanje vlasništva dionica osnivačke emisije

„... Tuženik pogrešno navodi da ne
postoji pravni slijed između osnivača tuženika i tužitelja. Tako tuženik navodi da je „sva imovina poduzeća s potpunom odgovornošću koja su spajanjem prestala postojati, pa tako i sva imovina triju tužbom navedenih poduzeća, a onda i njihove dionice na koje tužitelj pretendira, ex lege prešla na novoosnvano društvo sa ograničenom odgovonošću kao na njihovog isključivog i univerzalnog pravnog sljednika“. Ova temeljna tuženikova tvrdnja nije točna, jer ona jednostavno ne odgovara pravnim načelima i pravnim propisima (pa slijedom toga i pravnoj praksi) tada postojećeg pravnog poretka. Tuženik je očito pisao odgovor na tužbu pod utjecajem sada postojećeg pravnog sustava, pravnih normi i shvaćanja, pa je pri tome smetnuo s uma da ovo bitno pitanje pravnog slijeda neće biti moguće tumačiti pravnim normama i pravnim shvaćanjima današnjeg pravnog poretka, već će sudionici ovog parničnog postupka morati raspraviti prijeporno pitanje u okviru onih pravnih načela i normi, odnosno pavnog sustava koji je u dotično vrijeme bio na snazi.“

Jedini pravni manevar na koji se Zagrebačka banka mogla osloniti jest osporavanje pravnog sljeda vlasništva nad dionicama poduzeću Gavrilović kao tužitelju u ovom sporu. Vidljivo je kako ZABA niti u jednom trenutku ne osporava činjenicu kako su dionice na čudan način preknjižavane sa izvornih osnivača i dioničara banke na treće osobe, već isključivo osporava današnjem poduzeću Gavrilović pravni slijed nad poduzećima koja su bila izvorni osnivači i dioničari Zagrebačke banke. Nije li to neizravno priznanje ZABINE Uprave kako se radi o nezakonitom preknjižavanju vlasništva nad dionicama „vodeće hrvaske banke“?!

Tipična socijalistička pretvorba

„Tuženik se, kad već mora skrivati što se stvarno dogodilo sa tužiteljevim dionicama, poziva na činjenicu osnivanja „Gavrilović holding Petrinja“ d.o.o., jer da su time, navodno, sva prava osnivača prešla na holding, a da je taj holding osnovao svoje tvrtke kćeri i nadijelio s imovinom koju im je formalnopravno prije oduzeo. Međutim u stvarnosti se radilo o tipičnoj socijalističkoj pretvorbi (po prncipu prelijevanja iz šupljega u prazno) gdje se u okviru postojeće organizacije poduzeća konstruirala neka druga formalnopravna (samoupravna) pravna struktura. Stvarne okolnosti su, međutim, drugačije, podzeća koja su bila osnivači tuženika, a iako formalnopravno osnovana u okviru holdinga, za sve vrijeme takove pretvorbe, pa nakon nje, zadržali su svu imovinu čiju su imala i uredno su obavljali svoju poslovnu djelatnost. Nije postojao neki „zrakorazni prostor“ u kojem poduzeća nekadašnji osnivači tuženog nisu postojala i nisu poslovala. Za sve vrijeme takove pretvorbe oni su zadržali svoju imovinu pa tako i sporne dionice. No sve da su i tvrdnje tuženika točne, što nisu, pravni slijed sadašnjeg tužitelja neprekidno je održan, prije svega neposredno – tako što su poduzeća osnivači holdinga zadržala pravni kontinuitet, ali i posredno peko holding poduzeća. Već u odluci o organziranju holding poduzeća navodi se u kojoj vrijednosti holding osigurava stvari, sredstva za proizvodnju i druga sredstva rada, a vrijednost koja je u tim odredbama navedena predstavlja točnu knjigovodstvenu vrijednost ranijih osnivača tuženika. A sredstva su izvornim osnivačima tuženika – prvnim prednicima tžitelja, i formalno prenesena nakon što su upisani u registar trgovačkog suda. Činjenica je da su odluke o popisu stvari i sredstava za proizvodnju prema završnom računu 31.12.1990. godine nestale u ratnim zbivanjima, no unutar poduzeća Gavrilović notorno je da je svaki od bivših osnivača dobio (točnije zadržao) ona ista sredstva sa kojima je i raspolagao. S obzirom da su ta sredstva uključivala i sporne dionice, jasno je da su i ona prenesena na osnivače tužitelja, pa je time pet uspostavljena pravna sukcesija između ranijih osnivača i kasnijih dijelova holding poduzeća. Da su dionice prenesene na nove dijelove holding pduzeća (bivše osnivače), dokazuje se i time da dionice nisu pronađene u imovini holdinga prilikom njegovog stečaja, a trebale bi biti pronađene (da su postojale) jer predstavljaju znatnu vrijdnost koja bi se morala uzeti u obračun prilikom namirenja stečajnih dužnika, o čemu je već bilo govoreno u toč. 2 ovog podneska. Time je ukazano na pravni slijed koji se tiče imovine tužitelja.“

Zagrebačka banka – financijski servis financijsko političke oligarhije u Hrvatskoj

Iz dokaza koje su odvjetnici poduzeća
Gavrilović predstavili u ovom procesu Trgovačkom sudu u Zagrebu, jasno i nedvojbeno proizlazi kako je današnji Gavrilović pravni sljednik ranijih poduzeća, koja su bila osnivači i dioničari Zagrebačke banke, još od 1989. godine. S druge, pak, strane osporavanje pravno slijeda jedini je izlaz iz ovog začaranog kruga za Upravu Zagrebačke banke, i jedini način da izbjegnu trenutni gubitak kontrole nad vlasništvom jedne od najvećih financijskih kuća u Hrvatskoj, a i u regiji. Logičnim se postavlja pitanje, zašto s druge strane politička vlast koja je u cijelosti upoznata sa slučajem i svojevremeno su i sami tražili itragu u ZABI, sada šuti o cijelom slučaju i daje političku zaštitu Upravi ZABE i Franji Lukoviću te pokriva kriminalne manipulacije vlasnštvom dionica te banke. Odgovor je, zapravo, jednostavan i providan. Naime, Uprava ZABE dio je hrvatske političke i financijske oligarhije, a sama Zagrebačka banka predstavlja izdašan financijski servis političkim centrima moći u Hrvatskoj, i kao takvog politički moćnici radije ucjenjuju Franju Lukovića koristeći njegove (ZABINE) financijske usluge, nego da se obračunaju sa organiziranim bankarskm kriminalom u ZABI. Rješavanje ovoga slučaja dovelo bi do rušena postojećih struktura moći u Hrvatskoj, a to trenutno ne odgovara nikom od dobro pozicioniranih oligarha. Dok Luković servisira centre moći u Hrvatskoj do tada će uživati njihovu zaštitu. Ne bude li više mogao to činiti, njegovi će ga sadašnji zaštitnici i mentori žrtvovati bez razmišljanja, kao što je to bio slučaj i sa nekadašnjim redsjednikom Uprave Dubrovačke banke Nevenom Baraćem.

U svakom slučaju tužba Gavrilovića protiv Zagrebačke banke dobro je uzdrmala sam vrh hrvatske financijsko – političke oligarhije. Dokumentacija kojom u ovom postupku raspolaže tužitelj izvan svake sumnje dokazuje tehnologiju organiziranog bankarskog kriminala i razotkriva oligarhijski, kriminalni model političko – ekonomske tranzicije, specifičan za Hrvatsku. Iza navodno demokratskih procesa, odnosno procesa demokratizacije krio se u biti proces reinstalacije nekadašnje komunističke elite kroz uspostavu „nove“ financijsko političke oligarhije, ojoj su osigurane vodeće pozicije financijske i političke moći u zemlji. Kao to dokazuje slučaj Gavrilović protiv ZABE taj je proces počeo prije formalnog pada omunističkih vlasti u Hrvatskoj, upravo suprotno. Komunistička elita projektirala je i rukovodila tim procesom na taj način zadržavajući stvarne pozicije moći u novonastaloj državi.

PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOZI BROJ 2)

OVDJE DODATI DOKUMENTACIJU GAVRILOVIĆ (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOZI BROJ 2)

POPIS PRAVIH VLASNIKA I OSNIVAČA ZAGREBAČKE BANKE ČIJE SU DIONICE NESTALE KRIMINALNIM AKTIVNOSTIMA ZABINE UPRAVE NA ČELU SA FRANJOM LUKVIĆEM

(Mnoga od ovih poduzeća kasnije su uništena ciljanim stečajevima, dok mnoga i danas imaju pravne sljednike koji su formalno pravno i sljednici nad vlasništvom dionica Zagrebačke banke)

OVDJE DODATI POPIS IZVORNIH DIONIČARA ZAGREBAČKE BANKE (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOZI BROJ 2)

TAJNO PISMO JEDNOG OD IZUMITELJA AZITROMICINA OTKRIVA PROPAST „NAJVEĆE HRVATSKE FARMACEUTSKE KOMPANIJE“ PLIVA PRED BANKROTOM

Krajem 2005. godine jedan od malih dioničara Plive, nekadašnji zaposlenik te „vodeće“ hrvatske farmaceutske kompanije i jedan od autora azitromicina, na kojemu je Pliva zapravo i stvorena, Kolja Ivanišević, uputio je Plivinom Nadzornom odboru materijal naslovljen „PLIVA 1993. – 2005., istekla patentna licencija za azitromicin u SAD-u“. Pismo je Nadzornom odboru Plive i članovima Uprave urudžbirano dana 8. prosinca 2005. godine, o čemu se do sada šutjelo kao i o podatcima koje Kolja Ivanišević navodi u svojoj analizi o propasti Plive.

„Najlošija farmaceutska tvrtka na svijetu u 2004.“

„Neposredno prije zadnjega reizbora predsjednik je Uprave Čović objavio Godišnje izvješće o poslovanju u 2004. godini, koje pokazuje da je, nakon višegodišnjeg trenda pogoršanja Plivina poslovanja, Pliva po neazitromicinskome poslovanju postala najlošija farmaceutska tvrtka na svijetu u 2004. godini. Odmah po objavi poraznih rezultata poslovanja zaredali su se novinski napisi o skupim poslovnim promašajima: o prodaji Sancture i tvrtke Odyssey, najavljena je i prodaja AWD Pharme, o slutnjama kako će netko preuzeti Plivu ... konačno i o iznajmljivanju dijela Instituta“, navodi Ivanišević u uvodnom pismu dokumenta kojega je podnio Nadzornom odboru i nastavlja, „Povlačenje iz SAD-a Plivu stoji 203 milijuna dolara, ostalo je bez posljedica po odgovorne, što je neobično, jer se na seriju teških pogrešaka u poslovanju povlače sankcije. Predsjednik je Uprave morao makar iz moralnih razloga podnijeti ostavku, a ne ponašati se kao da su 203 milijuna dolara vrijedni koliko 203 dolara. Otkada je prije 13 godina na čelo Plive postavljen neiskusni menadžer Željko Čović, i bez ikakva radna iskustva u farmaceutici, Pliva je ukupno prihodovala preko 2,5 milijarde USD azitromicinskih prihoda. Ovo nije bio samo najveći gospodarski potencijal Hrvatske. U Europi je teško naći tvrtku s tolikim prihodima od rojaliteta. Što je nakon 13 godina preostalo od hrvatske Plive? Što je ostalo od azitromicina?“, postavlja pitanja Kolja Ivanišević i traži odgovore od Nadzornog odbora. Ono što je zanimljivo jest činjenica kako u Nadzornom odboru sjedi glavni sudionik jedne druge velike afere i pljačke novca u Zagrebačkoj banci, predsjednik uprave te banke Franjo Luković (zamjenik predsjednika Nadzornog odbora), osim njega tu su i bivši ministar znanosti Branko Jeren, Massimo Armanini (predsjednik Nadzornog odbora), Etore dell' Isola, Roland Michael Freeman, Michael Unsworth, Ivica Vidaković, Slobodan Vukičević, Zdenko Adrović.

Kako Čovićeva uprava manipulira podatcima o profitabilnosti Plive?

Baš kao što je slučaj i sa Zagrebačkom bankom, gdje Uprava manipulira stvarnim i krivotvorenim podatcima i dokumentima, takvim se manipulacijama i u Plivi služi predsjednik Uprave Željko Čović, barem prema tvrdnjama iz analize koju je napisao Kolja Ivanišević. „Tijekom proteklih godina Plivine su brojne sukcesivne reorganizacije dovele do posljednje, koja je, prema prezentaciji Godišnjega izvješća za 2004. godinu, pravi labirint u kojemu dioničar ostaje s nepoznanicama o osnovnom poslovanju“. Međutim, usprkos, takvim manipulacijama Ivanišević se upustio u detaljnu analizu poodataka o poslovanju Plive koji su mu bili dostupni i pokušao je „ući u labirint“ Plivinih poslovnih izvješća i dokumentacije koju dioničarima predstavlja Uprava, uz činjenicu da „dioničar od Ureda za odnose s investitorima ne može dobiti odgovor na mnoga pitanja ni onda kada podatak nije poslovna tajna“.

Uprava prikazuje dioničarima lažne podatke

„Pliva u prikazivanju rezultata poslovanja investitorima nepoznatima hrvatskoj javnosti prezentira stavku EBIT excl. Royalties, dok hrvatskim investitorima ovu stavku iz Računa dobiti i gubitka (RDG) nikada nije prikazala“, navodi u analizi Ivanišević način na koji Uprava Plive manipulira podatcima i dokumentacijom o poslovanju. „Očigledno je prvim investitorima morala pokazati stvarnu profitabilnost svojih divizija, dok je hrvatskim investitorima prikazivala relativnu

profitabilnost. Kako se u RDG prikazanom hrvatskim investitorima rojaliteti od EBIT-a do neto dobiti ne terete ni s jednom od troškovnih stavki, prihodovani je iznos rojaliteta jednak neto dobiti samo za strane investitore, dok za hrvatske to nije“. Ovakve manipulacije Uprave Plive mogle bi svakako ukazivati na mogućnost vođenja dvostrukog knjigovodstva te „najveće hrvatske farmaceutske kompanije“, što bi značilo da Uprava Plive sudjeluje u kriminalnim aktivnostima koje su i po hrvatskim, ali i po propisima drugih država u kojima Pliva posluje, protuzakonite. Svakako, ovakve manipulacije ukazuju i na mogućnost da se u Plivinom poslovanju u jednom dijelu radi i o pranju novca nezakonito stečenog u stranim financijskim i poslovnim operacijama, što je dodatno razlog za pokretanje istrage u toj hrvatskoj kompaniji.

Kako je moguće da Pliva prikazuje relativnu profitabilnost svojih divizija?

„Prema ukupnom prihodu i
neto dobiti Plive Hrvatska i preostaloga dijela Plive proizlazi da su rojaliteti, najveći uspjeh Plivinih stručnjaka u ukupnoj Plivinoj povijesti, i najveći hrvatski gospodarski potencijal, pripisani uspjesima stranih zaposlenika Plive, budući da se prikazana neto dobit od 88,3 milijuna USD može pripisati samo iznosu rojaliteta od 169,8 milijuna USD. Prema odgovoru koji sam dobio od Ureda za odnose s investitorima: „Pliva rojalitete ne pripisuje Plivinim akvizijama, nego ih konsolidira na Grupnom nivou“, proizlazi da dio Pliva grupe koji nije Pliva Hrvatska ne pripada Plivinim akvizicijama, već je to dio Pliva grupe koji Pliva konsolidira na grupnome nivou. Iz toga proizlazi da neto dobit od 88,3 milijuna USD pripada onom dijelu Pliva grupe koji nije Pliva Hrvatska, a premda u njemu rade strani zaposlenici, rojaliteti ne pripadaju Plivinim akvizicijama jer je Pliva ove radnike konsolidirala na grupnom nivou“. Činjenice koje navodi Ivanišević u svojoj analizi jasno upućuju na činjenicu kako Plivina Uprava preko mreže fiktivnih poduzeća u inozemstvu nezakonito izvlači novac iz Plive, za što u Plivinoj poslovnoj dokumentaciji nema valjana objašnjenja. „Pliva u Izvješću o poslovanju prikazuje diviziju Istraživanje i njezine troškove u iznosu od 38,1 milijun USD čime u svom RDG relativizira stope profitabilnosti ostalih divizija. Pliva grupa u RDG prikazuje i stavku Troškovi istraživanja i razvoja u iznosu od 115,105 milijuna USD. Kako se zove, kamo spada, divizija koja je u 2004. godini u istraživanju i razvoju potrošila 77,5 milijuna USD?“. Ivaniševićeva analiza jasno ukazuje na posebno osmišljenu tehnologiju izvlačenja novca iz Plive preko stranih računa i kompanija registriranih u inozemstvu (primjerice Pliva Indija, o kojoj podatci nisu nigdje prikazani), a što se naknadno pokušava prikriti u poslovnoj dokumentaciji koju krivotvori Plivina Uprava. „Iz labirinta Izvješća o poslovanju dioničar izađe analizom dvaju najvećih Plivinih prihoda: azitromicinskoga i neazitromicinskoga. Naime, Pliva već dugo hrvatskoj javnosti nepoznatim investitorima objavljuje stavku EBIT excl. Royalties. Pliva grupi u 2004. godini nedostaje cca 227 milijuna USD neto dobiti da bi se po neazitromicinskome poslovanju izjednačila sa Krkom d.d. U odnosu na Lek d.d. nedostaje joj cca 259,4 milijuna USD ....“.

Tko pljačka Plivinu dobit

Logičnim se postavlja pitanje: tko pljačka Plivinu dobit i na koji način se ta pljačka provodi jer prema dokumentu kojega je Nadzornom odboru dostavio Kolja Ivanišević razvidno je kako Uprava Plive ima razrađenu tehnologiju izvlačenja novca iz Plive, novca od Plivine dobiti, kao i tehnologiju pranja novca preko Plivinih inozemnih računa i kompanija registriranih u inozemstvu. „Kako Pliva grupa može iskazati neto dobit od 129,3 milijuna, ako ukupna neto dobit triju azitromicinskih prihoda prelazi 200 milijuna USD? Gdje je „netsalo“ oko 100 milijuna USD?“, pita članove Nadzornog odbora Kolja Ivanišević i ostaje bez odgovora.

FINANCIJSKI SLOM „VODEĆE HRVATSKE FARMACEUTSKE KOMPANIJE“

Dokument kojega je o propasti hrvatske farmaceutske industrije Plive sastavio Kolja¸Ivanišević, nekadašnji zaposlenik te kompanije, jedan od autora azitromicina i dioničar Plive, ukazuje na činjenicu kako se hrvatskoj financijskoj oligarhiji pomalo „ljulja tlo pod nogama“, odnosno kako nekada profitabilne kompanije pod njihovom kontrolom uslijed višegodišnjeg izvlačenja novca i dobiti na strane račune i na račune kompanija pod kontrolom pripadnika financijske elite u Hrvatskoj, jednostavno propadaju i ne mogu više izdržati teret financijskog servisiranja crnih poslovnih i financijskih operacija komunističkih menadžera koji i danas uglavnom (ili njihovi učenici) upravljaju „hrvatskim“ gospodarstvom. Pliva se nalazi pred bankrotom. Jedan od posljednjih balona od sapunice koji su stvarali sliku uspješne nacionalne ekonomske politike uskoro će se raspuknuti, otvara se novo poglavlje hrvatske ekonomske tranzicije, a sama se Hrvatska kao država ne nalazi pred „argentinskim sindromom“, već pred pravom ekonomskom libanonizacijom hrvatske nacionalne ekonomije i apsolutnom ekonomskom krizom i dužničkom propasti. Bankrot Plive jasan je pokazatelj kako je Hrvatska kao država ekonomski i financijski bankrotirala i funkcionira na rubu potpune financijske propasti.

Pliva zapravo nema ništa

„Početkom 2000. godine predsjednik je Uprave Željko Čović, nakon sedam godina upravljanja Plivom, na moju konstataciju kako „Pliva zapravo nema ništa“ odgovorio „Uskoro će imati“. Tada je već imao potpisan ugovor o suradnji s privatnom tvrtkom Althexis koju su 1998. godine, samo godinu dana prije potpisa ugovora, bila osnovala četvorica stručnjaka. Tom je prilikom objavljeno: „Pliva support for the Althexis program may total $14,4 million over three years“, da bi već sredinom 2001. pročitali: „Microcide to buy Althexis for $22,2 million; headquarters to be in Waltham“. Nakon toga je krenuo u shopping tuđih znanja, što je isključivo monopol velikih tvrtki, budući da preostale faze, od molekule do tržišta, najviše koštaju.“, navodi Ivanišević u svojoj analizi i citira nek od javnih nastupa Plivine uprave u kojima se obmanjivalo hrvatsku javnost o navodnim uspješnim investicijama Plivine Uprave, dok se iza kulisa odvijao scenarij financijskog i znanstvenog sloma te farmaceutske kompanije. „U najboljim svjetskim bolnicama istraživat će se tri Plivina lijeka; Završavamo antibiotik jači od Sumameda; Tri nova lijeka donijet će Plivi više od milijarde; Proizveli smo lijek koji će zaraditi više od sumameda; Novi lijek Sanctura donijet će Plivi više od Sumameda“. Upravo ovakva ciljana javna kampanja kojom se obmanjivalo ne samo javnost, već i dioničare, odnosno investitore Plive (vlasnike) jasno upućuje kako je strategija izvlačenja novca iz Plive i upropaštavanja te kompanije bila dobro smišljeni projekt Plivine Uprave, koja se konačno „dočepala“ mogućnosti pljačke astronomskih iznosa Plivine dobiti i iznošenja toga novca na strane račune pod njihovom kontrolom. Mozak cijele operacije, naravno, bili su Željko Čović i Franjo Luković. Ivanišević je upozoravao Upravu na lažne vijesti o navodnim Plivinim poslovnim i istraživačkim uspjesima, međutim oni nisu reagirali. To jasno ukazuje kako se radilo o smišljenoj kampanji koju je lansirala i u medijima platila upravo Plivina Uprava. Ne zaboravimo da je za tu svrhu bio angažiran i plaćen menadžerskim ugovorom i novinar Dubravko Merlić koji je odradio tu kampanju za Plivinu Upravu. „Pliva nijedan naslov nije demantirala, iako sam direktoricu pravnih poslova upozorio kako je Pliva već nakon drugog naslova ovaj morala demantirati, jer slični naslovi diskreditiraju vjerodostojnost Plive izgrađivanu tijekom prošlog stoljeća“.

Na lažnim projektima izgubljeno više od 200 milijuna dolara

Ivanišević, međutim, dokazuje i prijavaru na takvim projektima, koji podatci jasno ukazuju na prijevarnu strategiju Plivine Uprave. „Što su naslovi stvarno značili? Nije se radilo o tri Plivina lijeka, već o tri kupljene molekule (PLD 116, PLD 117, PLD 118). U naslovu je sadržana trostruka neistina: a) nismo završavali antibiotik, već smo tek bili na početku suradnje; b) s Glaxom smo surađivali na njegovoj, a ne Plivinoj molekuli; c) ova se pripravljala pomoću Glaxova know-howa za proizvodnju a ne Plivina. Ugovor je o suradnji potpisan 1999., a projekt na Glaxovoj molekuli

neuspješno je okončan nakon četiri godine, početkom 2003. godine. Koliko će stotina milijuna donijeti svaki od triju lijekova: PLD 116, PLD 117, PLD 118, pojašnjava predsjednik Uprave Čović u intervjuu pod brojem 4, gdje navodi: „Procjenjujemo da bismo od svakoga od tri lijeka na svjetskom tržištu mogli ostvariti prihod između 300 i 500 milijuna dolara“ ... Dr. Spavetni, član Uprave i direktor Istraživanja i razvoja, me je još 2001. godine uvjeravao kako će Bayerova molekula početkom 2005. Godine biti na tržištu, dok su se zaposlenici sve vrijeme pitali po kojoj je cijeni Bayerov menadžment svoju obećavajuću molekulu prepustio Plivinim shopping stručnjacima, i to zajedno sa svojim menadžerom Schonfeldom. Iz godišnjih se izvješća utvrđuje da se ona već dugo nalazi u II fazi kliničkih ispitivanja, dok je dr. Schonfeld sudbinu svoje molekule odavno prepustio jednom Plivinom menadžeru. Iako naslov pogrešno sugerira da se radi o izumu nove molekule, jer je eritropoetin tržišni proizvod već preko 15 godina, to ništa ne umanjuje značaj svakoga vlastitog generičkog proizvoda .... Nakon što je ulaganjem u Sancturu izgubila 200 milijuna USD, iako je bio najavljen prihod veći od Sumamedova, Pliva je ovu prodala nepoznatoj tvrtki Saturn Pharmaceuticals, koja potom mijenja ime u Esprit Pharma, da bi ova konačno postala dio investicijskog fonda Apax Partners. Nekoliko mjeseci nakon transakcije pročitali smo: „Esprit has a potential blockbuster drug called Sanctura. Spitznagel's task will be to put Sanctura on a fast grow track. A noted turnaround artist takes aim at the 1,1 billion for urology products!“

Neugodna pitanja malog dioničara

Pitanja koja u svojoj analizi Upravi i Nadzornom odboru Plive postavlja Kolja Ivanišević svakako su neugodna, i u cijelosti razotkrivaju financijske probleme sa kojima se suočava Pliva posljednjih godina. Osim toga, Ivaniševićeva pitanja koja ostaju bez odgovora ukazuju i na brojne nepravilnosti i moguće nezakonitosti u poslovanju Plivine Uprave pod vodstvom Željka Čovića, kao i na moguće ilegalno izvlačenje Plivine dobiti na inozemne račune i pranje tako nezakonito stečenog novca. Čudne poslovne operacije Plivine Uprave u inozemstvu samo govore u prilog ovakvim pitanjima i tvrdnjama. „Poštovani, zašto je Pliva proizvod s velikim potencijalom, nakon što je potrošila 200 milijuna USD, prodala nepoznatoj tvrtki s njezinim velikim planovima? Koja je sudbina zadesila drugi potencijalni block buster – PLD 18, te koliko je Pliva ukupno potrošila na sve ugovore o suradnji, kupljene molekule, klinička ispitivanja ...? Prema datumima objavljenih intervjua, a prema prihodu od azitromicina na koji se dvojica članova Uprave tada pozivaju, Pliva je „s novim antibiotikom jačim od Sumameda“, s „tri Plivina lijeka“, te na Sancturi već trebala zarađivati preko milijarde i pol USD godišnje! Poštovani, zašto su dva člana Uprave hrvatskim dioničarima i javnosti godinama najavljivali nove stotine milijuna prihoda, a sumarno milijarde, i goleme neto dobiti, i to po osnovi tuđih molekula koje su bile na samom početku kliničkih ispitivanja, ako su znali da predsjednik CEO svake ozbiljne tvrtke takvo što dioničarima ne obećava ni u trenutku kada izvorna molekula u obliku lijeka već stigne na američko tržište, budući da lijek odtada prolazi svoje najveće iskušenje: u rasponu od moguće propasti pa sve do blockbustera, do kojega dolazi za najmanje pet godina prethodne tržišne ekspolatacije?“. Uprava Plive na čelu sa Čovićem ignorira neugodna pitanja malog dioničara Kolje Ivaniševića, međutim njihove prljave poslove razotkrivaju tajno potpisivani ugovori, kupovina uzaludnih projekata i prodaja vrijednih Plivinih potencijala. Novca na računima Plive, očito je, više nema. Postavlja se logičnim pitanje, nije li kroz fiktivne projekte, lažno prikazujući gubitke, Uprava Plive i predsjednik Željko Čović, izvlačila Plivinu dobit i prikazujući te projekte prala novac stečen pljačkom „najveće hrvatske farmaceutske kompanije“?

PRLJAVE POSLOVNE TAJNE PLIVINE UPRAVE

Mnogi poslovi Plivine Uprave pod
vodstvom Željka Čovića zadnjih godina jasno ukazuju kako se, zapravo, u navodnim stranim „investicijama“ Plive ne radi o stvarnom poslovanju i poslovnom širenju Plive, već o tehnologiji kojom Plivina Uprava izvlači novac od Plivine dobiti preko fiktivnih investicija na svoje inozemne

račune i račune inozemnih kompanija koje kontrolira i koje je Plivina Uprava osnovala upravo sa ciljem izvlačenja novca iz Plive. Jedan od najočitijih takvih primjera je Pliva Indija, preko koje su izvučeni milijuni dolara za fiktivne investicije, o čijem „uspjehu“ Željko Čović, kao ni ostali članovi Uprave, nikada nisu izvjestili dioničare Plive niti državu kao jednog od značajnijih dioničara. Gotovo istovremeno Čović otvara navodne Plivine „istraživačke centre“ u Indiji, dok istovremeno prodaje Plivin istraživački institut u Zagrebu i to za trećinu njegove vrijednosti (tada je Čović javno izjavljivao kako je Istraživački institut Plivu stajao oko 90 milijuna eura, a Pliva ga prodaje za 30 milijuna eura). Ivaniševićeva analiza jasno ukazuje kako se radi o prljavim poslovnim tajnama Plivine Uprave, o foiktivnim projektima kojima se prikriva milijunska pljačka i financijski kolaps „najveće hrvatske farmaceutske komapnije“.

Čovićeva prijevara na Plivinom Institutu

„Samo dvije godine od svečanoga otvaranja Instituta predsjednik Uprave Čović izjavljuje: „Nema više novaca za skupa istraživanja originalnih lijekova“, što je opet netočno, jer su istraživanja na originalnim lijekovima najjeftinija faza istraživanja. Dokaz je azitromicin! U istom intervjuu najavio je otkaze najjačem hrvatskom potencijalu za stvaranje novih proizvoda. Poštovani, je li Pliva na investiciji, i svim shopping istraživačkim troškovima mogla uštedjeti najmanje 100 milijuna USD? Na 100 se moglo privući još 100 globalnih milijuna USD, i eto Hrvatskoj najmanje 5 novih hrvatsko – globalnih, i razvojno – potencijalnih joint-venture tvrtki“, navodi u svojoj analizi Kolja Ivanišević i nastavlja sa analizom iznajmljivanja (a zapravo prodaje dionica) Plivina istraživačkog Instituta. „Objavljena je vijest da se dio Instituta iznajmljuje GSK-u. Kada sam 2000. godine dr. Spaventija upozorio kako je potrebno, ako se Pliva želi ozbiljno baviti istraživačko razvojnom koncepcijom razvoja, da što prije na nekoliko godina zaposli nekoliko vrhunskih svjetskih stručnjaka, kako bi mladi talentirani istraživački potencijal što prije stasao, odgovorio mi je protupitanjem: „Zar mislite da i ja o tome ne razmišljam?“, da bi potom krenuo u najžešći skopping tuđih (ne)znanja. Nakon posvemašnjih neuspjeha, a nakon što je ostavio popis istraživača kojima treba uručiti otkaze, a koje iznajmiti GSK-u, predsjednik ga je Uprave Čović zbrinuo u tvrtku Odyssey. Posjet predsjednika tvrtke od 100 000 zaposlenika, s prihodom od 28 milijarda USD u 2004. godini, neto dobiti od 5,8 milijarda USD, 3,8 milijarda za troškove istraživanja i 15 000 istraživača, te 140 njihovih molekula u trima fazama kliničkih ispitivanja, veliko je iznenađenje, budući da Pierre Garnier ipak nije GSK-ov skaut. Poštovani, zašto je Pierre Gariner zapravo došao u Zagreb? Zašto je u proteklih 13 godina Pliva bila toliko tajnovita tvrtka? Što se zapravo događa sa Plivom?“, ustrajava na pitanjima Ivanišević i nastavlja analizirati sumnjive poslove i ugovore Plivine Uprave.

Sumnjive „investicije“ Čovićeve Uprave u tvrtku Mixis

Jedan od takvih poslova je i Plivina kupnja poduzeća Mixis, „investicija“ Plivine Uprave koja je do danas jednostavno ostala nerazjašnjena, pa tako niti danas nije jasno tko je vlasnik toga poduzeća, niti gdje je „nestalo“ Plivinih 3,3 milijuna američkih dolara. „Dr. Schonfeld, bivši Bayerov i Plivin menager, bio je voditelj Plivina projekta PLD 118. svoju je molekulu odavno prepustio drugom menageru, nakon čega je zaposlen u tvrtki Mixis, koju je Pliva kupila za 3,3 milijuna USD. Plivina godišnja izvješća o poslovanju od 2000. – 2003. pod svoje podružnice navode i Mixis France S.A., u koju je Pliva investirala stanoviti iznos, iako nikada nismo pročitali niti jedno izvješće o postignutim rezultatima. U godišnjem izvješću za 2004. Pliva više ne navodi Mixis kao svoju podružnicu. U intervjuu akademik Radman navodi da je Mixis preseljen u Beč pod imenom Eucodis. Ovu je tvrtku osnovao dr. Schonfeld .... Poštovani zašto Pliva ne psominje ni Eucodis, niti Mixis u svom izvješću za 2004. godinu? Kako je bilo moguće da Eucodis (=Mixis) osnuje bivši Plivin zaposlenik, ako Pliva nikada nije objavila prodaju svoje tvrtke Mixis? Koliko je Pliva ukupno investirala u Mixis?“. Naravno sve ove podatke u godišnjim poslovnim izvješćima Plive nije objavila Uprava Plive na čelu sa Čovićem, pa se logičnim postavlja i pitanje što to skriva Željko Čović, Uprava i Nadzorni odbor

Plive? I ova, poput mnogih drugih „investicija“ Plivine Uprave ukazuje na izvlačenje novca i pranje nezakonito izvučene dobiti iz Plive fiktivnim investicijama u inozemstvu.

Gdje je Plivinih 4 milijarde američkih dolara od prodaje azitromicina?

Osim toga, prema navodima
iz Ivaniševićeve analize, vidljive su i manipulacije stvarnim prihodima Plive od prodaje azitromicina. Očito je kako niti sve prihode od prodaje azitromicina Plivina uprava nije zakonski prijavljivala i vodila o istima urednu dokumentaciju, već je dobar dio tih prihoda transferiran na treće račune već u inozemstvu tako da nikada nije niti završio na Plivinim računima, niti se knjižio kroz Plivine račune dobiti i gubitka. Moguće izvlačenje dobiti na taj način mjeri se stotinama milijuna američkih dolara, koji su da su zakonski uplaćivani na Plivine račune, mogli završiti u novim investicijama u znanje, nove tehnologije i nove proizvode u Hrvatskoj. Ipak, Plivin predsjednik Uprave Željko Čović očito je s tim novcem imao druge planove. „Prema navodu RxList Inc., u SAD je u 2004. godini ukupno izdano 37 171 754 recepata Zithromaxa za ostvareni prihod od 1,851 milijardi USD. U izdanom je broju Zithromax – recepata ugrađeno oko 55 578 kg azitromicina. Potrošnja Zithromaxa izvan SAD-a iznosila je 25% od potrošnje u SAD-u. Prema broju izdanih recepata u SAD-u, ukupno je s 1,851 milijardi USD ostvarenog prihoda od Zithromaxa u 2004. godini prodano 74 104 kg azitromicina po cijeni od cca 24 978 USD/kg azitromicina. Prema cijeni od cca 24 978 USD/kg azitromicina, ukupna je vrijednost isporučena azitromicina bila cca 4 milijarde USD. Pliva je Pfizeru od 1997. – 2004. Godine isporučila cca 1082314 kg azitromicina. Pfizer je u ovom periodu također proizveo poznatu količinu azitromicina. Još se tijekom pregovora s Pfizerom pričalo da će Pfizer imati pravo proizvesti 25% od ukupne potrebne količine. Neka je ukupno proizvedeno cca 1443085 kg azitromicina. Po prosječnoj cijeni od 24978 USD/kg, ukupna je prodajna vrijednost azitromicina iznosila cca 36 milijarda USD. Pfizer je od 1997. – 2004. po osnovi prodanoga Zithromaxa zaradio 11,4 milijarde USD, što čini samo 32% od prodajne vrijednosti Zithromaxa. Poštovani, kojim računom Pfizer Plivi obrazlaže prihod od Zithromaxa, budući da je po broju izdanih recepata Pfizer sa znatno manjom količinom azitromicina od isporučene, a još manjom od ukupno proizvedene ostvario prikazani prihod? Pitanje je vrlo ozbiljno jer se radi o velikim novcima“, navodi Ivanišević. Naravno da ovakve manipulacije jasno ukazuju na izvlačenje i pranje novca od strane Plivine Uprave, jer u kojoj se ozbiljnoj kompaniji može dogoditi utaja i nezakonito izvlačenje sa računa prihoda koji se broje u milijardama. Vjerodostojnost svjedoka, autora analize Kolje Ivaniševića, dodatno uznemirava Plivinu Upravu i Željka Čovića i daje kredibilitet informacijama koje iznosi. Ivanišević je, naime, bio u najužem timu za proizvodnju azitromicina i poznati su mu podatci koji su hrvatskoj javnosti i velikoj većini Plivinih dioničara do danas ostali, u žargonu Plivine Uprave – „poslovnom tajnom“.

PROPAST PLIVINA POGONA AZITROMICINA

Zanimljiv dio Ivaniševićeve analize o financijskom slomu „najveće hrvatske farmaceutske kompanije“ Plive odnosi se na analizu poslovanja Plive nakon što je istekla patentna licenca za azitromicin u SAD-u. Drugim riječima, u predstojećem vremenu svakako će padati Plivini prihodi od azitromicina, a prema podatcima kojima raspolaže Ivanišević Pliva će proizvodnju azitromicina prebaciti na druga poduzeća u inozemstvu, što dodatno baca sumnju na Upravu Plive i moguće izvlačenje i pranje novca od Plivine dobiti. Zanimljivo je i kako Pliva prikriva podatke o lošem financijskom stanju kompanije u svojim godišnjim poslovnim i financijskim izvješćima, čime, zapravo, Plivina Uprava a sada manipuira pokušava „frizirati“ podatke o poslovanju kako bi Plivu učinili zanimljivom za moguće strane ulagače. Nije isključeno kako je i nedavna ponuda Actavisa za kupnju Plive bila, zapravo, dogovor kako bi se umjetnim putem, odnosno navodnim interesom stranog investitora za dionice povećala vrijednost Plivinih dionica (što se i dogodilo), a time i vrijednost same Plive, dok se istovremeno u tajnosti pregovara o prodaji dionica sa potpuno drugim

„investitorom“. Pri tomu ne treba zanemariti niti činjenicu zašto je Vlada Ive Sanadera najavila kako neće prodati 18% dionica Plive koliko je trenutno u državnom vlasništvu. Vlada Ive Sanadera jednstavno je prisiljena zadržati svoje dionice kako bi i dalje imala poziciju u Upravi i Nadzornom odboru i kako bi nastavili uspješno prikrivati podatke i izvlačenju novca na inozemne račune i pranju tako stečenog novca u fiktivnim inozemnim operacijama. Potpuno je jasno kako se takve financijske operacije nisu mogle odvijati preko Plive bez znanja i prešutne suglasnosti Vlade.

Kraj Plivinog azitromicinskog pogona

„Istekla je patentna licencija za azitromicin u SAD-u, te je Pliva najavila da od 3Q više neće objavljivati prihod od azitromicina. Dana 26.9.2005. objavila je i vijest neobična naslova: „Pliva potpisala novi ugovor o dobavi supstance azitromicina“. Kako su troškovi proizvodnje azitromicina višestruko viši od prodajne cijene kineskoga i indijskoga azitromicina, postavlja se pitanje koliko će, i po kojoj novoj cijeni Pfizer od Plive dobavljati azitromicin, jer je ovim faktorima određena i rentabilnost pogona. Poštovani, može li po novom ugovoru ovaj pogon doista postati: „.... jedan od temeljnih kamena Plivina razvoja u idućem stoljeću“, kako je na svečanom otvaranju pogona izjavio predsjednik Uprave Čović, ako to nije postao ni prvih pet godina ovoga stoljeća, i ako to nikada nije uspjelo nijednom pogonu na svijetu? Zna li predsjednik Uprave da se na ovom pogonu u proteklih 7 godina moglo uštedjeti 100 milijuna USD?“, navodi u svojoj analizi Ivanišević. Naravno, njemu kao stručnjaku potpuno je nepojmljiva „ivestitorska“ logika Plivine Uprave, prema kojoj Čović sa svojim timom uporno „investira“ Plivine milijune u gubitaške projekte, na kojima Pliva ostvaruje već godinama gubitke. T je, naravno, nelogično, gledano sa pozicije investitora. Međutim, sa pozicije Željka Čovića i ostalih članova Uprave Plive ovo je potpuno logična „poslovna“ politika. Naime, radi se očito o fiktivnim investicijama kojima Uprava Plive „pere“ novac koji zapravo izvlači na privatne račune i to je jedino što logično objašnjava ovakvu tehnologiju upravljanja Plivinim novcem, prihodima i dobiti.

Plivina Uprava pogoduje Plivinoj konkurenciji

„Slovenska Krka d.d. završava
izgradnju Višenamjenske sinteze (VNS) vrijedne 90 milijuna eura, koja će za razliku od Plivina pogona azitromicina, pogrešno nazvana Višenamjenska sinteza, istovremeno proizvoditi više proizvoda, tako da njezina rentabilnost neće postati upitna ni nakon 7 godina eksploatacije. Dana 15.11.2005. Pliva je dobila FDA dozvolu za prodaju Azihromycin tablets u SAD-u. Poštovani, iz objavljene vijesti o potpisu ugovora s Pfizerom proizlazi da će Pliva od Pfizera dobavljati azitromicin. Ako je to ipak pogrešno objavljena vijest onda će Pliva svojem najžšćemu konkurentu na američkome tržištu isporučivati azitromicin? O čemu se zapravo radi?“, navodi u analizi Ivanišević, što jasno dokazuje kako Plivina Upava ima neke čudne dilove sa stranim parterima sa kojima potpisuje sumnjive ugovore koji nisu dostupni Plivinim dioničaria, investitorima, vlasnicima, pa takvo poslovanje Plive nije niti moguće kvalitetno nadzirati i pratiti. Ovakvim ugovorima, kakve opisuje u analizi Ivanišević, Plivina Uprava pogoduje konkurenciji na međunarodnom tržitu i time, zapravo, osuđuje Plivu i njezine poslovn projekte u inozemstvu na potpuni financijski slom. Nejasno je zbog čega bi Plivina Uprava vodila takvu“poslovnu politiku“ osim ako nije u dosluhu sa tim stranim „partnerima“ i namjerno potpisuje štetne ugovore, jer će tako članovi Plivine Uprave i Nadzornog odbora najviše profitirati. Nažalost, svi objektivni i dostupni podatci ukazuju na potpuni poslovni i financijski slom Plive i kraj te nekada moćne kompanije, za koju su i vlast i mnadžment Plive tvrdili kako je jedna od rijetkih hrvatskih multinacionalnih kompanija.

Divizija Farmaceutike Pliva grupe poslovala sa negativnom stopom profitabilnosti – gubitak 69,9 milijuna američkih dolara

I podatci o ostalim projektima i
poslvnim poduhvatima Plivine Uprave ukazuju ne samo na zasutavljanje rasta Plive, nego i na pad financijskih prihoda negativnu profitabilnost projekata kojima se bavila divizija Farmaceutike pliva grupe. „Divizija je Farmaceutika Pliva grupe u 2004. godini poslovala sa izrazito negativnom stopom neazitromicinske profitabilnosti, jer je EBIT divizije Farmaceutika Pliva grupe umanjen za EBIT od Sumameda bio negativan. Odbije li se od ovog iznosa dio kojim se s naslova rojaliteta tereti divizija Istraživanje dobije se stvarni neazitromicinski EBIT ove divizije od minus 69,5 milijuna USD. Predsjednik je Uprave Čović još prije dvije godine izjavio: „Mi danas u postupku registracije imamo više od 700 novih generičkih lijekova diljem svijeta, što bi mogao biti priličan izvor novih prihoda i dobiti“. Još jedna izjava bez obrazloženja, čiji prvi dio na čitatelja ostavlja dojam o snazi tvrtke, iako već s drugim dijelom izjave predsjednik Uprave Čović dovodi u pitanje svrsishodnost samoga plana. Ništa neobično za one koji znaju da odlične tvrtke posluju sa 50 – 150 lijekova. Minimalno bi ostvarenje ovog plana izgledalo ovako: ako bi prosječna prodaja po lijeku iznosila samo $7 milijuna, 700 bi novih lijekova donijelo novi prihod od 5 milijardi USD, te neto dobit od oko $750 milijuna .... Poštovani do kada će Pliva uvesti 700 novih lijekova, koliko će ih uvesti hrvatska Pliva, a koliko Plivine akvizicije? Koliki se planira prihod, a koju operativnu dobit planira ostvariti hrvatska Pliva, a koliku Plivine akvizicije .... Rezultati poraznoga poslovanja Pliva grupe za prvih devet mjeseci ove godine (2005., op.a.) potvrđuju kako iskazanu dobit od 88,3 milijun USD iz 2004. godine Plivin akvizicije imaju sam po osnovi pripisanih im rojaliteta .... Poštovani zašto ste najveći uspjeh hrvatske pameti izvezli iz Hrvatske i pripisali uspjesima stranih radnika? Zar to nije najveća pljačka hrvatske pameti i njezine imovine?“, završava ovaj dio dokumenta Kolja Ivanišević. Nameće se samo po sebi pitanje, koji bi predsjednik Uprave jedne kompanije, koji bi prouzrčio tolike financijske gubitke za kompaniju mogao usprkos tim činjenicama ostati na čelu iste više od desetljeća? Niti jedan, naravno, osim ako se ne radi o dogovoru vladajuće političke i financijske oligarhije da se kroz poslovni sustav Plive opljačka razvojni kapital i iznese na strane račune, kako su to već naši moćnici naučili i proveli nebrojeno puta i u mnogim drugim kompanijama, bankama i državnim institucijama. U ovomprljavom poslu Željko Čović i Uprava Plive nisu bili sami. Bez političke potpore i pokrića vlasti ovaj njihov pothvat jednostavno bi bio nemoguć.

ŠTO JE OSTALO OD HRVATSKE PLIVE?

Analiza Kolje Ivaniševića o stanju u Plivi ukazuje na moguću, skoru potpunu propast „najveće hrvatske farmaceutske kompanije“, uzrokovanu lošim upravljanjem od strane Uprave pod vodstvom Željka Čovića. Ivanišević na nekoliko mjesta u tajnoj Analizi ukazuje na krivotvorenje poslovnih i financijskih podataka Plive iz Računa dobiti i gubitka, a time i lažiranja i manipuliranja podatcima koje Pliva „servira“ svojim dioničarima, a koji, uz izvješća Uprave i Nadzornog odbora predstavljaju niz laži, manipulacija, lažnih vijesti, podataka o raznim fiktivnim investicijama Plivine Uprave. „Glede rezultata poslovanja, neazitromicinski su rezultati porazno loši, i godinama se pogoršavaju. Pliva grupa 2000. godine posljednji put objavljuje potpune podatke o poslovanju hrvatske Plive po divizijama, iz kojih se iščitavalo i sumarno poslovanje Plivinih akvizicija .... Kako 144,7 milijuna ukupnih neazitromicinskih prihoda Pliva Hrvatska u 2004. godini sačinjavaju: dio prihoda od 53,6 milijuna USD divizije Nematično poslovanje, dio prihoda od 24,6 milijuna USD divizije Kemija i ..., može se zaključiti da hrvatska divizija Farmaceutika posluje lošije nego li 2000. godine“, navodi Ivanišević u svojoj analizi koja je ozbiljno uzdrmala Plivinu Upravu.

Krivotvorenje podataka o poslovanju Plive

Propast Plive Kolja Ivanišević ilustrira usporedbom podataka o poslovanju Plive i slovenske tvrtke Krka, koja je još prije par godina bila lošija i manje perspektivna kompanija u odnosu na hrvatsku Plivu. Pa ipak, kako piše Ivanišević Pliva je u odnosu na Krku postala gubitnik, i logičnim se

nameće pitanje kakva je to Uprava dovela hrvatsku Plivu u takav gubitnički položaj na tržištu te u velike financijske gubitke koji su do sada „pojedli“ gotovo svu financijsku dobit koju je Pliva stekla prodajom azitromicina. „Poštovani, možete li obrazložiti vjerodostojnost Plivina računa dobiti i gubitka?“, pita Ivanišević i nastavlja. „Glede perspektive, od isteka patentne licencije poslovanje će se u dvjema, od triju Plivinih novih zgrada, pogoršati: Istraživački institut, pogon azitromicina, dok bi se jedino poslovanje divizije Farmaceutika moglo popraviti ... Glede infrastrukturnih objekata, hrvatska Pliva, u usporedbi sa slovenskom Krkom, posjeduje znatno manje. Krka jedino nije imala potrebe, baš kao ni Pliva, sagraditi megalomansko skupi istraživački institut. Na prihod od 960,3 milijuna USD, Pliva grupa je u 2004. platila porez od 13,9 milijuna USD.
Koji je dio poreza otišao u hrvatski državni proračun? Za razliku od Pliva grupe, Krka je na prihod od 509 milijuna USD platila 15,4 milijuna USD, čini se, slovenskoj državi. Pliva je spala na 2000 zaposlenika, u odnosu na Krku, iz slovenskog gradića od 22 000 stanovnika, koja je na kraju 2005. Godine imala 3908 zaposlenih. Što više reći? Trebga još samo prošetati svim Plivinim lokacijama i vidjeti kako izgledaju pusto. Tržišna kapitalizacija Krke iznosi 1,83 milijarde USD, a Plivina na LSE iznosi 1,13 milijarda USD. Što reći nakon potrošenih 2,5 milijarda USD?“ Čini se kako je, ukoliko se ovako nastavi, propast Plive gotovo neizbježna.

Još jedna lažna investicija Uprave Željka Čovića

Međutim, izgleda kako
uzaludnim projektima Plivine Uprave, odnosno, prema svemu sudeći lažnim investicijama preko kojih se izvlačio novac od Plivine dobiti na privatne račune u inozemstvu, nema kraja. Ivanišević tako u analizi nastavlja sa opisivanjem takvih gubitaških investicija koje se izračunavaju u desetcima milijuna američkih dolara. „22.11.2005. – Pliva je objavila: „Pliva dobila odobrenje za Ondasetron hidroklorid tablete“, iako prava vijest glasi: „Par Pharmaceutical Recieves Approval and Marketing Exclusivity for Ondanestron Hydrochloride Orally Disintegrating tablets“, odnosno, FDA Approval je dobila tvrtka Kali Laboratories, koju je tvrtka Par kupila prošle godine. Dakle Pliva Inc. je od tvrtke Kali otkupila prava na tržišnu eksploataciju. Kako tvrtka Kali još vodi sudski spor, očito je da ni ovaj Plivin ulog nije posve siguran. Dakle, i ovo je Sancturin model trgovanja (opisano u ranijim tekstovima o Plivi, op.a.). poštovani zar Plivinih 200 milijuna USD upropaštenih na Sancturi institucionalni investitor doista smatra uspješnim poslovnim potezom, ili on doista posluje po metodi trial and error?“.

Gdje je nestalo 2,5 milijarda američkih dolara?

Čini se, prema Analizi, kako je
Plivi nekoliko puta tijekom i nakon Domovinskog rata, bez valjanog objašnjenja, umanjivan temeljni kapital, kao da se pripremala njezina jeftinija privatizacija nekom zainteresiranom lobiju koji je mogao utjecati na to da Vlada jednostavno umanjuje vrijednost vlastita poduzeća kako bi ga jeftinije prodala. Ivaniševića analiza ovu tvrdnju prilično temeljito argumentira i dokazuje. „U intervjuu je predsjednik Uprave Čović izjavio: „Preuzimanje Plive uvijek je moguće, pogotovo kada je, kao danas, cijena dioniceniska, no zasad nemamo takvih naznaka“ (8.9.2005.). Što bi se dogodilo da država odluči preuzeti Plivu? Ako je današnja tržišna kapitalizacija Plive oko 1,2 milijarde USD, za otkup bi 60,6% vrijednosti institucionalnih investitora bilo potrebno izdvojiti oko 740 milijuna USD. Država bi za ovaj udio platila više negoli je prodajom zaradila, što slijedi iz Izvješća Državnoga ureda za privatizaciju: „Na temelju svog udjela u društvu, Država je u razdoblju od 1993. do konca 2000. ostvarila od globalnih prodaja, dividendi, ili je još imala u portfelju po tržišnim cijenama dionica na dan 31. kolovoza 2002. ukupna sredstva u iznosu od 1,172.879,- DEM ...
Poštovani, gdje je u ovoj računici nestao azitromicin, odnosno 2,5 milijarde azitromicinskih USD, te od kojih bi to investitora država Plivu otkupila? Stoga bi predsjednik Uprave Čović, prije mogućega preuzimanja Plive, javnosti morao odgovoriti: po kojoj je osnovi, zajedno sa najvećim gospodarskim

potencijalom u većem dijelu Europe, Plivu za vrijeme rata prvo procijenio na 701,33 milijuna DEM, da bi 1995. temeljni kapital smanjio na 486,20 milijuna DEM? .... Koju kaznu zaslužuje ovakva procjena Plive, koja je imala velikih posljedica: prvo po državni proračun, a potom po cijelo hrvatsko gospodarstvo, budući da je azitromicin bio najveći hrvatski gospodarski potencijal?“.

SLIJEDI DOKUMENTACIJA PLIVA (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 3)

Slučaj Radošević

BANDIĆ KONTROLIRA GOSPODARSKU ZLOČINAČKU ORGANIZACIJU?

Još potkraj 2005. godine poduzetnik Ivan Radošević podnio je Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta – USKOK, kaznenu prijavu protiv navodne kriminalne organizacije kojoj se na čelu, prema sadržaju prijave nalazi zagrebački gradonačelnik Milan Bandić. Radošević je prijavu podnio iz Njemačke, gdje se nalazi obzirom da je u Hrvatskoj za njim raspsana tjeralica zbog nekoliko kanenih prijava, pa je kako tvrdi zbog političkih igara bio prisiljen skloniti se u Njemačku, čiji je državljanin. Bez obzira na to sadržaj njegove kaznene prijave protiv Bandića i ostalih svakako budi znatiželju i otvara pitanja o oganiziranom gospodarskom kriminalu u Hrvatskoj.

Dana 12. prosinca 2005., posredstvom svojih zagrebačkih odvjetnika, Ivan Radšević podnio je USKOK-u kaznenu prijavu protiv Milana Bandića (gradonačelnika Zagreba), Biserke Pavičić (sutkinje Trgovačkog suda u Zagrebu), Nade Kraljić (sutkinje Trgovačkog suda u Zagrebu), Nebojše Antolić (odvjetnika iz Zagreba), Martina Lukina (odvjetnika iz Zagreba), Marka Milkovića (bivšeg stečajnog upravitelja Zagrepčanke d.d.), Alice Pelcarić (sutkinje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske), Željka Mikoča (sudca Trgovačkog suda u Zagrebu), Ivice Magića (bivšeg stečajnog upravitelja Tvornice autobusa Zagreb), Mirka Puljko (predsjednika Uprave Krma d.d. Vinkovci), Perice Mitrović (stečajnog upavitelja Županjske banke d.d., odnosno predsjednika Nadzornog odbora Krma d.d. Vinkovci), Vesne Sremac Šoštar (sutkinje Trgovačkog suda u Zagrebu), te drugih nepoznatih počinitelja.

U nastavku kaznene prijave Milana Bandića tereti se, kao prvookrivljenoga, zbog navodnog počinjenja kaznenih djela u vezi s djelovanjem zločinačke organizacije, a kazneno djelo je počinjeno navodno na području dviju država. Radošević optužuje Bandić i ostale za kaznena djela, po Zakonu o USKOK-u, i to: za zlouporabe u postupku stečaja, z članka 283. stavak 2 i 3 Kaznenog zakona; zbog protuzakonitog posredovanja; zbog primanja mita; zbog davanja mita; zbog udruživanja za počinjenje kaznenih djela.

Tako Radošević za
zagrebačkog gradonačelnika Bandića tvrdi da je „u namjeri da za korist nepoznate interesne skupine pribavi vrijedno građevinsko zemljište podnositelja prijave Ivana Radoševića, (u široj javnosti poznato kao "zemljište bivše Zagrepčanke"), upisano kao k.č.br. 67/1, zkul. 3861 k.o. Trnje, u naravi 33 zgrade i dvorište u Zagrebu, Heinzelova 68, površine 97.425,00 m2, odnosno u namjeri da prisili podnositelja prijave Ivana Radošević, da odustane od pravne zaštite svojih prava, naručio podmetanje eksplozivne naprave, te podmetanje požara protiv podnositelja prijave, i to na njegovoj privatnoj adresi u Saveznoj Republici Njemačkoj, Menzel. str. 24, D-67061 LUDWIGSHAFEN/Rh, što su po narudžbi Milana Bandić nepoznati počinitelji dana 26.10.2004. g. učinili, pri čemu su ugrozili život podnositelja prijave Ivana Radošević i njegove malodobne kćeri Stefany Radosevic, koja se u času eksplozije nalazila u kući te je podnositelju prijave time nastala znatna materijalna šteta, procijenjena na € 150.000,-. Postupak
po tome vodi se od strane nadležnog Državnog Odvjetništva Frankenthal, pod oznakom, CUST Js2806R, Broj akta /Geschäftsnummer/ 5077Js 036124 / 04, za kaznena djela § 81 e, f, 162 odlomak

1 S. 2 Njemačkog Kaznenog zakona (Razbojnička prinuda i podmetanje vatre (zapaljivanje), i to protiv, između ostalih, i MILANA BANDIĆ kao naručitelja/poticatelja tih kaznenih djela.

Da je upravo Milan Bandić naručitelj tog teroristično-mafijaškog čina govore dokazi koji su prezentirani državnom tužiteljstvu u Njemačkoj, i to; izjave svjedoka iz Republike Hrvatske, koji su radi saslušanja pristupili Njemačkom državnom odvjetništvu, te drugi dokazi prikupljeni operativno-kriminalističkom obradom nadležnih tijela Njemačke države. Ti drugi dokazi koje obrađuju nadležna tijela u Njemačkoj ukazuju na povezanost Milana Bandić u organizaciji i pripremi ovog teroristično-mafijaškog čina sa određenim pojedincima iz šireg kriminalnog miljea.

Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta dužan je, povodom ove prijave, izravno se obratiti nadležnim tijelima Države Savezne Republike Njemačke, radi suradnje na razrješavanju ovog slučaja. Povodom toga će, o detaljima veza gradonačelnika Bandića i organiziranog podzemlja, te o detaljima priprema i organizacije navedenog terorističkomafijaškog napada nadležna tijela biti detaljno izvješćena u okviru međunarodne operativnokriminalističke i međunarodne kaznenopravne suradnje sa nadležnim tijelima Njemačke države.

Republika Hrvatska dužna je, i to kao suverena država, odnosno kao ravnopravni i odgovorni subjekt međunarodnog prava, onemogućiti da se sa njenog suverenog područja – njenog državnog teritorija organiziraju i naručju teroristično-mafijaški napadi u trećim zemljama, odnosno Republika Hrvatska dužna je onemogućiti da se tijela njene lokalne samouprave i uprave – u konkretnom slučaju Grad Zagreb, koriste - preko Gradonačelnika - kao logistika za naručivanje i organiziranje mafijaško-terorističkih napada u trećim zemljama, te je stoga Republika Hrvatska dužna je - ako ništa drugo ono zbog svojeg međunarodnopravnog položaja i ugleda - uspostaviti suradnju sa nadležnim tijelima u Njemačkoj, kao zemlji na čijem teritoriju je počinjen opisani mafijaško-teroristički napad, te osigurati da se počinitelji osude po zakonu.“

Iako se radi o ozbiljnim optužbama, o kojima prema neslužbenim informacijama istragu vodi i njemačko savezno ministarstvo unutarnjih poslova, te obavještajna služba koja provjerava Radoševićeve navode, nadležna tijela Republike Hrvatske na ovu prijavu nisu uopće reagirala, niti istragom, ali niti odbacivanjem kaznene prijave podnesene USKOK-u. Nadležne, pak, institucije u Saveznoj Republici Njemačkoj smatraju kako Radoševićeva prijava nije u potpunosti bez osnova, te smatraju kako se u ovom slučaju doista radilo o organiziranom terorističkom činu, čiji je cilj bio ubojstvo, odnosno fizička likvidacija Ivana Radoševića. Hrvatske su vlasti, barem formalno, ukoliko prijavu smatraju neosnovanom, mogle obavijestiti Radoševića o odbacivanju i neosnovanosti ove prijave. Ipak, nadležna tijela kaznenog progona odlučila su se za prikrivanje cjelog slučaja i ignoriranje kaznene prijave, kao i istrage koju o cijelom slučaju provode njemačke vlasti i obavještajne službe.

Osim navedenoga, Radošević tereti Bandića za gospodarski kriminal u stečajnom postupku nad poduzećem Zagrepčanka d.d., te tvrdi da je „MILAN BANDIĆ, u namjeri da za korist nepoznate interesne skupine pribavi vrijedno građevinsko zemljište podnositelja prijave Ivana Radoševića, (u široj javnosti poznato kao "zemljište bivše Zagrepčanke"), upisano kao k.č.br. 67/1, zkul. 3861 k.o. Trnje, u naravi 33 zgrade i dvorište u Zagrebu, Heinzelova 68, površine 97.425,00 m2, znajući da se time krši zakon i nanosi materijalna šteta podnositelju prijave Ivanu Radoševiću, kao vanknjižnom vlasniku zemljišta, odnosno izlučnom vjerovniku u stečajnom postupku nad "Zagrepčankom" d.d. u stečaju", ali isto tako i svim drugim vjerovnicima "Zagrepčanke" d.d. u stečaju", i to u enormnom iznosu, te što je prvoprijavljeni zajedno sa drugoprijavljenom do šestoprijavljenim, te drugim nepoznatim počiniteljima, zajedničkim postupanjem, po prethodnom dogovoru, počinili dolje opisana kaznena djela u okviru stečajnog postupka nad "Zagrepčankom" d.d. u stečaju", čime su teško oštetili podnositelja prijave Ivana Radoševića kao izlučnog vjerovnika - vlasnika navedenog

zemljišta, te sve druge vjerovnike.“

Ivan Radošević u nastavku svoje kaznene prijave detaljn obrazlaže zbog čega je Bandiću njegov projekt vezan uz zemljište u vlasništvu Ivana Radoševića, predstavljao važnu točku njegove političke karijere i to u trenutku kada se uspinjao prema poziciji zagrebačkog gradonačelnika, drugim riječima čovjeka koji pod kontrolom drži četvrtinu gospodarstva Hrvatske.

„Postoje osnove sumnje da je g. Milan Bandić povezan sa atentatom na Ivana Radošević, te sa dolje opisanim kaznenim djelima sudaca i stečajnih upravitelja Trgovačkog suda u Zagrebu, te ostalih prijavljenih počinitelja, te ostalih nepoznatih počinitelja.

Te osnove sumnje postoje iz razloga što je prijavljeni Milan Bandić kroz razdoblje od ožujka 2001. g., pa u kontinuitetu do danas, svoju ukupnu političku karijeru vezivao na uspjeh "projekta" izgradnje novog poslovnog centra u Zagrebu, i to na deset hektara nekretnine Ivana Radošević u Heinzelovoj ul. br. 66, koju je, na dolje opisani način, uz pomoć ostalih prijavljenih uzurpirao Ivanu Radošević.

To je g. Bandić predstavljao kao svojevrstan "životni projekt", pa je u sredstvima javnog priopćavanja čak obećavao da će se "iseliti iz Zagreba, ako mu to ne uspije".

U namjeri da u tom projektu "uspije", morao je anulirati sva zakonska prava Ivana Radoševića.

To je učinio tako da;

1. se udružio sa drugoprijavljenom Biserkom Pavičić, preko nje kao posrednika, ili izravno sa ostalim prijavljenim počiniteljima, te sa ostalima nepoznatim počiniteljima, radi uzurpacije prava Ivana Radoševića na predmetnoj nekretnini u Zagrebu, Heinzelova 66-68, te
2. da se udružio sa pripadnicima kriminalnog miljea, (koji su poznati nadležnim organima u Njemačkoj), te ih angažirao, da na Ivana Radoševića i članove njegove obitelji izvedu gore opisani teroristično-mafijaški napad, što su oni i učinili, a sve u cilju da Ivan Radošević bude onemogućen (smrću, ranjavanjem) da štiti svoja prava, ili da ga do te mjere zastraše (prijetnja smrću njemu i obitelji) da sam odustane od zaštite svojih prava.

Dakle, prvoprijavljeni Milan Bandić udružio je svoju volju radi činjenja kaznenih djela, usmjerenog prema ostvarivanju i zadržavanju nadzora nad pojedinom gospodarskom djelatnošću, pri čemu se koristio zastrašivanjem i nasiljem radi utjecaja na druge osobe da mu se pokore. Pri tome je - kao što će se vidjeti u toč. 2.a) i 2.b) ove prijave, sa supočiniteljima bio u visokom stupnju povezanosti, hijerarhije i podjele rada,

• čime njegovo postupanje, kao i postupanje ostalih prijavljenih predstavlja udruživanje u zločinačku organizaciju u smislu odredbe čl. 89 st. 23 Kaznenog zakona Republike Hrvatske, odnosno čime je
• takvo postupanje - budući
je zločinačka organizacija počinila kažnjivo djelo napada na Njemačkom državnom teritoriju - kažnjivo po odredbi § 129 StGB Njemačke, tj. Njemačkog kaznenog zakona.

Sve to je prvoprijavljeni Milan Bandić, zajedno sa ostalima prijavljenim počiniteljima, počinio da bi za nepoznatu interesnu kliku na nezakonit način pribavio nekretninu podnositelja prijave Ivana Radoševića na adresi u Zagrebu, Heinzelova 66-68.

1.b) Na to da je prvoprijavljeni Milan Bandić svjesno sudjelovao sa ostalim prijavljenima, te trećim nepoznatim počiniteljima, kao svjesni supočinitelj u okviru zločinačke organizacije, i to sa ciljem otimanja zemljišta podnositelja priijave, ukazuje, između ostalog i slijedeće;

• prvoprijavljeni Milan Bandić tu nekretninu "kupio" od stečajnog upravitelja usprkos tome što je; iz zemljišnih knjiga javno proizlazilo da je g. Radošević kupio nekretninu, odnosno da je nekretninu "Zagrepčanka" d.d. otuđila još u kolovozu 1997. g., pa ju stečajni upravitelj nikako nije mogao "prodavati" u svibnju 2001. g. (stečaj nad "Zagrepčankom" d.d. otvoren je u travnju 2000.),
• Ivan Radošević, putem punomoćnika izvijestio Milana Bandić, kao gradonačelnika, da je nekretnina njegova, pa ga je upozorio neka se ne upušta u otimanje tuđega, po kojem upozorenju su nadležne službe Grada Zagreba izvijestile Ivana Radoševića da je njegovo upozorenje "uzeto u razmatranje".
Službe Grada Zagreba, kojima je prvoprijavljeni Milan Bandić bio gradonačelnik, postupale su po obavijesti - dopisu podnositelja prijave Ivana Radošević u upravnom postupku pod oznakom klasa:052-01/01-01/230 urbr: 251-01-04-01-2,
• Milan Bandić potpisao sa stečajnim upraviteljem "Zagrepčanke" d.d. kupoprodajni ugovor u kojemu jasno stoj da je "kupac upoznat sa zemljišnoknjižnim stanjem", tj. potpisao je da je svjestan da kupuje od nevlasnika,
• Grad Zagreb, zastupan po prvoprijavljenom Milanu Bandić kao Gradonačelniku, "kupio" nekretninu na način da je u dogovoru sa stečajnim sucem i stečajnim upraviteljem izvršio "prijeboj" potraživanja Grada Zagreba koje je bilo, barem u većem svojem dijelu, zastarjelo,
• Grad Zagreb, zastupan po prvoprijavljenom Milanu Bandić, kao Gradonačelniku, kupio nekretninu prijebojem potraživanja koje je Grad Zagreb imao, ne prema "Zagrepčanci" d.d. u stečaju" - s kojom je prebio potraživanje, već sa trećim pravnim osobama ("Zagrepčanka Nova" d.o.o. i "Zagrepčanka trgovina" d.o.o.),
• Nakon što je tako "kupio" tu nekretninu, prvoprijavljeni Milan Bandić je najavljivao "posao stoljeća", i to na način da će se tu izgraditi novi poslovni centar Zagreba. Pri tome je važno ukazati da je; A) nekretninu kupio od nevlasnika bez natječaja, i to iz razloga što mu je na nekretnini pripadalo pravo prvokupa,

B) to pravo prvokupa nije bilo upisano u zemljišne knjige, no ono je bilo temeljeno na odluci Grada Zagreba iz 1999. g. (prije nego je prvoprijavljeni Milan Bandić postao gradonačelnik), a koje je nekretninu, u naravi ruševni kompleks stare tvornice, proglasilo "preventivno zaštićenim povijesnim dobrom",

C) dakle kupio je pozivajući se na pravo Grada Zagreba na prvokup povijesno zaštićenih građevina, a pri tome je isticao svoju namjeru da taj kompleks sruši radi izgradnje novog poslovnog centra Zagreba. Svoju namjeru da se fraudolozno koristi zakonom, uopće nije tajio.

• Kada bi prvoprijavljenog tkogod u sredstvima javnog priopćavanja, ili pred tijelima Grada Zagreba pitao za prava Ivana Radoševića na tu nekretninu, odnosno za "neriješeno zemljišnoknjižno stanje", odgovarao bi; da je "Radošević kriminalac kojeg traži Interpol", pa da je stoga irelevantno o g. Radoševiću i njegovim pravima govoriti, odnosno da se "upis rješava", odnosno da će se "iseliti iz Zagreba ako se to ne riješi", itd., itd. Nije se riješilo. No on se nije iselio, već je "zaronio" u najdublje podzemlje i kod notornog pripadnika podzemnog miljea naručio terorističko-mafijaški napad na Ivana Radoševića u Njemačkoj, o čemu će USKOK dobiti preciznije informacije putem operativno-kriminalističke suradnje sa tijelima u Njemačkoj, odnosno putem međunarodne kaznenopravne suradnje sa Njemačkim tijelima,

• Kada je Općinski
sud u Zagrebu upisao (nakon sedam godina po podnošenju prijedloga za upis prava vlasništva) kao vlasnika nekretnine tvrtku "Krma" d.d., Vinkovci (od koje je Ivan Radošević kupio tu nekretninu), prvoprijavljeni Milan Bandić je dana 08.05.2004. objavio oglas, preko cijele stranice dnevnih novina, u kojem je osporio cjelokupni ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, na način da je

grubo napao autoritet pravosudne vlasti, te sutkinju Općinskog suda u Zagrebu gđu Nives Radišić, (koja je potpisala rješenje o upisu "Krme" d.d.). Tada je javnosti, u ime Grada Zagreba, "zagarantirao" da sudska odluka (o upisu "Krme" d.d. u zemljišne knjige) nije zakonita, te da će nekretnina biti baš od Grada Zagreba. Zbog toga je oglašen krivim - opomenom - od strane Općinskog suda u Sesvetama,

• U to vrijeme je prvoprijavljeni Milan Bandić formalno bio dogradonačelnik. Kada mu se po pitanju njegovog postupka u pogledu te nekretnine, na formalnoj sjednici Skupštine Grada Zagreba suprotstavila gradonačelnica, gđa Vlasta Pavić, istu je opsovao riječima: "glupačo, jebem ti mater!" Gradonačelnica se zbog toga javno plakala i žalila biračkom tijelu, a dogradonačelnik, g. Bandić je slijedeći dan zanijekao svoj napad na gradonačelnicu, riječima da je "ona jedna nježna žena".

• Važno je pri tome da je upravo Državno odvjetništvo Republike Hrvatske, Građansko-upravni odjel, dopisom oznake br. M-DO-2780/03 od 05. Svibnja 2004. g., (u potpisu: zamjenica GDORH gđa Snježana Frković), koji dopis je upućen gđi Vlasti Pavić, koja je u tom trenutku bila gradonačelnica Grada Zagreba, ukazalo da je posao prvoprijavljenog Milana Bandić sumnjiv i rizičan pravni posao. Dakle Država je o građansko-pravnom karakteru njegovih "poslova" već dala svoj sud, i to sasvim negativan,

• no kad je saznao da će Država - putem DORH-a, Građansko-upravni odjel, negativno ocijeniti njegove poslovne makinacije, prvoprijavljeni Milan Bandić je "izbacio Državu, odnosno Državno odvjetništvo iz igre", te je po privatnoj nagodbi angažirao odvjetnika Almira Dervišbegovića, da "stvar riješi", i to za "100.000,- eur". Očito je da je taj odvjetnik angažiran da "stvar riješi" nekim mutnim poslom - tj. da je angažiran s namjerom da podmiti nadležne u zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Zagrebu, pa mu je za tu svrhu i dodijeljen abnormalan iznos od 100.000,- eur, što on nije uspio učiniti, između ostalog, zbog oštre i negodujuće reakcije javnosti.

• nakon završetka sudskog spora koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod br. P-6436/00, izjavio da je "stvar gotova", iako je znao da formalnopravno nije gotovo - jer je spor tek prešao u drugostupanjsku fazu, no znao je da će spor završiti tako što će "direktor tužene "Krma" d.d. Mirko Puljko i njen predsjednik nadzornog odbora Perica Mitrović, zamijeniti stranu", te doslovno prodati" svoju firmu. Oni su to i učinili, te su se odrekli svih njenih prava, i to tajnom nagodbom sa prvoprijavljenim Milanom Bandić i drugoprijavljenom Biserkom Pavičić, te ostalim nepoznatim počiniteljima, pa su time protuzakonito odustali od spora, i odrekli se žalbe na presudu, premda su pri tome znali i pristali da se time nanese šteta društvu "Krma" d.d., te su znali i pristali da se sve to poduzme da bi nepoznata interesna klika za čiji račun su postupali, stekla nepripadnu materijalnu dobit. (Ovo sve je detaljnije opisano u dijelu ove prijave kojim se prijavljuje Mirka Puljko kao desetoprijavljenog i Pericu Mitrovića kao jedanaestoprijavljenog).“

Začuđuje šutnja istražnih i pravosudnih tijela na ovakvu prijavu. Uživa li Milan Bandić uistinu političku zaštitu svih struktura u Hrvatskoj, i to u tolikoj mjeri da su spremni prikrivati i ovakva kaznena djela za koja Radošević tereti zagrebačkog gradonačelnika?! Još je čudnije da i sam Bandić nije demantirao niti nastojao opovrgnuti navode iz ove kaznene prijave. A to, barem do sada, nije činio niti bilo tko od ostalih optuženih u kaznenoj prijavi. Radi se ipak o ozbiljnim optužbama, kojima Radošević tereti politički vrh, pravosudne dužnosnike a kriminalnu spregu i organiziranje u kriminalnu organizaciju. „Iz svega gore navedenog proizlazi da su ta kaznena djela počinjena tako da je sprega političara, sudaca, stečajnih upravitelja i drugih suučesnika prekršila gotovo sve pravne norme koje reguliraju stečajni postupak, te prema zajedničkom dogovoru "razgrabila" svu imovinu stečajnog dužnika, pri čemu je podnositelj prijave Ivan Radošević kao izlučni vjerovnik - vlasnik zemljišta, te svi drugi vjerovnici teško oštećen, što je sve vrlo detaljno opisano u toč. 2.A i 2.B ove prijave.“

Prijavom se detaljno opisuje krimnalna tehnologija o kojoj se provode stečajni postupci na Trgovačkom sudu u Zagrebu, i uhodani kriminalni obrazac po kojem djeluju stečajni sudci Trgovačkoga suda u Zagrebu.

Radošević tako opisuje kriminalne aktivnosti sutkinje Trgovačkog suda u Zagrebu navodeći kako je „drugoprijavljena BISERKA PAVIČIĆ, sudac Trgovačkog suda u Zagrebu“ kazneno odgovorna prema citiranoj kaznenoj prijavi „zato što je

2.A. kao Predsjednica Stečajnog vijeća "Zagrepčanke" d.d. u stečaju", (u razdoblju od otvaranja stečaja u travnju 2000. pa do kolovoza 2003., kada je namjesto Predsjednice Stečajnog vijeća postala Stečajni sudac u tom stečaju):
• dopustila otvaranje stečajnog postupka nad "Zagrepčankom" d.d. u stečaju", premda je Vlada Republike Hrvatske temeljem Odluke Vlade Republike Hrvatske Klasa: 423-04/98-01/02, urudžbeni broj: 5030115-98-10 od 23.04.1998., koja Odluka ima svojstvo A) Državnog jamstva Republike Hrvatske, odnosno ima svojstvo B) podzakonskog akta Vlade Republike Hrvatske, zajamčila da će upravo Grad Zagreb isplatiti potraživanja stečajnih vjerovnika, prema tablici koja je sastavni dio te Odluke, zbog čega uopće nije ni bilo razloga za otvaranje stečaja nad "Zagrepčankom" d.d. Pri tome je Grad Zagreb trebao preuzeti dionice "Zagrepčanke" d.d., te poduzeće sa svim radnicima (preko 1200 radnika) i sa svom proizvodnjom. Međutim, stečajna tijela su uspješno, sve do danas, sakrivala činjenicu postojanja ovog jamstva. Dakle drugoprijavljena Biserka Pavičić je dopustila otvaranje stečajnog nad "Zagrepčankom" d.d. postupka usprkos tome što je znala da nije ni bilo razloga za otvaranje stečaja jer je vlada jamčila za naplatu potraživanja, čime je svjesno obmanula vjerovnike, radnike i cijelu javnost. No, očito je da je cilj ovog stečaja bio upravo taj da Grad Zagreb, odnosno interesna klika koja se skriva iza gradonačelnika Bandića, dobije zemljište "Zagrepčanke" d.d., ali bez da išta plati, i dakako, bez radnika i tvornice. Prijavljene je zanimalo samo to da preuzmu zemljište bez novca i bez ikakve odgovornosti. No ovo nije rađeno za korist građana Zagreba, već za korist neke neidentificirane grupe prikrivenih investitora koji namjeravaju graditi na tom zemljištu, a za čije interese nastupa Milan Bandić.

• drugoprijavljena sutkinja je namjerno propustila da Stečajni sud, putem Stečajnog upravitelja naplati potraživanja koja je "Zagrepčanka" d.d. bila do časa otvaranja stečajnog postupka, bila utužila od svojih dužnika, dakle namjerno je propustila u sudskim postupcima naplatiti ta potraživanja. Tih potraživanja je na dan otvaranja stečajnog postupka bilo više od 9.000.000,- kn glavnice, da bi prema izvješću stečajnog upravitelja iz travnja 2004. utuženih potraživanja bilo svega cca 400.000,- kn glavnice, što dovodi u sumnju da su stečajna tijela tajno otpisivala već utužena potraživanja prema trećima, u vjerovatnom dogovoru sa tim dužnicima.
• propustila da Stečajni sud, putem Stečajnog upravitelja izvrši reviziju poslovanja stečajnog dužnika "Zagrepčanka" d.d. u stečaju", na što ju je obvezivao Stečajni zakon, zbog čega je sve do danas ostalo nejasno koja je imovina ulazila u stečajnu masu "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" na dan otvaranja stečaja, te koja je vrijednost te imovine.
Ova manipulacija je omogućila da se;
• putem stečaja, putem
Suda, ("tako da Sud sve poštambilja") pokrade podnositelj prijave Ivan Radošević, te da se njegova nekretnina otme i preda Gradu Zagrebu, a sve za korist interesne klike u čijem interesu su postupali i još uvijek postupaju prijavljeni - a što je bio glavni razlog da se nad dužnikom, suprotno gore citiranoj Odluci Vlade od 23.04.1998. uopće otvorio stečajni postupak. Osim tog "glavnog razloga", drugoprijavljena do šestoprijavljeni su "uz put", postupajući u svojem interesu, te interesu drugih nepoznatih počinitelja, omogućili da
• tijekom postupka sva ostala imovina nestane iz stečajne mase pod sumnjivim okolnostima.
• propustila provesti transparentnan postupak u svezi nekretnina "Zagrepčanke" d.d. – u naravi poslovnim prostorima - mesnicama. Tako su tijekom postupka stečaja nad "Zagrepčankom" d.d. iz njene stečajne mase nestale brojne prodavaonice na širem području Grada Zagreba, za koje je (npr. za prodavaonice "Zagrepčanke" na Gradskoj tržnici "Dolac") stečajni dužnik "Zagrepčanka" d.d. imala brojnu dokumentaciju o ulaganjima i stjecanju vlasništva na njima. Tko se sve i koliko time

okoristio podnositelju prijave nije točno poznato, no on sumnja da je u to svakako upleten Dragutin Drk, predsjednik Uprave "Vindija" d.d., Varaždin, budući da mnoge od tih poslovnih prostora - mesnica, danas koristi "Vindija" d.d., Varaždin, koja je nekad bila glavni konkurent "Zagrepčanke" d.d. Osim toga podnositelj prijave ima osobnih saznanja da se upravo drugoprijavljena sutkinja Biserka Pavičić privatno poznaje sa Dragutinom Drk, pa je viđana po Zagebačkim restoranima kako se sa njim sastaje.
• propustila provesti transparentnan postupak u svezi nekretnina "Zagrepčanke" d.d. najvećim ribogojilištem u Republici Hrvatskoj na lokaciji Sinac pokraj Otočca, a kojem ribogojilištu je vlasnik bila "Zagrepčanka" d.d. u stečaju". U stečajnom spisu stoje dva proturječna dokumenta - da je to ribogojilište pripalo Gradu Otočcu, na ime duga kojeg je "Zagrepčanka" d.d. u stečaju" imala prema Republici Hrvatskoj, te da je to ribogojilište pripalo g. Josipu Leko. No podnositelju prijave Ivanu Radoševiću dojavljeno je da je kupac ribogojilišta, Josip Leko, prilikom kupovanja ribogojilišta, bio pozvan od drugoprijavljene Biserke Pavičić i šestoprijavljenog Marka Milković, da kupoprodajnu cijenu plati, ne na račun stečajnog dužnika "Zagrepčanke" d.d., već na račun privatne firme šestoprijavljenog Marka Milković, što je isti, preko svoje firme i učinio. Zato podnositelj prijave smatra da su "novci za ribnjake u Lici podijeljeni među pravosudnom mafijom", a da vjerovnici "od toga nisu dobili ni kune" To je - smatra podnositelj prijave Ivan Radošević, "bila nagrada pravosudnoj mafiji za dobro odrađen posao zvekavanja nekretnine u Heinzelovoj."

• osim ribnjaka u Lici, vrlo je mutno što je to bilo sa ribnjacima i restoranom u Samoboru, po kojoj cijeni su prodani, u kakvom to postupku, te gdje je sjeo novac uplaćen po kupcu,

• pogodovala stečajnog vjerovnika "Veterinarija" d.d. u odnosu na stečajnog vjerovnika "Krma" d.d. Naime, prije otvaranja stečaja nad "Zagrepčankom" d.d. su i "Veterinarija" d.d. i "Krma" d.d. stekle vlasništvo određenih nekretnina na način da im je "Zagrepčanka" d.d. predala u vlasništvo nekretnine na ime nespornog duga "Zagrepčanke" d.d. (K tome je "Krma" d.d. bila i strateški vjerovnik po osnovi dugogodišnjeg robnog zajma.) Međutim, u stečajnom postupku su stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. sporila prava "Krme" d.d. koja je, kao pravni prednik Ivana Radoševića, stekla prava na nekretnini u Zagrebu, Heinzelova 66-68, te istu nekretninu kasnije prodala Ivanu Radoševiću. Dok su tako sporila prava "Krme" d.d. i Ivana Radoševića, stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. nisu htjela sporiti prava "Veterinarije" d.d., premda je "Veterinarija" d.d. stekla pravo vlasništva na nekim drugim nekretninama na identičan način kao i "Krma" d.d. To je drastičan primjer kako isti suci u istom postupku primjenjuju na pravno identične situacije sasvim dvostruke standarde. Dakle sudi se "dvostrukim kriterijima", te se to čak ni ne skriva. Ovime su prijavljeni samo potvrdili navode podnositelja prijave koji je još krajem srpnja 1998. g. u intervjuu časopisu "Globus" govorio o "političkoj mafiji" koja pretendira na njegovu imovinu. Iz te "političke mafije" proizlazi i skrivena interesna klika koja se skriva iza Milana Bandić. Treba naglasiti da je u spomenutom intervjuu podnositelj prijave Ivan Radošević naveo da se u toj političkoj mafiji nalazi, među ostalima i Ivan Majdak, tadašnji većinski vlasnik "Veterinarije" d.d. (Naime taj je vjerovnik prije otvaranja stečajnog postupka stekao vlasništvo nekretnina u Zagrebu, i to:
• poslovnog prostora u Zagrebu, u objektu 21-8/3, na lokaciji u Zagrebu, Cvijete Zuzorić, veličine 165m2, koji je izgrađen na kčbr. 3755/29, k.o. Trnje, lokal 7 i 8, koji je kao takav opisan u Ugovoru o kupoprodaji poslovnog prostora br.10/80 od 31.03.1980., odnosno koji je u Rješenju Hrvatskog fonda za privatizaciju Klasa: 943-01/96-01/2188, urbr: 563-04-403/96-4 od 25.09.1996. opisan kao poslovni prostor u Zagrebu, C.Zuzorić 7, prodavaonica br. 7 u rečenom objektu izgrađenom na kčbr. 3755/29 k.o. Trnje, a koji nije upisan u zemljišne knjige,
• poslovnog prostora u Zagrebu, u objektu PO 9/10 na lokaciji SPZ Siget u Zagrebu, Trg Senjskih uskoka 8, veličine 359,02 m2, koji je izgrađen na kčbr. 633. k.o. Klara, koji je kao takav opisan u Ugovoru o kupoprodaji poslovnog prostora br. 1/81 od 10.04.1981., odnosno u Rješenju Hrvatskog fonda za privatizaciju Klasa 943-01/96-01/2188 urbr: 563-04-403/96-4 od 25.09.1996., a koji nije upisan u zemljišne knjige.)

• omogućila da stečajni upravitelj "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" stupi u posjed nekretnine Ivana Radoševića u Zagrebu, Heinzelova 66-68, premda su postojali dokazi da je "Zagrepčanka" d.d. tu nekretninu otuđila još u kolovozu 1997. g., dakle skoro tri godine prije otvaranja stečaja, (koji je otvoren u travnju 2000. g.), i to tvrtci "Krma" d.d., Vinkovci, koja je potom tu nekretninu prenijela na podnositelja prijave Ivana Radošević. Dakle u trenutku otvaranja stečajnog postupka vlasnik nekretnine bio je podnositelj ove prijave Ivan Radošević.

• odbila priznati izlučni zahtjev, tj. priznati pravo vlasništva Ivana Radoševića na toj nekretnini, zbog čega je Ivan Radošević od strane stečajnog upravitelja upućen u parnicu,

• onemogućila Ivana Radoševića da ostvari svoja građanska prava te u sudskom sporu ustrajala na "prodaji" nekretnine Gradu Zagrebu usprkos tome što je Ivan Radošević ukazao da sporenje njegovih prava vodi ka međunarodnom sporu, pozivom na prava Ivana Radoševića po ratificiranom međunarodnom bilateralnom Ugovoru između Republike Hrvatske i Savezne Republike Njemačke o poticanju i uzajamnoj zaštiti ulaganja iz ožujka 1997. i pripadajućem Protokolu. Stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d., tj. stečajni upravitelj i prijavljeni stečajni suci -članovi stečajnog vijeća su "forsirali" hitnu prodaju nekretnine "Zagrepčanke" d.d. u Zagrebu, Heinzelova 66-68, premda su znali da,

• podnositelj prijave Ivan Radošević jest u trenutku prodaje zakoniti vlasnik nekretnine, odnosno znali su da im je • Ivan Radošević "pokazao sve papire", tj. da im je prezentirao dokaze o zakonitom stjecanju prava vlasništva na nekretnini, i to A) prvo putem izlučnog zahtjeva podnesenog šestoprijavljenom stečajnom upravitelju Marku Milković, a B) zatim i putem tužbe u sporu za utvrđenje osnovanosti izlučnog zahtjeva, po kojoj se spor vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, C) zatim dopisom prvoprijavljenom gradonačelniku Grada Zagreba Milanu Bandić od 12.03.2001., koji dopis je on zaprimio pod oznakom klasa:052-01/01-01/230 urbr: 251-01-04-01-2, te D) najzad putem podneska stečajnom vijeću "Zagrepčanke" d.d. od 01.08.2001., kojeg je stečajno vijeće ignoriralo, i to usprkos jasnom upozorenju da takvo uzurpiranje prava Ivana Radoševića vodi u međunarodni spor. Drugoprijavljena Biserka Pavičić i ostali umiješani svjesno su svojim postupcima, postupajući u interesu skrivene klike koja pretendira na tu nekretninu, doslovno "gurnuli", "otjerali" cijelu zemlju državu Republiku Hrvatsku u međunarodni spor s nesagledivim posljedicama, budući da su oni uzurpaciju prava podnositelja prijave Ivana Radoševića "odrađivali" koristeći Trgovački sud u Zagrebu, dakle jednu pravosudnu instituciju Republike Hrvatske, za čiji rad odgovara Država kao subjekt međunarodnog prava.
• dakle, znali su da "prodaju tuđe", i znali su kome otimaju, ali su u tome ustrajali i bili odlučni u tome. Pri tome su sebe bogato "nagradili" (npr. prodajom ribnjaka u Lici i krađom uplaćenog iznosa, kako je to naprijed opisano).
• prilikom sporenja prava Ivana Radoševića stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. kojima je predsjedala pozivala su se na to da je u trenutku kada je "Zagrepčanka" d.d. otuđila nekretninu i prenijela je u vlasništvo "Krme" d.d. (kao pravnog prednika Ivana Radošević), postojala Zabrana otuđenja i opterećenja u korist konkurentske kuće "Vindija" d.d., Varaždin. Na to su se stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. pozivala u parnici br. P-4638/00. Međutim, Ivan Radošević je dokazao da je upravo Biserka Pavičić bila parnični sudac koji je donio tu mjeru u korist konkurenta "Vindija" d.d., Varaždin, i to u parnici tužitelja "Vindija" d.d. protiv tuženika "Zagrepčanka" d.d., posl. br. P-5303/96, te je drugostupanjski sud tu mjeru utvrdio ništavom, i to iz sasvim formalnih razloga. Dakle, Biserka Pavičić je znala da ta mjera, koju je ona sama donijela, nikada nije proizvela nikakovog pravnog učinka, ali se ipak na nju pozivala da bi pošto-poto sporila prava Ivana Radoševića,
• nakon što im nije uspjelo da prava Ivana Radošević ospori pozivom na gore opisanu ništavu mjeru zabrane otuđenja i opterećenja u korist "Vindija" d.d., Varaždin, stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d., kojima je predsjedala Biserka Pavičić, su nastavila sporiti prava Ivana Radošević na način da su

sporili prava njegovog pravnog prednika "Krme" d.d., Vinkovci. Pri tome stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. nisu priznavala:
1.) pravni institut stečenih prava, budući je Ivan Radošević sukladno Zakonu, temeljem Ugovora stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini,

2.) pravni institut hipoteke, jer je Ivan Radošević stekao pravo vlasništva od pravnog prednika - "Krma" d.d., Vinkovci, koji je, prije nego je sam stekao pravo vlasništva na toj nekretnini na istoj bio upisani hipotekarni vjerovnik, i to sudskim upisom hipoteke, i to čak dva puta,

3.) pravni institut zajma, jer je Ivan Radošević stekao pravo vlasništva od prednika koji je u odnosu na "Zagrepčanku" d.d. bio zajmodavac, i to temeljem robnog zajma,

4.) usuglašena knjigovodstvena stanja iz kojih proizlazi da je "Krma" d.d. dugo godina snabdijevala "Zagrepčanku" d.d. robom, 5.) Zapisnik financijske policije iz kojeg je proizlazilo isto kao i iz usuglašenih knjigovodstvenih stanja,

6.) volju pravne osobe "Zagrepčanka" d.d., izraženu u volji njenog Upravnog odbora i njenog Nadzornog odbora, pri čemu je upravo Država Republika Hrvatska kao suvlasnik "Krme" d.d., i to preko Hrvatskog fonda za privatizaciju, sudjelovala u radu Nadzornog odbora "Krma" d.d.,

7.) niz drugih dokaza u korist prava "Krme" d.d., kao pravnog prednika Ivana Radoševića, te najzad,

8.) ustavno načelo zabrane retroaktivne primjene prava, budući da su se pozivali na zakonske odredbe Stečajnog zakona koje im daju pravo retroaktivnog pobijanja pravnih radnji, a koje odredbe Stečajnog zakona su stupile na snagu nakon što je Ivan Radošević već bio stekao pravo vlasništva na nekretnini, (nakon što je Ivan Radošević stekao pravo vlasništva na nekretnini, to njegovo pravo više nije bilo moguće pobijati, zbog isteka zakonskog roka od 6 mjeseci od dana stjecanja, odnosno dana podnošenja prijedloga za upis prava vlasništva, sve dok naknadno nisu stupile na snagu retroaktivne odredbe izmijenjenog Stečajnog zakona na koje se pozivaju Stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d.),

• Pri tome su stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d., kojima je predsjedala Biserka Pavičić, u cilju da onemoguće prava Ivana Radošević pokrenuli niz nepotrebnih sudskih sporova pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, u kojima su sporili samo pravo Ivana Radošević na sudjelovanje u postupku, a cilj tih postupaka je bio samo taj da se ospore stečena prava "Krme" d.d., kao pravnog prednika Ivana Radoševića, i to pozivom, kako je to gore opisano, na odredbe izmijenjenog Stečajnog zakona sa retroaktivnim učinkom. Tako su uz odobrenje Biserke Pavičić pokrenuti sudski sporovi protiv "Krme" d.d. koji se vode kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. P-6436/00, P-915/01¸ P-2718/01. u kojima je dinamika postupanja suda bila puno brža nego u postupku kojeg je pokrenuo Ivan Radošević radi utvrđenja osnovanosti njegovog izlučnog zahtjeva, tj. njegovog prava vlasništva, koja se vodi pod br. P-4630/00. Zbog toga je Ivan Radošević pokrenuo parnicu po tzv. tužbi glavnog miješanja koja se vodi pod br. P-1201/01, u kojoj je protiv Ivana Radoševića podnijeta protutužba po kojoj je sud raspravljao pod br. P-1133/02. Nakon što je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev Ivana Radošević po tužbi glavnog miješanja u dijelu, prvostupanjski postupak se nastavio radi raspravljanja u preostalom dijelu u parnici pod br. P-4712/04. Najzad je "Zagrepčanka" d.d., nakon što se "Krma" d.d. upisala u zemljišne knjige kao vlasnik, protiv iste podnijela brisovnu tužbu koja se vodi pod br. P1985/ 04. (Zbog ovog je i "Krma" d.d. morala tužiti "Zagrepčanku" d.d., a parnica se vodi pod br. P-6111/01). Na taj način su stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d., kojima je predsjedala Biserka Pavičić u cilju da onemoguće Ivana Radoševića da u prvopokrenutoj parnici (P-4630/00) po tužbi Ivana Radoševića radi utvrđenja osnovanosti izlučnog zahtjeva dokaže svoja prava, pokretanjem nepotrebnih gore navedenih sporova dovela do toga da se o istoj nekretnini među istim

strankama vodilo ukupno devet sporova, a u svima njima je sud postupao brže nego u prvopokrenutoj parnici po tužbi Ivana Radošević.
• zbog toga
što je Biserka Pavičić dopustila stečajnom upravitelju "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" da prizna osnovanost potraživanja Grada Zagreba prema "Zagrepčanci" d.d., (po osnovi iznajmljenih poslovnih prostora), premda je Grad Zagreb bio sklapao ugovore sa trećim pravnim osobama ("Zagrepčanka Nova" d.o.o. i "Zagrepčanka-Trgovina" d.o.o.), dakle time što je priznato potraživanje prema trećemu, priznato je potraživanje koje pravno ne postoji (postoji u odnosu na trećeg, a ne na stečajnog dužnika). Pri tome je važno naglasiti da je upravo Biserka Pavičić bila stečajni sudac, odnosno sudjelovala kao sudac u stečaju navedenih trećih društava, pa joj je osobno bilo poznato da stečajni upravitelj "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" priznaje u stečaju potraživanje Grada Zagreba koje pravno ne postoji prema dužniku, već prema trećemu,
• zbog toga što je Biserka Pavičić na gore opisani način dopustila stečajnom upravitelju "Zagrepčanke" d.d. u stečaju da prizna potraživanje Grada Zagreba, premda je znala da je to potraživanje, barem u pretežitom svojem dijelu, zastarjelo. Dakle priznato je potraživanje koje Grad Zagreb nije imao prema stečajnom dužniku "Zagrepčanci" d.d., već prema trećemu, ali je i prema njemu bilo većim dijelom zastarjelo.
• zbog toga što se kao predsjednica stečajnog vijeća suglasila sa tim da stečajni upravitelj "proda" predmetnu nekretninu u Zagrebu, Heinzelova 66-68 Gradu Zagrebu, premda je bilo jasno da prodaje nevlasnik, da se pri tome krše prava Ivana Radoševića i riskira otvaranje međunarodnog spora,
• zbog toga što se kao predsjednica stečajnog vijeća suglasila sa tim da stečajni upravitelj "proda" predmetnu nekretninu u Zagrebu, Heinzelova 66-68 Gradu Zagrebu, i to tako da Grad Zagreb "plati" 90% kupoprodajne cijene na način da "prebije" svoje u biti nepostojeće potraživanje, ali ne sa stečajnim dužnikom "Zagrepčanka" d.d. u stečaju", već sa trećim pravnim osobama (!), tj. da "prebije" potraživanje koje je Grad Zagreb imao prema (trećim pravnim osobama) "Zagrepčanka Nova" d.o.o. i "Zagrepčanka-Trgovina" d.o.o., a koje potraživanje je u pretežitom svojem dijelu, čak i prema tim trećima bilo zastarjelo, dakle nekretnina je "prodana" tako da kupac faktično nije platio.
• zbog toga što se kao predsjednica stečajnog vijeća suglasila sa tim da stečajni upravitelj "proda" predmetnu nekretninu u Zagrebu, Heinzelova 66-68 Gradu Zagrebu u bescjenje, (jer je i ta cijena koja je "plaćena" prebijanjem zastarjelog duga prema trećemu, sama po sebi nerealno niska, skoro simbolična,) pa se nakon toga Gradonačelnik Grada Zagreba Milan Bandić javno hvalio po novinama da je sa stečajnim upraviteljem "Zagrepčanke" d.d. sklopio "posao stoljeća" tako da je cijenu zemljišta "platio" za samo 150,- eur. Po kvadratnom metru, dok se cijena kvadrata za slične nekretnine u Zagrebu, odnosno u tom dijelu Zagreba, kretala cca 1000,- eur po kvadratnom metru. Dakle, svjesno je omogućila pravni posao koji je suprotan načelu "prikrate preko polovine vrijednosti",
• zbog toga što se kao predsjednica stečajnog vijeća suglasila sa tim da stečajni upravitelj "proda" predmetnu nekretninu u Zagrebu, Heinzelova 66-68 Gradu Zagrebu bez javnog natječaja, tj. "neposrednom pogodbom", dakle postupkom koji se primjenjuje pri prodaji manje vrijednih pokretnina, a nikada nekretnina i stvari veće vrijednosti. To su stečajna tijela i Grad Zagreb pravdali navodnim pravom Grada Zagreba na prvokup, koje pravo nije bilo upisano u zemljišnim knjigama, a koje je proizlazilo iz uredbe Grada Zagreba koju je neposredno pred otvaranje stečajnog postupka nad "Zagrepčankom" d.d. Grad Zagreb objavio u svojem službenom glasniku. Pri tome je pravo prvokupa proizlazilo iz toga što je ta nekretnina (u naravi zapušteno tvorničko zdanje sa starim štalama, svinjcima, peradarnicima, klaonicama, skladištima, itd.) proglašeno "preventivno zaštićenim povijesnim dobrom", kao da je riječ o nekom spomeniku kulture. Međutim očito je da je to bila farsa radi onemogućavanja Ivana Radoševića, jer Gradonačelnik Grada Zagreba Milan Bandić nikada nije tajio da je namjera Grada Zagreba da postojeće objekte sruši, te na njima izgradi novi poslovni centar Zagreba.
• što je kao sudac znala ili morala znati da cijeli posao kojeg Milan Bandić namjerava obaviti na toj nekretnini izgleda kao pranje novca, jer Milan Bandić obećava izgradnju novog poslovnog centra

Zagreba na toj nekretnini, a pri tome se postavlja pitanje tko bi to trebao graditi na tako otetoj nekretnini, te s koje bi bilo porijeklo novca s kojim bi se imalo graditi. S obzirom da je u korist interesne klike za koju su prijavljeni postupali, ujedno organiziran i napad na podnositelja prijave i njegovo malodobno dijete, i to podmetanjem bombe, riječ je o nizu povezanih zločina, koji su se djelomično odvijali pred sudom u Hrvatskoj, a djelomično u stranoj zemlji (Njemačka), gdje je bomba podmetnuta, a sve u korist nepoznate interesne klike kojoj trebaju pothvati sa "ulaganjima u nekretnine", da bi time oprala novac kriminalnog porijekla. Zato će u provođenju istrage povodom ovoga, naročito istrage koju će provoditi tijela strane države, biti neophodnom utvrditi identitet te skrivene klike ("klub bivših premijera iz kafića Hennessy"?, nekadašnji kadrovi UDBA?), te porijeklo novca koji se tu ima oprati (međunarodno krijumčarenje?, "tuneliranje" novca iz Hrvatske? ....) U tom dijelu će postupak nadležnog USKOK-a izazvati ozbiljnu pažnju međunarodne zajednice.
• što su stečajna tijela propustila ubirati zakupninu za iznajmljene poslovne prostore "Zagrepčanke" d.d.. Premda je upravo stečajni upravitelj u posjedu nekretnine, te premda je znatan dio prostora starog tvorničkog kompleksa na toj nekretnini u najmu, stečajna tijela nisu naplaćivala zakupninu, te zakupoprimci plaćaju zakupninu trećemu.
• što je nekretninu Ivana Radoševića "dosudila" Gradu Zagreb, a to temeljem tajne "neposredne pogodbe" stečajnog upravitelja sa Gradom Zagrebom. Naime u stečajnom postupku se nekretnine koje čine sastavni dio stečajne mase mogu prodavati, ali samo na javnoj dražbi. Dosudu mimo ročišta za javnu dražbu zakon ne poznaje. (Tim više što je bila riječ o nekretnini koja uopće nije bila sastavni dio stečajne mase, i koja je prodana u bescjenje prebijanjem fiktivnog potraživanja.)
• što Rješenje o dosudi nekretnine nije dostavila Ivanu Radoševiću, (niti bilo kome drugome, izuzev Gradu Zagrebu) pa je isto oglasila pravomoćnim i time onemogućila Ivana Radošević da se na isto žali.
• što postoji ozbiljna sumnja da je Rješenje o dosudi nekretnine u Zagrebu, Heinzelova 6668 falsifikat. Naime Rješenje navodno datira iz svibnja 2001. g., te je isto navodno ovjereno klauzulom pravomoćnosti još u svibnju 2001. g. No u stečajnom spisu priloži zapisnik sa ročišta vjerovnika od dana 19.07.2001. g. na kojemu se pod predsjedanjem Biserke Pavičić raspravlja o pravima hipotekarnih vjerovnika na nekretnini. Iz tog zapisnika nedvojbeno proizlazi da tada još nije bilo dosude nekretnine, dakle da je rješenje o dosudi nekretnine koje navodno datira još iz svibnja 2001. falsifikat, odnosno da su ga članovi stečajnog vijeća antidatirali. Na to ukazuje i činjenica da je to rješenje puno grešaka, kao da je pisano na brzinu, pa je u rujnu 2001. doneseno rješenje o ispravku rješenja o dosudi. (Stoga je za pretpostaviti da je Rješenje o dosudi drugoprijavljena Biserka Pavičić izmislila početkom rujna 2001. g., kada su članovi stečajnih tijela na čelu sa Biserkom Pavičić izvješteni da tadašnji Premijer Republike Hrvatske, g. Ivica Račan postavlja pitanje što je sa pravima Ivana Radošević. Da bi onemogućili izvršnu vlast u Republici Hrvatskoj u namjeri da izbjegne međunarodni spor, članovi stečajnih tijela su izmislili falsifikat navodnog rješenja o dosudi, kojim su tvrdili da je pravosudna vlast u Republici Hrvatskoj "stvar riješila" i "dosudila" već prije više mjeseci, pa je izvršna vlast tako stavljena pred "svršen čin").
2.B. kao Stečajni sudac "Zagrepčanke" d.d. u stečaju", (u razdoblju od kolovoza 2003., pa do danas) onemogućavala stečajne vjerovnike u ostvarivanju svojih prava u stečajnom postupku.
• tako da godinama nije sazivala redovne skupštine vjerovnika, premda ju na to obvezuje zakon,
• kad je napokon dana 05.04.2004. održala Skupštinu vjerovnika, onemogućila je zajedno sa stečajnim upraviteljem da se vjerovnici upoznaju sa izvješćem stečajnog upravitelja, tako da je izvješće, umjesto da bude u pismenom obliku dostavljeno najmanje 8 dana prije skupštine, kako bi se isto moglo proučiti, bilo samo usmeno pročitano,
• onemogućila stečajne vjerovnike u ostvarivanju svojih prava na način da je, kad su stečajni vjerovnici zatražili smjenu stečajnog upravitelja, reviziju njegovog rada i pobijanje ugovora sklopljenog sa Gradom Zagrebom, glasovima Skupštine vjerovnika pribrojila i Glasove Grada Zagreba, koji su se odnosili na to fiktivno potraživanje Grada Zagreba, koje je Grad Zagreb navodno naplatio još 2001. g. Dakle isto potraživanje, koje je u biti fiktivno, jer je zastarjelo, odnosno jer se odnosi na trećeg, je sutkinja Pavičić isprva knjižila kao naplaćeno, da bi ga, nakon tri godine,

ponovno "pronašla", poput "asa iz rukava", da bi tim potraživanjem mogla preglasati legitimne stečajne vjerovnike na Skupštini vjerovnika. Jer, potraživanje Grada Zagreba, čak i da je postojalo - što nije, moralo je prestati njegovim namirenjem putem stjecanja nekretnine. No to je potraživanje drugoprijavljena sutkinja zadržala "glasova radi", kako bi mogla pošto-poto preglasati ostale vjerovnike,

• odbila postupiti po izričitoj uputi Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske sadržanoj u Rješenju toga suda br. Pž-4284/04 od 21.09.2004. g. Treba naglasiti da je upravo tim rješenjem drugostupanjski sud, po žalbama stečajnih vjerovnika "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" utvrdio da su svi postupci sutkinje Pavičić sa Skupštine vjerovnika od 05.04.2004. nezakoniti, te da mora uvažiti volju stečajnih vjerovnika, odnosno odluke koje su oni na toj skupštini izglasali (o smjeni stečajnog upravitelja, reviziji njegovog rada, te pobijanju štetnog ugovora sa Gradom Zagrebom.) Dakle, stečaj je vođen tako da su stvarni vjerovnici pod svaku cijenu morali biti preglasani, pa makar to bilo i protiv Rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske,

• da bi, koristeći nepostojeće Glasove Grada Zagreba, sklopila na Skupštini vjerovnika od 05.04.2004. privilegiranu nagodbu sa jednim od vjerovnika - "Crijevarom" Petrijanec, i to na štetu svih drugih vjerovnika, uz izričito privilegiranje baš tog vjerovnika, koji se, četiri godine nakon otvaranja stečaja, iznenada našao "u milosti" suda, i to baš "uz pomoć" fitkivnih glasova Grada Zagreba,

• uporno sakrivala od stečajnih vjerovnika postojanje Odluke - Jamstva Vlade Republike Hrvatske za naplatu potraživanja od "Zagrepčanke" d.d. Kad je stečajni vjerovnik "Autotrans" d.o.o. to istaknuo na ročištu vjerovnika od 03.02.2005., stečajna sutkinja je to odbila unijeti u zapisnik, zbog čega je taj stečajni vjerovnik posebnim zahtjevom od 10.02.2005. tražio stečajnu sutkinju da prestane sakrivati od stečajnih vjerovnika taj ključni dokument u stečajnom postupku. 2.C. kao stečajni sudac "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o., Zagreb (u razdoblju od siječnja 2000. g, tj. od otvaranja stečajnog postupka, pa do kolovoza 2003., kada su sve ovlasti u tom stečaju prešle na suca Alicu Pelicarić, kao stečajnog suca) sustavno uzurpirala prava Ivana Radoševića i njegovih partnera - suvlasnika udjela nad "Tvornicom autobusa Zagreb" d.o.o.; njemačkim državljanima Norbertom Blank i Rolandom Poser.

• otvorila stečajni postupak nad "Tvornicom autobusa Zagreb" d.o.o. premda za to nisu postojali ama baš nikakvi uvjeti. Riječ je o uništavanju gospodarskog subjekta, njegove proizvodnje i infrastrukture putem suda, te o sudskoj konfiskaciji imovine. Naime "Tvornica autobusa Zagreb" je imala aktivu višestruko veću od pasive. Stoga je Biserka Pavičić, kao stečajni sudac omogućila stečajnom upravitelju da propusti provesti reviziju poslovanja stečajnog dužnika, čime je izbjegnuto da se točno utvrdi koja prava i obveze ulaze u stečajnu masu,

• otvorila stečajni postupak premda je znala da nije bilo uvjeta za otvaranje stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom "Tvornicom autobusa Zagreb" d.o.o., jer je aktiva društva bila višestruko veća od pasive. Osim takve aktive postojala su prvoklasna gotovinska potraživanja (prema kupcima: "Autoprometno poduzeće" d.d., Požega, "Autotrans d.o.o., Rijeka), koja su sva u roku od manje od godinu dana u cijelosti naplaćena.

• Osim toga, u prethodnom stečajnom postupku nisu bila provedena vještačenja premda je stečajni dužnik ista predlagao. Ukupna aktiva društva iznosila je prema procjeni samog stečajnog upravitelja preko 150.000.000,00 kn. Ukupna pasiva iznosila je prema tvrdnji stečajnog suda i stečajnog upravitelja cca 33.000.000,00 kn. Čak i kad bi taj podatak o ukupnoj pasivi bio točan - a pokazat će se da nije - to bi značilo da je društvo uništeno u stečaju premda je aktiva bila višestruko veća od pasive. No dugoročne kreditne obveze društva iznosile su svega 18.000.000,00 kn, a budući da je redovna proizvodna aktivnost poslovala s dobitkom iste su se mogle uspješno servisirati redovnim poslovanjem. Dospjelih potraživanja prema trećima bilo je svega cca 3.000.000,00 kn, što je u odnosu na ukupnu aktivu društva zapravo neznatno. Tim više što je odmah po otvaranju stečaja naplatom potraživanja koja je stečajni dužnik imao prema kupci "Autotrans" d.o.o., Rijeka /tada: "Autotrans d.d., Rijeka/, naplaćeno preko 1.000.000,-DEM. Osim toga naplaćeno je daljnjih cca 1.000.000,- DEM od drugih kupaca. Dakle naplaćeno je višestruko više od trenutačno dospjelih

potraživanja. No to nije bilo "dovoljan razlog" za obustavu stečajnog postupka. Išlo se dalje sve do uništenja tvornice i rasprodaje nekretnina. Pri tom valja naglasiti da je "Autotrans" d.o.o. Rijeka bio značajan naručitelj za 2000. g. – godinu otvaranja stečajnog postupka - tako da je naručio proizvodnju 6 turističkih autobusa, svaki po cijeni od 380.000,- DEM, dakle ukupno je naručio proizvodnju 2.120.000,- DEM za 2000. godinu. Isto tako je bilo i drugih ozbiljnih kupaca, kao npr. "Autoprometno poduzeće" d.d., Požega. Osim toga, vodili su se vrlo ozbiljni razgovori sa novim zainteresiranim kupcima, kao što je "Čazmatrans" d.d., Čazma i Grad Zagreb. (Naime Grad Zagreb je, nakon uspješne probe šest isporučenih autobusa, bio voljan daljnje brojne narudžbe za gradski vozni park naručivati upravo od stečajnog dužnika.) No sve to je stečajni sud sa stečajnim upraviteljem uništio, i to radi - kako će se u nastavku teksta pokazati - nekih drugih nelegitimnih interesa. Pri tome je i "Autotrans" d.o.o. i mnogi drugi prijevoznici redovito servisirao autobuse kod stečajnog dužnika, pa su stalno imali cca deset autobusa na popravku. Osim toga, popravci većih karambola autobusa u Hrvatskoj se nisu imali gdje izvršiti osim kod stečajnog dužnika, pa su u takvim slučajevima praktički svi autoprijevoznici servise većih karambola naručivali upravo kod stečajnog dužnika. Preko tako zainteresiranog kupca moglo se dobiti garanciju plateža dugovanja, no to nije učinjeno. Dakle, ekonomskih razloga za uništenje ovakve tvornice nije bilo. Na taj način stečaj je vođen sasvim protuzakonito: bez revizije poslovanja i bez utvrđivanja stvarnog stanja bilance, a isto tako bez ikakve ekonomske logike. • Stečajni upravitelj - devetoprijavljeni Ivica Magić - izvršio je - uz dopuštenje drugoprijavljene Biserke Pavičić - reviziju poslovanja stečajnog dužnika "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o., i to tako da je kao revizora angažirao upravo samog sebe, tj. svoju firmu "Magić-revizija" d.o.o., u kojoj je upravo on osobno izvršio reviziju. Pri tome je realno utvrdio aktivu (u iznosu od 150.000.000,00 kn), i to zato što mu je to omogućavalo da samom sebi - kao revizoru iz sredstava stečajnog dužnika (tj. Sredstava koja je naplatio od prvoklasnih gore navedenih dužnika), isplati samom sebi maksimalnu naknadu za učinjene revizorske usluge. No nakon toga - kad je samog sebe isplatio - "zaboravio" je na tako veliku aktivu - koja je stvarno postojala - jer je upravo aktiva pokazivala da je nesrazmjeran odnos aktive i pasive, da je aktiva mnogostruko veća od pasive, i da nema uvjeta i razloga za vođenje stečajnog postupka.
• odbila priznati gore navedenu Odluku - Jamstvo Vlade Republike Hrvatske za naplatu potraživanja od "Zagrepčanke" d.d., premda je bila riječ o potraživanju koje je veće od svih dugova "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o., Zagreb prema svim stečajnim vjerovnicima ukupno, što je detaljnije opisano u točci 2.A ove prijave. (Naime, tim jamstvom Vlade - dakle tim podzakonskim aktom Vlade, zajamčeno je svim vjerovnicima "Zagrepčanke" d.d. da će im se naplatiti potraživanja u cijelosti, i to od strane Grada Zagreba. Budući da je "Tvornica autobusa Zagreb" d.o.o. prema "Zagrepčanci" d.d. u stečaju imala istaknuto potraživanje koje je prema tom jamstvu Vlade trebalo biti isplaćeno od Grada Zagreba, do stečaja "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o. nikad nije smjelo doći.
• Onemogućila naplatu potraživanja "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o. od "Zagrepčanke" d.d. u stečaju koje je jamčila hipoteka u korist "Tvornica autobusa Zagreb" d.o.o. na nekretnini u Zagrebu, Heinzelova 66-68., i to tako da je baš ona - u svojstvu predsjednice stečajnog vijeća "Zagrepčanke" d.d., a zatim u svojstvu stečajnog suca "Zagrepčanke" d.d., naložila stečajnom upravitelju "Zagrepčanke" d.d. osporavanje te hipoteke, kako bi mogla nekretninu preko **prvoprijavljenog** Milana Bandić dodijeliti nepoznatoj interesnoj kliki. Na taj način stečajni dužnik nije naplatio potraživanje od "Zagrepčanke" d.d., usprkos tome što jačih pravnih instrumenata (hipoteka, jamstvo Premijera, odnosno Vlade) nije moglo postojati.
• favorizirala domaće banke kao stečajne vjerovnike, i to na način da je stečajni postupak otvoren u interesu domaćih banaka, zbog nelikvidnosti "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o. Tu nelikvidnost je izazvala nemogućnost naplate potraživanja od "Zagrepčanke" d.d. za koje potraživanje je jamčila Vlada Republike Hrvatske. Međutim, samo poslovanje "Tvornice autobusa Zagreb" je donosilo dobit, (koju vlasnici nikad nisu isplatili, već su je stalno reinvestirali). "Tvornica autobusa Zagreb" je redovno poslovala, imala nove narudžbe od kupaca, te je zapošljavala cca 150 radnika, a aktiva joj je bila višestruko veća od pasive. No Sud je iskoristio nelikvidnost izazvanu nenaplativošću

potraživanja za koje je jamčila Vlada RH, te je otvorio stečajni postupak. Na taj način su domaći vjerovnici - banke - stavljeni u privilegirani položaj, jer su oni mogli radi naplate svojeg potraživanja otvoriti stečajni postupak, premda za njega nije bilo razloga, dok se "Tvornici autobusa Zagreb" d.o.o. nisu priznala prava za koja je jamčila sama Država.

• onemogućila partnere Ivana Radoševića - Norberta Blank i Rolanda Poser da sudjeluju u stečajnom postupku, kada su oni to zatražili. Pri tome su partneri Ivana Radošević ukazali na to da bi se njihovim sudjelovanjem u stečajnom postupku moglo izbjeći međunarodni spor po tužbi protiv Republike Hrvatske. No Biserka Pavičić je to odbila, tako da Ivan Radošević, ni njegovi parnteri, kao vlasnici ni do danas nikad nisu mogli izvršiti uvid u stečajni spis.

• omogućila stečajnom upravitelju da bez ikakovog ekonomskog razloga ugasi proizvodnju, otpusti radnike, rasproda strojeve, te proda nekretninu - tvornički kompleks, i to - kako će se u daljnjem tekstu pokazati - radi toga da prijavljeni, te treće s njima povezane osobe nezakonito zarade na preprodaji zemljišta. Cilj je bio prodati nekretninu, i to radi rušenja objekata tvornice i izgradnje stambenih objekata, ali tako da se nekretnina prvo proda trećemu za djelić stvarne cijene, da bi taj treći onda mogao prodati stvarno zainteresiranom kupcu za punu tržišnu cijenu. Dakako da je ta "razlika u cijeni" - kako je uvjeren podnositelj prijave - podijeljena među "stečajnom mafijom". Tako je nekretnina "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o. je prodana fiktivnoj fantomskoj tvrtci "Merkos" d.o.o., Osijek, za koju je jamčevinu prije dražbe platila treća pravna osoba, a koji kupac je osnovan kao "tvrtka-poslovni sandučić", isključivo radi kupnje te nekretnine.

• Stečajnim postupkom je bez ikakvog ekonomskog razloga ugašena proizvodnja, otpušteni su radnici, rasprodani strojevi, te je prodana nekretnina - tvornički kompleks, i to prvo gore navedenoj fantomskoj tvrtki "Merkos" d.o.o., da bi ju ona preprodala Njemačkom lancu supermarketa "Kaufland", koji je dakako platio punu cijenu. Interesantno je da je krajnji kupac - "Kaufland" platio zemljište po cijeni od 1m2 za 250,- eur., dakle 250,- x
40.000 = 10.000.000,- eur. Međutim, stečajnim tijelima se već prije toga javio drugi kupac i ponudio upravo tu cijeno od 10.000.000,- eur. Dakle izbjegnuto je da u stečajnom postupku nekretnina bude prodana po ekonomskoj cijeni, već je tvrtka – poštanski sandučić "MERKOS" d.o.o. kupila istu za manje od polovice realne cijene, tj. za cca 4.000.000,- eur., da bi nakon toga ista nekretnina bila prodana krajnjem kupcu - "Kaufland" za realnu cijenu od 10.000.000,- eur. Tako da vlasnici nisu jedine žrtve ovakvog vođenja stečaja. Žrtve su i većina vjerovnika.

• da se krajnji kupac - "Kaufland" - ipak "snašao" u Zagrebu, govori i to da je, nakon ovog "uspješnog poslovnog pothvata" sa prijavljenom zločinačkom organizacijom, ušao u projekt izgradnje robne kuće na nekretnini bivše "Tvornice autobusa Zagreb", i to tako da je pri tome "zaboravio" ishoditi građevinsku dozvolu, očito znajući da će mu "prijateljstvo" sa prijavljenima, odnosno sa prvoprijavljenim Milanom Bandićem, "riješiti sve probleme u Zagrebu".

• Nezakonitost ovog stečajnog postupka, i nezakonitost navoda pobijanog rješenja najbolje govori podatak da se u njemu spominje neko navodno potraživanje stečajnog dužnika prema vlasniku-osnivaču - podnositelju ove prijave Ivanu Radoševiću, koje je – sudeći prema sudskom broju spisa P-3139/02 pokrenuto još prije tri do četiri godine. Interesantno je da Ivan Radošević za to saznaje tek iz rješenja o zaključenju stečajnog postupka.

Međutim stečajna tijela su dobro znala da Ivana Radoševića u ovom stečajnom postupku i u svezi svih njegovih prava i obveza zastupaju upravo odvjetnici Juraj Parazajder i Ozren Tatarac. To im je poznato još od siječnja 2000. g. Osim toga, dobro im je poznata i kućna adresa Ivana Radošević u Njemačkoj, s koje se je on osobno obraćao sudu tijekom postupka. Usprkos tome, protiv Ivana Radoševića se još od 2002. g. vodi neki postupak, i to za čak. 24.524.604,21 kn, a da se njega nije zvalo, niti putem punomoćnika niti na kućnu adresu. To je možda najbolji primjer kako je ovaj postupak vođen. Osim toga to je i eklatantan dokaz o neravnopravnosti njemačkog ulagača pred sudom u Republici Hrvatskoj - gdje -čini se - ulagač nije ni potreban kao stranka u postupku kad se odlučuje o njegovim pravima i interesima.“

I ostale prijavljene tereti se za teška kaznena djela gospodarskog, stečajnog kriminala, te se u prijavi detaljn i opširno opisuje i dokazuje njihova meusobna povezanost unutar ove navodne kriminalne organizacije.
Tako se tereti „trećeprijavljena NADA KRALJIĆ, sudac Trgovačkog suda u Zagrebu, zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, kao stečajni sudac u stečaju nad "Zagrepčankom" d.d. u razdoblju od travnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa do kolovoza 2003. g. supočinila djela gore opisana pod točkom 2.A.
Četvrtoprijavljeni NEBOJŠA ANTOLIĆ, odvjetnik u Zagrebu, a u privatnom životu dugogodišnji "kućni prijatelj" drugoprijavljene Biserke Pavičić, zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, formalno kao punomoćnik "Zagrepčanke" d.d., u razdoblju od travnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa do danas pomogao u počinjenju djela gore opisana pod točkom 2.A i 2.B. Da on nije samo punomoćnik koji radi po punomoći, vidi se okolnosti da mu je sadašnji stečajni upravitelj, Martin Lukin;
• zaposlenik u njegovom odvjetničkom uredu. Naime, Martin Lukin je bio odvjetnički vježbenik kod odvjetnika Antolića. Kad se Martin Lukin upisao u imenik odvjetnika, upisao se kao mlađi partner Nebojše Antolić, koji radi za honorar u njegovom odvjetničkom uredu, faktično kao zaposlenik. Na taj način je sadašnji stečajni upravitelj u odnosu na punomoćnika "Zagrepčanke" zaposlenik, koji sa svojim punomoćnikom razgovara kao sa svojim poslodavcem.
• dosadašnji stečajni upravitelj, Marko Milković, je kao ekonomsko-financijski savjetnik angažiran upravo od Odvjetničkog društva "Antolić i partneri", u kojem je Nebojša Antolić faktično vlasnik tog društva. Dakle Marko Milković se sada nalazi u odnosu na Nebojšu Antolića u poziciji nalogoprimca prema nalogodavcu. petvrtoprijavljeni MARTIN LUKIN, odvjetnik u Zagrebu zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i Nebojšom Antolić, i po njihovoj uputi, kao stečajni upravitelj u stečaju nad "Zagrepčankom" d.d. u razdoblju od kolovoza 2003. g., pa do danas supočinio djela gore opisana pod točkom 2.B, odnosno nastavio nezakonito vođenje stečaja sa svim nezakonitostima koje su opisane u točci 2.A, od svojeg prethodnika Marka Milković. Dapače, Marko Milković je nastavio svoju ulogu u tom stečaju, sada kao ekonomsko-financijski savjetnik stečajnom upravitelju Martinu Lukin.
Šestotoprijaljveni MARKO MILKOVIĆ, bivši stečajni upravitelj "Zagrepčanke" d.d. u stečaju", a sada ekonomsko-financijski savjetnik stečajnog upravitelja –petoprijavljenoga Martina Lukin, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, kao stečajni upravitelj u stečaju nad "Zagrepčankom" d.d. u razdoblju od travnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa do kolovoza 2003. g. supočinio djela gore opisana pod točkom 2.A.
Sedmoprijavljena ALICA PELICARIĆ, sada sudac Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, kao Predsjednica stečajnog vijeća u stečaju nad "Tvornicom autobusa Zagreb" d.o.o. u razdoblju od siječnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa do kolovoza 2003. g., a od kolovoza 2003. pa do pred kraj 2004. g. kao stečajni sudac supočinila djela gore opisana pod točkom 2.C.
Sedmoprijavljena Alica Pelicarić je na taj način bila dio opisane zločinačke organizacije, te je za nju "odrađivala posao" na prvostupanjskom sudu.
No kad je većina sudskih postupaka koji se vode između podnositelja prijave Ivana Radošević i "Zagrepčanke" d.d. u stečaju" prešla u fazu drugostupanjskog postupka, sedmoprijavljena Alica Pelicarić je unaprijeđena na dužnost suca drugostupanjskog žalbenog Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske. Podnositelj prijave je uvjeren da je to dokaz kako opisana zločinačka organizacija "pažljivo i brižljivo raspoređuje svoje kadrove", pa je tako sedmoprijavljena -po mišljenju podnositelja prijave -"raspoređena na dužnost drugostupanjskog suca" da bi mogla "po narudžbi zločinačke organizacije", "štambiljati presude" njima u korist. Podnositelj prijave smatra da je riječ o klasičnoj infiltraciji pripadnika zločinačke organizacije u onu strukturu legalne državne vlasti, i u onom trenutku, kada je to zločinačkoj organizaciji potrebno.
osmoprijavljeni ŽELJKO MIKOČ, sudac Trgovačkog suda u Zagrebu, zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, kao član stečajnog vijeća u stečaju nad "Tvornicom autobusa

Zagreb" d.o.o. u razdoblju od siječnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa do kolovoza 2003. g. supočinio djela gore opisana pod točkom 2.C.
devetoprijaljveni IVICA MAGIĆ, stečajni upravitelj, zato što je, u dogovoru sa Biserkom Pavičić, i po njenoj uputi, kao stečajni upravitelj u stečaju nad "Tvornicom autobusa Zagreb" d.o.o. u razdoblju od siječnja 2000., tj. od otvaranja stečaja, pa dok nije smijenjen, nepoznatog datuma 2002. g. supočinio djela gore opisana pod točkom 2.C.
desetoprijavljeni MIRKO PULJKO, predsjednik uprave "Krma" d.d., Vinkovci,
jedanaestoprijavljeni PERICA MITROVIĆ, predsjednik nadzornog odbora "Krma" d.d., Vinkovci, odnosno stečajni upravitelj "Županjske Banke" d.d. u stečaju", zato što se, u dogovoru sa prvoprijavljenim Milanom Bandić, drugoprijavljenom Biserkom Pavičić i u međusobnom dogovoru desetoprijavljenog i jedanaestoprijavljenog, odrekli svojih prava u korist "Zagrepčanke" d.d., iako su znali da time omogućavaju da klika oko Milana Bandić nezakonito stekne nekretninu, odnosno iako su znali da time protuzakonito onemogućavaju podnositelja prijave, te da se time oštećuje društvo "Krma" d.d., odnosno "Županjska banka" kao jedan od vlasnika "Krme" d.d. Oni su pri tome dobro znali da "Zagrepčanka" d.d. nema nikakva prava na predmetnoj nekretnini, i da ide za nezakonitim stjecanjem nekretnine u korist nepoznate interesne klike oko Milana Bandić. Da su oni to dobro znali govori čak šest godina sporenja sa "Zagrepčankom" d.d. u stečaju", gdje su putem svojeg punomoćnika upravo to isticali. Onda su se "naglo predomislili" i odrekli svih svojih navoda i svih prava u korist "Zagrepčanke" d.d. u stečaju, i to podneskom od 14.10.2005. u sudskom sporu br. P6436/00. Oni su znali i pristali da time nanesu enormnu materijalnu štetu podnositelju prijave Ivanu Radošević, jer mu time onemogućavaju - kao zakonitom stjecatelju - njegova prava na nekretnini, koja je on stekao od "Krme" d.d., još davne 1998. g. Osim toga, dobro su znali da time nanose enormnu štetu samom društvu "Krma" d.d., (a time i "Županjskoj banci" d.d. kao jednom od vlasnika), jer je " - prema ugovoru od 23.09.1998. g., podnositelj prijave Ivan Radošević, kao kupac nekretnine, trebao isplatiti "Krmu" d.d., u roku od 30 dana od dana upisa prava vlasništva nekretnine na svoje ime. Stoga je očito da su desetoprijavljeni Mirko Puljko i jedanestoprijavljeni Perica Mitrović primili mito, i to u međusobnom dogovoru njih dvojice, te u dogovoru sa prvoprijavljenim Milanom Bandić, drugoprijavljenom Biserkom Pavičić, i trećim nepoznatim počiniteljima, i da su se potom odlučili da na opisani način oštete podnositelja prijave i društvo "Krma" d.d., te da na taj način omoguće trećemu nezakonito stjecanje prava na nekretninu.
dvanaestoprijavljena VESNA SREMAC-ŠOŠTAR, sutkinja Trgovačkog suda u Zagrebu, zato što je, zajedno sa drugoprijavljenom Biserkom Pavičić, trećeprijavljenom Nadom Kraljić, četrvortoprijavljenim Nebojšom Antolić, i šestoprijavljenim Markom Milković, u cilju da prvoprijavljenom do devetoprijavljenom omogući uzurpaciju prava Ivana Radoševića, i to sve za korist nepoznate interesne klike koja se skriva iza prvoprijavljenog Milana Bandić, onemogući Ivana Radoševića da sudjeluje kao stečajni vjerovnik u stečaju nad "Zagrepčankom d.d." u stečaju", onemogućila Ivana Radoševića.
Ivan Radošević je, pored toga što je bio izlučni vjerovnik - jer je tražio izlučenje njegove nekretnine iz stečajne mase, još bio i stečajni vjerovnik, jer je bio prijavio stečajnu tražbinu u iznosu od 1.450.000,- tadašnjih DEM. Tu tražbinu je Ivan Radošević stekao putem ugovora sa "Dastra" d.o.o., kao svojim pravnim prednikom. Pravnu poziciju pravnog prednika "Dastra" d.o.o. regulirao je naprijed navedeni podzakonski akt Vlade RH - jamstvo Vlade RH od 23.04.1998. g., kojim je bilo zajamčeno "Dastri" d.o.o. da se naplati od "Zagrepčanke" d.d. u cijelosti.
Interesantno je da ugovor kojim je Ivan Radošević stekao prava od "Dastra" d.o.o. nitko nikad nije osporio, ali mu taj ugovor ipak nije bio dovoljan da bi mu se temeljem njega priznalo pravo stečajnog vjerovnika "Zagrepčanke" d.d. u stečaju". Da su prava Ivana Radoševića na tom potraživanju osporena u isključivom cilju da mu se onemogući status vjerovnika - dakle stranke u stečajnom postupku, pa da bi mu se tako – kad više nije stranka - mogla lakše uzurpirati prava na njegovoj nekretnini govori slijedeće;
• dok su stečajna

tijela "Zagrepčanke" d.d. i "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o., u tim stečajevima doslovno sakrivali gore navedeno jamstvo Vlade Republike Hrvatske za naplatu potraživanja od "Zagrepčanke" d.d. u stečaju, u ovom slučaju kada je Ivan Radošević prijavio ovaj zahtjev za priznavanje stečajne tražbine, su se stečajna tijela upravo pozivala baš na to jamstvo. Oni su tako postupili jer im je baš u tom slučaju odgovaralo da Ivanu Radoševiću ospore njegovo pravo – stečeno od prednika za kojeg je jamčila Vlada, pa su čak isticali da je upravo Grad Zagreb dužan isplatiti vjerovnike po osnovi tog jamstva. Ovo dokazuje da za prijavljene ne postoji principijelan pravni stav, već se, od slučaja do slučaja pozivaju, sad na jedan argument, pa onda na drugi argument, te istovremeno, u različitim postupcima, zastupaju međusobno oprečne stavove. Tako da jamstvo Vlade za prijavljene istovremeno i postoji i ne postoji, ono važi i ne važi, Grad Zagreb je po njemu dužan isplatiti, ili pak nije ništa dužan, već i sam potražuje.

• tako je dvanaestoprijavljena Vesna Sremac-Šoštar, u sudskom postupku oznake P4100/00, odbila priznati potraživanje Ivana Radoševića, premda je ono proizlazilo iz ugovora, koji ugovor nikad nije osporen. Dakle, kad je potrebno, ugovor se "anulira", tj. odbije se priznati njegov pravni učinak, i bez da ga se od strane bilo kojeg nadležnog tijela ospori,

• Presudom čije se priznanje traži odbijen je tužbeni zahtjev Ivana Radoševića jer da nije dokazao da je njegovo potraživanje koje potražuje od "Zagrepčanke" d.d. (a koje je stekao temeljem Ugovora sa "Dastra" d.o.o.) ono isto koje je Država priznala "Dastri" d.o.o. prema "Zagrepčanci" d.d.

• na koordiniranost prijavljenih ukazuje i to da je tijekom sudskog postupka u parnici P-4100/00 dvanaestoprijavljena Vesna Sremac-Šoštar, radi dokazivanja, zatražila od stečajnog upravitelja "Dastra" d.o.o. dostavu podataka na okolnosti prijenosa potraživanja prema "Zagrepčanci" d.d., od strane "Dastre" d.o.o. na Ivana Radošević. Stečajni upravitelj je bio dužan dostaviti dokumentaciju u sudski spis. No dvanaestoprijavljena je tijekom postupka odustala od izvođenja tog dokaza, i to bez obrazloženja. Po mišljenju podnositelja prijave, ona je tako postupila zato što je od strane ostalih prijavljenih, a naročito drugoprijavljene Biserke Pavičić upozorena da je prema poslovnim knjigama "Dastra" d.o.o. prenijela potraživanje na Ivana Radošević, da ga zato i nije isticala prema "Zagrepčanci" d.d., i da izvođenje tog dokaza "ide u prilog" Ivanu Radošević. Nju je na to upozorila drugoprijavljena Biserka Pavičić, budući je stečajni upravitelj "Dastra" d.o.o. bio ovdje devetoprijavljeni Ivica Magić, odnosno ista osoba koja je bila stečajni upravitelj "Tvornice autobusa Zagreb" d.o.o. - jednog od stečajeva koje je vodila drugoprijavljena Biserka Pavičić. Tako je međusobna koordinacija prijavljenih utjecala na radnje dvanaestoprijavljene, odnosno na njeno upravljanje parnicom, i to na izričitu štetu prijavitelja Ivana Radoševića.

• Treba napomenuti da je dužnost tog istog Trgovačkog suda u Zagrebu, u stečajnom postupku nad "Zagrepčankom" d.d bila da prije svega izvrši reviziju poslovanja stečajnih dužnika. Na to ga je obvezivao stečajni zakon. Da je to učinjeno - što nije - stečajna tijela "Zagrepčanke" d.d. utvrdila bi da je potraživanje postojalo, odnosno da ga je "Dastra" d.o.o. prenijela na Ivana Radošević. Tim više što je neosporno bilo da "Dastra" d.o.o. nije potraživala to potraživanje od "Zagrepčanke" d.d.

• da je dvanaestoprijavljena u svojem posutpanju bila motivirana time da na štetu podnositelja prijave, a za korist nepoznate interesne klike uzurpira nekretninu podnositelja prijave Ivana Radošević, ukazuje i obrazloženje presude P-4100/00 od 24. listopada 2001., u kojem se vidi da - premda je riječ o sporu radi utvrđivanja osnovanosti stečajne tražbine - potraživanju prema "Zagrepčanci" d.d. u iznosu od 1.450.000,- DEM, koje je Ivan Radošević preuzeo od "Dastra" d.o.o., dvanaestoprijavljena obrazlaže upravo navodima o izlučnom zahtjevu Ivana Radoševića na nekretnini u Heinzelovoj 66-68, premda to, jedno s drugim, pravno "nema veze".“

„Gdje ima dima ima i vatre“, kaže stara narodna izrijeka. Očito je da Radoševićeve optužbe nisu baš bez ikakve osnove. Tako na temelju dokumentacije i raspoloživih dokaza drže i njemačka istražna tijela koja o cijelom ovom predmetu provode svoju istragu. Tomu je razlog i činjenica da je suvlasnik Radoševićeva kapitala i investicija u Hrvatskoj zapravo bio visoko pozicioniran njemački dužnosnik, t se upravo zbog zaštite njemačkih investitora u buduće u Hrvatskoj, provodi o cijelom ovom slučaju opširna istraga. Ipak, u ovom se slučaju hrvatske vlasti nisu odlučile na suradnju sa njemačkim kolegama. Sprotno tomu, hrvatska istražna tijela odlučila su onemogućavati istragu o

ovoj prijavi koliko god je to moguće. S druge strane svakodnevno slšamo pamfletističke izjave i političke nastupe hrvatskih dužnosnika o borbi protiv organiziranog kriminala i korupcije. Slučaj Radoševićeve prijave protiv Bandića i ostlih, ipak nedvojbeno kazuje na činjenicu kako i dalje u Hrvatskoj postoje oni koji su zaštićeni od svakog kaznenog progona i odgovornosti. Oni su, na određeni način, povlašteni štićenici hrvatske političko – financijske oligarhije jer suže opslužuju njezine interese, i dok se tako ponašaju uživaju apsolutnu zaštitu svojih političkih i ekonomskih mentora, koji drže ključne pozicije političke i financijske moći u državi.

Kako je SDP izvlačio novac iz jedine banke u državnom vlasništvu

SDP-ovci LINIĆ, CRKVENAC I SLADE OŠTETILI SU HRVATSKU POŠTANSKU BANKU ZA MILIJUNE PRORAČUNSKIH KUNA

U okviru političkih smjena i kadroviranja Račanove Vlade, početkom lipnja 2000. je na mjesto predsjednika Uprave Hrvatske poštanske banke (HPB) imenovan Josip (Jozo) Slade, bliski suradnik i prijatelj Slavka Linića i Mate Crkvenca, te dugogodišnji član Račanova SDP-
a. U trenutku imenovanja za predsjednika Uprave HPB-a Slade je (što je protivno hrvatskim zakonima) bio vlasnik i direktor trgovačkog društva EKU Revizija d.o.o., registriranog na adresi njegove punice Ksaver 22, u Zagrebu. Tek mjesec dana nakon imenovanja za predsjednika uprave Hrvatske poštanske banke, razriješio je sam sebe s dužnosti direktora svog poduzeća, otvorio je likvidacijski postupak, a za likvidacijskog direktora imenovao je Snježanu Rajaković Vignjević (koja je godinama radila u Sladeovom poduzeću kao njegova pomoćnica). Ista je gospođa primljena u stalni radni odnos u HPB tijekom studenog 2000. Na radno mjesto predstojnice Ureda uprave banke. Čak nakon dvije godine, 7. ožujka 2002. (kada su oboje već neko vrijeme bili visoko pozicionirani zaposlenici HPB-a) Josip Slade usvaja zaključno likvidacijsko izvješće svog poduzeća i briše ga iz sudskog registra. Potrebno je napomenuti da u Ugovoru o radu koji HPB zaključuje sa svojim zaposlenicima izrijekom piše sljedeća obveza zaposlenika (koja se naravno trebala odnositi i na Sladea i njegovu pomoćnicu): «Radnik se obvezuje da bez suglasnosti Banke ne će na svoj ili tuđi račun obavljati poslove koji ulaze u područje poslovanja Banke, niti biti članom Nadzornog odbora ni Uprave drugog društva koje se bavi poslovima iz područja poslovanja Banke, a ne može u prostorijama Banke obavljati poslove za svoj ili tuđi račun. Posebno se radnik obvezuje da bez suglasnosti Banke ne će obavljati dopunski rad u ugovornom odnosu u drugoj tvrtki». Prema Ugovoru s HPB-om i Slade i njegova suradnica Rajaković Vignjević počinili su teže povrede radne dužnosti, ali uz Linićevo i Crkvenčevo pokriće bili su politički instalirani u Hrvatsku poštansku banku kako bi odrađivali financijske transfere za svoje partijske gazde. To dokazuje opsežna dokumentacija koju prikriva i Hrvatska narodna banka i viceguverner Čedo Maletić, ali je ipak dospjela u ruke MUP-ovih i USKOK-ovih istražitelja, kako doznajem od mog izvora iz HNB-a.

Igre s osiguranjem i milijunski transferi na poduzeće Kopun & Kopun

Obzirom da su Josip Slade kao predsjednik Uprave HPB-a i Slavko Durmiš kao član Uprave početkom svog mandata zaključili Ugovore o radu s Nadzornim odborom banke, trebali su zaključiti Ugovor o menadžerskom osiguranju s Croatia osiguranjem (ili nekim drugim), s time da iznos menadžerskog osiguranja, kao i kod prethodne uprave ne prelazi iznos od 11 do 24 tisuće kuna godišnje. Ova su dvojica, bez znanja Nadzornog odbora HPB-a, zaključili Ugovore o polici rentnog životnog osiguranja i to sa dioničkim društvom za osiguranje i reosiguranje Allianz Zagreb. Ukupne ugovorene svote osiguranja kreću se od 250 do 500 tisuća njemačkih maraka. Ove premije nisu prikazane niti prijavljene Odjelu za obračun plaća, nisu bile prikazane kao primanje u naravi, niti us na iste obračunati porezi, prirezi i doprinosi iz plaća i na plaće, niti su iskazane u poreznim karticama navedenih osoba. Plaćanje tog osiguranja vrši se preko poduzeća Kopun & Kopun. Također za 17 djelatnika banke (predsjednik Uprave, Uprava, predstojnica Ureda uprave, direktori

sektora i pojedini povlašteni rukovoditelji pojedinih odjela) obračun plaća sačinjava to isto poduzeće, koje obavlja i izbor kadrova za banku, prema dogovoru sa Sladeom. Navedene osobe ne primaju svoje plaće putem uplate na račun banke u kojoj rade, već su otvorili tekuće račune u drugim bankama, kako bi se njihove financijske transakcije teže nadziralo i pratilo. Tijekom srpnja 2003. doznačeno je poduzeću Kopun & Kopun 2 milijuna 690 tisuća kuna. Zaposlenici u banci sumnjaju kako se radi o podjeli nagrade Upravi banke i nižim djelatnicima rukovodne strukture. Takav čin suprotan je propisima, jer Skupština HPB-a nije donijela odluku o podjeli nagrade, budući da nisu pokriveni gubitci iz prethodnih godina, tako da do ovakve financijske transakcije SDP-ove uprave Hrvatske poštanske banke nije smjelo niti doći. U poslovnim knjigama banke ova isplata evidentirana je na računima za iskazivanje bruto primanja djelatnika, a u financijskim izvješćima banke na poziciji: «troškovi plaća djelatnika», što dokazuje ranije teze o tomu tko je kome isplati financijske nagrade bez odluke Skupštine banke. Međutim, Slade je uz pomoć svojih suradnika u Računovoj Vladi i SDP-u, kao i nadzornim tijelima Ministarstva financija i Hrvatske narodne banke uspio ne samo prikriti ovakve nezakonite radnje i političko-financijski kriminal, već je prikrivao stvarne gubitke Hrvatske poštanske banke i tajne financijske transfere koje je obavljao za račun svojih političkih pokrovitelja.

Slade je krivotvorio podatke o gubitcima Hrvatske poštanske banke?

U prigodnoj Informatorovoj
brošuri izdanoj 31.12.2003., Slade je kao predsjednik Uprave HPB-a dao intervju u kojem je naveo financijske podatke banke: «Sa zadovoljstvom mogu reći da smo pokrenuli trendove iz 2000. godine kada je gubitak iznosio 547 milijuna kuna». Prema podatcima koje skrivaju u HNB-u i prema podatcima Hrvatske poštanske banke čije je skrivanje i krivotvorenje naložio Josip Slade, ovakva njegova istina predstavlja najgrublju lažć i dezinformaciju, te pokušaj obmane javnosti i nove Sanaderove Vlade. Ukoliko je banka imala iskazan gubitak veći od 50% jamstvenog kapitala Hrvatska narodna banka bila bi dužna poduzeti mjere za likavidaciju banke, a ne imenovati novog predsjednika uprave. Gubitak kojim javno raspolaže Slade nije prikazan u poslovnim knjigama za 2000. godinu, a niti u revizorskom izvješću (K.P.M.G.) prihvaćenom od strane Skupštine HPB-a i objavljenom u javnim glasilima. Za 1999. banka je iskazala gubitak u iznosu od 33 milijuna kuna, a za 2000. (kada je Slade već vodio banku) iskazani gubitak bio je 171,8 milijuna kuna. Namjera SDP-ova predsjednika Uprave HPB-a bila je prikazivanje pozitivnog rezultata poslovanja. Podloga lažnom prikazivanju rezultata u 2000. godini bio je Ugovor o jamstvu zaključen između Ministarstva financija i HPB-a u visini od 500 milijuna kuna, temeljem kojeg se za rizične plasmane skupina B-E ne formiraju rezervacije za identificirane gubitke na teret prihoda banke, što ima izravno za posljedicu iskazivanje dobiti. Naravno, takvo je jamstvo Mate Crkvenac dodijelio svom partijskom suradniku kako bi lakše prikrili izvlačenje proračunskog novca i financijske transfere na privatne i stranačke izvdojene račune preko Hrvatske poštanske banke. Pored dokapitalizacije banke od strane Hrvatskog fonda za privatizaciju, tijekom 2001. godine, banka je prodala kreditni portfelj u iznosu od 886 milijuna kuna, Hrvatskom fondu za privatizaciju. Ugovorena je valutna klauzula, na što je HNB dala prigovor kako se isto ne iskazuje u izloženosti devizne pozicije valutnom riziku, čime se čini prekršaj. U Operativnom planu mjera – odgovoru HNB-u na Zapisnik kontrole, predviđena je izrada i potpisivanje aneksa ugovora s HFP-om, s tim da se u ugovoru odredi jednosmjerna valutna klauzula. Uprava banke koja je usvojila Operativni plan mjera isti je predstavila Nadzornom odboru, koji je taj plan prihvatio. Temeljem odluke Uprave i Nadzornog odbora, predsjednik uprave je trebao zaključiti aneks s jednosmjernom valutnom klauzulom. Aneks ugovora koji je zaključio Slade ne sadržava tu klauzulu, čime je učinjena šteta banci u svezi tečajnih razlika koje izravno utječu na poslovni rezultat, dok je s druge strane predsjednik uprave Josip Slade izravno ignoriorao odluke uprave i Nadzornog odbora, te je postupao suprotno tim odlukama. Zanimljivo je da su neki veliki financijski transferi odobravani baš u vrijeme prije izbora 2003. godine, a radi se o upitnim nepovratnim gotovinskim transferima novca, koje Josip Slade nikako ne

može pravdati. Iz sredstava Fonda za razvoj na čijem je čelu Stojanović, preko Hrvatske poštanske banke isplaćeno je u vidu bespovratnih sredstava 3 milijuna kuna Lučkoj upravi Sisak i 425 tisuća kuna Lučkoj upravi Vukovar. Isplata ovih sredstava nije evidentirana kao kreditni plasman – bespovratna sredstva u poslovnim knjigama banke, već se evidentiralo samo smanjenje depozita Hrvatskog fonda za razvoj. Također, iz sredstava ovog Fonda nenamjenski su odobrena sredstva u visini od 15 milijuna kuna poduzeću Arena d.o.o. uz kamate od nula posto. Nad poduzećem Arena d.o.o. iz Križevaca 12. veljače ove godine otvoren je stečajni postupak.

Kome će Linićev čovjek isplatiti više od dva milijuna kuna nagrade?

Osim ovih sumnjivih financijskih i poslovnih transakcija, postoje dodatni dokazi koji ukazuju na financijske zloupotrebe i izvlačenje novca iz Hrvatske poštanske banke. U poslovnim knjigama banke na teret rashoda za 2003. iskazane su na računima grupe 288 rezervacije za otpremnine i jubilarne nagrade u visini od 2 milijuna 114 tisuća kuna. Na teret navedenih rezervacija iz sredstava banke tijekom 2004. isplatiti će se navedeni iznos. Visina ovih rezervacija je upitna obzirom da u banci ne postoji program o utvrđivanju i zbrinjavanju viška radnika, a također niti toliki broj djelatnika koji bi trebao primiti jubilarne nagrade ili bi otišao u mirovinu tijekom 2004. Zbog toga bi hitno trebalo uvtrditi je li u ovom iznosu sadržana i isplata nagrada za iskazane rezultate poslovanja upravi banke i nižim rukovoditeljima koji su po Sladeovoj odluci u povlaštenom položaju. Istovremeno, informacijski sustav u banci je pred kolapsom. Budući je trebalo izabrati novog ponuđača Uprava banke, zajedno s upravom Croatia banke, je izabrala put u Ekvador radi nabavke informacijskog sustava. U navedenoj južnoameričkoj državi takav je posao dogovoren s poduzećem Fisa. Predstavništvo tvrtke je u Londonu, a u Hrvatskoj ih zastupa poduzeće «IN 2». Direktor sektora informatike u banci Bojan Rebselj i bivša članica uprave Croatia banke gospođa Marendić putovali su u Ekvador glede dogovora i nabavke informacijskog sustava za banku. Pored navedene tvrtke pozvano je i poduzeće Gora iz Slovenije. Prvi put nije bio raspisan javni natječaj. Izbor je bio nezakonit i pun proceduralnih pogrješaka od strane Sladeove uprave. Na kraju Fisa iz Ekvadora ipak nije dobila posao, ali je ostalo nerazjašnjeno gdje je završila gotovinska doznaka u iznosu od 500 tisuća eura koji su uplaćeni na račun u Malti, pod krinkom plaćanja patenata i licenca. Isti slučaj je i poslovanje banke s poduzećem Auto Emilio iz Zagreba, vlasnika Emilijana Mišetića, koje za banku obavlja sve poslove u svezi održavanja automobila (od servisa do pranja), a posao također nije dobilo javnim natječajem, na što banku obvezuje Zakon o javnoj nabavi. Možda i ne bi bilo čudno što se uprava opredijelila za ovu tvrtku da preko istog poduzeća nije uvezen polovni čamac, koji je prevezen na Korčulu, gdje su izvršeni zahvati za poboljšanje vozila. Prema raspoloživim podatcima preuređenje broda išlo je na teret poduzeća Jadranka 1862, čiji je vlasnik osobni prijatelj Josipa Sladea, a brat člana uprave Hrvatskih pošta Ranka Marinovića, zaduženog za gospodarstvo. Navedenu tvrtku banka je po Sladeovoj intervenciji kreditirala u iznosu od 22,8 milijuna kuna.

Slade i družina trebaju odgovarati, a u HPB-u hitno treba provesti financijski nadzor

Hrvatska poštanska banka mogla bi biti ključ za razotkrivanje nezakonitih financijskih transfera Račanovog establišmenta. Naime, obrascem poslovanja Josipa Sladea i njegove družine u HPB-u moglo bi se ući u trag barem dijlu proračunskih sredstava koja su SDP-ovci trošili po dolasku na vlast od 2000. do 2003. godine. Formula partijskog, političko financijskog kriminala mogla bi biti poslovna i knjigovodstvena dokumentacija te jedine državne banke. Ona je naime, poput neke financijske agencije poslužila Ivici Račanu, Slavku Liniću i Mati Crkvencu za pokrivanje velike nacionalne pljačke za koju su smatrali da se nikada ne će razotkriti. Međutim, potrebno je do kraja rasvijetliti i ulogu Hrvatske narodne banke i njezinih stručnih službi u tom prljavom političkom poslu. Viceguverner koji je izabran 2001. upravo na inicijativu SDP-a Čedo Maletić pokrivao je iz središnje banke sve što se događalo u HPB-u. Zato je potrebno hitnim financijskim nadzorom

uvtrditi razmjere financijskih malverzacija u poštanskoj banci, a Josipa Sladea konačno razriješiti dužnosti i onemogućiti u daljnjim transferima novca njegovim suradnicima u SDP-u.

Kriminal u jedinoj državnoj banci preko koje je Račanov SDP izvlačio proračunski novac

JOSIP SLADE I UPRAVA HRVATSKE POŠTANSKE BANKE OSUĐENI SU RADI FINANCIJSKIH MALVERZACIJA

Više od dvije tisuće
dokumenata pohranjenih u Hrvatskoj poštanskoj banci, Hrvatskoj narodnoj banci i raznim Vladinim službama u kojima je Račan instalirao svoje ljude, dokazuju kriminalnu spregu između SDP-a, bivše Račanove Vlade i pojedinaca u državnim poduzećima, bankama i institucijama, preko kojih je izvlačen proračunski novac na izdvojene račune SDP-a i visokih dužnosnika Račanove partije. Novac je jednostavno izvlačen preko niza računa povezanih unutar državnog proračunskog sustava koji su otvoreni kod Hrvatske poštanske banke (HPB). O tomu svjedoči i pismo predsjednika Uprave HPB-a: «Ključni smo posrednik između državnog proračuna i njegovih korisnika, obavljamo platni promet po 120 tisuća računa pravnih osoba i računa države, banka smo skrbnik mirovinskih fondova». Drugim riječima HPB i SDP-ov predsjednik Uprave raspolagali su tijekom zadnje četiri godine s više od deset milijarda kuna, a za pojedine transakcije postoje dokazi o nenamjenskoj preraspodjeli i trošenju te prebacivanju sredstava bez porkića na račune fizičkih i pravnih osoba, nakon čega bi novac završavao na računima koje su za polaganje sredstava odredili u vrhu Socijaldemokratske partije.

Sudska presuda zbog financijskih malverzacija u Hrvatskoj poštanskoj banci

Jedna od takvih financijskih operacija Josipa Sladea i njegove uprave HPB-a, opisana je i u sudskoj presudi Prekršajnog suda u Zagrebu, koju je 8.3.2004. donijela sutkinja toga suda Danijela Marotti Andrić. Na temelju istrage koju su provele nadzorne službe Hrvatske narodne banke (HNB) podnesena je prijava Prekršajnom sudu u Zagrebu o financijskim malverzacijama i protuzakonitostima u poslovanju Uprave HPB-a. U presudi suda broj XXIX-G-9687-03 navode se malverzacije i njihovi počinitelji: «Okrivljenici: I. okr. pravna osoba Hrvatska poštanska banka d.d.; II. okr. odgovorna osoba Josip Slade; III. okr. odgovorna osoba Marija Prskalo ... krivi su što su dana 14.11.2002., 11.12.2002., 30.1.2003., 10.2.2003., sredstva u ukupnom iznosu od 871 tisuću 378 kuna 61 lipu uplatili na račun oročenog depozita tvrtke VINKURAN d.o.o. Zagreb, a ista su koristili za zatvaranje svojih potraživanja iako je račun tvrtke VINKURAN d.o.o. Zagreb blokiran sa danom 24.10.2002. te su tako vršili platni promet za poslovni subjekt u blokadi preko posebnog računa – oročenog depozita, a ne preo redovnog računa pa su time bili u povoljnijem položaju u odnosu na ostale vjerovnike evidentirane u očevidniku o redoslijedu plaćanja, čime su postupili protivno odredbi čl. 32. Zakona o platnom prometu u zemlji i čl. 10. Odluke o izvršenju naloga za plaćanje iz sredstava na računima platitelja koji se vode u različitim bankama». U obrazloženju presude sud navodi: «Hrvatska narodna banka svojim podneskom pod oznakom: U.Br. 810-VI-328/PK/03-ŽZJ od 23. lipnja 2003., podnijela je zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka, te dopunu zahtjeva od 6. veljače 2004., protiv okrivljenika ... Zahtjev za pokretanje prekršajnog postupka sastavljen je po prijavi službene osobe utemeljen na neposrednom opažanju, a sudac smatra da je na temelju takve prijave dovoljno utvrđeno da su okrivljenici počinili djelo opisano u izreci». Međutim, Hrvatska narodna banka, iako na prvi pogled ne izgleda tako, pomogla je ovom prijavom Josipu Sladeu. Naime, nadzorne službe HNB-a imale su dovoljno osnova za pokretanje i kaznenog postupka protiv Sladea i njegovih suradnika, ali je umjesto toga izabrana blaža mjera prekršajnog postupka i osude kako bi se zaštitilo Linićevog, Račanovog i Crkvenčevog čovjeka u HPB-u. Račan i Crkvenac posebno su inzistirali na ovakvom obliku kažnjavanja kako u mogućem kaznenom postupku ne bi do kraja bila razotkrivena sprega vrha SDP-a sa financijsko-gospodarskim

kriminalom i kriminalnim podzemljem u Hrvatskoj. Takav postupak HNB-a možemo bolje shvatiti ukoliko znamo kako je guverner HNB-a dugogodišnji suradnik Mate Crkvenca i Slavka Linića, a viceguverner HNB-a Čedo Maletić (zadužen za nadzor) izabran je na tu dužnost upravo na inzistiranje SDP-ovaca u prošlom sazivu Hrvatskog sabora. Čedo Maletić je tako 2000. godine odobrio upis Josipa Sladea kao predsjednika Uprave HPB-a, iako je tada imao informaciju kako je Slade krivotvorio podatke u upitniku HNB-a.

Slade je istovremeno s dužnosti u HPB-u bio član uprave «Štedionice zlatni vrutak» u kojoj se prao «protupravno stečeni novac»

Naime jedno od standardnih pitanja u navedenom upitniku je i pitanje je li kandidat za predsjednika uprave banke član uprave ili vlasnički povezan s bilo kojom drugom financijskom ili institucijom sa srodnom djelatnosti. Slade je na to pitanje odgovorio negativno. Međutim, u tom je trenutku kao i sljedeće dvije godine do 27. veljače 2002. Bio član uprave «Štedionice zlatni vrutak d.d.» registrirane u Zagrebu, Maksimirska 39. s njim su članovi uprave bili i Mladen Petrinjak, Miroslav Fajerbah, Antun Habuš, Vlado Radić i Milan Turković. Temeljni kapital tog poduzeća iznosio je 21 milijun 600 tisuća kuna. Priča o toj štedionici nije zanimljiva samo zbog činjenice da je radi članstva u njezinoj upravi Slade bio nezakonito postavljen na mjesto predsjednika Uprave HPB-a, već i zbog činjenice što je «Zlatni vrutak» očito nekima služio za pranje nezakonito stečenog novca. U sudskom izvatkutako stoji zapisano: «Županijski sud u Zagrebu rješenjem broj XXIV KIO-US-18/03 od 24. travnja 2003. riješio je: I. Temeljem čl. 136 st. 2 u svezi čl. 467. ZKP-a te čl. 294 i 297. ovršnog zakona određuje se privremena mjera osiguranja protiv: MIRE BOŠNIR, ŽELJKA BOŠNIR, LJUBOMIRA PATAFTE, ĐURĐICE PATAFTA – nalaže se Štedionici Zlatni vrutak d.d. da osumnjičenicima ili trećoj osobi po nalogu osumnjičenih uskrati s računa Iosum. Mire Bošnir ... isplatu novčanih sredstava u visini prikrivenog protupravnog stečenog novca u iznosu od 3 milijuna 391 tisuću 713 kuna». Isti novčani iznosi blokirani su i za ostale osumnjičenike, kao i njihove «povlaštene dionice» u navedenoj štedionici. Josip Slade je u svojoj dokumentaciji potpuno zatajio podatke o sudjelovanju u poslovanju ove štedionice, iako to ne opravdava Čedu Maletića koji je u svakom trenutku na raspolaganju imao bazu podataka HNB-a u kojoj je mogao doći do pravih podataka. Naravno, politička «direktiva» iz SDP-ova komiteta glasila je drugačije i HNB je omogućio Sladeu imenovanje na mjesto predsjednika Uprave HPB-a protuzakonito. Kao protuuslugu Slade je pokrivao izvlačenje novca koje je provodila Račanova Vlada preko Hrvatske poštanske banke na izdvojene račune. O tomu svjedoče i sumnjivi kreditni plasmani, bez kamata i jasnih rokova i uvjeta vraćanja poduzećima s upitnom kreditnom sposobnošću. Takve su kredite prema evidenciji na dan 31.12.2003. dobili: «Kannegieser d.o.o.» u ukupnom iznosu od milijun i 500 tisuća kuna; «Prva ekološka zadruga» u iznosu od milijun 200 tisuća kuna; «Arena d.o.o.» u iznosu od 15 milijuna kuna; «Mako d.o.o.» u iznosu od 350 tisuća kuna; «Zelinka d.d.» u iznosu od milijun 400 tisuća kuna; «Limex d.o.o.» u iznosu od 8 milijuna kuna. Kako bi se novac lakše izvlačio preko HPB-a Slade je određene iznose dvostruko knjižio na različitim rashodovnim stavkama kako bi prikrio trag nestalog novca. Takav je i slučaj sa 2 milijuna 119 tisuća 267 kuna, koji su prvo knjiženi na kontu 28810 kao «rezervacije za otpremnine i jubilarne nagrade», a kasnije su dodatno proknjižene u istom iznosu na kontu 63800 kao «rezerviranje za ostale troškove». Da su ove informacije točne potvrđuje dokument «Lista stanja glavne knjige – sva konta» od 31.12.2003. Isto dokument dokazuje kako je Slade i njegova uprava lažno prikazivao troškove za nagrade zaposlenicima i otpremnine, jer u trenutku kada je za tu stavku rezervirao više od 2 milijuna kuna stvarni troškovi te stavke su iznosili 15 tisuća kuna «nagrade zaposlenicima», 32 tisuće kuna «otpremnine» i 17 tisuća 40 kuna otpremnine isplaćene preko poduzeća Kopun. Za razliku sredstava i tijek tog novca trebalo bi izvršiti kontrolu poslovanja poduzeća «Kopun & Kopun» kako bi se došlo do konačnih računa na kojima je novac završavao. Osim toga, isplata nagrada od dobiti koju je naložio Slade preko poduzeća Kopu potpuno je protivna odluci Skupštine HPB-a koja je odlučila kako se dobit ne će isplaćivati već rasporediti u pričuve i kapital banke.

Interna kontrola upozoravala je na nepravilnosti za koje su znali i Crkvenac i Račan

Unutarnja kontrola Hrvatske poštanske banke upozoravala je i svojim izvješćima od 13. ožujka 2003. na nepravilnosti i protuzakonitosti koje su se događale u poslovanju SDP-ove bankarske uprave. Najopasnije nepravilnosti opisane su u izvješću Interne kontrole od 20. lipnja 2002. godine o «kontroli izloženosti devizne pozicije valutnom riziku». Kao svrha kontrole naznačeno je: «Temeljem točke 3.2. Operativnog plana mjera i aktivnosti koje je donijela Uprava Banke, a u cilju otklanjanja utvrđenih nezakonitosti, slabosti i nepravilnosti, koje su konstatirane od strane Sektora nadzora i kontrole HNB-a, unutarnja kontrola sačinila je ponovni uvid u dokumentaciju kojom je prikazana izloženost devizne pozicije valutnom riziku». Nalazi kontrole bili su poražavajući, naime dokazivali su kako je Slade lažno prikazivao podatke o valutnoj izloženosti u HPB-u: «Možemo utvrditi da se prema mišljenju Sektora kontrole i nadzora HNB-a, nije pravilno iskazivala izloženost devizne pozicije valutnom riziku. Sektor riznice počeo je prikazivati izloženost s potraživanjem od HFP-a sa 22. ožujka 2002., što bi po mišljenju HNB-a bilo ispravno prikazivanje, koje je rezultiralo prekršajem (izloženost bez HFP-a 4%, izloženost sa HFP-om 167%). Sporni Ugovor o ustupanju potraživanja između banke i Hrvatskog fonda za privatizaciju također je omogućio Sladeu određene financijsko-knjigovodstvene malverzacije, koje su utvrđene i tajnim nalazima HNB-a i kasnijim nalazima Unutarnje kontrole HPB-a.

SDP i Račan pred najvećim financijskim skandalom

Slučaj poštanske banke mogao bi izravno povezati Ivicu Račana s organiziranim financijsko gospodarskim kriminalom i dokazati spregu njegove vlasti s tajnim, tzv. «crnim» fondovima u koje se slijevao proračunski novac hrvatskih poreznih obveznika. Prema nekim procjenama trag pojedinih računa u inozemstvu na koje je uplaćivan novac iz Hrvatske poštanske banke mogao bi razotkriti tajnu Račanovog financijskog plijena koji je početkom devedesetih godina prošlog stoljeća izvučen s bankovnih računa nekadašnjeg Saveza komunista, a kojim je sredstvima raspolagao Račan osobno. U svakom slučaju ukoliko se počne rješavati slučaj HPB-a i nakon razrješenja Josipa Sladea s dužnosti predsjednika Uprave te banke političko carstvo njegova partijskog šefa moglo bi se, potreseno velikim financijskim skandalom, bespovratno raspasti. Josip Slade mogao bi biti upotrebljiv ipak kao prvi političko-financijski pokajnik koji bi svjedočio protiv političke mafije koja je upropastila hrvatsku državu. Postupkom protiv te grupacije ljudi otkrila bi se konačno i istina o tomu tko je i kako stvarno opljačkao Hrvatsku.

OVDJE DODATI DOKUMENTACIJU HRVATSKA POŠTANSKA BANKA (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 4)

NEZAKONITA PRETVORBA I PRIVATIZACIJA DALMATINSKE BANKE DD ZADAR

Još sredinom 2001. godine zadarsko poduzeće Vodovod d.o.o. podnijelo je Državnom uredu za reviziju zahtjev za pokretanje postupka revizije pretvorbe i privatizacije Dalmatinske banke d.d. Zadar. Dana 23. srpnja 2001. pismo sa popratnom dokumentacijom Državnom uredu za reviziju uputio je direktor Vodovoda d.o.o. iz Zadra Ante Kale. „Sukladno ovlaštenju iz članka 11. stavak 1., točka 1., Zakona o reviziji pretvorbe i privatizacije kao dioničari Dalmatinske banke d.d. Zadar, predlažemo pokretanje revizije pretvorbe i privatizacije navdene banke. Po našem mišljenju propust je učinjen u postupku prodaje, jer smo po Statutu imali prednost kod kupnje dionica“.
Ovom je pismu direktora Vodovda d.o.o. iz Zara, priložen i cjeloviti zahtjev naslovljen „Poništenje protuzakonite kupoprodaje dionica Dalmatinske banke d.d. Zadar, traži se“. Zahtjev je još 23. lipnja 1995. godine upućen iz poduzeća Vodovodi Sjeverne Dalmacije Zadar javnom pravobranitelju RH,

Narodnoj banci Hrvatske, Fondu za privatizaciju RH, Financijskoj policiji u Zadru, Županijskom državnom odvjetniku u Zadru, Trgovačkom sudu u Splitu.

Zahtjev Upravnog odbora Vodovoda sjeverne Dalmacije

„Upravni odbor JP Vodovodi sjeverne Dalmacije Zadar je na svojoj sjednici od 21. Lipnja 1995. razmatrao i donio Odluku o pokretanju zahtjeva za poništenje protuzakonite kupoprodaje dionica Dalmatinske banke d.d. Zadar. U tijeku smo mngobrojnih pretvorbi i privatizacija koje se provode u našoj domovini. Pozdravljamo sve one koje se provode u duhu zakona i koje su od interesa za našu zemlju. Pretvorba, odnosno privatizacija koja se provodi u Dalmatinskoj banci d.d. Zadar u suprotnosti je sa zakonom. Ovo poduzeće je sa svojih 327 dionica suosnivač i suvlasnik te banke i zainteresirano je za promet odnosno kupnju dionica banke o čemu je čak i odlukom br. 344/95 od 31. siječnja ove godine u formi dopisa i obavijestila banku o tom svom interesu. Postupak otkupa i prodaje dionica banka je provodila izričito u suprotnosti sa odredbama svojeg Statuta, suprotno pravma i interesima svojih dioničara, a gdje izričito stoji da dioničar kada namjerava prodati svoje dionice to čini preko banke, a banka o tome izvješćuje dioničare koji stječu pravo prvokupa dionica, što nje učinjeno iako je na ovakav način otkupljeno radi prodaje tisuće dionica od mnogih dioničara. Dionce su od dosadašnjih dioničara otkupljivane po cijeni određenoj od strane banke i zatvarani dospjeli i nedospjeli krediti, dakle bez tržišne valorizacije stvarne cijene i daleko ispod knjigvodstvene vrijednosti, zbog čega nije poštivan ni Zakon o obveznim odnosima. Kao što se vidi banka je u ponovljenim slučajevima prekršila materijalno pravo dioničara, nanijela nam štetu i nije poštivaa zakone u postupku prjenosa odnosno prodaje dionica, i što smo mi kao dioničari o tome doznali iz dnevnog tiska i materijala dobivenih za skupštinu dioničara koja se je održala 5. lipnja 1995. Kada je riječ o skupštini dioničara, ne možemo a da ne spomenemo sam način i rok sazivanja iste, postupak i procduru glasovanja prije, odnosno za vrijeme održavanja Skupštine. I to dosta govori o brizi i zainteresiranosti banke za veliki dio svojih dioničara. Zbog naprijed navedenog, naš predstavnik, direktor Ante Kale, je na sve te propuste i nezakonitosti upozorio nazočne na samoj Skpštini banke, a u ime komunalnih poduzeća Zadra. U očekivanju da ćete detaljno prekontrolirati dosadašnji rad, ponašanje i poslovanje Dalmatinske banke d.d. Zadar u okviru svojih nadležnosti – prava i obveza poduzeti adekvatne radnje, primjeniti zakonske odrednice i donijeti rješenje o poništenju dosadašnjeg nezakonitog postupka provedenog otkupa i prodaje dionica i naložiti nitavnost odluke donijetih na takvoj osnovi, unaprijed zahvaljujemo.“ Ovaj je dopis potpisao predsjednik Upravnog odbora sjevernodalmatinskih vodovoda Petar Selestrin, te je isti dokument uputio na znanje županu tadašnje Zadarsko – kninske županije i gradonačelniku Zadra.

Banka prisiljavala dioničare na prodaju dionica

Iz priložene dokumentacije razvidno je kako je Dalmatinska banka d.d. Zadar uputila svojim dioničarma 19.1.1995. ponudu za otkup dionica Dalmatinske banke d.d. Zadar, ali iz istog dokumenta nije jasno za čije ime i čiji račun je Uprava banke odlučila povući takav poslovn potez. Jedino što je potpuno jasno jest to da je time banka pokušala prisiliti neke dioničare na ustupanje njihovih dionica banci kako b na taj način izvršili prijeoj kreditnih bveza prema samoj banci. Ako je Uprava banke očito dolazila do dionica za koje je već unaprijed imala predviđenog kupca i budućeg dioničara banke.

„Sukladno Memorandumu Vlade RH o gospodarskoj politici Vlada i Narodna banka Hrvatske inzistiraju na privatizaciji banaka i potpunom ukidanju kontrole korisnika kredita nad bankama. U svezi s tim Saboru RH biti će proslijeđeni zakonski prijedlozi kojima se ograničava mogućnost banaka da odobravaju kredite subjektima koji imaju vlasnički odnos u istim bankama“, navodi u memorandumu tadašnji predsjednik Uprave Dalmatinske banke Neven Dobrovići nastavlja. „Zbog toga je jedan od važnih strateških ciljeva Dalmatinske banke d.d. ubrzanje procesa privatizacije restrukturiranjem sadašnjih dioničara koji su najvećim dijelom (preko 70%) i korisnici kredita. Kako

postoji interes privatnih poduzeća i fizičkih osoba za dionice banke, predlažemo da javna poduzeća i ona u pretežno državnom vlasništvu, kod kojih proces privatizacije može trajati dugo, prodaju svoje dionice. Sukladno zakonskim prijedlozima biti ćemo prisiljeni tražiti korisnike kredita koji su istovremeno i dioničari banke da nam odobrene kredite vrate ili da prdaju dionice banke.“

„Restrukturiranje dioničara“ – ili interesno pogodovanje odabranim kupcima?

Postavlja se logičnim pitanje s kojom je namjerom Uprava Dalmatinske banke odlučila naglo povući ovakav poslovni potez ucjenjujući svoje dugogodišnje komitente i dioničare. Potpuno je jasno kako je plasmanom kredita javnim i državnim poduzećima i sama banka imala koristi. Naime, takv su krediti najčešće pokriveni najboljim i najčvršćim jamstvima, te spadaju u skupinu nerizičnih, tj. sigurnih kreditnih plasmana. S druge, pak, strane banka plasmanom takvih kreditnih sredstava poduzećima u pretežnom državnom vlasništvu i javnim poduzećima, često i sama popravlja stanje svoje bilance i kvalitetu svojih kreditnih plasmana, te je oakav potez Uprave Dalmatinske banke u datom trenutku gotovo neobjašnjiv. Osim rečenog, ovakav model privatizacije ili „restrukturiranja dioničara“ kako to lukavo naziva Uprava banke, ukazuje i na interesno pogodovanje određenom kupcu ili skupini kupaca za prodaju dionica banke. Nije isključeno da je iza cijelog projekta i stajala sama Uprava banke, kako bi se dokopala većinskog paketa dionica.

„Napominjemo da prema članku 41. Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća ne postoji ograničenje niti je za to potrebno odobrenje nekog državnog organa kod prodaje ili kupnje dionca drugih poduzeća, odnosno banaka. Dalmatinska banka d.d. Zada voljna j posredovati u prodaji ukupno 327 vlastitih dionica serije „A“, koje se prema poatcima u knjizi dioniara Banke nalaze u Vašem vlasništvu“, zaključuje svoj dopis Vodovodima sjeverne Dalmacije, predsjednik Uprave Dalmatinske banke Dobrović. Ovo jasno ukazuje kako e Upava banke projektirala unaprijed nove vlasničke odnose unutar dioničara banke, te se odlučila za klasičnu reketarsku metodu prisiljavanja svjih komitenata i dioničara na prodaju osnivačke serije dionica Dalmatinske banke. Zaključak iz Dobrovićevog pisma upućenog 19.1.1995. Anti Kaleu to u cijelosti dokazuje.

Pismo izvršnog direktora Narodne banke Hrvatske

Dana 5. siječnja na zahtjev Vodovoda sjeverne Dalmacije odgovorila je i Narodna banka Hrvatske, pismom koje je upravi vodovoda uputio izvršni direktor NBH Ivan Tešija (kasnije je po nalog Valetićeve Vlade bio sanacijski upravitelj Privredne banke Zagreb, nakon odlaska Martina Katičića sa čelnog mjesta u PBZ). Naravn, tadašnje vodeće strukture Narodne banke Hrvatske, odlučile su zaštititi bankarski kriminal u Dalmatinskoj banci, jer su naravno znali i za planove Uprave banke, koji su i nastali u suglasju sa vrhom Narodne banke Hrvatske (danas Hrvatska narodna banka).

„Kako smo smatrali da Vaš zahtjev ne spada u našu nadležnost nismo se do sada ni oglašavali temeljem Vašeg pisma. Međutim, zbog posebnih zahtjeva iznijetih i na Saboru Republike Hrvatske, odgovaramo Vam na postavljene upite i zahtjeve“, navodi Tešija u pismu NBH.

Drugim riječima Tešija priznaje kako tadašnja Nardna banka Hrvatske nije niti bila zainteresirana za pokretanje izvidnih radnja o mogućim protuzakonitostima u radu Dalmatinske banke, sve dok se pitanje privatizacije te banke nije pojavilo pred Saborom. Tada su odlučili odgovoriti Vodovodu Zadar, više od godinu dana nakon prvih upozorenja kako se u Dalmatinskoj banci događaju određene nezakonite radnje.

„Naplatom svojih dospjelih i nedospjelih potraživanja od dužnika, koji su istodobno i dioničari, Dalmatinska banka Zadar, obavila je preuzimanjem vlastitih dionica. Ove kupoprodaje obavljene su neposrednom pogodbom između banke i njezinih dioničara, koji su na taj način izmirili svoje

obveze prema banci. U pismu se navodi da su dionice stečene ispod njihove knjigovodstvene vrijednosti, te da zato što nije bavljena tržišna valorizacija vrijednsti stečenih dionica, izvršena je povreda Zakona o obveznim odnosima.“

Potpuno je izvjesno na temelju ovih navoda iz Tešijinog pisma kako je ovakav model privatizacije banaka bio zaravo usklađen sa središnjom bankom, Narodnom bankom Hrvatske. Odnosno, nema dvojbe kako se radilo o dobro osmišljenom projektu, kojem je cilj bio skoncentrirati vlasništvo nad bankama u Hrvatskoj u rukama određene interesne skupine koja bi onda nadzirala i upravljala financijskim i tijekovima kapitala u zemlji. Bio je to projektirani način, kako da se daleko od očiju javnosti, na potpuno netransparentan način osigura interesnim skupinama u Hrvatskoj vlasništvo nad hrvatskim bankama i pozicija financijske moći u zemlji, ili u pojedinim hrvatskim regijama. Odgovor Narodne banke Hrvatske na prijavu i zahtjev Vodovoda Zadar ovu tezu dokazuje u cijelosti.

„Ovako stečene
vlastite dionice, Dalmatinska banka Zadar, prodala je dalje, a u Vašem pismu se navodi da ova daljnja prodaja nije provedena sukladno Statutu Dalmatinske banke Zadar. Iz Vaših navoda vidljivo je da se radi o imovinsko pavnim odnosima između Dalmatinske banke Zadar i njezinih dioničara – dužnika, koji su svoje obveze izmirili ustupanjem dionica Dalmatinskoj banci Zadar i imovinsko pravih odnosa koji su nastali prodajom tako stečenih vlastitih dionica Dalmatinske banke Zadar. Narodna banka Hrvatske nije niti jednim zakonom ovlaštena rješavati nastale sporove po ovom osnovu. Nepridržavanje statutarnih odredbi, u ovom slučaju kod prometa vlastitih dionica stečenih naplatom potraživanja, treba svaki pojedini dioničar osporavati po proceduri predviđenoj statutom banke kao trgovačkog društva, odnosno ukoliko s tim nije zadovoljan, a budući da se radi o imovinsko pravnim odnosima tužbom kod nadležnog suda“, zaključuje Tešija svoj odgovor na zahtjev i prijavu o nezakonitostima u prometu dionicama Dalmatinske banke Zadar.

Iz ovoga je vidljivo kako je Narodna banka Hvatske smišljeno ignorirala očite nezakonitosti u poslovanju pojedinih banaka, te je na taj način odobravala sumnjive privatizacije i prodaje hrvatskih banaka pojedinim interesnim skupinama.

Dopis Županijskog državnog odvjetništva Zadar

Čini se, ipak, kako je Državno odvjetništvo krajem siječnja 2006. bilo itekako zaintersirano za istragu o detaljima nezakonitosti u otkupu i prodaji dionica Dalmatinske banke. Dopisom od 24. siječnja 2006. Županijsko državno odvjetništvo u Zadru zatražilo je od Vodovoda Zadar dodatne informacije, detalje i dokumentaciju po njihovoj ranijoj prijavi. „U svezi prijave naslova pod gornjim brojem o nezakonitoj prodaji dionica Dalmatinske banke d.d. Zadar, koja je pored inih upućena i ovom državnom odvjetništvu, te što smo, temeljem odredbi Zakona o kaznenom postupku, od navedene banke pribavili potrebnu dokumentaciju, a od odgovorne osobe pismeno očitovanje na navode Vaše prijave, potrebno je da nas čim prije izvijestite. Da li ste kao dioničar ove banke primili priloženi raspis?, za kojeg se navodi da je upućen svim dioničarima, pa tako i naslovu?, te ako jeste, kada?, a zatim, obzirom na sadržaj raspisa, izvijestili banku o svom interesu za otkup njezinih dionica? Nadalje, obzirom na Vaš navod u prijavi da su sporne dionice otkupljivane po cijeni koju je odredila banka, a koja cijena je daleko manja od stvarne vrijednosti i daleko manja ispod knjigovodstvene vrijednosti, potrebno je navesti: na čemu se temelji takva tvrdnja? Konačno, obzirom na Vaš navod da ste ovim nezakonitim postupkom banke, prodaje dionica bez Vašeg znanja, oštećeni, navedite u čemu se sastoji nanjeta Vam šteta?“, navodi u dopisu tdašnja zamjenica žuanijskog državnog odvjetnika u Zadru Marija Rukavina.

Već 8. veljače 1996. Uprava Vodovoda Zadar odgovorila je dopisom Županijskom državnom odvjetništvu na njihove upite.

„Irelevantno je da li smo kao dioničari primili priloženi raspis a koji nosi datum 11.2.1994. Bez obzira na navedeno, mi ga nismo primili. Naime, neprihvatljivo je traženje unaprjed interesa za kupnju dionica, bez prethodno poznatih uvjeta, što je također i potpuno suprotno odredbama Statuta koji kaže, da se za svaku prodaju dionica i to svakog dioničara posebno nude definitivni uvjeti prodaje (cijena, rokovi prijenosa, način plaćanja itd.). Zato je neuteeljena tvrdnja da se interes za kupnju dionica treba dati početkom godine i da se takav interes tijekom godine apriori isključuje, što i poslovno i u Statutu banke ne stoji. U Statutu članak 52. pasus 3. izričito stoji da nakon proteka roka od 8 dana, dioničar slobodno vri prijenos dionica uz obvezu da se takav prijenos ne može izvršiti uz povoljnije uvjete od onih koji su ponuđeni dioničarima. Jasno je da se ovo nije poštivalo, niti se radilo kako treba. Zanima nas, koje su to doničare oni izvještavali? I po kojoj cijeni su dionice prodavane?“

U nastavku svojega odgovora Županijskom državnom odvjetništvu u Zadru direktor Ante Kale dodatno argumentira na koji su način dioničari Dalmatinske banke oštećeni ovakvom nezakonitom trgovinom dionicama banke.

„Našu tvrdnju da su se dionice bez posredovanja i mimo interesa dioničara i tržišne valorizacije prodavale po daleko manjoj cijeni od knjigovodstvene i stvarne, potkijepljujemo izvješćima same banke, a koje smo kao osnivači te banke primili u 1995. godini. U izvješću o poslovanju za 1994. godinu vidi se da je knjigovodstvena vrijednost dionice od 1.492 DEM 31.12.1993. povećana na 1.568,3 DEM sa 31.12.1994. Istovremeno uzimajući u obzir sve stvorene rezerve i ealno očekivane mogućnosti naplate kredita uz postojeći kapital, može se konstatirati da je stvarna cijena dionice veća od 3.000 DEM. Bit će da su to razlozi zašto se je svjesno kršio Statut banke, pravdajući se općim raspisom koji nije predviđen ni u jednom članku Statuta banke, te je razumljivo zašto se je želilo zaobići postojeće dioničare i prenijeti kapital u privatne ruke pod povoljnijim uvjetima.“

Pismo direktora Kalea dokazuje kako je ovakvo restrukturiranje dioničara Dalmatinske banke, bilo projekt kojim se izravno pogodovalo određenoj skupni novih vlasnika da ostanu novi većinski vlasnici te banke. Ipak, niti nakon dostave dodatnih dokaza i dokumentacije Državno odvjetništvo nije poduzelo daljnje korake kako bise navedene nezakonitosti istražile i sankcionirale po zakonu. Upravo suprotno, čini se kako je u svim nadležnim institucijama postojao svojevrsni dogovor kako se po pitanju nezakonite privatizacije Dalmatinske banke Zadar, jednostavno, neće poduzeti ništa. Na taj su način nadležne državne insitucije dale pokriće kriminalnoj pretvorbi i privatizaciji te banke. Prije svega radi se o Narodnoj banci Hrvatske (danas Hrvatskoj narodnoj banci), Državnom odvjetništvu, Hrvatskom fondu za privatizaciju i ostalih nadležnih. Šutnja tih institucija još je čudnija kada znamo da su oštećeni dioničari Dalmatinske banke, ugavnom bila javna poduzeća i poduzeća u većinskom državnom vlasništvu. Drugim riječima, kriminalom u pretvorbi i privatizaciji Dalmatinske banke izravno je oštećena država, koja je kroz vlasnički portfelj u poduzećima de facto bila većinski vlasnik te banke.

DODATI DOKUMENTACIJU DALMATINSKE BANKE (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 5)

Što otkriva tajno izvješće Državne revizije o reviziji Državnog proračuna RH upućeno hrvatskoj Vladi?

VELIKA VLADINA PLJAČKA DRŽAVNOG PRORAČUNA

U rujnu 2005. Ured glavne državne revizorice Šime Krasić u tajnosti je uputio Sanaderovom kabinetu i Vladi «Izvješće o obavljenoj reviziji financijskih izvještaja i poslovanja Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2004.», na preko 156 stranica, iznačeno pod «Klasa 04101/04-01/450, ur broj 613-01-02-05-5», datirano 15. rujna 2005. Prema uvodnim napomenama ciljevi revizije bili su: «ispitati postupke donošenja i izvršavanja državnog proračuna, odnosno procese planiranja, preraspodjele i izmjene proračuna, te primjenu zakonitosti u tim procesima; provjeriti namjensko ostvarenje i trošenje prihoda, primitaka, rashoda i izdataka, kako je određeno državnim proračunom i financijskim planovima; provjeriti postupke zaduživanja i izdavanja jamstva Republike Hrvatske, ispitati financijske i druge transakcije u smislu učinkovitog i svrsishodnog trošenja sredstava; ispitati primjenu zakonskih i drugih propisa vezanih uz organizaciju i financijsko računovodstveno poslovanje; provjeriti istinitost i vjerodostojnost financijskih izvještaja za 2004.; revizijskim postupcima obuhvatiti postupak planiranja, donošenja i izvršavanja Državnog proračuna».

Ministar i premijer oslobođeni kaznene odgovornosti za proračunske nezakonitosti

Već u uvodnom dijelu izvješća utvrđeno je kako postoje nepravilnosti u izvršavanju i poslovanju Državnog proračuna za 2004.: «Revizijom su utvrđene određene nepravilnosti opisane u izviješću i Ministarstvu financija je naloženo da ih otkloni, odnosno poduzme potrebne radnje i prihvati predložene preporuke kako se nepravilnosti ne bi ponavljale u daljnjem poslovanju». Nije potpuno jasno niti postupanje Državne revizije u ovakovim slučajevima. Naime, ured Šime Krasić u slučaju protuzakonitog upravljanja sredstvima Državnog proračuna nije podnio niti jednu jedinu kaznenu prijavu protiv odgovornih osoba, što se prije svega odnosi na premijera Ivu Sanadera i ministra financija Ivana Šukera. Drugim riječima, nalaz Državne revizije dobro dođe ministru i premijeru kako bi prikrili kriminal pod Vladinim pokroviteljstvom, jer im revizija ukaže na propuste u prikrivanju kriminala, te dobiju na vremenu kako bi to i učinili. Međutim za utvrđene nezakonitosti nema nikavih zakonskih sankcija, odnosno niti ministar ni premijer ne snose odgovornost za nezakonito upravljanje Državnim proračunom.

Revizija otkrila i zanimljive podatke o zaduženosti koji do sada nisu bili javno dostupni

Nalaz Državne revizije otkriva i zanimljive, do sada u tajnosti čuvane, podatke o zaduženosti države. Ti su podatci, iako od posebnog javnog interesa, i javnost svakako ima pravo na dostupnost tih podataka, bili političkom odlukom Vlade skrivani do ovog nalaza revizije. Za očekivati je da će se ti podatci i javno razotkriti na saborskoj sjednici na kojoj će se raspravljati o nalazu Državne revizije. «U poslovnim knjigama su evidentirani primitci po dugoročnom zaduživanju ostvareni u 2004. u iznsou od 18.118.405,34 kuna, koji se odnose na zajam HBOR-a, na koji je izdano jamstvo za financiranje redovne organizirane obnove putem Ministarstva mora, turizma, obnove i razvotka .... U Glavnoj knjizi državnog proračuna, te godišnjim izvješćima, u okviru bilance, evidentiran je cjelokupni višegodišnji dug države po svim obveznicama izdanim ranijih godina do konca 2004., u ukupnom iznosu od 51.009.518.992,00 kuna (bez društva Hrvatske autoceste d.o.o. Zagreb, koje će prema zaključenom ugovoru sam vraćati dug po dijelu obveznica), te je evidentiran dug po svim kratkoročnim kreditima u iznsou od 1.228.000.000,00 kuna (osim jednog kredita) .... U popisu izdanih jamstava evidentirano je dodatno jamstvo za željeznički promet u iznosu od 3.523.000 EUR, koje je bilo izdano u 2003., a nije bilo evidentirano». Međutim, vrlo je jasno da se niti u najvnovijem izvješću Državne revizije ne spominju tajni, izdvojeni računi države u određenim komercijalnim bankama, jer taj novac nije registriran nigdje u dokumentaciji niti su ti računi provedni kroz službenu dokumentaciju bilo u Proračunu ili Državnoj riznici. Radi se o sredstvima u visini više od pola milijarde eura.

Vlada odbila izvršiti ranije naloge Državne revizije za ispravljanje nezakonitosti

U sedamnaest točaka revizija je opisala koje ranije izdane naloge Vlada nije izvršila u ispravljanju nezakonitosti u upravljanju Državnim proračunom, a koje je i dalje u obvezi izvršiti. Tako prema tom izvješću nisu izvršeni sljedeći nalozi koje je Državna revizija izdala Vladi RH.

„Jedinstvena evidencija o društvima u državnom ili pretežno državnom vlasništvu te o društvima u kojima država ima dionice, odnosno udjele kako bi se mogli pratiti prihodi od dobiti i dividendi, nije ustrojena. U poslovnim knjigama nisu evidentirani udjeli u društvu Croatia Airlines d.d. Zagreb, Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb kao ni u drugim društvima kojima je država vlasnik ili pretežiti vlasnik". Iz ovoga jasno proizlazi kako Vlada potpuno ilegalno raspolaže prihodima od dobiti poduzeća u državnom vlasništvu, ti se prihodi nigdje u proračunu ne registriraju, a posljedično nema niti nadzora nad korištenjem sredstava koja se slijevaju na državne račune od prihoda poduzeća u državnom vlasništvu. Normalno je upitati se na što Vlada troši i koristi taj novac i o kolikom se iznosu radi, kada uporno odbija postupiti po nalogu Državne revizije o registriranju i kontroli tih prihoda. Ono što je zaniljivo jest i činjenica da Vlada i dalje pokušava prikriti prekomjerno zaduživanje i uzimanje tzv. Interventnih kredita na način da prihode od istih uopće ne knjiži kroz Državni proračun, račune ili Državnu riznicu, te se na izvjestan način ti prihodi i krediti vode i njima se upravlja kao nekom vrstom „crnih" financijskih sredstava, bez ikakve kontrole, plana i odgovornosti. „U računu financiranja, poslovnim knjigama i godišnjim financijskim izvještajima državnog proračuna, još nisu evidentirani pojedini primitci i izdatci u svezi zajmova Ministarstva obrane i Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa ... Sredstva po pojedinim zajmovima se još uvijek ne povlače u ugovorenim rokovima ... „. I daljnji nalazi i inzistiranje revizije na ispravljanju nezakonitosti ukazuju na kriminal u nekontroliranom zaduživanju države. „Izdaci za otplatu glavnice primljenih zajmova u računu financiranja, kao i u posebnom dijelu proračuna, evidentirani su u svega nekoliko iznosa s općenitim nazivom, a obveznica u dva iznosa, te nema bliže namjene ni analitike po zajmovima i obveznicama. Isto tako u računu prihoda i rashoda, kao i u posebnom dijelu proračuna nema analitike za otplatu kamata po bližim najmenama, odnosno po pojedinim zajmovima i vrstama obveznica". Ukratko, u području zaduživanja države vlada opći nered i nezakonje. Vlada se nekontrolirano zadužuje, svoja zaduženja izbjegava prikazivati u financijskoj i računovodstvenoj dokumentaciji i samo je pitanje vremena kada će se taj „balon od sapunice" u obliku zaduženosti države rasprsnuti do te mjere da će Vlada moći jedino objaviti opći nacionalni bankrot. Ipak, za sada se ti podatci, itekako važni, skrivaju od javnosti, pod krinkom svojevrsne državne tajne.

I Izvješće Državne revizije potvrdilo je moje ranije istraživanje o kriminalu u Hrvatskoj poštanskoj banci, odnosno, nezakonitom izdavanju državnih jamstava i potpisivanju nezakonitih ugovora o prijeboju dugovanjima između Hrvatske poštanske banke i Hrvatskog fonda za privatizaciju. „U vezi dane beskamatne pozajmice Hrvatskom fondu za privatizaciju za dokapitalizaciju Hrvatske poštanske banke d.d. iz Državnog proračuna za 2001., naknadno su zaključene izjave o prijeboju između Fonda i Ministarstva financija, o čemu nije predočena sva popratna dokumentacija." Taj se kriminal naravno događao u vrijeme Vlade Ivice Račana, međutim Ivo Sanader je znajući za taj kriminal (posjedovao je dokumentaciju o kriminalu u HPB) istrgovao parlamentarni politički mir sa Račanom i njegovim partnerima u zamjenu za šutnju o kriminalu iz vremena trećesiječanjske koalicije.

Kriminal u području izdavanja državnih jamstava

U području izdavanja državnih jamstava i daljen isu pravilnicima, ili još bolje zakonskim aktima, utvrđeni jasni kriteriji izdavanja jamstava, uvjeti, ne raspisuju se javni natječaji niti je procedura izavanja državnih jamstava javna, iako se radi o informacijama od općeg i javnog interesa i

jamstvima za koja se sredstva osiguravaju iz državnog proračuna, znači iz poreznih prihoda države, koje osiguravaju hrvatski građani.

„Jamstva su davana i društvima u državnom vlasništvu, a u pojedinim slučajevima i u privatnom vlasništvu, koja su poslovala s gubitkom i nisu podmirila obveze po ranijim izdanim jamstvima, te su plaćanja izvršena na teret državnog proračuna“. Naravno postavlja se pitanje koji je interes pojedinog ministra, u ovom slučaju ministra financija Ivana Šukera i premijera Ive Sanadera u izdavanju ovakvih jamstava i ne financiraju li se takvim operacijama nezakonite aktivnosti stranke na vlasti ili pojedinih utjecajnih osoba iz vlasti. Zašto bi inače jamstva bila opetovano izdavana poduzećima gubitašima i onim privatnim poduzećima koja već nisu plaćala obveze po jamstvima pa ih je umjesto njih platila država. Nelogično zar ne? Da, ali ne i u Hrvatskoj, ne i hrvatskoj Vladi, ne Sanaderu i Šukeru. To dokazuju i daljnji nalazi revizije i upozorenja o neizvršenim nalozima za ispravljanje nezakonitosti.

„Nisu sastavljeni višegodišnji pregledi činidbenih jamstava koja su još aktivna, za koja je izvršen reprogram, te koja su stavljena van snage po raznim osnovama“.

Mutni poslovi Vlade, tajni računi i tajni prijeboji starih dugova

Najzanimljiviji dio otkrivenih a neispravljenih nezakonitosti odnosi se na tajne Vladine financijske operacije u inozemstvu. Ovaj dio nalaza revizije možemo slobodno smatrati „umotanim“ priznanjem činjenice kako Vlada ima tajne, „crne“ račune u inozemstvu na koje se izvlači i polaže novac, kojemu namjenu i svrhu znaju samo rijetki ovlaštenici koji u ime i za račun Vlade upravljaju tim sredstvima i potpisnici su tih računa.

„U poslovnim knjigama i financijskim izvještajima nisu evidentirani cjeloviti podatci o imovini, obvezama i izvorima vlasništva države (primjerice, devizna sredstva u inozemstvu, dionice i udjeli u glavnici, jamstva, potraživanja i obveze po danim i primljenim zajmovima, obveze po izdanim mjenicama). Potraživanja od Republike Sudan preuzeta ranijih godina od društva Geotehnika d.d., nisu evidentirana u poslovnim knjigama, nisu predočeni podatci o naplati spomenutih potraživanja kao ni o poduzetim radnjama za naplatu“.

Naravno da o tim podatcima Vlada skriva svu moguću dokumentaciju jer su svi prijeboji i naplate takvih dugovanja išla privatnim linijama, potpuno protuzakonito. Vlada bi u tajnosti ovlastila privatnu osobu-opunomoćenika da pregovara o naplati ponekad i stotina milijuna dolara dugovanja prema Hrvatskoj i za uzvrat posrednik bi dobio ponekad i proviziju do 20% ukupne vrijednosti duga. Naravno, radi se o potpuno protuzakonitim radnjama i aktivnostima u kojima su sudjelovali uglavnom pojedinci iz nekadašnjih jugoslavenskih poduzeća koja su poslovala sa tim zemaljama, poput recimo nekadašnjeg GENEXA poznate jugoslavenske obavještajne ekspoziture za pranje novca i inozemne obavještajno-poslovne operacije.

„Stanje po deviznim računima države kod Privredne banke Zagreb d.d. još nije usklađeno s izvodima banke, a stanje po deviznom računu države u inozemstvu na kojem nije bilo prometa nije evidentirano u poslovnim knjigama“.

I konačno vrlo je jasno kako Vlada nedonošenjem odgovarajućih zakonskih i podzakonskih propisa omogućava kriminal i stvara „zakonsko“ zaleđe za kriminal. „Nisu još doneseni pojedini provedbeni propisi utvrđeni Zakonom o proračunu, koji su trebali biti doneseni do kraja rujna 2003.“

Tajno izvješće Državne revizije

Opasni trend u upravljanju sredstvima Državnoga proračuna predstavlja i tehnologija planiranja i projkektiranja Državnog proračuna, odnosno planiranja primitaka i izdataka iz Državnog proračuna. Iz izvješća Državne revizije razvidno je kako je Vlada i prije bilo kakve stvarne projekcije prihoda i rashoda proračuna, isplanirala daljnje zaduživanje države kako bi osigurala redovito funkcioniranje državne birokracije, te „servisiranje“ golemog i tromog, neučinkovitog i neprofitabilnog državnog aparata-administracije.

„U računu financiranja planirani su ukupni primitci od financijske imovine i zaduživanja u iznosu 22.016.539.003,00 kn, izdatci za financijsku imovinu i otplate zajmova u iznosu od 18.296.052.066,00 kn, odnosno neto financiranje u iznosu od 3.720.486.937,00 kn“. Prema tome samo za 2004. godinu Vlada je unaprijed planirala i projektirala daljnje zaduživanje države od preko 22 milijarde kuna, i to u trenutku dospijeća obveze plaćanja po ostalim zajmovima veće od 18 milijarda kuna. Sanader nakon stupanja na vlast ove podatke nijei znio javnosti, zašto možemo opet nagađati. Zbog tihe koalicije s njegovim najvjernijim parlamentarnim partnerom-Ivicom Račanom i SDP-om. Ono što je još važnije, ovakav proračun na nezakonit način nastavila je koristiti Sanaderova Vlada, po Račanovom modelu, bez ikakvih promjena.

Vladini gubitci skoro 4 milijarda kuna

Osim toga koja se to Vlada može nazivati uspješnom i njezina politika gospodarski pozitivnom koja već godinama unaprijed planira poslovanje države i upravljanje Državnim proračunom sa velikim gubitcima koji se iz godine u godinu „krpaju“ daljnjim inozemnim zaduživanjima?! „Prema pregledu za 2004. u računu prihoda i rashoda planirani su ukupni prihodi proračuna u iznosu od 79.689.655.355,00 kn, ukupni rashodi u iznosu od 83.410.142.292,00 kn, odnosno manjak sredstava u iznosu od 3.720.486.937,00 kn“. Kada bi netko od nas građana imao manjak na svom računu od skoro četiri milijarde kuna, što bi nam se dogodilo? Zaplijenili bi nam svu imovinu, oduzeli sve, blokirali račune i proglasili nas poslovno nesposobnim. Trajno poslovno nesposobnim. Politička elita koja upravlja ovom zemljom, međutim, već je godinama zaštićena od takve odgovornosti i zato im ovakvi gubitci Državnog proračuna ne predstavljaju nikakav problem. U stvari radi se o bankrotu države i kroničnoj financijskoj ovisnosti o inozemnim kreditorima.

Sumnjiva procedura donošenja proračuna za 2004.

Državni proračun za 2004. prvo je izglasan kao neka vrsta privremenog financijskog plana obzirom na tada (kraj 2003.) predstojeće izbore i promjenu vlasti. Međutim, niti nakon promjene vlasti nije se dogodila nikakva promjena u modelu i načinu upravljanja sredstvima Državnog proračuna. Naprotiv, Sanaderov „pobjednički tim“ iskoristio je „rupe“ tzv. Privremenog proračuna i zloupotrijebio tu situaciju u svoju korist. Sada podatci pokazuju kako je upravo Sanaderova Vlada, nakon stupanja na vlast, najviše profitirala u proračunskom neredu koji je ostao nakon Račana. Zato Sanader nije niti inzistirao u procesuiranju mogućeg kriminala u vrijeme Račanove koalicije.

„Od početka 2004. do donošenja Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2004. godinu, u primjeni je bila Odluka o privremenom financiranju poslova, funkcija i programa državnih tijela i drugih korisnika Proračuna Republike Hrvatske u prvom tromjesečju 2004., koju je donio Hrvatski sabor 11. rujna 2003. ... Navedenom Odlukom, za razdoblje od siječnja do ožujka 2004. planirano je ostvarenje ukupnih prihoda proračuna i izvršenje ukupnih rashoda u iznosu od 16.582.053.400,00 kn, te primici od financijske imovine i zaduživanja, kao i izdatci za financijsku imovinu i otplate zajmova u iznosu od 2.131.062.000,00 kn“. Upravo je to vrijeme u kojemu su se događale najveće proračunske nepravilnosti, koje su se nastavile i tijekom cijele 2004., i nakon izglasavanja Državnog proračuna.

„Državni proračun Republike Hrvatske za 2004. godinu donio je Hrvatski sabor 4. ožujka 2004. Na istoj sjednici donio je i Zakon o izvršavanju Državnog proračuna ... Sredinom srpnja 2004. Hrvatski sabor je donio izmjene i dopune Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2004.“. Zanimljivo je da je srpanjskim izmjenama proračuna povećana rashodovna stavka proračuna i to ni manje ni više nego za dodatnih milijardu osamsto sedamdeset i tri milijuna dvjesta dvadeset i tri tisuće kuna. Jednako tako povećani su i izdatci za otplatu zajmova i to za iznos od tristo dvadeset i pet milijuna tristo devetnaest tisuća kuna.

Pranje proračunskog novca preko državnih poduzeća?

Međutim, zabrinjavajuće je i to da su izvan procedure donošenja Državnog proračuna mijenjani poslovni i financijski planovi velikih državnih poduzeća, i to uz blagoslov Sanaderove parlamentarne većine. Državna revizija na ovu je činjenicu trebala reagirati kao na mogućnost pranja novca koji se preko javnih poduzeća izvlači iz Državnog proračuna, sa računa države.

„U prosincu 2004. Hrvatski
sabor je donio odluku o davanju suglasnosti na izmjene i dopune financijskog plana za 2004. društva Hrvatske autoceste d.o.o. Zagreb, te su u skladu s navedenim donesene i nove Konsolidirane izmjene i dopune plana prihoda i rashoda Državnog proračuna i izvanproračunskih fondova za 2004. Prema izmjenama i dopunama državnog proračuna za 2004. ukupni proračunski prihodi i primitci planirani su u iznosu od 103.904.737.198,00 kn, koliko su planirani i ukupni rashodi i izdatci. U odnosu na prethodnu godinu kada su planirani u iznosu 87.336.678.345,oo kn, veći su za 16.568.058.853,00 kn ili za 19 %“. Vlada niti jednom nije jasno obrazložila takovo povećanje proračunskih rashoda hrvatskoj javnosti. Podatci dokazuju kako je u vremenu korištenja privremenog proračuna Vlada nezakonito odlučivala o preraspodjeli sredstava za što nije po zakonu ovlaštena, te se logičnim postavlja pitanje na što je utrošen taj novac. Tek je naknadno, kako bi opravdala svoje postupke Vlada ove svoje financijske malverzacije uključila u izmjene i dopune Državnog proračuna, što bi bilo gdje u svijetu bilo nemoguće i naišlo bi na oštru osudu unutar parlamenta, u ovom slučaju Hrvatski sabor je u tišini dao suglasnost na ovakav državni kriminal.

„Do donošenja državnog proračuna za 2004., Vlada Republike Hrvatske je donijela dvije odluke o preraspodjeli proračunskih sredstava planiranih u Odluci o privremenom financiranju i to u ukupnom iznosu 310.987.659,00 kn ... Od travnja 2004. do donošenja izmjena i dopuna državnog proračuna u srpnju 2004. doneseno je 11 odluka o preraspodjeli u iznosu od 319.934.493,00 kn ... Nakon toga do konca prosinca 2004., doneseno je još 20 odluka o preraspodjeli sredstava prema kojima je ukupno preraspodijeljeno 2.632.737.224,00 kn.“ Druim riječima Vlada je nenamjenski potrošila suprotno odlukama Hrvatskoga sabora više od tri milijarde kuna. Svi saborski zastupnici prešutjeli su tu činjenicu, ili možda, Sabor nije niti imao ovo izvješće na svojim klupama? Možda su ovi podatci većini sabornika jednostavno prešućeni, a u izvješćima lažno prikazani? Ili saborski zastupnici jednostavno ovakva financijska izvješća ne čitaju, jer su im dosadna i nerazumljiva, odnosno oni ne znaju što uopće u ovakvim izvješćima piše? Bojim se da se dogodilo od svega toga po malo. A sada je i Državna revizija slanjem izvješća na ispravljanje Vladi dala priliku Sanaderovom kabinetu da krivotvori činjenice i „firzira“ financijska izvješća u kojima bi svi ovi podatci jednostavno bili nevidljivi, odnosno prikazali bi ih tako da sve izgleda „u redu“.

Hrvatska Vlada je i bez obzira na očitu krizu proračunskih prihoda, unaprijed planirala zaduživanje Državnog proračuna bez pokrića, nepokrivenim emisijama državnim obveznica i vrijednosnih papira. Time je, zapravo, nastavljena opasna praksa nekontroliranog zaduživanja države u inozemstvu kako bi se „pokrpale“ rupe u Državnom proračunu i prikrili stvarni Vladini financijski gubitci.

Stvarni proračunski gubitci 18 milijarda kuna

Izvješće Državne revizije, koje Vlada i dalje drži u tajnosti dokazuje takve tvrdnje. „Prihodi Državnog proračuna za 2004. godinu planirani su u iznosu od 82.509.734.031,00 kuna, a ostvareni su u iznosu od 80.707.919.220,16 kuna ili za 2,2% manje od plana. Državni proračun planirao se zadužiti prodajom vrijednosnih papira i putem zajmova u iznosu od 18.495.003.167,00 kuna, a ostvareno je zaduženje u iznosu od 18.026.121.917,87 kuna“. Drugim riječima, stvarni gubitak Vlade u upravljanju Državnim proračunom prelazi astronomskih 18 milijarda 26 milijuna kuna, dok Vlada istovremeno prikriva taj podatak zaduživanjem bez pokrića i u javnosti govori o proračunskom deficitu od nešto više od dvije milijarde kuna. Podatci iz tajnoga izvješća Državne revizije bez sumnje dokazuju kako Vlada u svojim službenim izvješćima i podatcima laže hrvatskoj javnosti o stvarnom stanju državnih financija i likvidnosti državnog proračuna. Prema takvom stanju stvari, Hrvatska bi se morala daljnjih nekoliko godina, svake godine zaduživati za dodatnih 15 do 18 milijarda kuna kako bi se „pokrile“ sve crne rupe državnog proračuna i održala financijsko-monetarna stabilnost države. To, ipak, neće biti moguće, jer za daljnja zaduživanja u ovom trenutku Hrvatska više ne može imati nikakvog pokrića. Bankrot proračuna pitanje je vremena i političke odluke Vlade kada će građanima priopćiti „crne“ podatke.

Više se nema što niti rasprodati za vraćanje dugova

Stanje je jednostavno takvo da Vlada i kada bi htjela više ne raspolaže niti dovoljno vrijednom imovinom kako bi se otplatili dosadašnji državni dugovi, a kamoli servisiralo daljnje zaduživanje države. Na takvo stanje ukazuju podatci Državne revizije koja je analizirala proračunske prihode od prodaje državne imovine, koji su bitno podbacili u odnosu na prvotne Vladine projekcije. „Prihodi od imovine planirani su u iznosu od 3.232.251.400,00 kuna, a ostvareni u iznosu od 2.699.311.208,76 kuna, ili 16,5% manje od plana“.

Prihodi državnih poduzeća – bez kontrole

Državna revizija je kontrolirajući izvore proračunskih prihoda uvtrdila kako Vlada nije zakonito vodila evidenciju poslovanja i prihoda državnih poduzeća koja su važna za opća gospodarska kretanja u zemlji. Misli se pri tomu na poduzeća: Hrvatske željeznice, HEP, Hrvatske šume, Jadrolinija, Hrvatska pošta, Narodne novine, Croatia Osiguranje, INA, Plovput, Croatia Airlines, Hrvatske ceste, Hrvatske vode, Hrvatska lutrija, Jadranski naftovod, Hrvatske autoceste, Autocesta Rijeka – Zagreb, Vjesnik, Astra International, Hrvatske telekomunikacije, ACI, HRT. „Utvrđeno je da jedinstveni pregled ili veidencija društava u većinskom vlasništvu Republike Hrvatske nije ustrojena, kao ni evidencija o udjelima na temelju kojih se ostvaruju prihodi od dividendi. Kod planiranja prihoda Ministarstvo financija je u obvezi utvrditi i koje dionice, odnosno udjele posjeduje Republika Hrvatska, na temelju kojih se može ostvariti prihod od dividendi. U Bilanci središnjeg državnog proračuna ni u poslovnim knjigama nema podataka o dionicama i udjelima u glavnici društava kojima je država vlasnik ili pretežni vlasnik. Podatke o vrijednosti udjela i dionica Republike Hrvatske u spomenutim društvima potrebno je prikupiti i objediniti, te evidentirati u poslovnim knjigama, odnosno u Glavnoj knjizi državnog proračuna“. Zbog čega Vlada nije do sada ustrojila takvu jedinstvenu evidenciju samo možemo nagađati. Jer sasvim je sigurno da se kroz prihode, rashode i financijski promet kroz navedena državna poduzeća dosta toga može provući „na crno“ i ne prikazati u proračunu, niti na prihodovnoj ni na rashodovnoj strani. Stoga i ne čudi da Vlada zapravo sebi, nezakonitim prikrivanjem ovakvih podataka omogućava stvaranje ilegalnog „crnog“ proračuna kojim onda upravlja i troši taj novac bez ikakve kontrole. To su tzv. „crna“ proračunska sredstva, a Vlada ih se ne želi odreći jer joj upravo taj ilegalno stečeni novac koji nigdje ne prikazuju omogućava važan financijski kolač, odnosno ilegalno bogaćenje njezinih visokih dužnosnika koji tijekom svojega mandata na različite načine „operu“ ovako nezakonito stečeni

novac prebačen na izdvojene devizne ili kunske račune u tajnosti kod domaćih ili stranih banaka. Logičnim se postavlja pitanje hoće li Vlada i ovaj put ignorirati izričitu naredbu Državne revizije o sređivanju ovakvog nereda u upravljanju državnim poduzećima. „Državni ured za reviziju nalaže ustrojiti jedinstvenu evidenciju o društvima u državnom ili pretežno državnom vlasništvu, te o društvima u kojima Republika Hrvatska ima dionice ili udjele koja bi omogućila praćenje i planiranje prihoda koji se ostvaruju od dobiti ili dividendi tih društava. Nalaže se prikupiti sve podatke potrebne za evidentiranje dionica i udjela u glavnici u Glavnoj knjizi proračuna“.

Darovnice Svjetske banke

Znatan dio
proračunskih sredstava očito je dolazio u Državni proračun i od strane međunarodnih financijsko – monetarnih institucija, od kojih je najveći dio uplaćivan od strane Svjetske banke. Međutim, postojeći mehanizmi i način korištenja tih darovnica ostavlja veliki prostor mogućim manipulacijama i zloupotrebi sredstava koja se uplaćuju po toj osnovi u proračun. Najveći dio tih sredstava završi na računima raznih konzultantskih poduzeća za koja nije moguće točno utvrditi s kojom je namjenom potrošen taj novac i koji je bio rezultat takvih investicija. Ostaje mučan dojam kako je Vlada i u tom području dobro razradila model pranja novca i njegovog izvlačenja iz sredstava koja se prihoduju po osnovi darovnica Svjetske banke. „Darovnice su namijenjene za financiranje konzultanata, izradu studija za pripremu projekata za koje će naknadno Svjetska banka odobriti zajam ... Ovisno o namjeni korisnici darovnica su ministarstva, Vlada, Grad Zagreb, javna poduzeća, ustanove i drugi korisnici ... Primitci i izdatci od darovnica ne evidentiraju se u državnom proračunu ... Do konca 2004. nije još niti počelo povlačenje sredstava darovnica za financiranje sljedećih projekata: za izgradnju institucionalne sposobnosti praćenja učinkovitosti sudova, integrirano upravljanje ekosustava sliva rijeke Neretve i Trebišnjice, sređivanje zemljišnih knjiga i katastra, podršku registracije pomorskog dobra, te pripremu projekta pomoći sektoru obrazovanja“.

Zanimljivi dio tajnoga izvješća Državne revizije o korištenju sredstava Državnog proračuna za 2004. godinu, jesu i analitičke tablice planiranih i izvršenih rashoda i izdataka državnog proračuna za 2004. U tablici broj 9 možemo vidjeti strukturu potrošnje novca iz Državnog proračuna. Odnosno, ti podatci jasno otkrivaju rastrošnost državnog aparata, troškove servisiranja glomaznog birokratskog aparata kojega još niti jedna Vlada nije imala hrabrosti smanjiti na jednu racionalnu, profitabilnu i razumnu razinu, koja je potrebna Hrvatskoj.

Koliko nas stoji državna birokracija?

Tako se samo za plaće iz Državnog proračuna u 2004. godini potrošilo više nego što je bilo predviđeno prvotnim planom. Veći dio toga novca potrošen je upravo na plaće činovnika u državnoj birokraciji koja se često ponaša i funkcionira kao posebni administrativni entitet unutar države, te umjesto da administracija služi građanima, u Hrvatskoj je slučaj da državna birokracija iscrpljuje i građane i državu, odnosno vodi neki svoj privatni birokratski rat i protiv građana i protiv države. Tako je birokracija umjesto predviđenih 16 milijarda 33 milijuna 707 tisuća kuna za plaće u 2004. godini potrošila 16 milijarda 394 milijuna 689 tisuća kuna, što je za čak 360 milijuna 982 tisuće kuna više nego što je bilo predviđeno prvotno izglasanim Državnim proračunom u Saboru. Sva su ta sredstva namaknuta nezakonitim preraspodjelama proračunskih sredstava, što je u nastavku svojega izvješća zaključila i Državna revizija. Ista ta birokracija na uredski materijal potrošila je u toj proračunskoj godini 314 milijuna 903 tisuće kuna, a primjerice na sitni inventar i auto gume čak 19 milijuna 352 tisuće kuna.

Gdje se „pere“ najviše proračunskog novca

Međutim, najveći iznosi proračunskog novca kojemu nije moguće utvrditi stvarni utrošak nakon isplata iz sredstava proračuna jest na stavci 3. „Rashodi za usluge“. Naime po toj se stvari vrše plaćanja za različite usluge koje država odnosno državna birokracija naručuje od privatnih izvoditelja, poput recimo intelektualnih usluga, čiju cijenu i kvantitetu nikada nije moguće točno utvrditi niti nadzirati te se ti troškovi često penju do basnoslovnih milijunskih iznosa koji se nerijetko uplaćuju na račune privatnih poduzeća. Tako je samo u 2004. godini na stavku „Usluge“ potrošeno astronomskih 2 milijarde 369 milijuna 390 tisuća kuna. Od tog je na usluge „promidžbe i informiranja“ (a to je tip usluga na kojima se bez kontrole jednostavno izvlači novac na privatne račune) potrošeno čak 58 milijuna 341 tisuću kuna, odnosno čak milijun 226 tisuća kuna više nego što je bilo dozvoljeno Državnim proračunom. To znači, Vlada je opet internom odlukom, nezakonito preraspodjelila dodatna sredstva na stavku s koje će se taj novac najlakše izvući na „crne“ račune. Na „intelektualne i osobne usluge“ potrošeno je nevjerojatnih 601 milijun 224 tisuće kuna. Nigdje u izvješćima nisu prikazani podatci kojim je poduzećima taj novac uplaćivan, po kojim kriterijima su ta poduzeća dobivala određene poslove i postoji li bilo kakva veza između tih poduzeća i određenih državnih dužnosnika. Tih podataka jednostavno nema, oni nisu javni, nisu čak dostupni niti Državnoj reviziji, te nije teško zaključiti kako se radi o kriminalu na najvišoj državnoj razini, odnosno o pljački državnog proračuna, izvlačenju proračunskog novca i pranju pokradenog državnog novca. Za troškove „reprezentacije“, drugim riječima za opijanja i obilne ručkove i večere državnih birokrata državni je aparat potrošio čak 28 milijuna 677 kuna. Postavlja se razumnim pitanje, nije li se ovaj novac u zemlji poput Hrvatske mogao utrošiti produktivnije i korisnije?

Otplate dugova opterećuju proračun

Istovremeno s ovakvom apsurdnom rastrošnošću državnog aparata Državni proračun opterećen je dugovima koje taj parata stvara uglavnom kako bi mogao pokrivati sam sebe. Tako su, recimo, financijski rashodi na obveze po raznim kreditima i kamatama iznosili preko 4 milijarde kuna, točnije četiri milijarde 85 milijuna 919 milijuna kuna. Radi se isključivo o otplati kamata, jer veliki iznosi otplate glavnica velikih kredita kojima je zadužena Hrvatska dospijevaju početkom 2006. godine, kada će se Hrvatska naći pred činjenicom državnog bankrota. Tako je za kamate na iudane vrijednosne papire Hrvatska tijekom prošle godine morala platiti 2 milijarde 852 milijuna 528 tisuća kuna, a nije mogla pokriti dugove po istim kamatama u iznosu od 71 milijun 741 tisuću kuna. Drugim riječima da se radilo o normalnom privrednom subjektu taj bi već završio u bankrotu odnosno u stečaju. Istovremeno država je morala platiti i kamate na izdane trezorske zapise u iznosu od 304 milijuna 78 tisuća kuna, kamate za izdane obveznice u iznosu od 2 milijarde 548 milijuna 450 tisuća kuna i kamate za primljene zajmove u iznosu od 799 milijuna 654 tisuće kuna, a po istoj stavci nije mogla platiti dodatnih 77 milijuna 845 tisuća kuna za koliko je po toj obvezi ostala „u minusu“. Istvoremeno država je morala platiti i kamate za primljene zajmove od drugih razina vlasti, inozemnih vlada i međunarodnih organizacija, u iznosu od 277 milijuna 389 tisuća kuna, dok po toj obvezi Vlada nije mogla podmiriti dodatnih 33 milijuna 818 tisuća kuna. Kamate za primljene zajmove od banaka i ostalih financijskih institucija u javnom sektoru iznosile su 82 milijuna 677 tisuća kuna, a kamate za primljene zajmove banaka i ostalih financijskih institucija izvan javnog sektora plaćene su u iznosu od 439 milijuna 587 tisuća kuna, dok je Vlada tim vjerovnicima ostala dužna 43 milijuna 701 tisuću kuna po osnovi kamata za što nije imala pokriće u proračunskim sredstvima. Ovaj podatak međutim ukazuje i na činjenicu da se Vlada nekontrolirano zadužuje kod privatnih banaka i novčarskih kuća, bez javnih kriterija zaduživanja, bez kontrole Hrvatskog sabora ili Hrvatske narodne banke, pa nije teško zaključiti kako se stranim vlasnicima tih privatnih banaka daju određene koncesije i ustupci sa strane Vlade za poslovanje u Hrvatskoj, kako bi s druge strane Vlada u tajnosti mogla povlačiti ovakve astrnomske kredite od tih poslovnih banaka. Međutim i u ovim troškovima javlja se jedna stavka koja posebno ukazuje na nepravilnosti, i nad potrošnjom tih sredstava gotovo da nema nikakve kontrole niti traga kako se troši i gdje završava taj novac. Na stavku „ostali nespomenuti financijski rashodi“ u 2004. godini Vlada je potrošila 141 milijun 262

tisuće kuna, što je čak 17 milijuna 268 tisuća kuna više nego što je bilo dopušteno Državnim proračunom. Nad potrošnjom tih sredstava ne postoji nikakva kontrola, niti trag gdje je taj novac završio, a praksu vođenja te potrošnje pod stavkom „ostali nespomenuti financijski rashodi“ uvela je Račanova Vlada, a Sanader je vjeojatno uvidio dobru mogućnost izvlačenja proračunskog novca, te je nastavio takvom praksom pljačke državnog proračuna.

U planiranju i potrošnji sredstava Državnog proračuna zanimljiv je i podatak koliko hrvatske građane zapravo stoje političke stranke koje se financiraju iz Državnog prorčuna. „Potpore političkim strankama planirane su u državnom proračunu za 2004. u iznosu od 40 milijuna kuna ... Sredstva se raspoređuju političkim strankama koje imaju najmanje jednog zastupnika u Saboru, a odluku o rasporedu donosi Odbor za Ustav, Poslovnik i politički sustav Hrvatskoga sabora. Raspoređena sredstva doznačuju se na središnji račun političke stranke tromjesečno“. Profitabilno zar ne? I oko podjele toga političkog, parlamentarnog plijena između hijena na vlasti i lešinara u oporbi vlada potpuno suglasje. Nema sporenja, nema svađa, nema velikih javnih rasprava koje bismo pratili u programu HRT-a. Oni jednostavno na sjednici saborskog odbora podijele taj proračunski plijen, a kako bi ironija bila veća visina plijena ovisi o broju glasova koje smo im dali na izborima. Drugim riječima, za tu smo pljačku krivi isključivo mi, građani koji im dajemo dovoljnu kvotu glasova kako bi sudjelovali u podjeli toga novca.

Političke stranke podijelile u Saboru više novca nego im je bilo dozvoljeno proračunom

„U 2004. sredstva su raspoređena i doznačena političkim strankama prema odlukama Odbora. Revizijom državnog proračuna za 2003. bilo je utvrđeno da je prema odlukama odbora, političkim strankama za 2003. trebalo doznačiti 39.140.334,70 kuna, a isplaćeno je 39.410.203,37 kuna ili 269.868,67 kuna više, jer je Ministarstvo financija odluku Odbora donesenu 30. rujna 2003. zaprimilo početkom listopada 2003. nakon što je već izvršena isplata za zadnji kvartal, a u međuvremenu su isplaćena i sredstva raspoređena za jednu novoformiranu stranku. Više isplaćena sredstva odnose se na 16 političkih stranaka (od 17). Revizijom je naloženo od odbora zatražiti konačni raspored sredstava za 2003. te za više isplaćena sredstva u 2003. umanjiti sredstva za isplatu u 2004. Početkom studenoga 2004. u svezi s navedenim Odbor je donio zaključak u kojem navodi da pojedine političke stranke kojima su više isplaćena sredstva više nisu parlamentarne u 2004. i ne dobivaju sredstva iz državnog proračuna, te postoji mala mogućnost da vrate preplaćena sredstva, naročito jer je obavijest o preplaćenim sredstvima stigla Odboru godinu dana nakon preplate.“ Znači tko je uspio ukrasti više iz Proračuna, Odbor mu je to i ozakonio. Naravno ne spominju se imena političkih stranaka koje su se ovako nezakonito okoristile pljačkom sredstava iz proračuna.

Mirovinske reforme skuplje od duga umorivljenicima?

Uvidom u tajno izvješće Državne revizije, logičnim se postavlja pitanje nije li Vlada zapravo izvlačila novac iz proračuna financiranjem projekta mirovinske reforme. I to u trenutku kada je Vlada bila obvezna po odluci Ustavnoga suda vraćati dug umirovljenicima. Dok je tu obvezu Vlada ustrajno zapostavljala, izdašno je financiran projekt mirovinske reforme, koji je više nego očito bio klasičan slučaj „pranja novca“, i izvlačenja milijunskih iznosa iz državnog proračuna na privatne izdvojene račune skupina političkih moćnika i financijsko-političke elite pod zaštitom vlasti. „Za provođenje projekta mirovinske reforme, u državnom proračunu za 2004. kao i naknadnim izmjenama, u razdjelu Ministarstva financija, planirana su sredstva u iznosu od 168 milijuna 274 tisuće 801 kuna ... Aktivnosti se provode putem Agencije za nadzor mirovinskih fondova i osiguranja (HAGENA) i Središnjeg registra osiguranika (REGOS). Za rashode HAGENE plnirana su sredstva u iznosu od 37 milijuna 276 tisuća 989 kuna .... Za poslovanje REGOS-a planirana su sredstva u iznosu od 130 milijuna 997 tisuća 812 kuna“. I sada slijedi ono što nitko ne bi prihvatio kao valjano opravdanje za potrošnju više od 130 milijuna proračunskih kuna. Državna revizija

navodi kako su ta sredstva potrošena na „rashode za razmjenu podataka povezanih institucija (FINA; GZAOP i HZMO)“, što drugim riječima znači da je u krugu državnih institucija pod opravdanjem „financiranja razmjene podataka“, što su ovi ionako dužni po zakonu, iz proračuna opljačkano više od 130 milijuna kuna. I to nitko nije primijetio? Nemoguće, nego su svi sudjelovali u prikrivanju tih podataka i te očigledne proračunske pljačke. Sasvim je sigurno taj bi iznos rasteretio državu u smislu obveze prema umirovljenicima da je bio uložen u povrat duga.

Proračunska pljačka preko „Vjesnika“

Godinama se u novinarskim, medijskim ali i političkim kuloarima postavlja u tišini pitanje zašto hrvatska Vlada ne likvidira ili ne proda kroničnog i bespovratnog gubitaša novinsko poduzeće Vjesnik i dnevne novine istoga naziva? Dokument Državne revizije daje odgovor i na to pitanje. „Vjesnik“ naime, služi Vladi za trajno izvlačenje novca iz proračuna i za legaliziranu pljačku proračunskih sredstava preko žiro računa „Vjesnika“, u što su naravno, upućeni i visoko pozicionirani zaposlenici te novinsko izdavačke kuće, odnosno cijela Uprava „Vjesnika“. Vlast se jednostavno ne može i ne želi odreći tog milijunskog proračunskog kolača kojega uspije „izvući“ (čitaj: opljačkati) preko računa „Vjesnika“. Izvješće Državne revizije to dokazuje u cijelosti. „Društvu Vjesnik d.d. je iz tekuće zalihe proračuna za 2004. odobrena i isplaćena subvencija u 2004. u ukupnom iznosu od 17 milijuna 960 tisuća kuna, od čega na temelju rješenja Vlade iz listopada 2004. u iznosu od 10 milijuna 960 tisuća kuna i rješenj iz prosinca 2004. u iznosu od 7 milijun kuna. U navedenim rješenjima Vlada se poziva na odluku Vlade o subvencioniranju društva iz prosinca 2003. Prema navedenoj odluci, društvu se odobravaju sredstva potpore za izdavanje lista Vjesnik u ukupnom iznosu od 33 milijuna 575 tisuća 800 kuna, od čega 22 milijuna 615 tisuća 800 kuna na teret Ministarstva gospodarstva, rada i poduzetništva, a 10 milijuna 960 tisuća kuna na teret jamstvene pričuve za 2003. za dane zajmove trgovačkim društvima u javnom sektoru“. Vlada je u objašnjenju Državnoj reviziji objasnila kako je čak 17 milijuna 960 tisuća kuna Vjesniku isplaćeno iz državnog proračuna bespovratno. Državna revizija je, pak takvu odluku Vlade smatrala protuzakonitom i iako je izdala nalog o drugačijem postupanju Vlada to do danas nije ispravila. „Državni ured za reviziju nalaže postupiti po odluci Vlade iz 2003., te s društvom zaključiti ugovor o povratu sredstava u iznosu od 10 milijuna 960 tisuća kuna i ugovoriti uvjete povrata.“ Naravno, ostaje mučnom činjenica kako Vlada zloupotrebljava trgovačko društvo, bespovratno mu izdaje kredite, kako bi taj isti novac izvlačila iz državnog proračuna na izdvojene račune.

OVDJE STAVITI DOKUMENT DRŽAVNE REVIZIJE O DRŽAVNOM PRORAČUNU (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 6)

Postoji li veza između zaoštravanja dipolamtskih odnosa sa Italijom i najnovijih sukoba sa Slovenijom oko Savudrijske vale?

TKO JE PRODAO SJEVERNI JADRAN TALIJANIMA I SLOVENCIMA?

Dokumenti koji se skrivaju od hrvatske javnosti a koji su potpisani u zadnjih pet godina svjedoče o postojanju sustavne politike koja je omogućila Italiji i Sloveniji puni gospodarsko ribolovni nadzor nad hrvatskim dijelom Sjevernoga Jadrana. Iz dokumenata je razvidno kako Hrvatski sabor niti u jednom trenutku nije imao spoznaje o potpisivanju takvih ugovora, sporazuma i protokola, iako dokumenti o kojima govorim imaju višestruko štetan utjecaj na hrvatsku suverenitet na hrvatskom dijelu Sjevernog Jadrana, te na gospodarski suverenitet u smislu gospodarenja izlovom i ulovom jadranske ribe. Analiza ovih dokumenata još je akualnija danas nakon što Italija odbija akreditirati hrvatskog veleposlanika u Rimu, a Slovenija je jednostrano proglasila vlasttiti suvernitet i nadležnost nad cijelom Savudrijskom valom.

Tajni protokol o Sjevernom Jadranu

Iako se skrivani dokumenti kojih sam u posjedu mogu na prvi pogled činiti potpuno bezazleni i netko može naivno pomisliti kako njihovo potpisivanje i aktiviranje ne može štetiti hrvatskom suverenitetu na Jadranu radi se o opasnom presedanu koji u kasnijim pretenzijama Italije i Slovenije može itekako dovesti do gubitka hrvatskog suvereniteta na jednom dijelu Jadrana. U potpunoj tajnosti je 4. kolovoza 2003. godine potpisan „Protokol o suradnji između regionalnih pročelnika za ribolov Sjevernog Jadrana“, kojim su stvorene pretpostavke za stvaranje jedinstvene ribolovne zone Sjevernog Jadrana, nad kojom bi većinsko pravo odlučivanja a time i stvarnu nadležnost imali Italija, Slovenija, pa tek potom Hrvatska. Prema tom „Protokolu“ novu regiju Sjevernog Jadrana čine regije: Emilia Romagna (Italija); Veneto (Italija); Friuli Venezia Giulia (Italija); Istarska županija i Primorsko goranska županija. A izravna obveza prema istom protokolu, iz koje je očito kako je cijeli dokument potpisan pod pritiskom i projektiran u Europskoj uniji određena je kao: „Regije se obvezuju da će u skladu s ustrojstvom Europske unije i načelima vodiljama usvojenima na nacionalnoj razini promicati donošenje regionalnih, odnosno županijskih usuglašenih propisa radi podsticanja svakih oblika međuregionalne, odnosno međužupanijske suradnje u cilju podupiranja i prilagođavanja navedene grane prema ostvarenju jedinstvene ribolovne zone Sjevernog Jadrana“.

„Permanentni Jadranski plavi stol“

Osnivači jedinstvene ribolovne zone, a na neki način i jadranske regije Sjevernog Jadrana utemeljili su i svojevrsno upravno, koordinacijsko tijelo koje će upravljati njihovim aktivnostima i raditi na širenju regije. „Regije osnivaju Permanentni Jadranski plavi stol, čiji su početni članovi gore navedenih regija otvoreni svim jadranskim lokalnim institucijama i nadležnim ministarstvima radi trajne rasprave i institucionalne konzultacije socioekonomskog karaktera na temama regionalne i lokalne gospodarske politike“. Potpisnici dokumenta su Duccio Campagnoli, Giuseppe Nesso, Luigino Maravai, Antolović Milan, Nikola Mendrila, koji su se sastali i potpisali tajni „Protokol“ u Rovinju 4. kolovoza 2003.

„Adri Fish“ projekt – Europska unija do 2006. desuverenizira hrvatski Jadran

Potpisivanje gornjeg „Protokola“ očito je bio signal instituacijama Europske unije za „zeleno svjetlo“ za njihov projekt za Jadran, koji su strateški projektirali još 2000. godine, a namjerili ga završiti do kraja 2006. godine. Projekt „Adri Fish, Inicijativa EU INTERREG III B CADSES (2000. – 2006.)“ pristigao je kao informacija Istarskoj županiji krajem listopada 2003., znači nešto više od dva mjeseca nakon potpisivanja protokola sa Italijom o jedinstvenoj ribolovnoj zoni Sjevernog Jadrana. Dopis Istarske županije datiran sa 28. listopada 2003., klasa 320-01/03-01/37; urbroj 2163/1-03-03-8, napisan u Poreču, dokazuje u potpunosti postojanje takvog strateškog projekta Europske unije. I u tom je dokumentu potpuno razvidno kako Hrvatski sabor nije bio izvješćen o tako važnom i strateškom projektu koji itekako zadire u strateške nacionalne interese Hrvatske kao jadranske zemlje i njezin teritorijalni kao i suverenitet na hrvatskom dijelu Jadrana.

Sjeverni Jadran – strateška zona EU

Iz ovoga se dopisa jasno vidi kolika je strateška važnost jedinstvene zone Sjevernog Jadrana za Europsku uniju, a očito je kako se radi o strateškom projektu jadranske desuverenizacije Hrvatske. „Regija Sjevernog Jadrana predstavlja stratešku zonu za CADSES područje, a operateri sjeverno jadranske regije suočavaju se sa ekonomskim i legislativnom barijerama, kao i sa problemima koji proizlaze iz različitih struktura, jezika i zajednica. Usprkos geografskoj bliskosti, tj. maloj kilometarskoj udaljenosti, između jadranskih obala, te svojevremenoj zajedničkoj povijesti, ove teškoće još uvijek proizlaze prvenstveno iz pomanjkanja dijaloga o sociološkim i ekonomskim

aspektima“. Sam je dokument podijeljen na „ciljeve“, „aktivnosti za ostvarenje ciljeva-radne pakete“ i „Očekivane rezultate“.

Trademark „Jadranska riba“ pripasti će Talijanima umjesto Hrvatskoj

Ono što posebno smeta i naše ribare u Sjevernom Jadranu jest činjenica da će se veliki centri za otkup i daljnju distribuciju ribe koja se izlovljuje biti smješteni u Hrvatskoj i to Rijeci i Poreču, ali će njima većinski upravljati Talijani i Slovenci. Drugim riječima, hrvatska jadranska riba koja je cijenjenija na europskom stolovima i jelovnicima tada će biti distribuirana po Europi pod trademarkom „Jadranska riba“, koju će međutim distribuirati Talijani i biti vlasnici toga trademarka pa će pod pokrićem kvalitete hrvatske jadranske ribe prodavati i ribu znatno manje kvalitete iz ulova svojih ribara sa talijanske strane Jadrana. Naravno da takav pristup itekako nanosi štetu hrvatskim gospodarskim interesima, što međutim, očito ne uzbuđuje Vladu koja prešutno zbog dogovora Sanader – Jakovčić dopušta nastavak provedbe ovog ugovora i ovakvih „Protokola“. Da će stvari doista ići u ovom smjeru dokazuju i jasno određeni ciljevi projekta pod točkom (3): „Pokrenuti jednu transnacionalnu aktivnost radi realizacije specifičnih struktura za ribarstvo (sabirni centri i veletržnice) u ekonomsko depresivnim prostorima, putem jedne studije izvodljivosti, koja bi imala procijeniti manjak i potrebe za istima, te promovirati održivu razinu ulaganja“.

Prikupljanje podataka koji za svaku zemlju predstavljaju strateške informacije od posebnog nacionalnog interesa

Osim toga ovakvim se „Protokolom“ i projektom predviđa ustanovljenje svojevrsnog informacijsko dokumentarnog centra u kojem bi se obrađivali podatci koji za svaku zemlju na svijetu predstavljaju strateške informacije od posebnog nacionalnog interesa, pa čak i u smislu nacionalne sigurnosti. Pod točkom (1) „aktivnosti za ostvarenje ciljeva“ navodi se: „Realizacija socioekonomskog opservatorija smještenog u centralnoj zoni prostora Sjevernog Jadrana. Ta aktivnost omogućit će prikupljanje podataka u odgovarajućem ekonomskom bazenu ...“.

„Očekivani rezultati“ strateškog projekta EU

U šest točaka pobrojani su rezultati koje u okviru ovog strateškog projekta očekuje Europska unija, a kao glavni ciljevi navode se: „smanjenje nastalih regionalnih dispariteta u Jadranu; smanjenje negativnih i štetnih trendova proizašlih iz krajnje bolje protočnosti granica i veće zaposlenosti; olakšati strateški odabir regionalnim upravnim tijelima u prilagodbi realiziranih programa, u korištenju resursa“.

Sjeverni Jadran prodan Talijanima za nepuna dva milijuna eura?

Cijena koštanja ovoga projekta ispada zapravo cijenom po kojoj je talijanskim i slovenskim „partnerima“ u ovom „zajedničkom“ projektu ustupljena ribolovna zona „Sjevernog Jadrana“. Drugim riječima Hrvatska je Talijanima i Slovencima „Sjeverni Jadran“ i sabirnu i veleprodajnu mrežu ribe u Hrvatskoj prodala za ni manje niti više nego milijun 971 tisuću eura. Toliko naime iznosi cjelokupna vrijednost koja će biti uložena u projekt, dok će istovremeno Hrvatska značajan dio suvereniteta u gospodarenju Sjevernim Jadranom prepustiti upravo tako zvanim partnerima. Tako su ulaganja, a time i kasnija snaga kod odlučivanja rangirani na slijedeći način u eurima: Regija Veneto (Italija) 575.119,82 eura; Regija Friuli Venezia Giulia (Italija) 383.619,04 eura; Regija Emilia Romagna (Italija) 492.940,48 eura; Asocijacija Federcoopesca (Italija) 262.416,67 eura; Županija Istarska (Hrvatska) 130.701,61 eura; Grad Izola (Slovenija) 126.202,38 eura. Dakle, potpuno je jasno kako će prema uloženim sredstvima apsolutnu većinu glasova kod odlučivanja, a time i monopol nad ribolovnom zonom Sjevernog Jadrana imati Italija, dok je Hrvatski udio tek

neznatan.

Kasnije potpisane konvencije u Trstu dokazuju premoć Talijana u novoj, jedinstvenoj sjevernojadranskoj regiji

Nakon što
su potpisani sporni, tajni „Protokol“ i projekt „Adri Fish“, u Trstu su u potpunoj tajnosti potpisane dodatne dvije konvencije koje potvrđuju vodeću ulogu Italije u novo stvorenoj sjevernojadranskoj regiji. Drugim riječima tim dvjema konvencijama Italija preuzima ribolovnu zonu Sjevernog Jadrana pod potpuni nadzor, međutim i predviđene sabirne centre kao i veletržnice ribe u Hrvatskoj. Iz projekata je jasno vidljivo kako će velike talijanske korporacije u buduće igrati glavnu ulogu u izvozu hrvatske jadranske ribe kako u EU, tako na šire svjetsko tržište. Naime, potpisnici dodatnih konvencija su i talijanske korporacije potpuno ravnopravno sa regionalnim partnerima. Štoviše, talijanske korporacije u startu su stavljene u bolji položaj potpisom konvencija nego što je recimo položak Istarske županije nakon potpisa tih konvencija. Naravno, postavlja se logičnim pitanje, tko je odobrio na državnoj razini potpisivanje takovih ugovora? Odnosno zašto je Ivo Sanader nakon dolaska na vlast prešutio postojanje takovih štetnih ugovora za Hrvatsku i prešućivanjem zapravo istarskom vlastodršcu Jakovčiću dao blagoslov za daljnju operacionalizaciju tih ugovora! Odgovor na to pitanje, zparavo, je jednostavan. Ivo Sanader trgovao je Jakovčićevom potporom u Saboru, dok mu se istovremeno obvezao poduprijeti ovakve njegove transregionalne projekte ma kako oni bili štetni za Hrvatsku i njezine vitalne nacionalne interese i suverenitet na hrvatskom dijelu Jadrana.

Konvencija o projektu „Fish Log“

Konvencija o projektu „Fish.Log“
odnosi se na primjenu projekta „Fish.Log“ u sklopu talijanskog Zakona br 84/01, članak 7., Ministarstvo proizvodnih djelatnosti. Taj se talijanski zakon zapravo odnosi na širenje talijanskih utjecaja u regijama i područjima koje se smatraju nekadašnjim talijanskim teritorijem, što se u kasnijem tekstu zajedničke konvencije i priznaje. „Da Odluka Odbora ministara od 5. srpnja 2002., organizma koji je predviđen članom 1 zakona od 21. ožujka br 84, a koji sadržava strateške pravce Italije u balkanskom području a posebice prioritete oblasti intervencije na koje ukazuju paragrafi 2,3,4, prijedloga predloženog od Odbora ministara Tehničko operativne jedinice za Balkan ...“. Iz ovoga je potpuno razvidno kako Italija planira strateški utjecaj u interesnim zonama „na Balkanu“, dok se ovim specifičnim ugovorima misli na hrvatski dio Jadrana. Iz samog je teksta ugovora jasna i nedvojbena dominacija Italije i talijanskog kapitala u projektu kao i u budućem stvaranju tržišta jadranske ribe, otkupu ribe i veletržnicama ribe u Hrvatskoj. Jer kao jedan od ciljeva projekta navodi se i razlog „da se takav projekt uzme kao opći cilj organizacija ribarskih djelatnika, odnosno program investicija za izgradnju i obnovu tržnica ribe i logističkih infrastruktura na raspolaganju malim i srednjim poduzećima toga sektora na području Balkana“. Odredbama Članka 5. ove Konvencije ustanovljen je i zajednički „Transnacionalni upravni odbor“ ribolovne zone Sjevernog Jadrana u kojemu jednako tako većinu imaju talijanski „partneri“. Za financijsko vođenje cijelog projekta zadužena je talijanska kompanija „Centar za usluge i dokumentaciju poradi internacionalne ekonomske suradnje – INFORMEST“, dok je glavni nadzor projekta pripao talijanskom Ministarstvu proizvodnih djelatnosti. Jedan od glavnih partnera sa znatno kvalitetnijom ugovornom pozicijom nego što ju konvencijom ima i Hrvatska, talijanski je konzorcij UNIPROM iz Rima.

Konvencija o projektu „Connect“

Ništa bolja situacija nije niti sa konvencijom koja se odnosi na primjenu projekta „Connect“. Ovaj je projekt osmišljen također na temelju talijanskog „Zakona br 84. Odredbe o talijanskom učešću u stabilizaciji, obnovi i razvoju zemalja balkanskog područja i posebice, članak 7 stavak 2, predviđa

mogućnost prezentacije projekata koje predlažu i kojima upravljaju regije, pokrajine i općine koji će biti raspoznati i selekcionirani u dogovoru s kompetentnim ministarstvima ....“. ostali operativni detalji gotovo su identični onima iz ranije konvencije, a čime se zaokružuje talijanski utjecaj na „balkanskoj strani Jadrana“, kako to vide naši susjedi.

Trgovina HDZ – IDS

Sasvim je sigurno kako će ovakvi ugovori, iako se prividno odnose samo na suradnju u području ribarstva, predstavljati presedan u budućem rješavanju odnosa Hrvatske sa njezinim susjedima na Jadranu, osobito Slovencima i Talijanima. Operacionalizacija ovakvih ugovora i konvencija pružiti će temelje za neku buduću reviziju hrvatskih državnih granica na moru, a ovo je osobito opasno u kontekstu nedavnog zaoštravanja spora sa Slovenijom oko Savudrijske vale. Postavlja se logičnim pitanje zašto Vlada RH šuti o ovim ugovorima, nije li prešućivanje njihova štetnog utjecaja zapravo tiho odobravanje dogovoreno u koaliciji HDZ – IDS (Sanader – Jakovčić). Nisu li upravo ovakvi ugovori bili uvjet bezrezervne podrške IDS-a politici Vlade Ive Sanadera u Hrvatskom saboru? I ako se radi o najvulgarnijem obliku političke trgovine, ne iznenađuje takav pristup Sanaderove administracije ovom problemu. Još jedna prodaja ne će omesti Sanaderove planove i europski projekt jedne od najnekompetentnijih hrvatskih Vlada od stjecanja neovisnosti.

DODATI DOKUMENTE O PRODAJI SJEVERNOG JADRANA (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 7)

HRVATSKA DIPLOMACIJA I STIPE MESIĆ STVARAJU LAŽNU SLIKU MEĐUNARODNOG UGLEDA HRVATSKE

AMERIČKA OBAVJEŠTAJNA IZVJEŠĆA IDENTIFICIRAJU HRVATSKU KAO JEDNU OD „ZEMALJA KOJE PRIHVAĆAJU ORGANIZIRANI KRIMINAL I TERORIZAM“

Nedavna i najnovija američka obavještajna izvješća jasno identificiraju Hrvatsku kao tranzitno područje Balkanske rute organiziranog kriminala i terorističkih skupina. Usprkos tvrdnjama hrvatske diplomacije i predsjednika Stjepana Mesića kako Hrvatska u međunarodnoj zajednici uživa ugled stabilne demokratske države, činjenice iz službenih izvješća američkih agencija govore suprotno. Sumnjivi poslovi hrvatske naftne industrije INE i trgovina naftom, te kršenje embarga UN-a u vrijeme Saddamova režima u Iraku dodatno pogoršavaju sliku o Hrvatskoj kao zemlji čiji su dužnosnici skloni korupciji, toleriranju organiziranog kriminala u koji su nerijetko i sami umiješani. Oligarhijski sistem vlasti, naravno, doprinosi takvim negativnim ocjenama, i prema internim obavještajnim procjenama američkih ali i mnogih europskih obavještajnih službi Hrvatska nije niti demokratska niti stabilna europska država.

Američko obavještajno izvješće

Američko međuagencijsko izvješće iz 2003. godine „Zemlje koje prihvaćaju organizirani kriminal i korupciju“ na čak 32 mjesta identificira Hrvatsku kao državu sklonu organiziranom kriminalu i terorizmu, odnosno identificira hrvatski sustav vlasti kao odgovoran za takvo stanje. Niti novija izvješća u zadnje dvije godine u tim se ocjenama nisu promijenila, i za Hrvatsku nisu ništa povoljnija od ovog iz 2003. „Zadnjih godina kriminalne skupine u Hrvatskoj pojačale su svoju aktivnost. Na temelju dovoljno dokaza možemo tvrditi kako su uključene u najrazličitije kriminalne aktivnosti u zemlji i inozemstvu uključujući reketarenje, trgovinu drogama, iznude i međunarodni šverc oružja. I zadnja izvješća ukazuju na činjenicu kako hrvatske vlasti nisu kazneno procesuirale počinitelje takvih kriminalnih djela ni dovoljno dosljedno ni u potpunosti“, navodi se u dijeli izvješća koje se izravno odnosi na Hrvatsku. U tom se dokumentu Hrvatsku jasno identificira kao

glavnu zemlju preko koje se dobavlja oružje za organizirani kriminal i kriminalno podzemlje u Europi, a što hrvatske vlasti ne procesuiraju u dovoljnoj mjeri ili čak i štite takve kriminalne aktivnosti.

Vlast pokriva pojedine kriminalne organizacije

„Kriminalne aktivnosti u zemlji također se nisu u potpunosti kazneno procesuirale. Iako je poznato kako su dvije kriminalne organizacije sa središtem u Zagrebu dominirale organiziranim kriminalom u Hrvatskoj, vlasti su se odlučile na procesuiranje pripadnika samo jedne od tih organizacija .... Hrvoje Petrač, često karakteriziran kao najmoćniji čovjek hrvatskog kriminalnog podzemlja, povezan je sa kriminalnim grupama na cijelom Balkanu, ali njegova povezanost sa domaćim grupama nije poznata od 2002. godine. Iako postoje jasni dokazi o Petračevim kriminalnim aktivnostima, država ga nikada nije procesuirala (ovo se odnosi na vrijeme prije otmice sina generala Zagorca, op.a.). hrvatska je važna tranzitna zemlja na Balkanskoj ruti, koja povezuje Tursku sa Zapadnom Europom. Trenutno Hrvatska nema dovoljno sredstava za kvalitetan nadzor njezinih državnih granica ili njezinih granica na otvorenom moru, kao i mnogobrojnih otoka uz Jadransku obalu, što pogoduje kriminalnim aktivnostima .... Završetak sukoba u bivšoj Jugoslaviji je ponovno uspostavio veliki dio kriminalnih aktivnosti iz vremena prije 1992. na Balkanskoj ruti. Ilegalni trgovci drogama su iskoristili hrvatski financijski sustav kako bi oprali novac nezakonito stečen na trgovini narkoticima“. Ovo je vrlo važna optužba, koja naravno i bez rezerva optužuje i samu vlast za „pokrivanje“ kriminalnih aktivnosti vezanih uz ilegalnu trgovinu narkoticima.

Zagreb postao glavni punkt trgovine ljudima prema Zapadu

Ono što je zabrinjavajuće jest i analiza puteva trgovine ljudima i ilegalnih migracija, koji su sa Bosne i Hercegovine, nakon osnaživanja granične kontrole od strane međunarodne zajednice, prebačeni na liniju Beograd – Zagreb. Tako je glavni grad Hrvatske označen kao glavni punkt trgovine ljudima prema Zapadu. „Incidenti vezani za trgovinu ljudima preko Zagreba su se povećali nakon što su međunarodne agencije postrožile graničnu i carinsku proceduru prema susjednoj Bosni i Hercegovini, koja je bila slaba točka u regiji za trgovinu ljudima i ilegalne migracije. Iz razloga što susjedna Jugoslavija (SiCG) nema vizni režim prema arapskim i kineskim državljanima, uspješno smanjenje trgovine ljudima preko Bosne i Hercegovine, preusmjerilo je puteve ilegalnih migracija i trgovine ljudima prema Beogradu, od kuda najveći dio njih preko Zagreba nastavlja put prema Zapadnoj Europi“. Međutim, kako stvari stoje i takav bi organizirani kriminal mogao biti dobar „crni“ izvor prihoda hrvatskim vlastima koje su nedvojbeno povezane sa strukturama i skupinama organiziranog kriminalnog podzemlja, i bez čijeg se zajedničkog dogovora ovakve kriminalne aktivnosti u bitnijem obimu ne bi mogle niti odvijati preko Republike Hrvatske.

Prostorom vladaju rodbinske i klanovske veze

Na neki način i ovo američko izvješće sustav vlasti u Hrvatskoj stavlja u kontekst kriminalnih oligarhijskih struktura, ocjenjujući kako se radi o sustavu rodbinskih i klanovskih veza, kojima se vlada na ovom prostoru. „Države koje su nastale raspadom bivše Jugoslavije premrežene su modelima koji promoviraju kriminalni način vladanja, koji vlada ovom regijom otkad je dio nje bio dijelom Otomanskog carstva. Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Makedonija i bivša Jugoslavija sada poznata kao Srbija i Crna Gora, sve imaju društveni sustav temeljen na rodbisnkim i klanovskim vezama koje onemogućavaju uspostavu vladavine prava. Stručnjak za Balkan Christopher Corpora tako navodi „... povijest autoritarnih režima na Balkanu je doveo do uspostave čvrstih neformalnih mreža od kojih su mnoge izrasle i kriminalne organizacije, glumeći stvaranje civilnog društva“. Tako su kriminalne grupe stekle zaštitu za najrazličitije kriminalne aktivnosti uspostavljajući veze sa obavještajnim službama i agencijama za nacionalnu sigurnost, formirajući autonomne centre

moći koji su zaštićeni od kaznenog progona i u mogućnosti su kontrolirati političare i medije“. Očito je kako su i američki obavještajni analitičari došli do spoznaja kako Hrvatskom vlada kriminalna, nekada komunistička, oligarhija, uspostavom paralelnih centara moći. Drugim riječima, uspostavom paralelne vlasti u Hrvatskoj, prikrivajući se iza, navodno, demokratskih institucija i navodno demokratski izabrane vlasti.

„Šuplja“ granica sa Bosnom i Hercegovinom

Posebno zabrinjava i činjenica kako u istom izvješću američki analitičari granicu između Hrvatske i BiH ocjenjuju visoko rizičnom odnosno nesigurnom u smislu kriminalnih aktivnosti i šverca ljudi. Naime, najvećom hrvatskom granicom od 2001. patrolira vrlo mali broj pograničnim policajaca, zahvaljujući racionalizaciji koju je provela Račanova Vlada i masovnom otpuštanju prvih hrvatskih redarstvenika (njih više od tisuću). Prema ocjeni američkih analitičara postoji čak 432 „crne točke“ na granici sa BiH koje se ne kontroliraju i preko kojih se obavljaju organizirane kriminalne aktivnosti. Tajni je podatak unutar hrvatskog MUP-a da na čak desetak i više kilometara hrvatske granice sa BiH otpada jedva jedna ophodnja sa dva policajca i jednim automobilom, neprilagođenim terenskom patroliranju i sa ograničenom količinom goriva za patroliranje, što dodatno ograničava rad i ovako malog broja graničnih policajaca. S druge strane velika količina obavjšetajne opreme, poput špijusnkih letjelica, opreme za prisluškivanje i noćni nadzor teritorija, nabavlja se na crnom tržištu i na crno se koristi za planiranje i provedbu organiziranih kriminalnih aktivnosti. Nerijetko kriminalne grupe raspolažu kvalitetnijom opremom za kriminal nego što je oprema kojom raspolažu granični policajci i nadležne službe. Američki analitičari ocjenjuju u navedenom izvješću kako su nerijetko organizirane kriminalne grupe premrežene sa strukturama u hrvatskom Ministarstvu obrane, Ministarstvu unutarnjih poslova, graničnoj policiji, carini i obavještajnim službama, te da na taj način i organiziraju svoje aktivnosti.

Nešto je trulo ...

Svakako američki analitičari, raspolažu dobrim, vjerodostojnim i provjerenim podatcima. Korumpirane vladajuće strukture u Hrvatskoj i postkomunistička oligarhija nastala iz nekadašnje komunističke elite, nastavila je nakon tzv. „demokratskih promjena“ funkcionirati kao organizirana mafija, a u početku su raspolagali novcem kojim su raspolagali u vrijeme komunizma kao komunistički direktori i financijski povjerenici jugoslavenskih obavještajnih službа za koje su u inozemstvu kroz poslovanje fiktivnih poduzeća prali prljavi novac iz kojega su se financirale aktivnosti jugoslavenskog kriminalnog i komunističkog političkog podzemlja. Ista elita, samo prerušena u demokratsko ruho nastavila je biti pokroviteljem kriminalnih organiziranih grupacija i nakon 1990. godine pa sve do danas. Vladajuća politička oligarhija, to jasno treba reći, glavni je sponzor organiziranog kriminala. Nešto je trulo ....

KAKO POLITIČARI „KRPAJU“ FINANCIJSKE RUPE?
RAČANOVA I SANADEROVA VLADA TAJNO ZADUŽILE HRVATSKU ZA MILIJARDE EURA

Vlada Republike Hrvatske, jednako današnja Sanaderova, kao i ona prethodna Račanova, lažiraju podatke o zaduženosti Hrvatske, odnosno ne prikazuju pravo stanje državnih inozemnih kredita, niti najveći dio kredita knjiže u dokumentaciji i Državnom proračunu kao obveze po međunarodnim kreditima. Tehnologija ove političke prijevare je vrlo jednostavna. Najveći dio zaduživanja u posljednjih šest godina odvija se transakcijama prodaje državnih obveznica. Rok dospijeća uglavnom je kratkoročan, dok je nekih 20% takvih obveza dugoročnog karaktera. Ono što je zanimljivo jest činjenica kako Vlada Republike Hrvatske obveze vraćanja kredita po plasiranim državnim obveznicama nigdje ne knjiži niti vodi kao kreditne obveze i zaduživanje Republike

Hrvatske. Takva politika zaduživanja osim što međunarodne kreditne obveze i zaduženost Republike Hrvatske čini netransparentnima, prikriva i puteve trošenja tako stečenog novca, odnosno financijske transakcije u kojima završava novac za koji je Hrvatska nezakonito i u tajnosti zadužena.

Vlada lažirala podatke o dugu i prikrila dokumentaciju o više od pet milijarda eura inozemnog duga

Podatci o stvarnom
inozemnom zaduživanju Hrvatske prodajom državnih obveznica zabrinjavajuća je, jer prema raspoloživim tajnim dokumentima Vlade takvi krediti iznose preko pet milijarda eura. S druge strane ne postoje kontrolni elementi, odnosno, nije poznato za što je Vlada potrošila novac za koji je dodatno zadužila državu, te nije poznat niti je moguće utvrditi tijek novca od prodaje državnih obveznica. Vlada takvo zaduživanje, jednostavno, ne knjiži u službenoj dokumentaciji, pa tako niti Državnoj reviziji u cijelosti nisu dostupni dokumenti o prodanim državnim obveznicama. Takvu je praksu usavršila Račanova, a u cijelosti nastavila Sanaderova Vlada. Čak niti danas, kada se tobože javno pljuju i kritiziraju ni Sanader niti Račan ne iznose podatke o kriminalu u izdavanju i plasiranju na tržište državnih obveznica. Zašto? Jednostavno iz razloga što i jedni i drugi od takvih ilegalnih prihoda imaju financijsku korist. U tom „grmu“ možda leži i odgovor na pitanje o financiranju političkih stranaka i nedavnoj izjavi premijera o financijama HDZ-a kada se odnosno Franjo Luković i Božo Prka (nekada i sam ministar financija RH). Uz njih su tu Raiffeisenbank Zagreb, pokazalo da za nekoliko desetaka milijuna kuna na računima HDZ-a premijer nema pokriće u zakonitim izvorima prihoda.

Podatci o prodanim državnim obveznicama i iznosi tajnog i nezakonitog zaduživanja države

Zanimljiv je i
odabir banaka, odnosno agenata Vlade pri prodaji državnih obveznica, odnosno može se tumačiti kako je upravo preko tih banaka zaduživana Hrvatska i kasnije je novac prebacivan na inozemne i domaće tajne račune. Vlada je odabrala malu skupinu privilegiranih banaka, te je u dogovoru sa njihovim upravama „dilala“ državne obveznice bez ikakve kontrole i nadzora. Ovakvim poslovima dominiraju Zagrebačka i Privredna banka Zagreb, Splitska banka i Riječka banka (u vrijeme prije spajanja u druge banke), zatim Erste & Steiermarkische Banka. Naravno, logičnim se postavlja pitanje, ako Vlada već trguje na ovaj način državnim obveznicama zašto taj posao nije odrađen preko jedine banke u državnom vlasništvu odnosno preko Hrvatske poštanske banke? A odgovor je, zapravo, vrlo jednostavan. Međunarodne institucije poput MMF-a i Svjetske banke posebno nadziru i prate poslovanje Hrvatske poštanske banke, pogotovo od potpisa ugovora hrvatske Vlade sa Međunarodnom financijskom korporacijom (iz sustava Svjetske banke) 2001. godine, prema kojem ugovoru kontrolni paket dionica Hrvatske poštanske banke Vlada prepušta Međunarodnoj financijskoj korporaciji, kako bi „prebili“ određene međunarodne obveze Republike Hrvatske. Međutim, i taj ugovor kao i mnoge druge prije i poslije, Vlada je držala i drži u tajnosti pred hrvatskom javnošću. Ono što je, međutim, još zanimljivije jest činjenica tko su kupci ovako izdanih državnih obveznica, ili drugim riječima – tko su vlasnici hrvatskoga duga, odnosno tko su vjerovnici Hrvatske? Taj podatak Vlada i danas skriva, on je poznat samo bankama koje su kao agenti zaduživali državu. Međutim, upravo ta činjenica najbolje razotkriva i prave vjerovnike hrvatske države.

Tehnologija pranja novca koji je opljačkan ilegalnim zaduživanjem države

Tehnologiju
pranja novca koji se iz Državnog proračuna i sa izdvojenih računa prebacivao u inozemstvo osmišljena je uglavnom u Zagrebačkoj banci. Novac od prodaje državnih obveznica polagao bi se na

račune već spomenutih komercijalnih banaka. Nakon što bi taj novac stigao na te račune, banka bi ga odmah prebacila na izdvojene račune pod zaporkom, koji nisu provedeni u proračunu, niti podliježu kontroli Državne revizije. Potom bi novac prebacili na inozemne račune kod stranih poslovnih banaka, često banaka koje su u suvlasničkom ili poslovnom odnosu sa bankom u Hrvatskoj. Sa stranih računa u inozemnim bankama novac se prebacivao na račune fondova i poduzeća osnovanih isključivo usvrhu legalizacije, odnosno „pranja“ novca ilegalno izvučenog iz Hrvatske. Kasnije bi se ti fondovi ili investicijske kompanije iz inozemstva (a zapravo u vlasništvu i pod kontrolom hrvatskog financijskog lobija) pojavljivali kao investitori u financijskim operacijama u Hrvatskoj, kao kupci vrijednih poduzeća, nekretnina, banaka, a zapravo sa novcem opljačkanim od inozemnog zaduživanja države. Takvi su, primjerice fondovi i poduzeća: SWR Egvestments Limited (Kajmansko otočje), Regent Europe Limited (Kajmansko otočje), SWR Investment Limited (Kajmansko otočje), a dio takvih financijskih operacija obavljan je i preko računa i transakcija Berclays Bank PLC iz Velike Britanije (koja je još 2002. sudjelovala u odobravanju tajnih kredita i pozajmica Račanovoj Vladi). Iako se radi o milijunskim transakcijama ovi poslovi nikada nisu pobudili sumnju glavne državne revizorice ili Sektora kontrole banaka Hrvatske narodne banke, prije svega zato što su sve te institucije ne samo upoznate sa ovom tehnologijom pranja novca, već su izravno ili neizravno sudjelovale u tim financijskim operacijama.

Inozemne obveznice premašile milijarde eura

U prodaji inozemnih obveznica u ovakvim financijskim operacijama hrvatske Vlade sudjelovale su kompanije: Merill Lynch, UBS, Credit Suisse, Deutsche Morgan Grenfell, Santander Investment, Dresdner Kleinwort Benson, Daiwa Securities SB, JP Morgan, Deutsche Bank, CSFB, Nomura Securities, Citigroup, UBS Investment Bank. Ono što je zabrinjavajuće što kao i kod domaćih obveznica i ove inozemne kojima je Hrvatska zadužena prelaze iznose od par milijarda eura, i to bez ugovorene kamate. Tako je, recimo, odmah po stupanju na vlast u ožujku Račanova Vlada ovakvom prodajom obveznica dodatno zadužila Hrvatsku za 500 milijuna eura, uz kamatu 7%, na rok dospijeća 28. ožujka 2005. Već u srpnju 2000. Račanova Vlada prodala je državnih obveznica u iznosu od 40 milijarda japanskih jena, uz kamatu od 3%, i rok dospijeća 11. srpnja 2007. Dana 6. veljače 2001. Vlada je ponovno prodala obveznica u protuvrijednosti od 25 milijarda japanskih jena, uz kamatu od 2,5% i rok dospijeća 23.2.2006. Dana 6.3.2001. Vlada je prodala obveznica u vrijednosti od 750 milijuna eura, uz kamatu od 6,75% i rok dospijeća 14.3.2011. Dana 11.2.2002. Vlada je prodala državnih obveznica u protuvrijednosti 500 milijuna eura, uz kamatu od 6,25% i rok dospijeća 11.2.2009. Dana 26.6.2002. Vlada je prodala obveznice u vrijednosti od 25 milijarda japanskih jena, uz kamatu od 2,15% i rok dospijeća 26.6.2008. Dana 24.2.2003. Vlada je prodala državne obveznice u vrijednosti od 500 milijuna eura, uz kamatu od 4,625% i rok dospijeća 24.2.2010. Dana 26.6.2003. Vlada je prodala obveznice u vrijednosti od 25 milijarda japanskih jena, uz kamatu od 1,23% i rok dospijeća 26.6.2009. Dana 15.4.2004. Vlada je prodala državnih obveznica u vrijednosti od 500 milijuna eura, uz kamatu od 5% i rok dospijeća 15.4.2014. godine.

Ugrožena financijsko – monetarna stabilnost zemlje

Stvarni državni inozemni dug mogao bi dosezati astronomskih stotinjak milijarda američkih dolara, obzirom na stvarno stanje zaduživanja i dužničke izloženosti Republike Hrvatske prema stranim kreditorima. Vlada o tomu ne samo da skriva podatke, već ih krivotvori i lažno prikazuje stanje državnog duga i međunarodnih financijskih obveza Republike Hrvatske. U svjetlu panično žurnih europskih integracija ovakvi su procesi posebno opasni i mogu imati dugoročne posljedice za financijsko – monetarnu stabilnost zemlje. Pa ipak, čini se kako to Vladu Ive Sanadera, njega osobno, ali niti bilo koga od oporbenih čelnika u Saboru uopće ne zabrinjava. Njihov je plan što brži ulazak u Europsku uniju, između ostalog, kako bi i prikrili tragove ovakvog kriminalnog upravljanja

državom. U tome se ne razlikuju ni HDZ, ni SDP, a bome ni njihovi tihi, glasni otvoreni partneri i sateliti, poput HSS-a, HNS-a, HSP-a, HSLS-a, HSU-a.

OVDJE DODATI DOKUMENT O PRODAJI DRŽAVNIH OBVEZNICA (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 8)

PO NAREDBI DRŽAVNOG ODVJETNIŠTVA ODBACUJU SE KAZNENE PRIJAVE PROTIV JUGO OFICIRA – SUDIONIKA AGRESIJE NA HRVATSKU

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO OPRAŠTA JUGO OFICIRIMA I AGRESORIMA A KAZNENO PROGONI HRVATSKE ČASNIKE I BRANITELJE

Čini se kako
Državno odvjetništvo Republike Hrvatske u procesuiranju ratnih zločina ima dvostruke kriterije. Naime, prema svemu sudeći, bez ikakva prava na pomilovanje ili oprost sudi se i procesuira hrvatske časnike i branitelje, dok se istovremeno naređuje obustava kaznenog progona za četničke zločince i jugo oficire koji su sudjelovali u agresiji na Hrvatsku, pod izlikom kako kaznena djela za koja ih se tereti potpadaju pod Zakon o oprostu. Tako se dogodilo i sa kaznenim postupkom protiv Ljubiše Beare i ostalih optuženika koji su optuženi za otmicu prosvjednika u Splitu ispred Banovine, kada su prosvjedovali ispred tadašnje vojarne JNA zbog blokade sela Kijevo. Općinsko državno odvjetništvo (tada javno tužiteljstvo) podignulo je optužni prijedlog protiv Ljubiše Beare i drugih dana 2. rujna 1992. zbog kaznenog djela protupravnog lišavanja slobode (otmica prosvjednika ispred Banovine). Međutim, dana 27. siječnja 2006. Općinski sud u Splitu donio je Rješenje prema kojem se obustavlja kazneni postupak primjenom Zakona o općem oprostu. Općinsko državno odvjetništvo u Splitu ne miri se sa takvim rješenjem ovog kaznenog postupka i već 13. Veljače 2006. ulaže žalbu na takvo rješenje Općinskog suda u Splitu s obrazloženjem (i pozivanjem na ranije takve slučajeve) kako kaznena djela mogu biti predmetom oprosta samo ukoliko su počinjena na bojištu ili na drugom području zahvaćenom ratnim operacijama, te uz Žalbu prilaže dvije ranije odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojima potkrijepljuje navode iz Žalbe. Tu u „igru“ ulazi Županijsko državno odvjetništvo u Splitu (kojemu je na čelu Michele Squiccimarro), koji 31. ožujka 2006. pisanim putem traži od Općinskog državnog odvjetništva odustajanje od Žalbe na prethodno rješenje Općinskog suda u Splitu. Razlog takvom postupku Županijskog državnog odvjetnika leži možda i u činjenici o tomu tko je Squiccimarro zapravo? Otac mu je Bogdan Petrović, liječnik, oficir JNA, u bivšoj vojnoj bolnici. Županijskom državnom odvjetniku pravo je ima Mihajlo ili Milan Petrović, novo je prezime uzeo od maćehe, dok su iz baze MUP-a izbrisani svi podatci o promjeni imena i prezimena. Godine 2002. bio je angažiran na slučaju „Lora“, kada je po izravnom nalogu Mladena Bajića putovao u Trebinje i pripremao osobno svjedoke iz Srbije za svjedočenje u slučaju „Lora“.

Optuženi oficiri JNA koji su sudjelovali u zločinu

Optužnicom pod brojem KT – 639/92, podignutom u Splitu 2. rujna 1992., a na temelju Članka 45. stavak 2., točka 3., preuzetog Zakona o krivičnom postupku i odredbe članka 7. Uredbe o primjeni Zakona o krivičnom postupku u slučaju ratnog stanja ili neposredne ugroženosti neovisnosti i jedinstvenosti Republike Hrvatske Općinsko državno odvjetništvo teretilo je za kaznena djela oficire i vojnike „Jugoslavenske narodne armije“, koji su sudjelovali u agresiji na Republiku Hrvatsku: LJUBIŠU BEARU (sina Jovana, rođenog 14.7.1939., oženjenog, Srbina, oficira JNA); NIKOLU ZDRAVKOVIĆA (sina Milorada, rođenog 9.11.1943., oženjenog, Srbina, oficira JNA); TONĆA FRLANA (sina Luje, rođenog 7.3.1955., Vela Luka, poručnika bojnog broda bivše JNA, živi u Veloj Luci, otac dvoje djece); PREDRAGA OROJEVIĆA (sina Marinka, rođenog 26.9.1960., Hrvatska Kostajnica, Srbina, starijeg vodnika bivše JNA); DRAGANA BOŠNJAKA (sina Milana, rođenog 25.7.1960., Srbina, oficira bivše JNA); MILORADA MARIĆA (sina Dušana, rođenog

19.5.1952., Srbina, kapetana korvete bivše JNA); BRANKA ĐURĐEVIĆA (sina Tomislava, rođenog 2.6.1956., Srbina, oficira JNA); PETRA BILAFERA (sina Petra, rođenog 23.7.1948., Korčula, kapetan I klase JNA); SREĆKA JAKŠE (sina Janeza, rođenog 9.12.1961., Slovenca, oficira JNA); SIME JOVANOVIĆA (sina Vojislava, rođenog 24.9.1945., oženjenog, Srbina, zastavnika JNA); DRAGANA MLADENOVIĆA (sina Sretena, rođenog 25.10.1948., Srbina, podoficira JNA); BRANISLAVA PANIĆA (sina Marka, rođenog 23.5.1947., u Orahovici, Srbina, podoficira JNA); LJUBISAVA STANKOVIĆA (sina Blagoja, rođenog 13.5.1954., Srbina, podoficira JNA); VASE TOLINAČKOG (sina Jovana, rođenog 1.7.1951., Srbina, podoficira JNA); BORISLAVA UZELCA (sina Martina, rođenog 21.4.1961., Srbina, oficira JNA – ovaj je kasnije završio kao časnik HV-a, sa prebivalištem u Splitu, Gundulićeva 20, iako je Državno odvjetništvo tvrdilo kako im je njegovo prebivalište nepoznato i kako se isti nalazi u bijegu); DANE KOKOTOVIĆA (sina Dušana, rođenog 22.9.1948., Srbina, oficira JNA); ĐORĐA NIKŠIĆA (sina Lazara, rođenog 5.11.1962., Srbina, poručnika bojnog broda JNA); NIKOLE KOLAK – MIHALJEVIĆA (sina Petra, rođenog 25.7.1970., Srbina, podoficira JNA); GOJKA ŠOLAJIĆA (sina Milana, rođenog 13.9.1956., Srbina, poručnika JNA); SLAĐANA HANUŠIĆA (sina Mehmedalije, rođenog 24.11.1967., poručnika bivše JNA); ZORANA STANKOVSKOG (sina Snade, rođenog 21.9.1968., Makedonca, oficira JNA); MIĆE MILANOVIĆA (sina Milana, rođenog 15.1.1961., Srbina, oficira JNA); IVANA TOPIĆA (sina Jure, rođenog 5.10.1951., Imotski, oficir JNA); JOVE KURIDJA (sina Steve, rođenog 29.3.1964., Srbina, poručnika bojnog broda JNA); ZORANA ATELJA (sina Gojka, rođenog 20.5.1958., Hrvata, proučnika bojnog broda JNA); BRANISLAVA KUŠLJIĆA (sina Petra rođenog 2.3.1966., Srbina, poručnika korvete JNA); TIHOMIRA BANJEGLAVA (sina Luke, rođenog 2.1.1967., poručnika JNA).

Hapsili i otimali po Splitu civile

U nastavku optužnice opisuje se kaznena djela za koja se tereti optuženike, iz čega je jasno vidljivo kako su nezakonito postupali prema civilima, hapsili i otimali civile po Splitu, a kasnije je istim hrvatskim građanima JNA sudila i držala ih u zatvoru sve do razmjene. Pa ipak, usprkos tim činjenicama Državno odvjetništvo inzostira na primjeni Zakona o oprostu na ove jugo oficire i zločince. „Optuženi su da su krajem svibnja 1991. godine u Splitu, kao pripadnici bivše „JNA“, okrivljenik pod 1) Ljubiša Beara i okrivljenik pod 2) Nikola Zdravković i kao čelnici „KOS-a“ za područje bivše VPO Split, organizirali i udružili ostale okrivljenike u skupine za nezakonito lišavanje slobode nekolicine civilnih osoba koji su bili sudionici mirnog prosvjeda građana Splita, radi blokade mjesta Kijevo, održanog dana 6. svibnja 1991. ispred zagrade bivše „Komande VPO“ u Splitu, onaj pod 1) Ljubiša Beara i onaj pod 2) Nikola Zdravković zatražili su od ostalih okrivljenika da liše slobode nekoliko građana – civilnih osoba i da ih privedu, te su okrivljenici imenovani pod točkom 3) do 28), djelujući u nekoliko skupina od po četiri do sedam osoba, 4. i 5. lipnja 1991. godine u raznim dijelovima Splita fizičkom silom, stavljanjem „lisica“ i prijetnjama vatrenim oružjem svladali otpor Mate Sabljića, Ivana Begonje, Rolanda Zvonarića i Branka Glavinovića, a potom ih vezane odvezli u istražni „vojni“ zatvor, gdje su imenovani bili fizički maltretirani, te im je kasnije bilo nezakonito suđeno, u kojem postupku su osuđeni na duže vremenske kazne koje su izdržavali sve do 23. studenoga 1991. kada su pušteni na slobodu prilikom izvršene razmjene, a tijekom izdržavanja zatvorske kazne bili su fizički i mentalno zlostavljani, dakle drugoga su protupravno lišili slobode na okrutan način, a lišenje slobode je trajalo duže od 30 dana i osobama koje su lišene slobode uslijed toga je zdravlje teško narušeno i za njih su nastupile teške posljedice ....“. Sada, čini se, takvo postupanje prema hrvatskim civilima ovim zločincima predstavlja olakontu okolnost, jer se za njih traži odbacivanje svih optužba i primjenu Zakona o općem oprostu. „Onaj pod 6) Milorad Marić sam: da je 14. studenoga 1991. u Splitu ispred bivše „Komande VPO“ Split zajednički i dogovorno sa nekolicinom za sada neidentificiranih pripadnika bivše „JNA“, bez valjanog razloga i povoda s oružjem u rukama, presreli Nediljka Milića koji je mirno prolazio ulicom Kneza Branimira ispred navedene zgrade, potom udarcima savladali njegov otpor i unijeli ga

u prostorije „Komande“, gdje su ga na razne načine i izuzetno grubo maltretirali udarajući ga šakama, nogama i palicama po raznim dijelovima tijela i govoreći mu „ustašo“, „zaklat ćemo te“, te je takvo maltretiranje trajalo do 17. studenog 1991., kada je Nediljko Milić, u popodnevnim satima, pušten uz prijetnje da nikome ne smije pričati o tome što mu se događalo kroz prethodna tri dana“ ...“. Državno odvjetništvo teško može braniti dvostruke kriterije kojima pristupa kod procesuiranja ovakvih i sličnih kaznenih djela. Naime, kada su u pitanju hrvatski branitelji, njih se kazneno progoni, sudi i dosuđuju im se najstrože zatvorske kazne, a vrijeme tijekom suđenja obično provedu u pritvoru. S druge strane, kada su u pitanju zločinci sa srbijanske strane i pripadnici bivše „JNA“ kriteriji i postupanje Državnog odvjetništva potpuno su drugačiji. Kada su u pitanju hrvatski branitelji njima se sudi i oni služe velike zatvorske kazne u hrvatskim zatvorima, a za agresorske vojnike i oficire Državno odvjetništvo inzistira na primjeni Zakona o oprostu čak i kada za to nema osnove.

Što je utvrdila policijska obrada i službena istraga?

Obrazloženje optužnice protiv oficira bivše „JNA“ za zločine protiv splitskih civila, sačinjeno je na temelju policijskih izvješća o cijelom slučaju i predstavlja svojevrsnu kronologiju događanja oko organiziranih otmica i nezakonitih hapšenja hrvatskih civila od strane oficira i vojnika agresorske „JNA“. „Policijska uprava Split – Odjel za operativne poslove podnijela je kaznenu prijavu protiv Ljubiše Beara i dr., zbog krivičnog djela protupravnog lišenja slobode iz čl. 47., st. 4. u svezi st. 1 Krivičnog zakona Republike Hrvatske, koje djelo da bi prijavljenici počinili na način kako je to činjenično i pravno pobliže opisano u točci 1) izreke ove optužnice, a Odjel za operativne poslove PU Split je podnio poseban izvještaj broj KU2329/91 protiv Milorada Marića zbog kriv. djela protupravnog lišenja slobode .... Policijski djelatnici su tijekom operativne obrade prikupili podatke i dokaze koji upućuju na to da su prijavljenici doista počinili krivična djela koja im se stavljaju na teret ... Nadalje kao veoma bitno treba istaći to da je pred istražnim sudcem Okružnog suda u Splitu dana 27.12.1991. saslušan Dragan Janjić, bivši predavač u bivšem Mornaričkom školskom centru u Splitu, te da je isti istražnom sudcu istakao kako mu je poznato da su pripadnici bivšeg „KOS-a“ protupravno lišili slobode Rolanda Zvonarića. Također je pred istražnim sudcem Okružnog suda u Splitu dana 25.10.1991. saslušan i Molirad Jerinić bivši oficir bivše „JNA“, koji je tom prigodom istakao kako mu je poznato da su pripadnici bivšeg „KOS-a“ organizirali protupravno lišenje slobode već imenovanih četvorice građana Splita. K tome još potrebno je istaći da je notorno poznato da su četvorica oštećenika, nakon protupravnog lišenja slobode, bili nezakonito suđeni na duže vremenske kazne zatvora, te da su te kazne izdržavali u raznim zatvorima gdje se prema njima izuzetno nehumano postupalo. Odnosno poznato je da su oštećenici, uslijed protupravnog lišenja slobode pretrpjeli mnoge strahote, što je ostavilo posljedice na njihovo zdravlje ...“.

Što je svjedočio jedan od optuženika?

Službene policijske zabilješke donose detalje obavjesnih razgovora obavljenih sa jednim od optuženika Tonćom Frlanom od 4. i 6.11.2002.. Sa Frlanom je razgovarao policijski službenik Dinko Gruić, dok je načelnik Odjela organiziranog kriminaliteta u Sektoru krim policije PU Splitsko dalmatinske Jakov Grubišić podnio o tome Posebno izvješće Općinskom državnom odvjetništvu u Splitu dana 8.11.2002., pod brojem 511-12-11-KU-1386/91. Tonći Frlan je tada u splitskom zatvoru Bilice govorio o aktivnostima bivše „JNA“ na otmicama i nezakonitim hapšenjima hrvatskih civila. „Da je tijekom 1991. g. bio na dužnosti komandanta diviziona podvodnih diverzanata 82. PC u činu p.b.b. u vojarni Divulje koji je ukupno brojio oko 40 pripadnika uglavnom aktivnih vojnih lica bivše JNA. Njegov nadređeni je bio kapetan bojnog broda Grabrović Josip, sa stanom na adresi, Vukovarska 129 u Splitu, a njegov zamjenik u divizionu podvodnih diverzanata do 3. mjeseca 1991. je bio Ižaković Siniša koji je nakon toga otišao u mornaričku vojnu obavještajnu službu u Vili Karanović u Splitu. Nadalje navodi da se samo 82. PC granao na 3 sektora i to divizion podvodnih

diverzanata kojem je on bio na čelu, nastavni divizion u kojem su bili odredi za starješine i mornare, te odred za odred za obuku lakih i teških ronioca ... Upitan u svezi samog kaznenog djela koje mu se stavlja na teret predmetni je izjavio da se zbog poodmaklog vremena događaja ne sjeća svih detalja, ali misli da je 2. ili 3.5.1991. u vojarni Divulje gdje je bio na dužnosti na mjestu komandanta diviziona podvodnih diverzanata pozvan od strane tadašnjeg nadređenog k.b.b. Grabrović Josipa da odabere 10-tak ljudi za akciju i da ih povede u vojarnu Dračevac u Splitu. Tom prilikom je od strane nadređenog upozoren da izabere osobe koje su sa „strane“ te visoko odanih JNA. Na Dračevac su se odvezli osobnim vozilima u civilu sa pripadajućom opremom i osobnim naoružanjem te isti navodi slijedeći sastav osoba koje je uputio na Dračevac, kako slijedi: Darko Oremuš, Damir Kozina, Predrag Borojević, Dragan Bošnjak, Đorđe Nikšić, Slađan Hanušić, Mićo Milanović, Jovo Kuridža, Nikola Kolak – Mihaljević, Oto Iker. Na Dračevcu su ljudi raspoređeni u 5 grupa i to po 4 osobe zajedno, dvoje pomorskih diverzanata i dvoje vojnih policajaca te su im naknadno po grupama pridružena i po dvojica pripadnika KOG-a. Nakon toga su svi zajedno imali vježbu uhićenje i privođenje osoba. To su radili i sutradan sve do konačne zapovjedi za uhićenja koliko se sjeća bilo je potrebno uhititi petoricu građana Splita koji su sudjelovali u sukobu sa pripadnicima JNA ispred zgrade komande VPO-a. Na samom Dračevcu te večeri pri njegovom dolasku na pripremnom sastanku na kojem je bio osobno nazočan bilo oko 50-tak ljudi iz obavještajno sigurnosnog miljea KVPO-a gdje je tom prilikom prikazan video snimak sa demonstracija ispred komande VPO-a tkzv. „Banovine“ te su i na snimkama fokusirane osobe koje su se posebno izdvajale u napadima na pripadnike JNA, a glavnu riječ u svezi predstojeće akcije i prezentaciju samih zadataka prezentirao kapetan bojnog broda Ljubiša Beara. Na tom pripremnom sastanku sjeća se da je bio nazočan tadašnji zapovjednik garnizona vojne policije na Dračevcu major Tole Žarko, zapovjednik vojne policije Vinko Pejić, načelnik službe KOG-a VPO-a k.b.b. Miloje Karanović sa suradnicima, načelnik organa bezbjednosti komande VPO-a kb.b. Ljubiša Beara sa suradnicima, k.b.b. Zdravković Nikola, Marić Milorad. Na sastanku su i nazočni organi bezbjednosti 82. PC-a Črnko Stojan i Zoran Atelj ...“. Bila je to operacija „Glava“, a uhićeni civili su nakon uhićenja sprovedeni u vojni zatvor „Lora“, nakon čega su sprovedeni u Sarajevo. Ovdje treba jasno povući paralelu, kako su u Splitu upravo osuđeni hrvatski branitelji za navodna uhićenja i mučenja srpskih civila i vojnika, dok se istovremeno, slučaj ovakvih agresorskih akcija jednostavno, političkom naredbom rješava prema Zakonu o općem oprostu. Zanimljivo je, međutim, kako se Općinsko državno odvjetništvo sukobilo sa Županijskim i sa svojim šefovima u Zagrebu i inzistira na žalbi protiv rješenja o primjeni oprosta, te nastavak postupka protiv optuženih.

Općinsko državno odvjetništvo u Splitu smatra da nema zakonske osnove za oprost

Dana 13. veljače 2006. godine Općinsko državno odvjetništvo u Splitu podnijelo je Žalbu Županijskom sudu u Splitu protiv rješenja Općinskog suda kojim se na počinitelje ovih kaznenih djela primjenjuju odredbe Zakona o općem oprostu i obustavlja se daljnje kazneno gonjenje istih. Zamjenik općinskog državnog odvjetnika Frane Bojčić smatra kako je sud odlučio protivno zakonskim odredbama. „Obrazlažući svoju odluku, sud smatra da su za ova kaznena djela ispunjeni uvjeti za primjenu Zakona o općem oprostu zbog čega je protiv njih valjalo obustaviti kazneni postupak. Optuženici da su počlinili kaznena djela unutar vremenskog razdoblja od 17. kolovoza 1990. do 23. kolovoza 1996. i da su djela počinjena u svezi sa agresijom u Republici Hrvatskoj. Smatramo kako je pobijano rješenje neutemeljeno. Naime, optuženike se tereti da su kaznena djela počinili u Splitu ... kaznena djela mogu biti predmet oprosta samo ukoliko su počinjena na bojištu ili na drugom području zahvaćenom ratnim operacijama ...“. Slijedom presedana koji postoje u dvije odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske (I Kž-675/1995-3 od 7.11.1995. i I Kž-965/1993-3 od 22.12.1993.). Međutim, nakon zakonitog postupanja ODO u Splitu Županijsko državno odvjetništvo zahtijeva od istih povlačenje žalbe.

Županijsko državno odvjetništvo u Splitu zahtijeva od Općinskog povlačenje žalbe i na taj

način štiti JNA zločince i agresore

Tako je već 31. ožujka 2006. na Žalbu ODO u Splitu reagirao Michele Squiccimarro (pravim imenom Mihajlo Petrović) koji zahtijeva povlačenje ranije žalbe ODO u Splitu protiv rješenja Općinskog suda u Splitu kojim se protiv Beare i ostalih obustavlja kazneni postupak. „U kaznenom predmetu vašeg gornjeg broja protiv Ljubiše Beare i dr. ... podnijeli ste žalbu proitiv rješenja Općinskog suda u Splitu ... od 27. siječnja 2006. kojim se obustavlja kazneni postupak protiv okrivljenika. Predmetnim rješenjem Sud je po službenoj dužnosti obustavio kazneni postupak protiv okrivljenika zbog predmetnog kaznenog djela primjenom Zakona o općem oprostu ... Odredbom čl. 4. navedenog Zakona protiv rješenja suda iz čl. 2. tog zakona državni odvjetnik ne može izjaviti žalbu ako je Sud primjenio oprost u korist počinitelja kaznenih djela za koja se tim Zakonom daje oprost u okviru pravne kvalifikacije kaznenog djela koju je utvrdio državni odvjetnik. Slijedom navedenog vaša žalba bi bila nedopuštena pa je stoga potrebno da odustanete od podnesene žalbe i o tome nas izvijestite“. Potpuno je sigurno kako je ovakvo postupanje Suda i Državnog odvjetništva zaštita počinitelja zločina i kaznenih djela na strani agresora, dok se u isto vrijeme protiv hrvatskih branitelja u cijeloj Hrvatskoj izriču najviše zatvorske kazne. Četnici i jugo oficiri zaštićeni su Zakonom o općem oprostu a hrvatski su branitelji krivi jer su uspjeli obraniti i stvoriti neovisnu hrvatsku državu. To je poruka ovakvih procesa, kojima se očito orkestrira i dirigira iz političkog vrha.

OVDJE DODATI DOKUMENT O OVOM SLUČAJU OZNAČEN U FOLDERU „JNA“ (NA PAPIRU OZNAČENO KAO PRILOG BROJ 9)

Tajno pismo člana Nadzornog odbora Slobodne Dalmacije Ninoslavu Paviću

PAVIĆEVI UREDNICI NAMEĆU LJEVIČARSKU UREĐIVAČKU POLITIKU SLOBODNE DALMACIJE

Tajno pismo koje je član Nadzornog odbora Slobodne Dalmacije Ivan Mužić uputio 4. Veljače 2006. godine vlasniku i predsjedniku Uprave Ninoslavu Paviću i predsjedniku Nadzornog odbora Slobodne Dalmacije Stjepanu Oreškoviću. Sadržaj pisma ne samo da ukazuje na financijske gubitke u poslovanju Slobodne Dalmacije, nego dokazuje i činjenicu kako novinari Slobodne Dalmacije rade po izravnom nalogu vlasnika novina i njihovih urednika, odnosno kako se u Slobodnoj od preuzimanja od strane Nine Pavića ne poštuju temeljna novinarska prava i slobode, a direktivom odozgora provodi se uređivačka politika koja novinama proizvodi gubitke. Nije teško posumnjati kako se kod kupnje Slobodne Dalmacije od strane Nine Pavića zapravo radilo o dvije stvari: trgovini Ive Sanadera, Stjepana Mesića i Nine Pavića i s druge strane se išlo u otvoreni medijski projekt informativne pacifikacije Dalmacije i Hercegovine koje su prirodno tržište Slobodne Dalmacije. Medijsko „pranje mozga“ koje inače provodi Pavićev holding i njegovi mediji u slučaju Slobodne, međutim, nisu naišli na plodno tlo. Čitatelji umjesto prihvaćanja Pavićeve taktike radije prestaju kupovati Slobodnu.

Slobodna „proizvela“ 14 milijuna kuna gubitka

„Uvjeren sam da obostrano izražena otvorenost u nekoliko razgovora u mojoj kući nije nimalo poremetila naš međusobni odnos. Mislim da ćete jednako dobronamjerno shvatiti ovo pismo. Povod je ovome javljanju informacija na sastanku Nadzornog odbora dana 3. ovoga mjeseca da je Slobodna Dalmacija godinu 2005. završila s poslovnim gubitkom od 14 milijuna kuna, što ne znači da ovaj dug neće biti veći kada se sve završno utvrdi. Gospodin Srđan Kovačić kao predsjednik Uprave nama je svojedobno u NO prezentirao da je SD prvo polugodište prošle godine završila sa 600 tisuća kuna dobiti, prikazujući nam samo prihode, a ne i rashode, odnosno gubitke. Pokušaj

naknadnoga tumačenja da je to zbog objektivnih okolnosti (kamata, poskupljenja papira), samo je djelomično točan. Kada se kupi nova rotacija i tako omogući ušteda smanjenjem broja stranica može se očekivati manji uzlet naklade, ali već uskoro poslije toga nastavak dosadašnje stagnacije i zatim najvjerojatnije nastavljanje određenog pada prodaje“, stoji u pismu Ivana Mužića vlasniku i predsjedniku Uprave Slobodne Dalmacije Nini Paviću. Iz ovoga bi se moglo pročitati štošta. Naime, kako je moguće da je krajem prvog polugodišta SD bila u „plusu“ 600 tisuća kuna, dok je na kraju godine, pod Pavićevim vodstvom iskazala gubitak od 14 milijuna kuna. Je li moguće kako je preko Slobodne Pavić zapravo proavnavao bilancu svojeg holdinga prikrivajući financijske malverzacije u ostalim poduzećima svojeg poslovnog sustava? „Ipak, mislim da će i u najlošijoj perspektivi naklada novine varirati do oko 40 tisuća primjeraka, jer će joj uvijek ostati vjerni čitatelji lokalnih vijesti i osmrtnica. Ta brojka stvarno znači, pogotovo u odnosu na broj zaposlenih, financijsko beznađe. Ako se tako nastavi poslovna godina 2006. mogla bi završiti s gubitkom od oko 20 milijuna kuna. Jedna od posljedica takve stvarnosti lako može biti Vaše razmišljanje, i to već u prvoj polovini sljedeće godine, da prodate ovu tek kupljenu tvrtku“. Razmišlja li Pavić o preprodaji Slobodne Dalmacije i je li moguće kako je od samog početka bio jedva „tranzitni“ vlasnik tog novinsko izdavačkog poduzeća.

Karamarko sudjelovao u pregovorima oko Slobodne i kasnijem uredničkom kadroviranju

Prema informacijama koje mi je još tijekom zaključivanja ugovora o kupnji dionica Slobodne Dalmacije dala kolegica D.R., koja je tada bila u stalnom kontaktu sa Tomislavom Karamarkom, šef svih hrvatskih obavješatajaca bio je aktivno uključen u pregovore oko kupnje Slobodne Dalmacije, a i u kasnijem uredničkom kadroviranju u Slobodnoj Karamarko je sudjelovao davanjem izravnih „savjeta“ Ninoslavu Paviću. Prema tvrdnjama D.R., koja je o tome mobitelom razgovarala sa Karamarkom i u nazočnosti autora ovog teksta, upravo je Tomislav Karamarko instalirao Mladena Plešea kao novog glavnog urednika Slobodne Dalmacije. Na Karamarkov je savjet Pavić kasnije i odlučivao kakav će stav zauzeti prema pojedinim novinarima koji su radili kao stalni zaposlenici ili vanjski suradnici za Slobodnu Dalmaciju, a Karamarko je bio i organizator nekoliko sastanaka Ive Sanadera, Ninoslava Pavića i Stjepana Mesića. Nije, stoga, teško zaključiti kako je (ukoliko bi pretpostavka o „tranzitnom“ vlasništvu bila točna) Pavić Slobodnu kupio upravo za nekoga od te trojice ljudi ili njihove interesne skupine. Sjećam se, u vrijeme kada sam bio glavni urednik Hrvatskog slova, Ninoslav Pavić vodio je bitku za kupnju dionica Slobodne Dalmacije. Lobiranje je bilo u punom zaletu, kada smo u Hrvatskom slovu svakoga tjedna objavljivali analize i tekstove protiv prodaje Slobodne Nini Paviću. U jednom trenutku, kada je procijenio da mu ti naši napisi postaju problem, Ivo Sanader zatražio je da barem na mjesec – dva prestanemo kritizirati proces privatizacije Slobodne Dalmacije. Naravno takvu sam njegovu zamolbu jednostavno zanemario.

U Slobodnoj Dalmaciji o uređivačkoj politici „odlučuje vlasnik“

Pismo člana Nadzornog odbora SD dokazuje kako su profesionalni novinarski standardi i etički standardi struke u Slobodnoj Dalmaciji na niskoj razini. Kršenje svih pravila struke i etičkih načela, dokazuje i činjenica koju razotkriva Ivan Mužić – da uređivačku politiku tih dnevnih novina ne vode urednici već vlasnik novina, odnosno, Ninoslav Pavić. „Kao član NO (Nadzornog odbora, op.a.) brinuo sam se samo za zakonitost poslovanja, a nikada se nisam miješao u uređivačku politiku novine, jer sam smatrao i smatram da o tome odlučuje vlasnik, dakle u ovom trenutku Vi. Svjestan sam također da u NO predstavljam samo 5% državnog vlasništva što znači da ne mogu, i kada bih htio, nimalo utjecati na poslovanje i uređivačku politiku kuće“.

Slobodna gubi čitatelje zbog uređivačke politike

Mužić u nastavku pisma detaljno obrazlaže Ninoslavu Paviću svoje mišljenje zbog čega naklada Slobodne Dalmacije pada i te dnevne novine ubrzano gube čitatelje. „SD je izgubila čitatelje, odnosno stagnira sa nakladom dobrim dijelom zbog uređivačke politike, koja se u biti nije promijenila posljednjih nekoliko godina. Naklada ne će rasti dok traje ovakva uređivačka politika .... Biti ću potpuno konkretan: gospodin Mladen Pleše po iskazanoj stručnosti i iskustvu može biti glavni urednik u Zagrebu, Osijeku, Rijeci ili Beču i Rimu. Međutim, on na način kako sada djeluje u Splitu, ne može biti glavni urednik tiražne novine u Dalmaciji ili Hercegovini. To je moguće provjeriti objektivnim ispitivanjem na relevantnom uzorku ovdašnjih ispitanika. Dalmacija je, kako i sam znate, konzervativna sredina u kojoj prevladavaju čitatelji koji odbacuju nametanje ljevičarskog svojetonazora i tabloidnog „žutila“ .... Osim Jovićevih tekstova gotovo sav preostali prostor lista nadahnut je tako kao da nije namijenjen našoj južnoj hrvatskoj regiji, koja je posebno osjetljiva na svoje kršćansko korijenje ....“. potpuno je razvidno iz tona Mužićevog pisma kako Pavić vrši veliki pritisak na zaposlenike, urednike i novinare Slobodne Dalmacije što se tiče uređivačke politike. Drugim riječima, a to mi kažu i kolege koje tamo rade, novinari u Slobodnoj pod stalnom su paskom što i kako pišu i jesu li „na liniji“ koju određuju Pavić, Pleše i Ostojić (Ranko Ostojić pozna po tome što je organizirao ilegalnu obavještajnu službu u vrijeme Račanove Vlade, poznatiju kao „Ostojićevu skupinu“).

„Prekinite nastavljanje dosadašnje ideološke jednostranosti“

Član Nadzornog odbora Slobodne Dalmacije Ivan Mužić nastavlja objašnjavati ideološko jednoumlje u novinama, nakon što je tu medijsku kuću preuzeo Nino Pavić. „Dalmacija je očekivala od dolaska EPH u Split demokršćanski dnevnik i kada se to nije dogodilo nastupilo je gotovo sveopće razočarenje. Slobodna Dalmacija bi u Splitu trebala (slikovito radi usporedbe izraženo) idejno izgledati kao Večernji list u Zagrebu, a njezin glavni urednik bi trebao djelovati poput Milana Ivkošića. Nezamislivo je da nitko od zainteresiranih nije izvukao pouku iz činjenice da je Hercegovina prirodno tržište za SD, a da je tamošnjim ljudima toliko neprihvatljiv njezin sadržaj da gotovo listom čitaju zagrebački „Večernjak“ koji čak dijelom kreira (ponekad i pogrešno) hrvatsku politiku u Bosni i Hercegovini. Zar nije dovoljno upozoravajući i podatak kako se namjeravalo pronaći četiri tisuće novih pretplatnika SD, a pridobilo ih se samo 700. Bitno je shvatiti da u konkretnom slučaju ne postoji urednik, koji bi bio sposoban utjecati na promjenu mentaliteta većine ovdašnjih čitatelja“. U svojem zaključku Mužić iznosi konačnu ocjenu u kojoj optužuje čelnike Slobodne za medijsko jednoumlje: „Zaključak: Ako je Vama i WAZ-u do poslovno – financijske dobiti SD onda treba hitno prekinuti nastavljanje dosadašnje ideološke jednostranosti. Konzervativnim pristupom problematici, koja se u dnevniku obrađuje, broj čitatelja bi se mogao stabilizirati na 60 tisuća“.

Medijski štetočine i diktatori

Ninoslav Pavić i njegov EPH najveći su medijski štetočine u Hrvatskoj. Oni su pravi medijski diktatori koji spriječavaju medijski i novinarski pluralizam u Hrvatskoj, a s druge strane osiguravaju opstanak na vlasti jedne te iste političke oligarhije s kojom su u dilovima, što dokazuje i dogovor oko prodaje Slobodne Ninoslavu Paviću. Sprega političke vlasti i Pavićeva EPH zapravo onemogućava bilo kakav medijski pluralizam u Hrvatskoj, a slučaj Slobodne Dalmacije najbolje pokazuje kako su oni spremni i na kupnju medija radi uništenja medija samo kako bi osigurali dominaciju medijskim tržištem i tržištem novinarskog rada. EPH na način kako djeluju u Hrvatskoj danas nije ništa drugo nego medijski laboratorij za nacionalno pranje mozga i informacijske manipulacije. Poput najsloženijih obavještajnih sustava koji se koriste za dezinformiranje i specijalne ratove informacijama.

ANTE VLAHOVIĆ NA ČELU DUHANSKE MAFIJE U HRVATSKOJ?

TVORNICA DUHANA ROVINJ UZ MILOŠEVIĆEVU POMOĆ ŠVERCALA CIGARETE U HRVATSKU

Hrvatskoj financijskoj oligarhiji loše se piše, čini se, jer svjedoci njihovih aktivnosti i osobe koje imaju informacije o ilegalnim financijsko poslovnim operacijama pripadnika hrvatske postkomunističke elite (koju čine bivši komunistički moćnici, njihovi štićenici, njihova djeca i suradnici), odlučili su progovoriti o svemu što znaju. Tako je u sudskom procesu za ubojstvo srbijanskog premijera Zorana Đinđića na svjetlo dana izašla činjenica o suradnji hrvatske i srbijanske duhanske mafije i poslovnih krugova koji izravno pripadaju vladajućoj oligarhiji u Hrvatskoj i tzv. poslovnoj eliti nastaloj iz nekadašnjih komunističkih struktura. Ovaj slučaj o kojemu je u Beogradu svjedočio Vladimir Popović – Beba jasno pokazuje kako je bivša komunistička elita na prostoru bivše SFRJ dogovorno vodila neke procese i nakon formalnog raspada Jugoslavije, a kriminalno podzemlje i komunistička politička elita (sada transformirana u nove quasi demokratske organizacijske oblike) i dalje su nastavili funkcionirati dogovorno podijelivši financijske i političke interese. Popović je o svemu govorio na suđenju za Đinđićevo ubojstvo, koje se vodi pred Specijalnim sudom, pred vijećem kojim predsjedava sudac Marko Kljajević, a članovi sudskoga vijeća su sudci Nata Mesarović i Milimir Lukić.

Pukanića i Nacional platila mafija za sudjelovanje u zavjeri protiv Đinđića?

Dana 17. svibnja 2005. Vladimir Popović – Beba govorio je o hrvatskoj duhanskoj mafiji i njihovim srbijanskim vezama pred Specijalnim sudom u Beogradu. „Utvrdili smo tako što je početkom marta 2001. godine u hrvatskom nedeljnom listu koji se zove Nacional za koji je 99,9% građana ove zemlje prvi put čulo da uopšte i postoji na naslovnoj strani i unutra kao glavna tema objavljena priča o Stanku Subotiću kao namračnijem liku sa prostora bivše Jugoslavije. U prethodnih deset godina, a u isto vreme i kao najboljeg prijatelja Mila Đukanovića predsednika Vlade Crne Gore i predsednika Vlade Srbije Zorana Đinđića i u tom tekstu između ostalih gluposti i budalaština za koje nismo znali da li su tačne ili nisu, ali smo mogli da sumnjamo, objavljeno je na preko 2 strane objašnjenje, kako se Zoran Đinđić u vreme režima Slobodana Miloševića bavio švercom cigareta i kako je to nastavio da radi posle 5. oktobra. U tom istom tekstu je pominjana i moja uloga u tom švercu cigareta, a pošto smo jako dobro znali šta smo radili pre toga i da li smo u tome bili ili nismo bili, ako drugi nisu, mi smo jako dobro znali, onda nam je bilo jasno da ta količina gluposti i budalaština u tom tekstu nisu napravljene slučajno. Problem je počeo da se otkriva onog trenutka kada je ta novina koja se zove Nacional tu temu nastavila iz broja u broj i u naredne 43 nedelje, ili 43 broja, a bez obzira što sem ožda ne bavite novinarstvo priznaćete, nešto što ne postoji u istoriji novinarstva, da iz druge zemlje jedna nedeljna novina istu temu razrađuje 43 nedelje. Da je to akcija širih razmera primetili smo onog trenutka kada su naše dnevne novine, srpske dnevne novine koje su, da vas podsetim, u prethodnih 10 godina bile u ratu sa tom istom Hrvatskom i nije bilo dozvoljeno, sem ponekad na Radio Košavi da se čuju hrvatske pesme, nikada ni jedan citat iz bilo kakvih hrvatskih novina, oređnom je u srpskim novinama i to upravo onim koje je oformila vojna služba bezbednosti, bez obzira na to da li ih je oformila zvanično ili nezvanično, ta tema počela da bude svakodnevna tema. Svaki dan, da bi se, nekih mesec dana kasnije, pojavila i u elektronskim medijima. Prepoznavanje da tu postoji neka šira zavera, i da je to, u stvari, politički obračun, da nije samo pitanje osvete nekih, možda onih koji su lično pogođeni poslovnim gubicima, jer je i to u početku bila teorija, da je to otprilike osveta jedne grupacije trgovaca cigareta drugoj u koju spada i Stanko Subotić, a da su slučajno uvučeni Zoran Đinđić i Milo Đukanović da bi tekst bio medijski zanimljiviji. Međutim, onog trenutka kada je predsednik Jugoslavije, a to je bilo manje od mesec dana nakon što je taj tekst izašao, počeo da tu temu koristi na svojim konferencijama za štampu u Palati federacije, a članovi njegovog kabineta i njegove stranke da to svakodnevno u gostovanjima na televiziji ponavljaju i optužuju premijera Srbije, u stilu, eto, „neke međunarodne novine pišu da

je Zoran Đinđić švercer cigareta“, eto, „neki kažu“, „neki ugledni novinari“ ... Međednom je i Pukanić, za koga niko do tada nije znao ko je i šta je, postao jako ugledan novinar u Srbiji, čovek za koga su se redakcije otimale za intervju, pa smo se, shodno tome, pošto smo ipak bili vlast tog trenutka i bilo nam je važno, jer smo znali da to ide ka rušenju legalno izabranih organa vlasti, počeli tim povodom i da se interesujemo preko onih struktura koje smo tog trenutka imali“, odgovarao je Popović srbijanskom odvjetniku Momčilu Bulatoviću u beogradskom sudskom procesu. Zanimljivo je i kako je nastavio svjedočiti o vezama srbijanskog i hrvatskog kriminalnog podzemlja i njihove povezanosti sa Pukanićem kojega su navodno mafijaši i plaćali.

TDR i Ante Vlahović financirali Pukanićevu „duhansku aferu“ kako bi ponovno uspostavili trgovinu cigaretama kojom su rukovodili u vrijeme Miloševićeva režima

„... Svaki građanin u Hrvatskoj je znao da je Ivo Pukanićčlan organizovane kriminalne bande Hrvoja Petrača, koja je u tesnoj saradnji sa bandom vašeg štićenika, što se zna. Mogu i to, ako vas interesuje, da objasnim, zato što je bnilo direktno povezano. I onda, kada smo shvatili o čemu se radi, kada smo videli tko stoji iza toga, onda su počele, jedna po jedna, da se slažu kockice. Saznali smo da je finansiranje tog teksta platila Tvornica duhana Rovinj, na čelu sa direktorom Ante Vlahovićem, kojima je sudbinski važno bilo srbijansko tržište, jer je u prethodnih desetak godina, za vrijeme vladavine Slobodana Miloševića, kao što znate Srbija bila Meka za međunarodne proizvođače cigareta. Zašto? Zato jer je to bilo jedino tržište na koje su mogli da se šalju šleperi cigareta bez dokaza o krajnjem korisniku“. Sasvim je sigurno i već od ranije poznato kako su pripadnici hrvatskog podzemlja organizirali rutu šverca cigareta preko Bosne i Hercegovine, osobito preko Republike Srpske za Srbiju, sa dva tranzitna centra u Banjoj Luci i Bijeljini od kuda su bili i glavni trgovci cigaretama koji su organizirali i rukovodili švercom cigareta iz Hrvatske za Srbiju i natrag.

„Crne rupe“ i „crni tankeri“ cigareta preko Hrvatske, Srbije i Bosne

Svjedok u ovom sudskom postupku je dosta detaljno opisao tehnologiju međunarodnog šverca cigareta koji se odvijao preko Hrvatske, BiH i Srbije posljednjih petnaestak godina, a u čemu su sasvim sigurno sudjelovali i hrvatski proizvođači kojima je dvije trećine crnih prihoda dolazilo upravo od šverca cigareta i ilegalnih prihoda preko Srbije. Zato su Vlahović i njegova Adris grupa u vrlo kratko vrijeme uspjeli postati ozbiljna financijska snaga u Hrvatskoj, a financijske operacije kojima su se bavili i investicije zapravo su predstavljali ništa drugo do li pranja novca stečenog od ilegalnih operacija u Srbiji i međuznarodnog šverca cigareta. „To znači sledeće: da se u trgovini cigaretama, da bi se sprečila (kontrolisala) trgovina cigaretama u svetu, u poslednjih 20 – 30 godina, to je jedan od najunosnijih poslova posle trgovine drogom i oružjem – doneta je zabrana velikim proizvođačima cigareta da ne mogu da proizvode cigarete za nepoznatog kupca; zbog toga one „plutaju“ brodovima po svetu i, kad se pojavi kupac, onda se „slučajno“ prodaju, i tako u krug, upravo zbog toga da bi mogli da se kontrolišu kanali prodaje. Srbija je bila jedna od zemalja koja je bila pod sankcijama, ali je isto tako (funkcionisala), zahvaljujući onome o čemu sam juče pričao – pojedinim „rupama“ tipa Republika Srpska Krajina koja nije bila pod sankcijama, ili Bosna koja nije bila pod sankcijama, itd. Kasnije su i nama ukinute sankcije, kao što se sećate, ali je međunarodnim organizacijama bilo nemoguće da dođu u našu carinu i naše finansije da provere da li dnevno stvarno sto šlepera „Marlbora“ petice dolazi u Beograd i da li se prodaju u Srbiji“.

Tvornica duhana Rovinj koristila Srbiju za šverc cigareta u Hrvatsku u dogovoru sa Miloševićem

Zanimljivo je i kako je Vlahović osmislio šverc cigareta iz Hrvatske, preko BiH za Srbiju pa opet u Hrvatsku, kao i lažno prikazivanje izvoza i uvoza cigareta. Iako hrvatske vlasti imaju podatke o tom kriminalu i podzemlju kojemu Vlahović očito pripada, ne poduzimaju se kaznena gonjenja niti istrage po tom pitanju. Jer Vlahović je naravno jedan od onih sa „popisa zaštićenih kadrova“ ustanovljenog još neposredno prije formalnog pada komunizma i „demokratskih“ promjena 1990. godine. „Znači međunarodni proizvođači cigareta su svesno žmurili i nije im smetalo što je Srbija „crna rupa“ i što u Srbiji vlada Milošević, jer im je bilo zgodno da tu svoju tzv. crnu robu koju nisu deklarisali međunarodnim organima i nisu morali da dokazuju šta je sa parama i tako dalje, prodaju u Srbiji. Jedan od tih velikih proizvođača je bila i Tvornica duhana Rovinj, koja je Srbiju koristila za šverc cigareta u samu Hrvatsku. Znači cigarete bi se izvezle u Srbiju, nekada samo papirološki, a nekada i fizički, i vraćale se preko Drine nazad u Hrvatsku. Zarada je na takvom poslu 25 do 50 posto u odnosu na vrednost proizvodnje cigareta. Posle 5. oktobra nastala je velika panika među njima zbog toga što su navikli na tržište koje im je mesečno donosilo dvadesetak, trideset, nekim proizvođačima i po sto miliona dolara ili maraka i onda su, shvativši da to više neće moći da bude kao što je pre bilo, tražili vezu i kopču kako i na koji način da ponovo uspostave trgovinu na crno. Oni su je zvali „zvanična“, to je roba koja je navodno išla na Kosovo, a nikada na Kosovu nije završavala, nego se vraćala nazad preko Hrvatske i Ante Vlahović je .... kada je ta afera razotkrivena i kada su se pojavili Petračevi stenogrami, kada se videlo ko stoji iza te kampanje, Ante Vlahović i njegova Tvornica duhana Rovinj su dali 7 miliona maraka ljudima da dođu u Srbiju, da nađu ljude koji su spremni da učestvuju u pisanju i širenju te afere koju je započeo Ivo Pukanić“.

Duhanskoj mafiji iz Hrvatske Srbija je bila tržište vrijedno nekoliko stotina milijuna njemačkih maraka

Zatvaranjem crnog tržišta cigareta koje je hrvatskom podzemlju otvorio Slobodan Milošević s kojim su očito Vlahović i ekipa bili u izravnoj financijskoj pogodbi, Vlahoviću i njegovoj kriminalnoj ekipi ograničeni su prihodi i počeli su padati prihodi od nekada najprofitabilnijeg crnog srbijanskog tržišta cigareta. To detaljno opisuje Popović u svjedočenju pred beogradskim Specijalnim sudom. „Znači to je akcija koja je plaćena od strane ljudi koji su direktno bili uključeni i zainteresovani da se što pre destabilizuje Zoran Đinđić, jer je, ako se sećate, jedna od prvih akcija vlasti Zorana Đinđića bilo suzbijanje tržišta šverca cigareta. Kako? Tako što je 5. oktobra 99 odsto trgovine cigareta u Srbiji bilo na crno, a samo 1 odsto je bilo zvanično uvezena roba. Već u maju 2001. godine, odnos je 60 – 40 (60% sivog, 40% zvaničnog). Septembra meseca iste te godine odnos je bio 60 – 40 ali u obrnutom smeru ... Govori se o gubitku mesečnog profita koji se meri desetinama ili stotinama miliona maraka, i kakav je problem tim ljudima da daju pet miliona, ili sedam ili deset, da se kroz medije, kroz medijsku kampanju, nekome kaže „no, no beži od tih cigareta“, ili „nemoj slučajno da ti je palo na pamet da nam zabranjuješ da radimo ono što inače radimo“ ...“.

Oligarhija se „prestrojila“ i nastavila funkcionirati u svim državama nastalim raspadom bivše Jugoslavije

Zanimljivo je i kako u ovom svjedočenju Popović opisuje veze starih obavještajnih i komunističkih struktura te zloupotrebe novinara iz Hrvatske, koji zapravo dorađuju prljavi posao za obavještajne strukture i kriminalno podzemlje. Ovaj iskaz zapravo predstavlja živo svjedočenje o onome što svi znamo i što svi mediji prešućuju, a to je činjenica postojanja povlaštene oligarhije koja vlada Hrvatskom, a nastala je iz komunističkih struktura, bivših jugoslavenskih obavještajnih službi i jugoslavenskog organiziranog kriminalnog podzemlja. „Pri tome su nalazili i uzimali agente – novinare vojne bezbednosti. Samo da napravim jednu digresiju oko Ive Pukanića i oko toga što sam rekao da je on deo hrvatske obavještajne službe i da je taj list formiran od hrvatske obavještajne službe: da, ali hrvatska obaveštajna služba, kao što vam je jasno, kao i mnoge službe u Hrvatskoj i u drugim republikama, nisu nastajale same od sebe 1991. godine nego su to nastavci ili recidivi stare

kontraobaveštajne i vojne službe bezbednosti Jugoslavije koja je postojala na teritoriji svih republika ... Tako i onaj ogromni deo vojne obaveštajne službe stare Jugoslavije, koji je praktično stvaran 50 godina i koji je imao hiljade i hiljade zaposlenih ljudi i hiljade i hiljade novinara, saradnika, profesora, lekara, i tako dalje ....“, za sve njih Popović tvrdi kako su se uključili i dalje u obavještajni rad u novonastalim državama nakon 1990. i nastavlja „Znači da Ivo Pukanić i ljudi koji su oformili taj list nisu ljudi koji nisu imali nikakve kontakte sa ljudima iz vojne obaveštajne službe (misli na jugoslavensku, op.a.). Naprotiv, bilo je ljudi koji su se sa njima poznavali i od ranije ....“.

Hrvatska Vlada spriječava bilo kakvu istragu o organiziranom kriminalu povezanom sa Antom Vlahovićem

Hrvatska Vlada,
međutim, šuti i ne pokreće radnje kako bi istražila duhansku mafiju i organizirani kriminal u Hrvatskoj kojemu očito na čelu stoji Ante Vlahović, „svemoćni“ predsjednik Uprave Tvornice duhana Rovinj i Adris grupe, koja se sada želi natjecati i protiv Katoličke crkve u utrci za kupnju Croatia osiguranja o čemu zadnjih tjedana aktivno lobiraju u Sanaderovoj Vladi i kod pojedinih ministara, nudeći isto tako pozamašne iznose „nagrade“, ukoliko Croatia osiguranje dopadne baš tom kriminalnom lobiju. Osim što im je Croatia osiguranje zanimljivo kao financijski kolač, ono ima svoju infrastrukturu i u BiH, i na Kosovu i u Crnoj Gori. Nije teško zaključiti kako bi se u slučaju da Adris grupa postane vlasnik CO taj lanac koristio za njihove daljnje kriminalne aktivnosti i pranje prljavog novca stečenog kriminalnim aktivnostima sa obitelji Milošević i drugim kriminalcima iz Srbije. Osim toga kupnjom Croatia osiguranja, „investijžcijom“ u taj posao, Vlahović bi oprao većinu novca stečenog organiziranim kriminalnim aktivnostima na Balkanu. Sklapanje takvog posla na relaciji Ivo Sanader – Ante Vlahović treba svakako spriječiti.

Zločin nad hrvatskom kulturom

KAKO SU SDP-OVCI IZVLAČILI NOVAC IZ MINISTARSTVA KULTURE

Vujićeva financijska mreža

Posljednje četiri godine
SDP-ov ministar kulture Antun Vujić osmislio je najvještiju tehnologiju izvlačenja novca iz proračuna Ministarstva, te dok su svi prozivali viđenije Račanove financijske mešetare, Vujić je u samozatajnosti svoga ministarstva izvlačio novac namijenjen «javnim potrebama u kulturi». Možda su i političke kadrovske čistke bile temeljitije i organiziranije u Vujićevu ministarstvu nego bilo gdje drugdje. Naime, još je početkom 2000. godine Račanov kulturnjak u sva vijeća pri ministarstvu koja raspoređuju korištenje novca namijenjenog kutluri imenovao ljude od povjerenja SDP-a i vlastite prijatelje te poslovne suradnike, dok je sve «nepoćudne HDZ-ove kadrove» počistio iz Ministarstva. Novcima su tako raspolagali Vujićevi prijatelji i poslovni partneri, a cijeli sustav izvlačenja novca iz proračuna dobro je osmišljen u (anti)kulturnim laboratorijima bivše komunističke partije. Tako je političko – financijskim mehanizmima Vujić po nalogu svojeg partijskog šefa Račana provodio kulturocid nad Hrvatskom. Svi hrvatski projekti našli su se na udaru SDPovog ministra, a antihrvatski projekti i udruge financirani su «šakom i kapom», jer je to predstavljalo «strateški interes Ministarstva kulture u provedbi kulturne strategije Račanove Vlade». Sasvim je sigurno kako je upravo Vujićeva struktura u Ministarstvu kulture počinila do sada neviđen zločin nad hrvatskom kulturom s glavnim strateškim ciljem: dekroatizacije hrvatske kulture. Međutim, osim ovih političkih ciljeva Vujić i njegovi prijatelji, nedvojbeno, su imali za cilj i vlastito bogaćenje i stjecanje znatne financijske koristi neviđenim mešetarenjem novca namijenjenog kulturi. Tako je u zadnje četiri godine u džepovima Antuna Vujića i njegovih prijatelja završilo nekoliko desetaka milijuna kuna, nezakonito izvučenih iz Državnog proračuna. Novi ministar imati će zadatak

onemogućiti takvu daljnju kriminalizaciju rada Ministarstva, te započeti proces kadrovskog uklanjanja ljudi koji su u Ministarstvu kulture zadnje četiri godine kriminalno upravljali financijskim sredstvima iz Proračuna.

Izvlačenje novca preko Povjerenstva za potporu i otkup knjiga i «Hrvatskih neovisnih nakladnika»

Još početkom svog ministarskog mandata Antun Vujić je inicirao sa svojim prijateljem i prvim dominstrom Brankom Čegecom osnivanje udruge izdavača iz svoje financijsko – poslovne mreže, pod nazivom Hrvatski neovisni nakladnici (HNN). Upravo se unutar te grupacije kojoj je Vujić povjerio raspodjelu novca iz proračuna Ministarstva kulture, raspodjelio najveći dio financijskih sredstava koja su bila namijenjena poticanju izdavaštva u Hrvatskoj. Procjenjuje se da je tijekom četiri godine ova Vujićeva grupacija izvukla iz proračuna više od 20 milijuna kuna, a uz Račanova ministra kao najodgovorniji za izgradnju ove «mreže za izvlačenje novca» često se spominju Branko Čegec i Branko Maleš, bivši i još uvijek aktualni Vujićevi dominstri, članovi Povjerenstva za potporu i otkup knjiga. Čegec i Maleš u isto su vrijeme i samo nakladnici, vlasnici nakladničkih kuća i ljudi čija su izdanja među najotkupljivanijima u Ministarstvu kulture. Također, dominstri kulture su često sami sebi odobravali potpore za izdavanje određenih naslova, čime su bitno zloupotrijebili položaj i ovlasti, jer su s pozicija u Vujićevu ministarstvu vlastitim poduzećima isplaćivali milijunske gotovinske iznose. Kako je sam sustav potpore izdavanja knjiga postavljen govore najbolje činjenice. Povjerenstvo za potporu i otkup knjiga sastoji se od sedam članova, od kojih su čak petorica privatni nakladnici, članovi Vujićeve grupacije «HNN». To su: Miroslav Mićanović (predsjednik Povjerenstva, urednik u nakladničkoj kući Naklada MD); Albert Goldstein (vlasnik nakladničke kuće ANTIBARBARUS); Srećko Jelušić (Naklada Benja); Branko Maleš (suvlasnik nakladničke kuće Lunapark, dominstar kulture, supruga mu je vlasnik nakladničke kuće Altagama); Velimir Visković (urednik u nakladničkoj kući Konzor i predsjednik Udruge hrvatskih pisaca koja je osnovana s ciljem rušenja Društva hrvatskih književnika po nalogu Antuna Vujića). Šesti član Povjerenstva je predstavnica bibliotekara iz Rijeke, dok je sedmi Zlatko Ljevak, vlasnik nakladničke kuće «Ljevak», odnosno «Naklade Naprijed». Načelni je dogovor Vujića, prema tvrdnjama mojeg izvora u Ministarstvu kulture, s članovima grupacije «HNN» da se u Povjerenstvu odobrava financiranje i otkup izdanja članovima grupacije, te im se na taj način jamči profitabilno poslovanje bez obzira na stvarnu vrijednost ili prodaju knjiga koje objavljuju. Mnogi od njih bi bez financijske potpore Ministarstva, oslonjeni na vlastita sredstva i prodaju svojih izdanja, za manje od mjesec dana pozatvarali svoje nakladničke kuće. Međutim i sami članovi Povjerenstva odobravali su sami sebi novčane isplate i potpore, što izravno predstavlja sukob interesa, zloupotrebu položaja i ovlasti. Tako je predsjednik Povjerenstva i vlasnik Naklade MD Miroslav Mićanović sam sebi isplatio financijske potpore u iznosu od milijun 726 milijuna kuna. Branko Maleš, dominstar kulture isplatio je poduzeću svoje žene Altagami (koju su osnovali 2001. godine kako bi izvlačili novac) za samo sedam naslova 494 tisuće kuna, dok je svom vlastitom poduzeću Lunapark isplatio 359 tisuča 375 kuna (što ukupno iznosi 853 tisuće 375 kuna). Albert Goldstein, vlasnik nakladničke kuće Antibarbarus isplatio je svom poduzeću milijun 32 tisuće kuna, Velimir Visković isplatio je poduzeću u kojem je urednik (Konzor) milijun 405 tisuća 100 kuna, Zdenko Ljevak isplatio je svom poduzeću «Nakladi Ljevak» dva milijuna 411 tisuća 260 kuna. Samo iz ovih podataka vidi se kako je uska grupica Vujićevih povjerenika i nezakonito povlaštenih nakladnika uspjela ostvariti monopol nad proračunskim sredstvima namijenjenim potpori u izdavaštvu. Ti ljudi, zajedno s ministrom Vujićem, na državnom proračunu, porezima građana, temelje poslovanje svojih poduzeća i izvlače protuzakonitu korist vješto potkradajući Državni proračun i izigravajući zakonske propise. Očito je da je Vujić danas u Hrvatskoj izgradio vrlo uski krug nakladnika kojima vlast novcem građana jamči financiranje i potporu, a zatim i otkup njihovih izdanja, umjesto da o njima sudi kvaliteta izdanja i interes tržišta za njihove proizvode. Ovako se izravnom intervencijom ministra kulture pljačkaju sredstva proračuna i odlaze na privatne račune njegovih štićenika. Ovi

nakladnici često svoja izdanja i ne distribuiraju po knjižarama, jer im to nije niti potrebno obzirom da svu njihovu nakladu otkupi Vujićevo povjerenstvo, čime oni bez ijedne uložene kune ili poslovnog rizika ostvaruju veliku dobit. Teško je vjerovati da Vujić od svega nema i pozamašnu financijsku korist, tim više što njegovi suradnici u Ministarstvu tvrde kako se u zadnje četiri godine «Tonči dobro snašao».

Zloupotreba teška 68,5 milijuna kuna?

Podatci kojima raspolažu moji sugovornici ukazuju na to kako je tijekom četiri godine mandata Antuna Vujića na mjestu hrvatskog ministra kulture iz proračuna kroz grupaciju «HNN» «oprano» više desetaka milijuna kuna, točnije 68 milijuna 551 tisuću 229 kuna. U istom su vremenu samo članovi Vujićeva Povjerenstva za potporu i otkup knjiga sebi dodijelili 9 milijuna 499 tisuća 835 kuna, znači 13,8% ukupnih sredstava. Pri tomu trebamo znati da se godišnje na natječaj Ministarstva kulture javi između dvjesto i tristo nakladnika, te prema navedenim podatcima ispada kako je čak 90% nakladnika zakinuti u njihovim pravima na potporu izdavanju i otkupu njihovih knjiga. Samo su izravni Vujićevi štićenici preko Povjerenstva ostvarili potpore i otkupe u ukupnom iznosu od 27 milijuna 506 tisuća 964 kuna, što je približno 39,5% ukupnih sredstava. Međutim u pojedinim godinama postoji i velika razlika između planiranih sredstava za dodjelu potpora i ostvarenih isplata preko Povjerenstva. Jasno je da se postavlja pitanje gdje je nestajao taj novac, obzirom da je do kraja proračunske godine iskorišten. Tako je, primjerice u 2000. bilo planirano 12 milijuna kuna potpore, dok je preko povjerenstva isplaćeno 6 milijuna 595 tisuća 560 kuna, 2001. bilo je planirano 10 milijuna kuna, a preko Povjerenstva dodijeljeno je 7 milijuna 589 tisuća 522 kune. Razlika ovih iznosa, prema visoko pozicioniranom izvoru u Vujićevu kabinetu, dodijeljivana je «diskrecijskim odlukama ministra», koji je često na temelju vlastite prosudbe dodijeljivao državni novac svojim štićenicima. Kako bi zaštitio izvršitelje ovakvih planova u Ministarstvu kulture Vujić je još prije nekoliko mjeseci naložio svojim operativcima uništavanje podataka o potporama za posljednjih pet mjeseci 2002. godine, te je nemoguće izvršiti uvid u raspolaganje financijskim sredstvima u tom razdoblju. Također u privatnim razgovorima Antun Vujić i njegovi suradnici nisu skrivali činjenicu kako su u osobnim prijateljskim i poslovnim odnosima s vlasnicima nekih povlaštenih izdavačkih kuća, kao primjerice sa Danielom Žderićem iz poduzeća Profil International.

Okvir za kulturni kriminal ili izgradnja kulture kriminala?

Što je točno Vujić radio posljednjih godina u Ministarstvu kulture čini se da nije potpuno jasno. Svakako nakon uvida u navedene podatke jasno nam je po čemu je bio «najuspješniji ministar Račanove Vlade», kako su to često isticali mediji koje je tajno financirao i s njima dijelio financijski plijen iz Ministarstva kulture. Tončijeva je vještina i uspješnost izgleda sinteza kulturnog kriminala, kriminalne kulturne politike i izgradnje kulture kriminala. Odnosno, dok su upitne i moguće protuzakonite radnje njegovih kolega ministara punile novinske stupce iz tjedna u tjedan Račanov je «kulturnjak» u sjeni instalirao cijelu organiziranu skupinu i osmislio mehanizam izvlačenja novca namijenjenog kulturi, bez ikakve kontrole. Vujić je bez javnih natječaja, bez nadzora Državnog inspektorata uz blagoslov režimskog civilnog društva privatno («diskrecijskim ministarskim pravom») raspolagao milijunima kuna iz Državnog proračuna, u vjeri kako nikada nikome ne će odgovarati za moguće zloupotrebe položaja i ovlasti. On i njegovi pajdaši ispleli su mrežu oko hrvatske kulture u koju su s jedne strane dočekivali i uništavali institucije, novine i poduzeća koja su doživljavali kao neprijatelje dok su s druge strane leševima uništenih institucija gradili vlastitu poslovno – financijsku mrežu, doslovno postajući preko noći milijuneri. Svaka čast, ministre, na strategiji kriminalizacije hrvatske kulture! Stoga je i pošteno da na kraju Vašega mandata, kao tjednik za kulturu kojeg ste pokušali ugasiti i uništiti, objavimo Vašu bilancu u zadnje četiri godine. Čestitam Vam na uspjehu i nadam se da ne ćete izbjeći osobnu i kaznenu odgovornost za učinjeno. Sretno, Tonči!

Članovi grupacije «HNN»

Arkzin d.o.o. M.B. 0816396; Vesna Janković;
Barbat M.B. 3836983; Vladimir Štokalo;
BTC-Šahinpašić M.B. 1043293; Lada Jurković;
Castropola M.B. 3572005; Magdalena Vodopija;
Celeber M.B. 1034618; Ivo Caput;
Centar za ženske studije M.B. 1172468;
Ceres d.o.o., M.B. 0123846; Dragutin Dumančić;
Demetra d.o.o. M.B. 3664813; Dimitrije Savić;
Disput d.o.o. M.B. 1432869; Josip Pandurić;
Dora Krupićeva d.o.o. M.B. 0690996; Branimir Donat;
Druga strana (Zarez) M.B. 1423959; Andrea Zlatar – Violić;
Durieux M.B. 3635465; Nenad Popović;
Faust Vrančić d.o.o. M.B. 3794610; Valerij Jurešić;
Feral Tribune M.B. 0523933; Pedrag Lucić;
Hena com M.B. 3731715; Uzeir Husković;
Horetzky M.B. 3696286; Ranko Horvat-Horetzky;
Hrašće d.o.o. M.B. 1136020; Goran Pavlović;
Izdanja Antibarbarus M.B. 0298352; Albert Goldstein;
Jesenski i Turk M.B. 0835277; Mišo Nejašmić;
Konzor M.B. 3631583; Milan Šarac;
Kruzak M.B. 0787019; Kruno Zakarija;
Laser plus M.B. 3584895; Branko Cindro;
Lunapark M.B. 0742163; Maleš/Živković
Marjan express; Zvonimir Krstulović;
Meandar M.B. 0126233; Branko Čegec;
Miob naklada M.B. 1414763; Mirjana Obuljen;
Moderna vremena d.o.o. M.B. 0136140; Nenad Bartolčić;
Naklada Benja d.o.o. M.B. 3601226; Srećko Jelušić;
Naklada MD M.B. 3678814; Dražen Latin;
Politička kultura M.B. 3965732; Debora Hustić;
Pontes M.B. 1528416; Katarina Mažuran Jurešić;
Profil International d.o.o. M.B. 3742644; Daniel Žderić;
SCCA Institut za suvremenu umjetnost M.B. 1368346; Jadranka Vinterhalter;
Svjetla grada M.B. 1350927; Ivica Vuletić;
Ženska infoteka M.B. 1315099; Vivijana Radman.

Preko Vujićeve grupacije izvučeni su milijuni

Upravo je sumnjiva činjenica da su isključivo članovi grupacije «HNN» imali prednost kod dodjele sredstava Ministarstva kulture, čime su izdavači izvan toga kruga Vujićevih prijatelja i miljenika bitno zakinuti za svoja zakonska prava i jednakost pred zakonima, te jednaka prava i poštivanje stručnih kriterija kod raspodjele financijskih sredstava iz Proračuna. Vujić je preko grupacije «HNN» izvukao milijune kuna iz proračuna namijenjenog kulturi, što dokazuju i podatci Povjerenstva za potporu i otkup knjiga». Ovdje ekskluzivno donosimo podatke o dodijeljenim sredstvima poduzećima iz grupacije «HNN»:

Disput – 733 tisuće 600 kuna;
Demetra – milijun 337 tisuća 800 kuna;
Kašmir promet – 667 tisuća 480 kuna;

Durieux – milijun 25 tisuća kuna;
Izdavački centar Rijeka – 494 tisuće 400 kuna;
Golden Marketing – 2 milijuna 475 tisuća 450 kuna;
Naklada MD – milijun 726 tisuća kuna;
Naklada Jesenski Turk – milijun 586 tisuća 600 kuna;
Dom i Svijet – milijun 72 tisuće 800 kuna;
Naklada Ljevak – 2 milijuna 411 tisuća 260 kuna;
Ceres – milijun 199 tisuća 400 kuna;
Feral Tribune – 258 tisuća kuna;
VBZ – milijun 497 tisuća 406 kuna;
Politička kultura – 565 tisuća 500 kuna;
Henacom – 690 tisuća 600 kuna;
Barbat – Vladimir Štokalo – 951 tisuća 200 kuna;
Meandar – 2 milijuna 72 tisuće 100 kuna;
Kruzak – 561 tisuća 400 kuna;
Lunapark – 359 tisuća 375 kuna;
Dora Krupićeva – 623 tisuće 200 kuna;
Antibarbarus – milijun 32 tisuće kuna;
Konzor – milijun 405 tisuća 100 kuna;
Mozaik knjiga – milijun 828 tisuća 899 kuna;
Adamić – milijun 36 tisuća 400 kuna.

Postoje li u Hrvatskoj medijske «zločinačke organizacije»

USKOK ISTRAŽUJE KRIMINAL NA NOVOJ TV?

Zašto je ovu obradu dovršenu i predanu u obliku ovog tajnog izvješća 20. listopada 2002., Mladen Bajić do danas skrivao u svojoj ladici, na koji način su Ivica Račan i Šime Lučin jamčili sigurnost od sudskog i kaznenog progona svim sudionicima ove kriminalne, medijske afere? Slučaj kriminala vezanog uz Novu TV svakako dokazuje mafijašku spregu medija, organiziranog kriminala, nekih političkih krugova i novinara, što svi posljednjih dana pokušavaju demantirati

Ovih dana Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala, navodno bi trebao dovršiti tajnu istragu o pozadinskim financijskim igrama i gospodarskom kriminalu vezanom uz poslovanje jedne od najmoćnijih medijskih kuća u Hrvatskoj Nove TV. Naime, u Državnom odvjetništvu i USKOK-u dovršen je dokument pod nazivom «Sažetak o bitnijim rezultatima dosadašnjih izvidnih radnji poduzetih slijedom operativnog izvješća o spomenutim nezakonitostima na strani nekih od dioničara i uposlenika Nove TV i Jadran filma». Prema tvrdnjama mojeg sugovornika u MUP-u ovaj tajni dokument o višemjesečnoj istrazi o kriminalu na Novoj TV prikrivan je u ladicama Državnog odvjetništva zadnjih desetak mjeseci, te je osobno glavni državni odvjetnik Mladen Bajić, navodno, usporavao tijek istrage i rješavanja tog kaznenog predmeta i kaznenih prijava vezanih uz taj spis. Ipsk, čini se kako je tajni dokument, svojevrsni zapisnik s istrage, nepoznatim kanalima dostavljen USKOK-u na daljnje postupanje, čime je bajiću oduzet «manevarski» prostor, te je prešutno morao pristati na rješavanje predmeta koji je zbog nečijih političko-financijskih interesa mjesecima «ležao» u ladicama državnog odvjetništva.

Medijska «zločinačka organizacija»

Dokument koji je, očito nastao na temelju policijsko obavještajne obrade kriminala na Novoj TV, izravno optužuje sudionike ove afere za udruživanje u pravu medijsku zločinačku organizaciju: «Sažetak o bitnijim rezultatima dosadašnjih izvidnih radnji poduzetnih slijedom operativnog

izvješća o spomenutim nezakonitostima na strani nekih od dioničara i uposlenika Nove TV i Jadran filma koji su u cilju stjecanja nepripadne imovinske koristi uspostavili odnos uzajamne povezanosti, a potom nastupajući u ime nepostojećih pravnih osoba i grubo kršeći svoje ugovorne obveze i dobre poslovne običaje nepropisno kontrolirani i mijenjali vlasničku strukturu i donosili odluke unutar Nove TV i Jadran filma, u kojim postupcima se stječu elementi kaznenih djela krivotvorenja isprava, zlouporabe položaja u gospodarskom poslovanju, pa i prekršaja iz Zakona o tržištu vrijednosnim papirima i sličnim propisima koji reguliraju takve odnose». Očito je da je poslovanje Nove TV već od samog početka vezano uz upitne vlasničke odnose i financijske transakcije koje prema ovom dokumentu nisu obavljane u skladu sa pozitivnim zakonskim propisima. Međutim, činilo se da ovaj tip medijskog kriminala može ostati zaštićen, umotan i skriven pod krinkom «nezavisnog novinarstva» i «slobodnih medija». Iz istražnog dokumenta jasno se vidi koliki je bio opseg istrage: «U skladu sa planom rada izvršene su provjere u tri javnobilježnička ureda, gdje su uz pristanak i suradnju voditelja ureda pregledani upisnici i originalni ovjereni akti, o čemu su sačinjene službene bilješke. U prekršajnom sudu u Zagrebu kontaktiran je sudac koji je protiv dvije fizičke i dvije pravne osobe spominjane u operativnom izvješću nedavno izrekao novčanu kaznu nešto veću od milijun kuna. Primjerak rješenja sudac je ustupio za potrebe ove krim obrade ... U Trgovačkom sudu u Zagrebu pribavljeni su povijesni izvadci o većem broju pravnih i fizičkih predmetnih osoba». Sama činjenica o ovako velikoj opsegu policijske istrage ukazuje na to kako se zapravo radi o svojevrsnoj medijskoj krim organizaciji. Dokument izravno govori o načinu organiziranja te grupe i njezina funkcioniranja nakon udruživanja: «Dana 14.10.2002. obavljen je razgovor sa Miroslavom Lilićem koji je tom prilikom kao jedna od bitnih osoba u ispitivanom problemu dao opširan, logičan i iskren iskaz u kojem priznaje krivotvorenje izvoda iz vlasničke strukture te utemeljuje sumnju da Vinko Grubišić kontrolira više pravnih i fizičkih osoba koje su povezane u planiranju i provođenju određenih nezakonitih transakcija novcem i vrijednosnim papirima sve u nastojanju nezakonitog stjecanja udjela u vlasništvu Jadran filma i Nove TV. Očekuje se da Lilić prema svojoj najavi ustupi policiji određenu dokumentaciju koja može pružiti jasniju sliku o tim spornim okolnostima. Odmah nakon Lilića i Tomislav Marčinko je detaljno govorio o Novoj TV tumačeći odnose, poslovne poteze, ali i nezakonitosti čiji tragovi ostvarenih interesa vode prema Vinku Grubišiću koji je prema njegovim tvrdnjama vršio pritiske na neke dioničare Nove TV».

Nezakonite novčane transakcije i krivotvorenje vlasništva

Policijska istraga, čini se, još je prije nešto manje od dvije godine prilično detaljno razotkrila oposlovne, financijske, organizacijske i vlasničke odnose organizirane skupine koja se krije iza Nove TV: «Enver Hadžiabdić – trenutno osporavani predsjednik Nadzornog odbora Nove TV priznaje da je dana 21.3.2002. bez valjane odluke Nadzornog odbora potpisao pismenu suglasnost voditelju dioničke knjige da se kao nove vlasnike dionica upiše tvrtke Orlando F. d.o.o. i Sportel KA-VA d.o.o., koje nikada nisu stekle dionice. Tvrdi da je to učinio po nagovoru člana uprave Orsata Zovka jer mu je povjerovao da navedene tvrtke u tom trenutku postoje kao zakoniti vlasnici dionica. Vezano uz Hadžiabdića odnosno njegovu tvrtku Continental film d.o.o. u nastavku bi valjalo razjasniti kako se obvezao dionice Nove TV u vlasništvu Continental filma ugovorno prenijeti na Pitos d.o.o. kao kompenzaciju za obustavu ovrhe 2,8 milijuna kuna nad Continental filmom, da bi potom nakon što je Pitos d.o.o. povukao ovrhu – iste dionice Hadžiabdić prodao bivšem direktoru Tiska Bošku Bojanoviću zvanom «Kris». Iz upućenijih izvora bliskijih Novoj TV čuju se uvjerenja kako je Hadžiabdić zapravo čuvao tih 15% dionica Nove TV za čelne ljude Večernjeg lista Lovrića i Kostrenčića. U javnosti taj aranžman povezuje se sa ulaskom austrijske «Stirie» u Večernji list. Nudeći Večernji list Kostrenčić je zastupniku «Stirie» g. Schaueru predočio da u vrijednost Večernjeg lista ulazi i vlasništvo 15% spomenutih dionica Nove TV te da bi «Stiria» ukoliko želi zadržati te dionice u Novoj TV trebala platiti dodatnih 15 milijuna DM (njemačkih maraka, op.a.), što su kako je i očekivano – austrijanci glatko odbili odričući se tih dionica, pa su one bez valjano prikazane naknade prenešene sa Večernjeg lista na Haždiabdićev Continental film

svega nekoliko dana prije prodaje Večernjeg lista, nakon čega su po 5% kontrolirane u korist Lovrića, Kostrenčića i Hadžiabdića». Ovakva poslovna konstrukcija jasno upućuje na mogućnost da se radilo o protuzakonitom stjecanju monopolističkog položaja na medijskom tržištu, kada vidimo na kakav su način bila u ovom poslu povezana određena poduzeća, pojedinci i medijske kuće. Dokument u posjedu MUP-a i dalje dokazuje takvu spregu i povezanost medijskog kriminala: «Nasuprot tome, Orsat Zovko koji se potpisivao kao direktor nepostojeće tvrtke Orlando F. d.o.o., suočen sa mnoštvom inkriminirajuće dokumentacije priznao je svoj supotpis na istom dokumentu kojim su on i Hadžiabdić dali suglasnost voditelju dioničke knjige Codex Sortium za upis dionica na nepostojeće tvrtke, tvrdi da je Hadžiabdić bio vrlo dobro svjestan na čiji zahtjev te zbog čega je potpisao takvu suglasnost unatoč višestrukim prethodnim upozorenjima i stručnim uputama voditelja dioničke knjige. Također je Zovko spomenuo nezakonitu prodaju dionica Nove TV koje je posjedovao Europapress holding. Tijekom godine dana u kojoj je bio vezan uz Novu TV proživio je kako tvrdi velike pritiske, iscrpio se financijski, fizički i psihički ... jer ga je Vinko Grubišić neprestano zamarao svojim zahtjevima i planovima ... Za svoje nezakonitosti kaže želi snositi odgovornost jer ih je počinio svjesno, a zna zašto i za koga, iako se ničim nije okoristio, te bi u prikladnijem ambijentu bio voljan neformalno u tančine opisati nezakonitosti i pozadinu sporova u Novoj TV».

Nerazjašnjena uloga Europapress holdinga

Tajna istraga provedena u slučaju kriminala vezanog uz poslovanje Nove TV dokazuje čudnu spregu pojedinih novinara, medija, vlasnika medija i velikih medijskih kuća sa financijskim krugovima u zemlji, te upućuje na kriminalne radnje koje se kriju iza velikih medijskih kuća. «Obrazlažući kako je došlo do sklapanja ugovora kojim su Sportske novosti d.d. (izdanje iz koncerna EPH) prenijele svojih 10% dionica Nove TV na tada nepostojeću tvrtku Sportel KAVA, nezaposleni novinar Davor Vrbanjac koji se potpisao u ime te nepostojeće tvrtke i ugovor ovjerio istim krivotvorenim pečatom, kazao je da dobro poznaje Vinka Grubišića i njegovog odvjetnika Igora Grubišića koji ga je pozvao u svoj odvjetnički ured ... gdje je početkom ljeta prošle godine od Igora dobio na potpis taj ugovor. Vrbanjac tvrdi da je odvjetnik Grubišić osoba koja bi trebala znati od kuda takav pečat na tom ugovoru ... O istoj temi tadašnji direktor Sportskih novosti d.d. mr. Sc. Pavao Mikulandra 18.10.2002. u PU zagrebačkoj dokumentacijom potkrijepljuje svoje očitovanje o načinu prodaje tih dionica nepostojećoh firmi Sprotel KA-VA. Opisao je svoje kontakte iz početka lipnja 2001. kada ga je predsjednik Uprave Vice Međugorac obavijestio da će Sportske novosti svojih 10% dionica u Novoj TV prodati preko Vinka Grubišića koji je u ime firme Sportle KA-VA ponudio povoljnu naknadu, a razlog više je i što su se ostali izdavači – dioničari Nove TV (EPH, Večernji list, Arena ...) dogovorili također prodati dionice koje su posjedovali u Novoj TV, što je prema mišljenju koje je Mikulandra dijelio sa kolegom Jankom Golešom bilo neobično obzirom da je Nova TV postajala sve perspektivnija ... Prijenos ovih dionica utoliko je čudniji što je par mjeseci ranije Vinko Grubišić zastupajući jednu britansku tvrtku od Sportskih novosti koje je i tada zastupao Mikulandra – kupio iste ove dionice, sve uz znanje i preporuke Vice Međugorca. Osim što su logične i potkrijepljene, težina Mikulandrinih tvrdnji je u tome što objelodanjuje odnos uske povezanosti uspostavljen između Vinka Grubišića, Envera Hadžiabdića, Orsata Zovka, Damira Vujinovića i Davora Vrbanjca kao najužeg kruga okupljenog oko Grubišićeve ideje da bez ikakvog transparentnog materijalnog ulaganja nezakonito steknu većinsko vlasništvo nad dionicama nove TV ... Utvrđivanje uloge EPH (Europapress holdniga u vlasništvu Račanovog medijskog pokrovitelja Nine Pavića, op. a.) i Večernjeg lista kao dioničara može pružiti jasniju sliku o stanju u Novoj TV, pa se stoga pri kraju ovog sažetka valja prisjetiti na početke Nove TV». Čini se kako ova istraga i njezini nalazi upućuju na činjenicu da se skupina političara (jedan bivši prvak jedne parlamentarne stranke), poslovnih ljudi i medijskih tajkuna, u dogovoru s određenim ljudima iz financijskog podzemlja dogovorila na koji način, kojom tehnologijom će zadržati kontrolu nad hrvatskim medijskim prostorom, za što im je trebalo osigurati kontrolu nad Novom TV. Očito je da se radi o

organiziranoj skupini, što tvrde i istražitelji koji su vodili istragu. «1999. godine odlukom Vijeća za RTV ba čijem čelu se nalazio ... Dominik Filipović a zamjenik mu je bio I.P., dodijeljena je koncesija Novoj TV koja je prema nekim izvorima Grubišićev «idejni projekt», kojeg je osnovao tim pravnika iz odvjetničkog ureda Marijana Hanžekovića koji su forme radi imenovali tročlani nadzorni odbor koji u tom sastavu praktički nije funkcionirao. Dioničari su postali EPH, Večernji list, Jadran film, Croatia Records, Miroslav Lilić i još neki za koje se cijenilo da će ugledom doprinijeti startu projekta Nove TV ... Grubišić je pronašao investitora «Operativnu kompaniju» koja je preko marketinške agencije GRP Media temeljem ugovora investirala u projekt Nove TV, između ostalog nabavila i montirala odašiljače u cijeloj Hrvatskoj u zamjenu za prava marketinškog vremena i emitiranja ... Još uvijek se očekivala pomoć Večernjeg lista, no nakon izbijanja u javnosti poznate afere Grupo početkom 2001. Večernji list, EPH i sportske novosti prodaju svoje dionice i povlače se iz Nove TV. Lilić tvrdi da EPH nije uopće bio zainteresiran za Novu TV nego je Nino Pavić popustio njegovom upornom nagovaranju i dan-dva prije zatvaranja natječaja dostavio svoju prijavu, ali kada je Pavić odlučio povući EPH iz Nove TV suočio se sa traženjem vinka Grubišića da mu ustupi tih 15% dionica uvjeravajući ga da su mu potrebne za povrat još nepodmirenog 5 milijuna kuna duga prema GRP Media, pa mu je Pavić udovoljio. Tako je nastao krivotvoreni ugovor o prijenosu dionica sa EPH na nepostojeću firmu Orlando F. koju je «zastupao» Grubišićev suradnik Orsat Zovko». Nije li slijedom nalaza ove istrage čudno da su u oružanim napadima stradali i Nino Pavić i Ivan Ćaleta, obojica umiješani u «aferu Nove TV».

Piramida medijskog kriminala

Očito je da se nije radilo o napadu na slobodu medija, kako su to nazivali zadnjih mjeseci, već o međusobnom obračunu poslovnih partnera i podzemlja s kojim su se, navodno, u tim poslovima povezali. Istraga koju je proveo MUP u cijelosti potvrđuje ove indicije. «Sagledavajući sve poveznice najbitnijih problema Nove TV, nije preslobodno tvrditi barem u ovakvom internom izvješću da već prvi koraci ove istrage po naravi stvari uključene aktere smještaju u jednu interesnu piramidu koja slojevito promatrana na vrhu počinje naizgled vrlo glatko donešenom odlukom Vijeća za RTV vođenog od Dominika Filipovića, I.P. i ostalih koji su koncesiju dodijelili Grubišićevom idejnom projektu Novoj TV. U drugom redu Večernji list na čelu sa Lovrićem, Kostrenčićem, te EPH i Sportske novosti sa Ninoslavom Pavićem, kao glavne financijske uzdanice projekta Nove TV, svoj su utjecajni angažman po svemu sudeći sveli na manipuliranje većinskim vlasništvom Nove TV, a u tim ulogama na kraju su se pojavili tada odgovorne osobe i potpisnici sporne dokumentacije Nove TV Enver Hadžiabdić, Orsat Zovko, Davor Vrbanjac, Damir Vujinović i svakako Vinko Grubišićčiji kontakti i utjecaji nisu poznavali granice unutar ove «piramide». Zašto je ovu obradu dovršenu i predanu u obliku ovog tajnog izvješća 20. listopada 2002., Mladen Bajić do danas skrivao u svojoj ladici, na koji način su Ivica Račan i Šime Lučin jamčili sigurnost od sudskog i kaznenog progona svim sudionicima ove kriminalne, medijske afere? Slučaj kriminala vezanog uz Novu TV svakako dokazuje mafijašku spregu medija, organiziranog kriminala, nekih političkih krugova i novinara, što svi posljednjih dana pokušavaju demantirati. Dragutin Lučić je tražio dokumente. Ako se ova istraga privede kraju, prema važećim propisima nova TV izgubila bi koncesiju za emitiranje televizijskog programa, zbog sumnjivih financijskih i vlasničkih odnosa, koji dovode u pitanje slobode medija i novinara, te demantiraju glavnog komentatora Nove TV u njegovim tvrdnjama kako se radi o «najneovisnijem mediju u Hrvatskoj».

Kako HSS «voli» svoju zemlju?

HSS-OVI „CRNI RAČUNI“

HSS je paralelno tijekom prošle tri godine akumulirao financijska sredstva na strane račune kako bi se tijekom ove predizborne kampanje upustili u ostvarivanje projekta nove banke. Moj sugovornik

tvrdi kako na stranim računima, čiji su potpisnici Zlatko Tomčić, Božidar Pankretić i Luka Trconić, ovog trenutka HSS raspolaže s ukupno 36,8 milijuna kuna. Taj je novac namijenjen osnivanju nove bankarske kuće u Hrvatskoj, čiji bi predsjednik uprave nakon izbora bio Marinko Filipović, sadašnji direktor Agencije za sanaciju banaka i osiguranje štednih uloga.

Prema nekim procjenama unutar vladajuće koalicije, tijekom proteklih četiri godine, čelništvo Hrvatske seljačke stranke «izvuklo» je iz Državnog proračuna na privatne HSS-ovske račune ili račune koji glase na fizičke osobe iz HSS-a više od petnaest milijarda kuna kroz različite oblike zloupotreba proračunskih sredstava. Proračunska sredstva izvlačila su se kroz kreditne programe za obrtnike, male i srednje poduzetnike. Moj sugovornik, koji je visoki dužnosnik HSS-a tvrdi kako je samo kroz proračunske stavke namijenjene poduzetničkim programima izvučeno više od 20 milijuna kuna kroz protekle tri godine. Za izvlačenje novca iz proračunskih sredstava pod kontrolom HSS-ovaca Tomčiću, Pankretiću, Peceku i njihovim suradnicima, poslužili su i računi poljoprivrednih kombinata u državnom vlasništvu, preko kojih je jednim dijelom «opran» crni novac izvlačen iz državne blagajne. HSS-ov dužnosnik s kojim sam razgovarao tvrdi kako su u travnju 2002. državni inspektorat i inspekcije Ministarstva financija upozoravali ministra financija Matu Crkvenca na moguće nepravilnosti u trošenju proračunskih sredstava u Ministarstvu obrta, malog i srednjeg poduzetništva, Ministarstvu poljoprivrede i šumarstva i Ministarstvu prosvjete i športa. Tada je Crkvenac upozoren na izdvojene račune koji su, prema tvrdnjama mojeg sugovornika, bili u vezi s dva poduzeća za proizvodnju ribe u Poljani i Našicama, na kojima su navodno potpisnici bili Milan Božić i Zvonko Ibriks. Preko tih je računa HSS tijekom nekoliko godina intenzivno prikrivao ilegalni odljev proračunskih sredstava sa računa ministarstava koja su nadzirali u toj stranci. Radi se o ukupnom iznosu od oko 15 milijuna kuna samo u jednokratnim transferima iz Proračuna. Zanimljiv je detalj da je Ibriks član županijskog odbora HSS-a u Slavonsko – baranjskoj županiji, koji se otvoreno hvali u krugu svojih suradnika da je «s Tomčićem istrgovao svoj ulazak u Sabor na predstojećim izborima, što je njemu dosta». Novac koji je namijenjen izravno Tomčiću, prema tvrdnjama izvora iz HSS-a, odlazio je na izdvojene račune s kojih je završavao na bankarskom računu u jednoj maloj Londonskoj banci. Na tom su računu završavala i financijska sredstva iz privatizacijskih provizija u privatizacijskim poslovima koje je vodio HSS. Ibriks i Božić su, uz pomoć ministra Pankretića, izvlačili novac iz Proračuna s osnova šteta uzrokovanih prirodnim nepogodama na njihovim ribnjačarskim nasadima.

HSS-ov plan za veliku pljačku hrvatskih seljaka

Tako je u prošle dvije godine taj HSS-ov dvojac izvukao više od deset milijuna kuna. Što je još bitnije HSS je paralelno tijekom prošle tri godine akumulirao financijska sredstva na strane račune kako bi se tijekom ove predizborne kampanje upustili u ostvarivanje projekta nove banke, u koju bi tada uložili novac pohranjen u inozemstvu. Moj sugovornik tvrdi kako na stranim računima, čiji su potpisnici Zlatko Tomčić, Božidar Pankretić i Luka Trconić, ovog trenutka HSS raspolaže s ukupno 36,8 milijuna kuna, pretvoreno u eure to iznosi nešto manje od 10 milijuna eura. Taj je novac namijenjen osnivanju nove bankarske kuće u Hrvatskoj, čiji bi predsjednik uprave nakon izbora bio Marinko Filipović, sadašnji direktor Agencije za sanaciju banaka i osiguranje štednih uloga. Ovoga trenutka taj se projekt izrađuje u najužem projektnom timu unutar HSS-a. Pri tomu se služe podatcima Ministarstva poljoprivrede i šumarstva, iz Popisnika seljačkih gospodarstava. Naime, tim popisom HSSovci su dobili jasnu sliku o socijalnom i razvojnom položaju seljačkih gospodarstava, te imaju mogućnost sačiniti specifične kreditne ponude za pojedina gospodarstva u koja bi odmah po osnutku svoje banke plasirali oteti novac kroz kredite seljacima. Na taj način će «oprati» novac izvučen iz Proračuna, a s druge strane držati će u šaci cijele regije i mogućnosti u razvoju malog i srednjeg poduzetništva na selu. Prema nekim procjenama Marinka Filipovića kroz sljedećih pet godina preko HSS-ove banke moglo bi se «povući i oko tristotinjak milijuna kuna čistoga prihoda», što bi posredno značilo kako ta stranka i njezini čelnici za taj iznos planiraju prevariti hrvatske

seljake koji bi ulagali u novu banku ili uzimali kredite te novčarske kuće. Novac koji treba biti jamstveni kapital za novu HSS-ovu banku položen je, prema mojem izvoru, na računima LBS Bank u New Yorku, u skladu s ugovorom koji je potpisan 17. prosinca 2001. godine. Samo tijekom ove godine preko izdvojenog stranog računa HSS-ovaca u LBS banci u New Yorku, prebačeno je oko 3,5 milijuna eura do kraja kolovoza. Potpisnici ugovora s LBS-om, kako tvrdi visoki HSS-ovac, su s američke strane Frank J. Horvat i Gregor Kaiser, dok su u ime HSS-a papire potpisivali isključivo Tomčić, Pankretić ili Trconić. Zapravo upravo se iza ovih financijskih malverzacija krije HSS-ov projekt «Banke malog poduzetništva», čiji je «autor» ministar Željko Pecek. Osmišljavanje te banke kao «krovne zadrugarske banke» je poslužilo HSS-u za izradu modela bankarske mreže u Hrvatskoj kroz koju bi se «oprao» i plasirao novac sa stranih računa Tomčićeve partije. Sa tridesetak posto udjela u osnivanje banke uključila se i Vlada, proglašavanjem tog Peckovog projekta «državnim razvojnim prioritetom». Radilo se ipak o modelu financijskog inženjeringa, kojim su HSS-ovci isplanirali izvlačenje novca i iz stranih donacija i financijskih programa za razvoj poduzetništva. Tako je i dio sredstava iz CARDS programa Europske unije (namijenjen poticanju i razvoju malog poduzetništva) iskorišten za pripremne poslove oko osnivanja «Pecekove banke». Ti su poslovi odrađeni i novac iskorišten već u drugoj polovici 2002. Međutim, prema Filipovićevom projektu nove banke, nije se smjelo dozvoliti većinsko vlasništvo države u novoj «seljačkoj banci», te je cijeli projekt na zahtjev Tomčića i Pankretića zaustavljen, da bi se ove godine obnovio pod nazivom nove «Banke za poljoprivredu i malo poduzetništvo», odnosno kako to predstavljaju posljednjih dana u javnosti Agrobanke, koja bi trebala nastati iz propale, Novalićeve Gradske banke u Osijeku.

HSS je raspolagao s 8 milijarda kuna

Prema podatcima iz Ministarstva financija i Državne riznice, HSS-ovi ministri raspolagali su tijekom posljednje četiri godine s više od osam milijarda kuna iz Državnog proračuna. Ministarstvo poljoprivrede i šumarstva je samo u 2002. godini raspolagalo s milijardu 887 milijuna 425 tisuća 862 kune. Najveći upitni transferi na koje su upozoravale i nadzorne službe Ministarstva financija nalaze se na proračunskim stavkama «3237 Intelektualne i osobne usluge» na osnovu kojih je ovo ministarstvo samo u prošloj godini transferiralo na privatne račune više od milijun i pol kuna. Sa stavke «3239 Ostale usluge», koja se ne mora posebno pravdati u izvršenju tekućeg proračuna Pankretić je u 2002. potrošio skoro pola milijuna kuna, dok je podjednako sumnjiva stavka «3299 Ostali nespomenuti rashodi poslovanja» iznosila više od 880 tisuća kuna. Međutim i kroz financiranje subvencija u poljoprivredi «prao» se «prljavi» HSS-ov proračunski novac. Tako je sa stavke «3523 subvencije poljoprivrednicima, obrtnicima, malim i srednjim poduzetnicima» Pankretićevo ministarstvo potrošilo više od 1,5 milijarda kuna, od čega je prema tvrdnjama HSS-ovog izvora više od 100 milijuna završilo na računima koje su za to odredili Tomčić i Pankretić. Ministarstvo poljoprivrede je davalo u 2002. godini i sumnjive zajmove neprofitnim organizacijama u ukupnom iznosu od 33 milijuna 800 tisuća kuna. Proces dodjele tih zajmova bio je u potpunosti tajan i povjeren Pankretićevim ljudima, koji su ta sredstva dodijelili bez javnog i transparentnog postupka.

Ministarstvo obrta, malog i srednjeg poduzetništva u 2002. godini je raspolagalo s ukupnim sredstvima od 92 milijuna 289 tisuća kuna. Samo je na stavci «3237 intelektualne i osobne usluge» Pecek potrošio 2 milijuna 675 tisuća kuna, dok je za nekontrolirane «ostale usluge» otišlo dodatnih 205 tisuća kuna. S računa Pecekovog ministarstva također su vršeni čudni transferi unutar drugih proračunskih računa, kojima se kasnije gubi svaki trag i teško je utvrditi tijek novca. Tako je na stavci «363 pomoći unutar opće države» transferirano 28 milijuna kuna, dok je kroz stavku «386 kapitalne pomoći» prebačeno 20 milijuna 650 tisuća kuna, od čega je na izvdojenim računima završilo najmanje 4,5 milijuna, prema iskazu mojeg sugovornika.

Sprega Tomčić – Jakovčić blokirala «PHARE» program

Prije dvije godine Državno odvjetništvo i Državni inspektorat provjeravali su povezanost Zlatka Tomčića i njegova koalicijskog partnera Ivana Jakovčića s određenim nezakonitim radnjama i spriječavanjem provedbe «PHARE» programa u Hrvatskoj. Da ova tvrdnja mog sugovornika nije bez osnova dokazuju i pisma, te kaznena prijava Darka Miškića iz Zagreba. U svojem pismu Tomčiću, od 2. travnja 2001., Miškić piše: «Prije više od dva tjedna, 15.3.2001., kao ovlašteni predstavnik Mormina Oil & Energy Inc., obratio sam vam se dopisom u kojem objašnjavam mogućnosti obnove PHARE programa i njegove primjene u Republici Hrvatskoj, uz potporu američke tvrtke ... Nažalost nisam dobio nikakav odgovor. U međuvremenu su nastupile nove okolnosti, koje me sile da Vam se , kako u interesu Republike Hrvatske, tako i u interesu navedene tvrtke čiji sam ovlašteni predstavnik ponovno obatim. Moji su opunomoćitelji iz Ujedinjenih naroda dobili pouzdane obavijesti, da se jedan ministar u Vladi RH (op.a. Miškić je tada mislio na Ivana Jakovčića): 1) raspituje za taj program na način koji nije uobičajen u diplomatskom i poslovnom komuniciranju; 2) da je gospođi dr. Sherrill Kazan Alvarez de Toledo, predsjednici Svjetskog savjeta naroda za Ujedinjene narode uputio pismo i 3) da je bez ikakvih argumenata i dokaza u nizu telefonskih razgovora tvrdio kako je «Phare program nepostojeći, a sve osobe koje se na nj pozivaju su prevaranti» ... Dok se hrvatski državni dužnosnici u zemlji i inozemstvu neprestano glasno zalažu za promicanje stranih ulaganja i izjavljuju kako bez njih nije moguć gospodarski napredak i povišenje standarda građana, vidimo kako su opstrukcije inozemnih ulaganja svakodnevne i kako svoje korijene imaju u pokušajima pojedinaca da državne dužnosti nekažnjeno (zlo)upotrijebe za privatne interese». Nakon 17. travnja 2001. ovaj je projekt američke kompanije i vraćanje Phare programa u Hrvatsku «skrenut» iz Hrvatske u druge tranzicijske zemlje. Međutim, sasvim je jasno kako je Tomčić i u slučaju ovog međunarodnog incidenta zaštitio Jakovčića i IDS, kao svoje partnere. To zapravo ukazuje na njihovu zajedničku financijsko – poslovnu spregu. Ista je kompanija nudila kvalitetan razvojni program za Pazinku d.d., međutim kupnju tog poduzeća na nezakonit je način Miškićevim opunomoćenicima onemogućio Jakovčić malverzacijama koje Miškić opisuje u dopisu Hrvatskom fondu za privatizaciju (naslovljeno na bivšeg potpredsjednika Hrvoja Duspera), od 20. travnja 2000.: «Uprava Pazinke opstruira rad nas kao stranog ulagača i ozbiljnog partnera, ne dajući nam uvid u poslovanje Pazinke, dugovanja, potraživanja itd. 19.4.2000. Žufić (op.a. IDS-ovac) je sazvao sastanak na kojem su bili samo članovi IDS-a. Gdje je donešena odluka da od Fonda za privatizaciju zatraže visoke uvjete za prodaju Pazinke koje niti jedan drugi ulagač ne bi mogao ispuniti, a zatim bi Pazinku parcijalno rasprodali Talijanima, Žufićevim prijateljima pod posebnim uvjetima dio po dio. Kako se ovdje radi o financijerima IDS-a javlja se kod mene sumnja da ovdje pošteni ulagači nemaju što tražiti». Tomčić na sva upozorenja koja su mu poslali američki ulagači, nije reagirao. Već je zaštitio svog političkog i poslovnog partnera Jakovčića.

«Pranje» novca

Čini se ipak da HSS u strategiji izvlačenja novca nije usamljen, već da je to dio šireg koalicijskog plana. Naime, 5. ožujka 2003. Hrvatska narodna banka je primila inicijativu za stvaranje banke za poduzetništvo i investicije, uz radni naslov «PlusBanka». Projekt te banke čvrsto se oslanja na model bankarskih špekulacija «papirnatim novcem», odnosno garancijama, vrijednosnim papirima, te izdavanjima potvrda o novčanim polozima, na temelju kojih se može sudjelovati u inozemnim špekulacijskim, financijskim operacijama. To je ujedno i najstariji i najpouzdaniji model «pranja» prljavog novca. Naime, koalicija na vlasti mogla bi pokušati objasniti ljudima u predizbornoj kampanji kako bi upravo ovakav model «mrežnih banaka» mogao pokrenuti zapošljavanje i gospodarski rast, što ne odgovara istini. Čelnici HSS-a svojim financijskim operacijama unutar vladajuće koalicije, na određeni su način postali dijagonala financijskog kriminala aktualne vlasti. Tomčić i njegovi suradnici državnoj korupciji i kriminalu dali su potpuno novu dimenziju stvarajući vlastitu, pouzdanu mrežu agromafije u samom vrhu državne vlasti.

Panika u Ministarstvu financija

RAČAN I CRKVENAC SAKRILI MILIJARDE EURA

Lead: Račan je spriječio razotkrivanje kriminalne klike u svojoj Vladi. Međutim, HNB je ušao u trag i nezakonitim financijskim operacijama kojima je proračunski novac transferiran na izdvojene račune kod poslovnih banaka. Tako su samo u dvije transakcije na račune kod jedne zagrebačke banke prebačeni iznosi od 100 milijuna eura i 110 milijuna američkih dolara. Potpisnici tih računa su Mate Crkvenac i Damir Kuštrak. Crkvenac i Kuštrak su još prije godinu dana dogovorili s predsjednikom Uprave INE Dragičevićem otvaranje izdvojenih računa u Londonu na koje je prebacivan proračunski novac.

Prošlog tjedna održane su tajne konzultacije premijera na odlasku Ivice Račana s njegovim pakirajućim ministrima Matom Crkvencem, Ljubom Jurčićem i potpredsjednikom Slavkom Linićem. Jedina tema tog razgovora bila je priprema primopredajne dokumentacije Ministarstva financija i izvješća o novcu deponiranom na različitim računima Republike Hrvatske. U neugodnoj atmosferi Crkvenac je priznao svom partijskom šefu kako u njegovu (uskoro bivšem) ministarstvu «ne drži više ništa pod kontrolom», odnosno kako bi netko od njihovih partijskih neposlušnika mogao uskoro izaći u javnost s točnim podatcima o financijskim malverzacijama Račanove vlasti koje su se odvijale posljednje četiri godine. Crkvenčev pomoćnik na odlasku Dalibor Srića, prema tvrdnjama mojeg izvora iz vrha SDP-a, zaprijetio je svom SDP-ovskom kolegi da će u slučaju potrebe svu dokumentaciju o tajnim SDP-ovim računima u inozemstvu i hrvatskim bankama predati predstavnicima novih vlasti ili pravosudnim tijelima. Radi se o ukupnim iznosima koji danas prelaze monstruoznih 450 milijuna eura. Taj je novac Mate Crkvenac sa suradnicima, uz znanje i odobravanje partijskog «bossa» Račana vješto osmišljenim financijskim transakcijama prebacivao s računa na račun, na domaće i inozemne račune, kojima je teško ući u trag, te je taj novac oročavao. Međutim, druge malverzacije također uključuju zloupotrebu sredstava državnog proračuna na način da su Crkvenčevi operativci novac iz proračuna ili s računa Republike Hrvatske, protuzakonito izdvajali na privatne račune kod poslovnih banaka, te ga oročavali, dok je kamata kao prihod s tih računa bila transferirana na izdvojene račune u inozemstvu, pod nadzorom SDP-ovaca. Kriminalna sprega visokih Crkvnčevih dužnosnika u Ministarstvu financija ozbiljno je oštetila Državni proračun, a kako bi mogli izvesti zamišljene financijske operacije u Ministarstvu financija izazvali su pravi kaos u upravljanju javnim dugom, kao i u knjigovodstvenoj dokumentaciji i knjiženju proračunskih stavka. U takvom kaosu stvorena je formalno pravna zbrka i dokumentacijski nered koji je pogodovao pljačkaškim sklonostima Račanovih financijskih inženjera.

Crkvenčevi operativci umiješani u malverzacije

Nakon političkih smjena u siječnju 2000. godine Mate Crkvenac i Ivica Račan odlučili su na ključne pozicije u Ministarstvu financija postaviti ljude koji ne će biti prepreka provedbi njihova plana izvlačenja novca iz proračuna. Ključna figura kriminalne infrastrukture Ministarstva financija, prema mojem sugovorniku iz SDP-a bio je Damir Kuštrak, Crkvenčev zamjenik (inače član LIBRE), koji je osmišljavao i odobravao fiancijske transakcije, ali i bio (i danas je) potpisnik mnogih tajnih računa na kojima se nalazi izvučen novac. Novac se uglavnom prebacivao na izvdojene račune kod Zagrebačke banke, Hrvatske poštanske banke i Reffeisen banke, te četvrte neimenovane banke. Aranžmane s bankama su dogovarali osobno Crkvenac ili Kuštrak, nakon čega bi velike devizne iznose polagali na račune kod tih banaka uz fiksnu kamatnu stopu od 1,5 posto. Kao protuuslugu Račanovom ministru za visoke devizne pologe na račune svojih banaka predsjednici uprava tih banaka odobravali su velike provizijske transfere na inozemne račune, koje bi ima za to odredili Crkvenac i Kuštrak. Novac je uglavnom završavao na jednom londonskom

računu čiji su potpisnici ova dvojica Račanovih operativaca. Transfere na te račune otkrila je prije par mjeseci i Hrvatska narodna banka, te se i u tome krije ključ tajne sukoba Račan – Rohatisnki na opatijskom skupu ekonomista. Naime, Račan je odbio prijedlog Rohatinskog za provedbu nadzora financijskog poslovanja Ministarstva financija i isključivo zabranio nadzor računa kojima upravlja Mate Crkvenac. Međutim, mreža je išla i dalje. Jer da bi se financijske operacije ovakvog razmjera mogle ostvariti morali su biti uključeni brojni dužnosnici Crkvenčeva ministarstva. Tako je Đurđa Hunjad, načelnica Uprave za izvršenje Državnog proračuna (inače i članica 7 nadzornih odbora) prikrivala stvarne financijske transakcije ministarstva i omogućavala proračunski nered financijskim transakcijama prebacivanja novca s računa na račun unutar sustava države, nakon čega bi se novcu gubio svaki trag prema konačnim korisnicima. Bez Hunjadicine šutnje i pokrivanja Crkvenac ne bi mogao ništa i bio bi razotkriven. Hrvoje Radovanić (pomoćnik ministra financija za javni dug) je, prema tvrdnjama visoko pozicioniranog SDP-ovca bio važan suradnik Crkvenca i Kuštraka u izvršenju financijskih transakcija. Mnogi svjedoče o tome kako je «Crkvenac bio posebno dobar s Radovanićem». Prije manje od godinu dana Državni inspektorat, Devizni inspektorat, Hrvatska narodna banka i Državna revizija zahtijevali su hitan nadzor nad hrvatskim javnim dugom i upravljanjem javnim dugom, kako bi se utvrdile moguće nepravilnosti i malverzacije. Taj je zahtjev Crkvencu ponovio i njegov pomoćnik Srića prije nekoliko tjedana, ali je taj nadzor spriječio Hrvoje Radovanić osobnom intervencijom kod Mate Crkvenca, nakon čega je SDP-ovministar zaštitio svojeg prijatelja. Guverner HNB-a Željko Rohatinski optužio je i u nedavnim konzultacijama kod Ivice Račana njega i njegove operativce u Ministarstvu financija za krivotvorenje podataka o javnom dugu i kriminalno zataškavanje malverzacija čelnih ljudi toga ministarstva. Nakon tog sukoba s Račanom Rohatinski je u jednom privatnom razgovoru, navodno, rekao kako «ne očekuje da će još dugo izdržati u HNB-u». Ipak, Račan je zaštitio svoje suradnike i spriječio razotkrivanje kriminalne klike u jednom od najvažnijih ministarstava. Međutim, HNB je ušao u trag i nezakonitim financijskim operacijama kojima je proračunski novac transferiran na izdvojene račune kod poslovnih banaka. Tako su samo u dvije transakcije na račune kod jedne zagrebačke banke prebačeni iznosi od 100 milijuna eura i 110 milijuna američkih dolara. Potpisnici tih računa su Mate Crkvenac i Damir Kuštrak. Kako bi se ovakvo izvlačenje novca što bolje zamaskiralo Crkvenac i Kuštrak su još prije godinu dana dogovorili s predsjednikom Uprave INE Dragičevićem otvaranje izdvojenih računa u Londonu na koje je prebacivan proračunski novac, kako svjedoči SDP-ov dužnosnik. Nepravilnosti u financijskom, posebno deviznom, poslovanju Ministarstva financija otkrila je i Državna revizija, nakon čega je Crkvenac krenuo u protuudar. Naime Račanov ministar financija je izričito zabranio kontrolu deviznih računa preko kojih posluje Ministarstvo financija i banke koje su povezane s ovom financijskom mrežom. Crkvenac je također zabranio i nadzor financijskog poslovanja Hrvatske banke za obnovu i razvitak i Državne agencije za sanaciju banaka (DAB), preko kojih su također vršeni određeni nezakoniti transferi. U svim je operacijama Ministarstva financija sudjelovala i glavna državna rizničarka Vesna Vašiček, za koju mnogi tvrde kako je Državnu riznicu vodila knjigovodstveno suhoparno, pogrješno i navodno je guverner Rohatinski optužio Crkvenca za «namjerno izazvani nered u vođenju Državne riznice», što je omogućilo papirnato, formalno – pravno pokrivanje nezakonitosti u poslovanju Crkvenčeva ministarstva. U ove prljave poslove uključila se «po nalogu odozgo» i Financijska agencija (FINA), koja je vodila dio žiro računa Ministarstva financija, te je mogla u svakom trenutku zaustaviti nezakoniti odljev proračunskog novca. Ipak, zbog političke odluke Ivice Račana, nitko nije javno intervenirao kako bi se spriječio kriminal u vrhu države. Prema tvrdnjama mojeg sugovornika, za neke će račune biti posebno teško otkriti gdje se u kojim bankama i zemljama nalaze, jer je u svim Crkvenčevim operacijama sudjelovao i bivši načelnik Uprave za izvršenje proračuna Branko Štulić. Neki podatci ukazuju kako upravo Štulić, osim Kuštraka i Crkvenca zna za neke inozemne račune na kojima se nalazi oročen novac koji je ova ekipa izvukla iz Hrvatske, ali on barem za sada krije te podatke. Kada su HNB i Državna revizija otkrile ove nepravilnosti Štulić se u dogovoru s računom povukao u Hrvatske šume, gdje je trenutno na bolovanju, jer «više nije mogao izdržati pritisak».

Potrebno je razbiti kriminalnu dijagonalu u vlasti

Novu vlast, naravno, očekuju brojne interventne zadaće gotovo sljedeći dan nakon preuzimanja dužnosti u Vladi i ministarstvima. Ipak, ne treba zaboraviti i pitanje ozbiljne i detaljne revizije poslovanja Račanove vlade posljednje četiri godine. Ne zbog revanšizma, već zbog ozbiljnosti pravne države i ustrojavanja stabilnog sustava izvršne vlasti. Potrebno je trajno razbiti partijsku, kriminalnu dijagonalu u tijelima izvršne vlasti i onemogućiti kadrove unutar sustava koji su premreženi po svim institucijama uvijek bili blokada svim ozbiljnim reformama i razvojnim mjerama. Ne razbije li se ta stara kadrovska oligarhija ona će se vrlo brzo oporaviti od prvotnog šoka gubitka izbora 23. studenoga i prionuti na posao koji najbolje zna: nacionalnu pljačku i stvaranje paralelnih mehanizama upravljanja državnim financijama bez utjecaja nove Vlade. To je potrebno spriječiti, razotkriti one koji su ozbiljno, financijski i ekonomski oštetili Hrvatsku u prošlom mandatu i imenovati sve one koji su im u tome pomagali s pozicija u državnoj upravi. Među ostalim, to od nove vlasti traže i birači koji ne žele revanšizam, ali očekuju osudu postojećeg stanja i onih pojedinaca koji su do toga doveli.

Račanov ministar je «ugasio» internu kontrolu Ministarstva financija

Nakon dolaska na ministarsko mjesto Mate Crkvenac je shvatio kako bi mu određeni ljudi u Ministarstvu financija mogli predstavljati prijetnju u provedbi plana za izvlačenje novca na izdvojene račune. Najveću prijetnju ipak su mu predstavljali ljudi u Upravi za interni nadzor čiji je načelnik bio Niko Kuliš. Nakon uvida u rad te uprave Crkvenac je procijenio kako Kuliš ne će sudjelovati u njihovim operacijama, te ga je odlučio maknuti. Tako je smijenjen načelnik internog nadzora, nakon čega ta Uprava nikada više nije ozbiljno ustrojena i nastavila s radom, čime je Crkvenac stvorio uvjete za veliku proračunsku pljačku i izvlačenje novca hrvatskih poreznih obveznika na tajne SDP-ove račune u zemlji i inozemstvu. Nakon nekog vremena Kuliš je političkim pritiscima Račanovog financijskog meštra bio prisiljen potpuno napustiti Ministarstvo financija. Jednostavno Crkvenac se bojao svih koji bi mogli otkriti i javno razotkriti njegove kriminalne nakane.

TAJNI RAČUNI MINISTARSTVA FINANCIJA

Jedan interni dokument Ministarstva financija još iz vremena Račanove koalicijske Vlade dokazuje postojanje „crnih“, odnosno neregistriranih računa Ministarstva financija u polsovnim bankama u Hrvatskoj. Radi se, naravno, o računima oji nisu uvedeni niti proknjiženi niti u jednom službenom dokumentu Ministarstva, nisu roknjiženi u proračunskom stavkama koje se šalju kao izvješća Hrvatskom saboru, te nisu proknjiženi niti u glavnoj knjizi Državnog proračuna. Drugim riječima, radi se o protuzakonitom poslovanju Ministarstva financija u vrijeme kada je ministar financija bio Račanov štićenik Mate Crkvenac. Međutim, situacija se nije promijenila niti nakon promjene vlasti i dolaska na vlast Vlade Ive Sanadera, a u Ministarstvo financija novog ministra Ivana Šukera. Osobno sam bio svjedokom da je ovaj tajni dokument Ministarstva financija vidio Ivo Sanader i Ivan Šuker, te tadašnji potpredsjednik Vlade zadužen za gospodarska pitanja dr. Andrija Hebrang. Iako je Hebrang tada želio pokrenuti istragu o tajnim i protuzakonitim financijskim transferima Crkvenčeva Ministarstva i Račanove administracije, na kraju je izgleda upravo novi premijer Ivo Sanader bio taj koji je spriječio ozbiljniju istragu o organiziranoj kriminalnoj aktivnosti u vrhu hrvatske vlasti. Na taj se način, naravno, začarani kriminalni krug nastavio, a nova je Vlada uvidjevši kako se jednostavno može „prati“ novac iz Državnog proračuna ilegalnim transferima na tajne račune kod poslovnih banaka, jednostavno nastavila praksu svojih prethodnika.

Tajni dokument Ministarstva financija od 7. ožujka 2003.

Tajno izvješće nadzornih tijela Ministarstva financija koje je upućeno tadašnjem ministru Crkvencu 7. ožujka 2003. dokazuje postojanje „crnih“ računa Ministarstva i ilegalne transfere novca iz sredstava Ministarstva financija na skrivene račne kod poslovnih banaka, u ovom slučaju kod Privredne banke Zagreb.

„Ministarstvo financija je u periodu od 01.01.2002. do 31.01.2003. poslovalo sa 10 posebnih računa i 117 redovnih deviznih računa otvorenih u PBZ d.d. Zagreb. Navedeni računi imaju saldo sa 31.12.2002. godine. Posebni devizni računi sa stanjem na dan 31.12.2002. prikazani su u tabeli 1. službene bilješke. Konto na kojem se vode posebni računi je 712, uz oznaku svake partije opisane prema namjeni. Računi su otvoreni za posebne namjene Ministarstva financija. Do 2001. godine sredstva na posebnim deviznim računima su često korištena kao pozajmnice redovnom deviznom računu Ministarstva, a zatim korištena za pokriće za plaćanje obveza po inozemnim zajmovima Ministarstva financija. Iznose pozajmljenih sredstava i periode korištenja "pozajmica" navodim u tabeli br. 2“, navodi se na početku Izvješća o nalazu kontrole deiznih računa Ministarstva financija kod Privredne banke Zagreb.

„Slijepi računi“

Već u slijedećem dijelu Izvješća nadležni djelatnici nadzora unutar Mnistarstva financija ostavljaju logična pitanja o tijeku novca preko deviznih računa kod Privredne banke Zagreb, te otvoreno izražavaju sumnju u zakonitost ovakvog poslovanja Ministrastva financija i Privredne banke Zagreb.

„U stanju redovnih računa ima
stavki za koje je banka u priljevu imala samo oznaku da se odnose na Ministarstvo financija. Takva sredstva nije mogla rasporediti niti na namjene niti na korisnike. Oni su ostali evidentirani na računu 7020000-132344. Stanje ovih računa navodim u tabeli 4. Tijekom kontrole su od banke zatraženi dodatni dokumenti za oročene depozite, pa je između ostalog izlistan promet ovog "neraspoređenog" računa. Za razliku od stanja računa na završne dane u mjesecu, koje je beznačajno, promet od 01.01.2002. do 31.12.2002. je ogroman. Promet računa pokazuje da su na njega doznačena sva sredstva koja su oročavana. Svi depoziti koji su oročavani tokom 2002. su na isti dan proknjiženi na taj račun i isti dan isknjiženi sa računa i preneseni na oročeni depozit. Izuzetak čini iznos od EUR 75,000.000,00 koji je proknjižen kao priliv na račun u pet različitih iznosa ukupno EUR 78,000.000,00. Istog dana je iznos od EUR 75,000.000,00 prenesen na računu oročenja. Priliv je izvršio Alianz na naš devizni račun. Prvo pitanje koje ostaje otvoreno je: "Otkud dolaze devizna sredstva na ovaj račun? Uopće zašto se na ovom računu knjiže samo sredstva koja prelaze na oročene depozite? Zašto taj račun nema nikakvu oznaku kao drugi računi? U svakom slučaju svrha ovog "slijepog" računa je da prolazno proknjiži naša devizna sredstva kad prelaze na oročenje. No po isteku oročenja sredstva se ne vraćaju na ovaj račun, a niti na redovni. Treba utvrditi na koje račune su proknjižena sredstva nakon oročenja.“

Ono što unutarnja kontrola Ministarstva financija naziva „slijepim računima“, inače raspoznajemo kao tzv. „crne račune“, a radi se o skrivenim i nigdje prikaanim računma i srestvima kojima naon što ih na takav način transferira Vlada, Ministarstvo ili samo pojedini dužnosnici mogu ilegalno raspolagati po vlastitoj želji i odluci. U ovom slučaju Račan i Crkvenac odlučili su se za opciju oročavanja takvih sredstava u Privrednoj banci Zagreb, na temelju izravnog dogovora sa predsjednikom Uprave PBZ Božom Prkom, te se začaran krug ilegalnih transfera nastavio jer je i kamata od tako oročenih sredstava uplaćivana na ilegalne tajne račune, kojih su potpisnici osobno bili Mate Crkvenac, Damir Kuštrak i Ivica Račan. Takav novac, položen na tajne račune nije mogao biti iskorišten za bilo kakvu zakonitu svrhu, on se naravno koristio i danas se koristi za ilegalne financijske operacije samog vrha hrvatske Vlade.

Manjkavo računovodstvo Državnog proračuna

„Na sva sredstva po viđenju na redovnim i posebnim računima obračunava se i pripisuje kamata kvartalno po stopi važećeg tromjesečnog libora po valutama uvećana za 1 postotni poen. Izuzetak čini posebni račun Deviznog inspektorata broj 712020-132344-11 na koji se kamata obračunava mjesečno, a pripisuje godišnje.

Što se tiče aktivnih kamata obračunatih na redovnim i posebnim računima prema Ugovoru o obavljanju usluga sa inozemstvom, one su uredno obračunate i pripisane našem redovnom računu. Obračunate su čak i računu 712070 – pokriće za plaćanje u inozemstvo. Obračun i pripis kamata se kontrolirao za 2000, 2001 i 2002. godinu. U računovodstvu proračuna nisam vidjela da li su kamate oprihodovane u proračun.

Redovni i posebni računi Ministarstva financija vode se u proračunskom računovodstvu u razredu 1 - financijska imovina skupina 11 – novac u banci i blagajni, podskupina 111 – novac u banci konto 11122 – novac na deviznim računima kod tuzemnih banaka.

Knjigovodstveno stanje na računima riznice i knjigovodstveno stanje banke nije usklađeno. Zbog neadekvatnog pozicioniranja deviznih sredstava u Riznici aktivna sredstva koja inače daju dodatnu vrijednost proračunu, svode se na retrogradne neispravne evidencije. Stanje deviznih računa u banci i riznici kao i otstupanje navedenih stanja navodim u tabeli 5.
Tabela pokazuje odstupanje stanja banke i knjigovodstvenog stanja Ministarstva. Nekih valuta ima više u stanju Ministarstva, nekih manje, a nekih uopće nema. Za ispravno vođenje neophodno je utvrditi početno stanje u banci, plan dnevnih i tjednih transakcija na nivou Ministarstva, koje se odnose na priljev i odljev i koncem dana utvrditi početno stanje za novi dan i projekciju dnevnih transakcija narednog dana.

Osnovni problem je jer u sklopu Riznice ne funkcionira centralni devizni račun koji objedinjuje sve ovo što sam navela u prethodnom odlomku.

Analizom izvršenja knjiženja u riznici dolazi se do spoznaje da se o terećenju računa i načinu pokrića plaćanja ne odlučuje u Riznici. U Riznici se provodi već izvršena transakcija, to jest provodi se ono što je netko već odlučio i izvršio.

Ne postoji također ni osmišljena devizna podbilanca Riznice koja evidentira stanje a promet prati novčani tijek proračuna i tijek poslovnih događanja. Računi na koje bi se preslikalo stanje deviznog računa iz banke nisu razrađeni. Prijelazni računi koji bi stanje i promjene stanja povezali sa pozicijama proračuna također nisu ustrojeni. Svaki poslovni događaj vezan za priljev ili odljev mora se odraziti u povećanju ili smanjenju pozicija proračuna, što ovako postavljena knjigovodstvena evidencija ne može pružiti.

Npr. evidencija u knjigovodstvu Ministarstva u stanje deviznog računa sredstava po viđenju uključuje račun pokrića za doznake u inozemstvo. Ova sredstva su za vlasnika već potrošena sredstva, ona se sastoje od sredstava skinutih sa redovnog deviznog računa ili deviznih sredstava kupljenih za kune, te položenih na račun za izvršenje plaćanja u inozemstvo i ne mogu biti u redovnom računu na kojem su slobodna sredstva raspoloživa za potrošnju.

Sredstva za pokriće doznaka u računovodstvu Ministarstva treba evidentirati na prijelaznom računu i zatvoriti izvršenjem naloga 14 (swiftom MT 100). Taj prijelazni račun bi ujedno bio kontrola izvršenja naših naloga i bio spona sa pozicijom obveza iz proračuna.

Oročeni depoziti se također ne mogu evidentirati u skupini računa 111 - predviđenih za sredstva po viđenju nego u skupini konta 121 – depoziti u bankama i ostalim financijskim institucijama za koju također treba razraditi analitiku.

Tečajne razlike se moraju provoditi i to ne samo tečajnu razliku od dnevne transakcije, nego treba provoditi i tečajne razlike svođenje stanja računa mjesečno na srednji tečaj Hrvatske narodne banke.

Redovni i posebni devizni računi u PBZ d.d. Zagreb vode se sukladno "Ugovoru o obavljanju usluga sa inozemstvom" od 14.06.1999.g. Pojedina plaćanja su izvršena bez prateće dokumentacije, ali člankom 6. drugi pasus Ugovora, Banka se ogradila od odgovornosti:

"Iznimno od odredbi Uputa, Banka će izvršavati plaćanja bez priložene dokumentacije iz koje je vidljiva obveza plaćanja u inozemstvo, a MF RH se obvezuje da će za potrebe ovlaštene kontrolne organizacije, na prvi poziv Banke dostaviti dokumentaciju koja je bila podlogom za plaćanje u inozemstvo." Kontrolom dokumentacije i knjigovodstvene evidencije utvrđeno je da je banka imala inicijativu u vođenju računa, usmjeravanju sredstva na račun, ili s računa. No svaku akciju banka je ugovorno pokrila ili dokumentirala potvrdom nalogodavatelja, tako da teret svakog lošeg rješenja je po nalogodavateljevoj volji u ovom slučaju Ministarstva financija.

Većinu dokumenata umjesto Ministarstva popunjava Banka. Npr. Naloge 14 za otplatu kredita. Također priljeve usmjerava s jednog računa na drugi i to na više računa, pa se stiče dojam da su ta prelaženja velikih iznosa deviznih sredstva namjerna da se u "labirintu" računa izgubi trag sredstvima“, stoji u posebnom tajnom Izvješću kojega su i obojica ministara – Crkvenac i Šuker odlučili sakriti od očiju javnosti u svojem ministarskom sefu.

Ivan Šuker nije poduzeo niti jedan jedini korak kako bi zaustavio nezakonitosti koje je započeo njegov prethodnik z SDP-a, što dakako odgovornost za ovaj kriminal prebacuje i na stranu HDZ-ove Vlade.

Sredstva prebacivana sa računa na račun pa izgubljena

Osim toga, iz ovog tajnog dokumenta potpuno je razvidno kako se knjigovodstvo Državng proračuna, ali i ono poslovanja Ministarstva financija ne vodi na zakonom propisan način, već u knjigovodstvu proračuna i Ministarstva financije postoje ozbiljne manjkavosti, prpusti i protuzakonitosti. U citiranom se izvješću takve stvari izrjekom navode i opisuju. Unutarnja kontrola Ministarstva čak je izrazila sumnju kako takvo neusklađeno knjigovodstvo i manjkava dokumentacija, te netransparentno poslovanje Ministarstva financija sa poslovnom bankom, u ovom slučaju Privrednom bankom Zagreb, omogućavaju da se sredstva prebacivana na takav način sa računa na račun jednostavno – izgube. Odnosno da se zamete trag ovakvim financijskim transakcijama Ministarstva financija i hrvatske Vlade. Prihod od kamata sa takvih računa, primjerice, nije nigdje evidentiran niti proknjižen. Takvo stanje ostavlja sumnju da se tim novcem ministar kao potpisnik računa i drugi čelni ljudi Vlade koriste za svoje nezakonite financijske operacije. Kako inače objasniti da se milijunski iznosi u eurima jednostavno – ne proknjižavaju. A kasnije nestaju na tajnim računima kod poslovnih banaka, koje otvara ministar ili najuži krug dužnosnika unutar hrvatske Vlade.

Božo Prka najpogodniji za prljave poslove Vlade?!

Osim toga, postavlja se logičnim pitanje, iz kojih je razloga ministar odabrao za ovakve financijske operacije baš Privrednu banku Zagreb i njezina predsjednika Uprave Božu Prku?! Bilo bi logičnije

da se državni novac nalazi na računima kod banke koja je još uvijek u većinskom državnom vlasništvu, odnosno, od Hrvatske poštanske banke. I ovakav izbor poslovne banke za navedene financijske aktvnosti Ministarstva financija otvara sumnju kako se radi o nezakonitim transakcijama. Božo Prka kao bivši ministar financija itekako je upoznat sa paraelnim sustavom izvlačenja novca iz proračuna, te je kao takav i bio najpogodnija osoba na čelu jedne banke za provođenje ovakvih operacija. A činjenica da je i sam kao ministar financija sudjelovao u sličnim opeacijama čini ga pouzdanim suradnikom u ovom krminalnom pothvatu na najvišoj državnoj razini.

Na tajnim računima kod PBZ-a više od pola milijarde eura

Izvješće koje je tijekom posljednje tri i pol godine ostalo tajnom, na kaju navdi dramatično stanje pravljanja državnim financijama u Ministarstvu financija Republike Hrvatske. Osim toga navode se i iznosi oročeni na tajnim računima kod Privredne banke Zagreb, pa tako možemo vidjeti da je Ministarstva financija ilegalnim financijskim transferima iz Državnog proračuna na tajne račune kod Privrdne banke Zagreb prebacilo više od pola milijade eura. Taj novac nigdje nije prokjižen niti je naveden u bilo kojem službenm izvješću Vlade ili Ministarstva Hrvatskom saboru. Jednako kao što nisu prikazani niti prihodi od kamata koje potpisnici tih računa dobivaju od Privredne banke Zagreb, opet na tajne, posebne, izdvojene račune kod PBZ-a.

„Analizom stanja računa utvrđeno je da postoje i oročeni devizni depoziti za koje su zatraženi dodatni podaci. Podaci su nam naknadno dostavljeni i obrađeni.

Ovom obradom utvrđeno je slijedeće:

U periodu od 01.01.2000. – 24.02.2003. Ministarstvo financija je oročavalo devizna sredstva kod Privredne banke Zagreb.

Oročena devizna sredstva Ministarstva financija su se evidentirala u knjigovodstvu Privredne

banke na slijedećim kontima:

-732010-380-0132344-04480-0 LIT 120,000.000,00
-732010-380-0132344-04520-3 LIT 100,000.000,00
-732000-978-0132344-04885-0 EUR 20,000.000,00
-732000-978-0132344-04890-0 EUR 131,000.000,00
-732000-978-0132344-04900-7 EUR 34,988.316,32
-732010-978-0132344-3078-3 EUR 50,625.000,00
-732000-978-0132344-3094-0 EUR 128,000.000,00
-732000-978-0132344-3109-6 EUR 22,125.000,00
-732000-978-0132344-3086-6 USD 100,000.000,00
-7320000-978-0132344 EUR 75,000.000,00
-73020-978-0132344 EUR 62,941.288,94
-73020-978-0132344 EUR 40,804.907,45
-73070-978-0132344 EUR 38,804.907,45
-73070-978-0132344 EUR 31,904.907,45

U tabeli br. 6. navodim kronološkim redom sve oročene depozite kod Privredne banke Zagreb

d.d. Zagreb.
Za sva oročenja zaključen je Ugovor ili Zaključnica, te prolongati ukoliko se rok oročenja produžavao.

Za depozit pod rednim brojem 1. i 5. nije dostavljen Ugovor ili Zaključnica pa su uvjeti oročenja nepoznati.

Depoziti pod rednim brojem 6, 7, 8 i 9, tabele br. 6. oročeni su temeljem Ugovora o nenamjenskom oročenom depozitu. Točka br. 4. regulira slijedeću odredbu koju u cijelosti navodim iz Ugovora; "Deponent je upoznat sa svim uvjetima depozita po ovom ugovoru i ne zahtjeva izračun i predočenje efektivne kamatne stope."

Efektivna kamatna stopa uključuje pored kamate na sredstva i druge troškove koji se uključuju u cijenu kapitala. Budući da je visina kamatne stope na depozite izuzetno niska, banka se ovim člankom ogradila od odgovornosti, a Ministarstvu financija, potpisom ovog ugovora stavila na teret lošu poslovnu odluku. Ugovaranje ovog članka ugovora ukazuje na to da je kamatna stopa koja se primjenjuje u ugovorima izuzetno niska. Ona se kreće od 1,5 % pa do 4,919 % godišnje. Ako godišnja stopa svede na mjesečnu kamatnu stopu ona iznosi od 0,125 % - 0,410 % mjesečno. Iznose kamata i obračun kamata po depozitima nije dostavljen. Posljednji oročeni depozit na iznos od EUR 75,000.000,00 djelomično je ukamaćen i navodim obračun kamata po periodima. Kamatna stopa je 2,75 % godišnje ili mjesečno 0,229 %. Obračun kamate od datuma oročenja do 31.12.2002. navodim u nastavku Službene bilješke.

I OBRAČUN

20.09.2002. – 20.10.2002. EUR 75,000.000,00 iznos kamate EUR 169.520,25
20.10.2002. – 20.11.2002. EUR 75,000.000,00 " " EUR 175.171,23
20.11.2002. – 16.12.2002. EUR 75,000.000,00 " "
16.12.2002. – 18.12.2002. EUR 63,835.053,94 " "
18.12.2002. – 2012.2002. EUR 62,941.288,94 " " EUR 166.021,09
20.12.2002. – 31.12.2002. EUR EUR 39.636,17

UKUPNO KAMATA DO 31.12.02. EUR 550.581,04

To je djelomični obračun jer je depozit razročen tek u prvom mjesecu 2003, točnije 24.01.2003.

Za druge depozite nisam dobila obračune kamata, pa ih u službenoj bilješci ne navodim.

Izlistima prometa redovnog deviznog računa ne može se utvrditi da su sredstva koja se oročavaju došla kao redovni priliv, nego samo trag postoji na "neraspoređenom računu".

Obzirom da postoje veliki iznosi kuna na računu 260 i 261 postoji mogućnost da su devize kupovane za kune i stavljane oročenje. Ako je to napravljeno onda je uz kamatu koja je daleko ispod cijene pasivne kamate, na teret proračuna ide i negativna tečajna razlika između kupovnog i prodajnog tečaja banke.

U računovodstvu Riznice dio deviznih depozita provedena su na kontru 111220101 – novac na deviznom računu kod PBZ EUR – sredstva po viđenju i to na iznose:

1. EUR 75,000.000,00
2. EUR 64,040.399,72
3. EUR 62,941.288,94
4. EUR 40,804.907,45
5. EUR 50,781.688,26

Sva oročena devizna sredstva trebalo je u računovodstvu Riznice evidentirati u grupi konta 121 – depoziti u bankama i ostalim financijskim institucijama (kao što sam već navela). Ovu skupinu računa trebalo je analitički razraditi po ročnosti i valutama kao i bankama. Također je sintetički trebalo odrediti račun na kojem bi se evidentirao ukupan promet po oročenju kao i stanje oročenih sredstava.

U "Ugovoru o obavljanju usluga sa inozemstvom" od 14.06.1999. kao što sam već navela u Službenoj bilješci, ugovorena je kamata na sredstva po viđenju koja iznosi tromjesečni libor za svaku pojedinu valutu + 1 % fiksni dio godišnje. Ako uporedimo kamatne stope na oročenja i sredstva po viđenju, usporedba pokazuje poslovno nepoznatu činjenicu, da su sredstva po viđenju skuplja od oročenih, jer naše kamatne stope na oročenje su niže od stope i na sredstva po viđenju. Još jedan u nizu poslovnih poteza koji ne ide u prilog povećanju proračunskih prihoda ili kao dokaz lošeg gospodarenja proračunskim sredstvima.

Upravo ova činjenica o visini kamatne stopa na sredstva po viđenju i oročena sredstva je dokaz da je cijena kontroliranog dijela aktive Ministarstva ispod cijene devizne pasive. Za točno utvrđivanje razlike između pasivne i aktivne kamatne stope trebalo bi analizirati sve kredite, razlučiti one za tekuće poslovanje od onih o preuzimanju duga. Takva analiza bi trebala obuhvatiti svu kamatu po tim kreditima, naknadu i proviziju. Kako se stanje preuzetog duga i kredita za tekuću likvidnost vodi na istim kontima, knjigovodstveno stanje nije dovoljno za razdvajanje, pa bi trebalo analizirati svaki ugovor o kreditu i onda sistematizirati knjigovodstveno stanje po ugovorima, i tek onda napraviti pregled pasivnih kamata, naknada i drugih pasivnih troškova.

Otežavajući faktor je vođenje računa na način da banka zapravo vodi analitiku koju bi trebala voditi Riznica. Postojanjem velikog broja računa za Ministarstvo i proračunske korisnike, devizna sredstva se preknjižavaju s računa na račun i novčani tijek deviznih sredstva gubi svoj uobičajeni slijed. Na ovako disperzirane devizne račune i obračun kamata na sredstva po viđenju je zapravo beznačajan. Identično je i s posebnim računima.

Problem bi se riješio objedinjenjem jednog jedinstvenog računa u banci. Riznica bi taj jedinstveni račun trebala preslikati u svojoj knjigovodstvenoj evidenciji kao sintetički i razviti analitičke račune prema stvarnoj potrebi rada Riznice.

Kako će se devizni račun Ministarstva voditi u Hrvatskoj narodnoj banci, postojat će operativni problem za funkcioniranje za neke službe Ministarstva kao polog oduzimanja kod Carine i Deviznog inspektorata, jer Hrvatska narodna banka nema ispostave.

Kontrolom je utvrđeno da bi se detaljnije trebale iskontrolirati stavke na računima grupe 26 i 148. Pozornost treba obratiti na grupu 26 na kojoj se evidentiraju obveze u obračunu gdje banka može na par dana zalediti znatne iznose kuna Ministarstvu, a da ne plati pasivnu kamatu. Suprotno je s kontom 148 – na kojem se pak evidentira manjak kuna kod kupovine deviza. Ovaj konto podliježe obračunu kamate na teret Ministarstva. Treba razjasniti naše stanje na kontu 322 – plaćanje neizvršenih obveza po izdanim garancijama i utvrditi kad je ono nastalo. Komitent banke koji je evidentiran na ovom računu ne može se svrstati u najkvalitetniju skupinu komitenata. Stoga banke za pokriće takve obveze najčešće odobravaju kredit komitentu i njime izmiruju dospjelu obvezu. Dug na kontu 3220 nastao je preuzimanjem direktnog duga, umjesto jamstva koje je Ministarstvo financija dalo PBZ d.d. za PIK Vrbovec. No preuzimanje duga po garanciji je vrlo delikatno: garancija je instrument osiguranja kreditnog posla. Izdala ju je Privredna banka Zagreb d.d. inokreditoru Raiffeisen Zentralbank Oesterreich A.G. kao osiguranje kredita koji je ona odobrila PIK-u Vrbovec. Dakle u prvoj fazi zaključuju ugovor

-PIK Vrbovec i Raiffeisen Zentralbank Wien – ugovor o kreditu – uvjet za realizaciju je garancija Privredne banke Zagreb d.d.

-na zahtjev PIK Vrbovec PBZ d.d. izdaje garanciju inozemnoj banci uvjet za realizaciju jamstva je kontragarancija Ministarstva financija

-Ministarstvo financija izdaje jamstvo Privrednoj banci Zagreb i posao se realizira.

31.03.2002. donosi se odluka o preuzimanju duga od kojeg je dio potencijalni dug. Taj potencijalni dug problem je pretvoriti u direktni isključivo po garanciji. Može se krenuti od ugovora o kreditu sa inovjerovnikom ili da PBZ kreditira Ministarstvo, kreditom se otplati dug inokreditoru i Ministarstvo je dužnik prema banci.

Po našim zakonima dužnik se ne može mijenjati. Svaka promjena dužnika je novi kredit.

Treba istaknuti da je stavka zateznih kamata na teret Ministarstva velika zbog kontinuiranih kašnjenja u plaćanjima po izdanim jamstvima. Ministarstvo se ne odaziva po nekoliko puta za plaćanje po jamstvu, onda banka za izmirenje obveze po jamstvu aktivira vlastita sredstva i ukamati ih, a to dodatno opterećuje proračun.

Nalaz stanja i evidencija tog stanja deviznih računa u Ministarstvu, pokazuje da jedan od kvalitetnijih dijelova aktive Riznice nije adekvatno pozicioniran i da se sve odluke o rukovođenju deviznom aktivom i pasivom donose van Riznice, bez koordinacije svih sudionika. Zbog takvog segmentarnog odlučivanja i evidencije su segmentirane, ne prate cjelovit poslovni događaj, niti tijek proračunskog novca. "Spread" između aktivne i pasivne kamatne stope je ovakvim gospodarenjem postavljen tako da je cijena proračunske pasive viša od cijene proračunske aktive – pa je prihod proračunu u minusu“, zaključuje tajno Izvješće interne kontrole Ministarstva financija iz 2003. godine.

Progovorili svjedoci

VESNA ŠKARE OŽBOLT I MATE GRANIĆ 2001. GODINE NAPLATILI KOALICIJU SA ČETNICIMA PREKO MILIJUN NJEMAČKIH MARAKA?

Preko izvora u DC-u došao sam u posjed tajne dokumentacije Predsjedništva DC-a iz vremena krize koja je kulminirala nakon zahtjeva Mate Granića i Vesne Škare Ožbolt Mili Dedakoviću Jastrebu i Nikoli Tothu Feniksu za ulazak u koaliciju u Vukovarsko-srijemskoj županiji sa SDP-om, HSS-om, i pročetničkim SDSS-om. Moj izvor tvrdi kako se radilo o izravnom dogovoru Vesne Škare Ožbolt i Mate Granića sa predstavnicima OESS-a i predstavnikom podunavskih Srba, te kako je tandem Granić – Ožbolt uprihodio iz potpisivanja te koalicije čak više od milijun tadašnjih njemačkih maraka. Tajni dokumenti DC-a u velikoj mjeri potvrđuju takvu tvrdnju mojeg sugovornika, nekada bliskog suradnika Granića i Ožboltice.

Dramatično pismo Dedakovića i Totha Predsjedništvu DC-a

„Nakon izbora pristupili smo pregovorima u skladu sa postignutim rezultatima, a u cilju zauzimanja što kvalitetnijih pozicija i participiranju u vlasti na gradskoj i županijskoj razini. Konačni cilj je bio biti što više prisutan u vlasti te svojim kvalitetnim radom opravdati povjerenje birača, prezentirati image stranke u što boljem svjetlu, te steći bolje startne pozicije za predstojeće parlamentarne izbore“, pišu Toth i Dedaković i nastavljaju, „Predsjednik Županijskog odbora Đurica Mišin je vodio pregovore sa HDZ-om u gradu Vinkovcima dok je Toth pozvan od strane SDP-a na pregovore

o odnosima na razini cijele županije, uključujući Ilok, Vinkovce, Vukovar, kao i županijsku skupštinu. Predstavnici SDP-a su tvrdili kako kontroliraju SDSS i da isti ne inzistiraju na pozicijama u vlasti. Uz to sam SDP je tražio minimalno participiranje u vlasti dok im je glavni cilj bio skloniti HDZ sa vlasti svuda u županiji". Ovo pismo na vjerodostojan način, obzirom da su ga pisali insideri tih događanja, opisuje prljave igre u hrvatskoj politici i vulgarnu političku trgovinu do koje dolazi kada se spuste izborni zastori i zbroje glasovi. Tada igru igraju prljavi osobni interesi, a nikako dobrobit birača koji su na izborima birali „svoje" predstavnike.

Granić i Ožbolt vršili pritiske da se potpiše koalicija sa četnicima

Kako se radilo o prljavoj političkoj trgovini dokazuju i riječi iz spornoga pisma upućenog Mati Graniću i Vesni Škare Ožbolt: „Na kraju sastanka se dalo zaključiti kako lokalnu sredinu, ljude probleme pa tako i politiku najbolje razumiju oni koji tamo žive i djeluju, što je ostalo neizrečeno, dok je službeni zaključak nekoliko puta ponovljen od strane gospode Granić i Škare Ožbolt bio: „Idite s onima koji daju više". Nakon niza daljnjih pregovora po principu „svatko sa svakim" došlo je do pogoršanja naše prvotne pozicije, a uz to se dogodio i ključan moment. SDSS je zatražio mjesto dogradonačelnika Vukovara kao i mjesto dožupana. Uvažavajući činjenicu da mi (Dedaković i Toth) nismo mogli ići ispod praga koji smo ponudili na početku pregovora, a ni pod kojim uvjetima na sloluciju da Srbi izravno uđu u izvršnu vlast putem naših glasova, napustili smo pregovore. Daljnje pregovore vodio je Đurica Mišin uz upozorenje da mi kao nositelji liste nećemo pristati na to da SDSS uvedemo na vlast pa čak i pod cijenu da izgubimo dobre odnose i poziciju sa HSS-om i HSLS-om. Međutim nakon ovakvoga stajališta lokalne organizacije DC-a Granić i Ožbolt su preuzeli obvezu prema OESS-u u Zagrebu kako će učiniti sve da se ostvari koalicijski dogovor sa pročetničkim SDSS-om u Vukovaru. Dvojca Granić – Ožbolt osobno su preuzeli na sebe misiju zaključenja dogovora o koaliciji. „Kako je gospodin Mišin bio u stalnoj vezi sa gospodinom Matom Granićem i gospođom Vesnom Škare Ožbolt, gospodin Mate Granić nas je posjetio i govorio o problematici u koju se razumije: međunarodnim čimbenicima, međunarodnoj zajednici i njihovim gledištima. Nadalje, o činjenici da imamo državu Hrvatsku i kako Srbi u njoj više nisu problem, ali je zaboravio napomenuti da će on otići, a mi ostati sa svojim lokalnim problemima kao što su svakodnevne identofikacije mrtvih i nestalih, sahrane istih, nesređeno školstvo, uništeno gospodarstvo i slično. Nije rekao ni to da će on i dalje voditi „visoku" politiku koja ipak nalazi svoju konačnicu u rukama jedne ili dvije osobe. Ono što je sramno je da se tek tada u Vinkovcima sjetio čestitati nam na pobjedi i dobrim izbornim rezultatima, istim tim rezultatima koji mu ostvaruju pozicije za vođenje te „visoke" politike". Dedaković i Toth ipak su glasovali suprotno Granićevu i Ožbolticinu nalogu te su na hitno sazvanoj sjednici Predsjedništva DC-a suspendirani i maknuti sa svojih pozicija, isključivo zato što nisu htjeli koalirati sa četnicima.

Vesna Škare Ožbolt inzistirala autokratski na glasovanju za koaliciju sa SDP-om i SDSS-om

Međutim u nastavku pisma Dedaković i Toth dodatno razotkrivaju ulogu Vesne Škare Ožbolt u toj političkoj prostituciji sa četnicima. „Dogodilo se da je gđa Vesna Škare Ožbolt došla na sjednicu Županijskog odbora i u vrlo neugodnom, isključivom govoru punom neugodnih insinuacija i izraza uz izokretanje činjeničnog stanja na način na koji ne pristoji političaru, a kamoli ženi, uz agresivno ponašanje i izuzetno autokratski, zahtijevala da se Dedaković i Toth priključe opciji koja je sada postala potpuno otvorena za SDP. Na tu opciju Dedaković i Toth ne pristaju jer SDP i SDSS u ovoj županiji koaliraju tj. vrlo blisko surađuju i zajedno imaju 11 glasova. Uz danas već sigurnu situaciju da će upravo SDP-ov čovjek obnašati dužnost predstojnika Vladina ureda to znači apsolutnu vlast SDP-SDSS u Vukovarsko – srijemskoj županiji. Takvo što je nedopustivo posebno ako analiziramo izborne rezultate na razini županije ... Ova situacija nam jasno pokazuje volju birača i što se nažalost događa u stvarnosti, a to je vraćanje Jugoslavije. Hrvati sa 73% povjerenja birača gube vlast u odnosu na 27% glasova koje su dobili SDSS i očito jugoslavenski orijentirani SDP. Opet Hrvati

trebaju raditi, a „Jugoslaveni“ upravljati i gospodariti. Situacija u Vukovarsko – srijemskoj županiji, koja je podnijela najveće žrtve u ratu, vraća se na stanje prije 1991.“

Ožboltica vukovarskim braniteljima: „Udaljavam vas iz stranke!“

U pismu Toth i Dedaković nastavljaju prepričavati Ožbolticinu trgovinu sa SDSS-om i SDP-om u Vukovaru. „Nakon izjašnjavanja Totha, a i u ime Dedakovića koji nije prisustvovao tom sastanku, i drugi članovi su se izjasnili. Spajić, Ilić, Cikač, Toth i Dedaković „ZA“, suzdržani Kralj i Kulić, a Guzovski sa svojih 6 vukovarskih glasova je glasao „protiv“ ... Vesna Škare Ožbolt zahtijevala je da Dedaković i Toth glasaju po odluci Županijskog odbora što je Toth odbio s obrazloženjem da Dedaković i Toth ne mogu i ne žele biti oni koji će dovesti Srbe i Jugoslavene na vlast tj one koji su rušili u Domovinskom ratu i da ne mogu izdati svoje prijatelje branitelje, a pogotovo one koji su poginuli za Hrvatsku. Tražila je da predamo mandate na što je dobila isti odgovor, zapravo je ona tražila da predamo mandate u korist onih koji u svom mjestu nisu mogli prijeći ni izborni prag. U tom trenutku je izjavila vrlo živčano i neugodno: „Tada vas ja udaljavam iz stranke!“. Toth je upitao s kojim obrazloženjem to ona čini? Odgovor je glasio da stranka mora izaći jedinstvena na konstituirajuću sjednicu. Toth je odgovorio da će tek taj čin izazvati nesklad u stranci, na što je Škare Ožbolt odgovorila kako nas mora izbaciti iz stranke“.

Tajni zapisnik sa sjednice Predsjedništva DC-a

Tajni zapisnik sa 3. sjednice Predsjedništva DC-a, održane 28.6.2001., u cijelosti potvrđuje ovakve navode. Spornoj sjednici Predsjedništva na kojoj se odlučivalo o koaliciji sa četnicima bili su nazočni: mate Granić, Vesna Škare Ožbolt, Pavao Miljavac, Joško Morić, Ljubomir Antić, Đuro Njavro, Radovan Fuchs, Vesna Girardi Jurkić, Lidija Sabić Rančić, Dabiša Bućanac, Darinko Bago, Nadica Mamić, Goran Rosić, Slavko Tešija, Marija Slišković, Sanja Vincek, Tomislav Mičević, Denis Bevanda. „Na izborima za Županaijsku skupštinu Vukovarsko srijemske županije, održanim 20. svibnja 2001. lista DC-a osvaja tri mandata, a u kontekstu ukupnog stava novoizabrane Skupštine DC i njegovi vijećnici postaju ključni čimbenik za formiranje izvršne vlasti u Županiji ... Nakon prijedloga vladajuće koalicije šest stranaka na državnoj razini da se u četiri županije, uključujući i Vukovarsko – srijemsku pristupi formiranju tzv. Velikih koalicija predsjednik stranke Mate Granić donosi odluku da počnu pregovori sa svim strankama koje prihvaćaju tu inicijativu ... Sukladno gore iznesenom stavu u Vukovarsko srijemskoj županiji počinju pregovori DC-a sa strankama koje prihvaćaju tzv. Veliku koaliciju (SDP, HSS, HSLS, SDSS)“. Mile Dedaković Jastreb je prema tvrdnjama Ive Krištića, tadašnjeg člana Predsjedništva, tvrdio kako su mu HSS, SDP i HSLS nudili sto tisuća njemačkih maraka za njegov glas u županiji, samo da podupre koaliciju sa SDSS-om, na što Dedaković i Toth nisu pristali, već su bili protiv saveza sa onima koji su palili, ubijali i rušili po Hrvatskoj.

Ivo Krištić: Granić i Ožboltica naplatili su koaliciju sa SDSS-om milijun njemačkih maraka

Moj izvor je u vrijeme ovih događanja bio vrlo blizak Vesni Škare Ožbolt i Mati Graniću. Ivo Krištić bio je predsjednik Mladeži DC-a i član Predsjedništva. Krištić danas tvrdi kako su Granić i Ožboltica svoje posredovanje u stvaranju „velike koalicije“ u Vukovarsko srijemskoj županiji, kojom su došli na vlast četnici iz SDSS-a, naplatili nevjerojatnih milijun njemačkih maraka. To je bila cijena Granića i Ožboltice za prodaju svega što je krvlju poginulih branitelja stvoreno u Domovinskom ratu.

Granić – tajni haaški svjedok Tužiteljstva

Prema tvrdnjama Ive Krištića Mate Granić (današnji savjetnik Ive Sanadera za BiH) nekoliko je puta odlazio na privatne razgovore sa Carlom del Ponte, tijekom kojih sastanaka je nosio glavnoj haaškoj tužiteljici tajnu, diplomatsku dokumentaciju, koju je nezakonito iznio iz Hrvatske. Krištić tvrdi kako je upravo Mate Granić jedan od ključnih svjedoka i autora del Pontinih konstrukcija o „udruženom zločinačkom poduhvatu“.

EKSKLUZIVNO: IVO KRIŠTIĆ, JEDAN OD OSNIVAČA DC-a, BIVŠI PREDSJEDNIK MLADEŽI DC-a I BLISKI SURADNIK MATE GRANIĆA I VESNE ŠKARE OŽBOLT

GRANIĆ I OŽBOLTICA U TAJNOSTI SU DOSTAVLJALI DOKUMENTE I PODATKE HAAŠKOM TUŽITELJSTVU

Nekada DC-ov insajder, bliski suradnik Vesne Škare Ožbolt i Mate Granića govori o kriminalu, korupciji, trgovini mandatima, političkom reketu i drugim odnosima unutar stranke bivše ministrice pravosuđa: "Poznate su mi te njihove veze. Često sam s njima putovao i bio u istom uredu. Stalno su bili u vezi sa veleposlanicima u Bruxellesu. Kada su u Hrvatsku stizale haaške optužnice njih bi dvoje imali optužnuice iz Haaga nkoliko dana prije nego što ih je imala Vlada. Oni su te dokumente dobivali i do dva tjedna prije svojim vezama, i o tim se dokumentima raspravljalo na sjednici Predsjedništva prije nego što je Vlada znala njihov sadržaj. To dovoljno govori o tome da su njih dvoje nečiji igrači. Sjećam se da su na jednoj sjednici Predsjedništva kada se raspravljalo o optužnicama protiv generala, Granić i Miljavac raspravljali o situaciji sukoba s IFOROM na Martin brodu, na hrvatskoj granici sa BiH. Tada je upravo Granić intervenirao Miljavcu da zaustavi vojsku. Ne možemo govoriti o tomu da je granić djelovao u interesu Hrvatske ..."

Gospodine Krištić bili ste jedan od vodećih ljudi u Demokratskom centru, vodili ste mlade DC-a, ali i sudjelovali u radu Predsjedništva, surađivali ste sa bivšim predsjednikom Matom Granićem i Vesnom Škare Ožbolt, bili svjedokom njihovih aktivnosti u stranci, što tajnih, što javnih. Koji su bili razlozi Vašega napuštanja DC-a, 2001. godine?

Razlog mojeg razlaza sa Granićem i Škare Ožbolt bila je koalicija sa SDSS-om, SDP-om i HSS-om, iako je na sjednici Predsjedništva donesen zaključak da se isključivo ta koalicija mora dogovoriti u širem sastavu u kojem bi trebao biti i HDZ. Nažalost, ti su dogovori vođeni nekim drugim motivima i drugim idejama, o čemu sam ja imao izravne spozanje i informacije. Sjećam se da su tada Granić i Škare Ožbolt telefonski razgovarali sa predstavnicima OESS-a u Hrvatskoj i da je ta koalicija dogovorena na višoj razini, u prostorijama OESS-a u Zagrebu. Tada je došlo i do razilaženja vrha DC-a sa gospodinom Dedakovićem u Vukovaru, u toj je situaciji sudjelovao i dr. Đuro Njavro koji je stao na stranu onih koji su bili protiv koalicije sa SDSS-om. Jer, tijekom sastavljanja koalicije, koliko sam upoznat, postojao je i pokušaj potkupljivanja županijskih vijećnika Dedakovića i Totha za sto tisuća njemačkih maraka, na što oni također nisu pristali.

Tko ih je pokušao potkupiti?

Postoji pisana izjava Dedakovića i Totha, u kojoj su naveli kako su im u SDP-u i SDSS-u nudili sto tisuća maraka da potpišu koaliciju sa tim strankama. Nuđena su im i mjesta u županijskoj vlasti uz taj novac, što su njih dvojica odbili.

O kojoj godini govorimo?

To je bilo 2001., nakon lokalnih izbora u Vukovarsko – srijemskoj županiji i gradu Vukovaru, gdje se naše vijećnike prisiljavalo na potpisivanje koalicije sa SDP-om, SDSS-om i HSS-om. A već sam napomenuo činjenicu kako je donesena odluka da se u ovakvu koaliciju ne može ići, međutim,

Granić i Škare Ožbolt su osobno otišli u Vinkovce. Pokušavali su se nagoditi oko te koalicije, što nije išlo jer gospoda koji su bili branitelji Vukovara nisu pristali na prodaju svoga obraza i časti. Tada je došlo do javnoga raskola u stranci. Nakon toga održana je u tajnosti sjednica Predsjedništva, na kojoj je smijenjena gospođa Lidija Sabljić Rančić, koja je bila tajnica stranke i jedan od većih sponzora stranke, veliki dio DC-ovih aktivnosti je financirala ona osobno. Istovremeno je smijenjen i Đuro Njavro, Mile Dedaković Jastreb i Nikola Toth Feniks. Nakon te sjednice ja sam morao napisati izvješće o tome, koje sam odbio sastaviti do kraja i potpisati, te je to učinio Bevanda (bliski suradnik i vozač Mate Granića, op.a.) i poslao to izvješće članstvu elektronskom poštom. Ja takav papir nikada ne bih potpisao.

Zvonko Zubak financirao Matu Granića i Vesnu Škare Ožbolt

Spomenuli ste da su i bivša tajnica i neki drugi članovi financirali stranku. Kako se uopće tih godina DC financirao?

Ja sam bio u DC-u od samog osnivanja, jedan sam od osnivača stranke. Prvi automobil, audi A6, dobili smo od Zvonka Zubaka. On je i svaki mjesec davao deset tisuća maraka ugotovini, za plaćanje najamnine uredskih prostorija na Trgu bana Jelačića. Taj su novac osobno dogovarali i preuzimali Granić i Ožbolt, jer su sa Zubakom bili i prijatelji. Kada po novac nije moglo niti jedno od njih dvoje po novac bi odlazio Nikica Nikolić, koji je djelatnik Ministarstva vanjskih poslova i u rodbinskoj je vezi sa Granićem preko Granićeve supruge Jadranke. Granić mu je rješavao i upis i diplomu na Diplomatskoj akademiji, kao i radno mjesto u Veleposlanstvu u Beogradu.

Znači sav novac koji je u gotovini stizao za DC, ugovarali su, dogovarali i preuzimali Mate Granić i Vesna Škare Ožbolt?

Da, točno tako. Isto je tako DC-u donacije davao gospodin Živković, poduzetnik iz Slavonije, vlasnika lanca trgovina i uvoznik papirne konfekcije. Granić i Ožboltica jednostavno su reketarili te ljude, kad god je trebalo novca Granić i Ožboltica bi ih zvali i rekli „znaš što smo ti napravili, uplati nam sada, u stisci smo“. I novac bi dolazio u DC. Stranka je funkcionirala po tom principu. Članovima koji su bili poduzetnici obećavana su mjesta na državnoj razini u izvršnoj vlasti ili u lokalnoj vlasti, ili mjesta u upravnim i nadzornim odborima. Čak su morali plaćati Graniću i Vesni Škare Ožbolt za ulazak u Glavni odbor stranke. Sve su te poslvoe dogovarali Granić i Ožboltica, nitko se nije mogao uvući u tijela stranke bez uplate neke donacije.

Granić i Ožboltica prodavali mjesta u Glavnom odboru

Naveli ste i kupovanje mjesta u Glavnom odboru DC-a?

Postojao je uvjet da je svatko tko je financirao stranku, tko je uplaćivao određene iznose i redovito financijski doprinosio stranci, za njega su Granić i Ožboltica imali predviđeno mjesto u Glavnom odboru. S druge strane nekto kvaliteteniji, bez interesa čelništva i financijske uplate nije mogao ući u taj odbor, čak i kada bi ga na to mjesto htjeli izabrati članovi.

Granić i Ožboltica prodali mjesto glavne tajnice DC-a za 50 tisuća maraka

Tko je komunicirao i dogovarao ovakve aranžmane s tim ljudima koji su trebali ući u Glavni odbor, tko je razgvarao i dogovarao novčane transakcije sa sponzorima, sa poduzetnicima u ime DC-a?

Uglavnom Granić i Škare Ožbolt. Kada bi shvatili da je iznos sredstava na računu DC-a premalen, rekli bi tajnici Đurđici da nazove gospodina Živkovića na mobitel, nazvali bi ga, spojili u ured, i

čovjek bi se istoga ili sljedećeg dana pojavio sa sredstvima, koja su donirana kako bi stranka mogla funkcionirati. Na isti su način poslovali sa hrvatskim poduzetnicima iz Njemačke, koje su svako malo nazivali kako bi oni izvršili neke uplate DC-u. Više su puta nazivali i tražili uplate od gospodina Mrdeža, koji sada potražuje sto tisuća eura koje im je dao, a nazivali su i gospodina Majstorovića koji nam je osiguravao materijalna sredstva za rad. Međutim postojale su i drugačije transakcije. Primjerice transakcije novca sa poduzećem Končar, kojemu je na čelu gospodin Darinko Bago. Te su se transakcije odvijale tako da su Granić i Bago fiktivno zaposlili u Končaru svoje poznanike, a novac namijenjen njihovim plaćama uplaćivan je na račun DC-a. Odnosno, za određene isplate, čovjek iz Končara je osobno donosio gotovinu u ured DC-a. Nama su tada pričali kako će nam isplaćivati od toga novca mjesečne honorare po tisuću kuna, što se na kraju nije dogodilo. Nama je DC ostao dužan, a gdje je novac iz Končara završavao to ne znamo sigurno niti danas. Uglavnom su fnancirani privatni troškovi Mate Granića i Vesne Škare Ožbolt, koji su uvijek u DC-u bili prioritetniji od naših plaća i honorara. Za to znaju i Denis Bevanda, i bivša glavna tajnica Lidija Sabljić Rančić, prof. Tomislav Mičević. Gospodin Mičević je često vršio različite pozajmice stranci, dok je obnašao dužnost pomoćnika glavne tajnice. Cijela jedna logistika je radila na financiranju stranke. Primjerice, u stranci je bila javna tajna da je gospođa Lidija Sabljić Rančić svoje mjesto glavne tajnice Graniću i Ožboltici platila 50 tisuća njemačkih maraka.

U DC-u se sve kupovalo

Nedavno je i sam Mate Granić aktualizirao pitanje političkog reketa u DC-u, odnosno naplaćivanja mandata u DC-u. Uzajamno se za takav rad optužuju Granić i Škare Ožbolt, pogotovo kada je u pitanju prodaja mandata hrvatskom poduzetniku iz Njemačke ...

Koliko mi je poznato to su radili zajedno. Svi ontakti sa iseljenicima u Njemačkoj išli su preko Granića, Ožboltice i Dragutina Kneževića, koji je u Ministarstvu vanjskih poslova BIO U Odjelu za iseljeništvo, dok je prije toga radio u konzulatu u Munchenu. Sjećam se da je dosta akcija za financiranje DC-a išlo preko Kneževića. Granić i Ožboltica su uvijek ljudima koji su financijski pomagali DC obećavali mjesta kada dođu na vlast i slično.

Znači mandati su se u DC-u prodavali?

Ma, u DC-u se sve kupovalo. Vi da bi opće mogli doći u DC i postati netko i nešto morali ste imati određeno zaleđe.

Recite nam nešto o Granićevim i Ožbolticinim odnosima sa međunarodnim institucijama. Neki tvrde da su to bili privatni odnosi, drugi da su bili službeni. Postoje i informacije da su bili i obilato nagrađivani od strane nekih međunarodnih institucija. Koje su Vaše spoznaje o tim aktivnostima Granića i Ožboltice?

Poznate su mi te njihove veze. Često sam s njima putovao i bio u istom uredu. Stalno su bili u vezi sa veleposlanicima u Bruxellesu. Kada su u Hrvatsku stizale haaške optužnice njih bi dvoje imali optužnuice iz Haaga nkoliko dana prije nego što ih je imala Vlada. Oni su te dokumente dobivali i do dva tjedna prije svojim vezama, i o tim se dokumentima raspravljalo na sjednici Predsjedništva prije nego što je Vlada znala njihov sadržaj. To dovoljno govori o tome da su njih dvoje nečiji igrači. Sjećam se da su na jednoj sjednici Predsjedništva kada se raspravljalo o optužnicama protiv generala, Granić i Miljavac raspravljali o situaciji sukoba s IFOROM na Martin brodu, na hrvatskoj granici sa BiH. Tada je upravo Granić intervenirao Miljavcu da zaustavi vojsku. Ne možemo govoriti o tomu da je granić djelovao u interesu Hrvatske ...

Postoji li mogućnost da je dio dokumentacije koju zloupotrebljava Haaško tužiteljstvo u Haag dospio posredstvom Granića i Vesne Škare Ožbolt?

Oni imaju sa njima neki dil. To je sigurno. Dobivaju haašku dokumentaciju prije nego što je dobije hrvatska Vlada. To je dio toga dila. To mora biti koordinirano sa njima. Postoji velika vjerojatnost njihove suradnje sa Haagom. Jedna od tabu tema koja je kružila DC-om, kao jedna od najzabranjenijih tema, je i ta da su Granić i Ožboltica jedni od tajnih svjedoka Haaškoga suda, kao insajderi. O tomu se u DC-u puno govorilo.

(Razgovor vođen u studenom 2004.)

EKSKLUZIVNO – SKANDAL U MINISTARSTVU OBRANE!

BESPILOTNA ŠPIJUNSKA LETJELICA „FENIX“ U PRIVATNIM RUKAMA

Ministarstvo obrane Republike Hrvatske još je prije nekoliko godina odobrilo tajni program razvoja tehnologije i izrade modela bespilotne špijunske letjelice za potrebe Ministarstva obrane i Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske. Projekt i patent letjelice do danas su, prema izvoru iz MORH-a ostali u privatnom vlasništvu autora projekta, kojega je potkraj svojega mandata iz MORH-a otpustila Račanova ministrica obrane Željka Antunović. Iako je dobio otkaz u MORH-u njegov je projekt „Fenix“ ostao klasificiran kao „državna i vojna tajna – strogo povjerljivo“, a nakon izrade prototipa i prvih probnih letova letjelice „Fenix“ prva hrvatska bespilotna špijunska letjelica korištena je i danas se koristi za vojne svrhe i za potrebe Ministarstva unutarnjih poslova. Naravno, postoji stalna opasnost od zloupotrebe ove špijunske letjelice u svrhe kojima prvotno nije bila namijenjena. Jer kao što je od vlasnika iznajmljuju MUP i MORH jednako tako je mogu iznajmljivati i kriminalci koji se bave krijumčarenjem droga i ljudi.

Tehnički detalji

Letjelica „Fenix“ koristi kao pogonsko gorivo metilni alkohol, a maleni spremnik zapremnine je 0,25 do 0,50 litara. Dužina letjelice je 1520 mm, a raspon krila iznosi 3400 mm. Težina letjelice iznosi 4,1 kilograma, a snaga motora je 660w.

„Fenix“ predstavljen na NATO vježbama

Prije nepune dvije godine bespilotna špijunska letjelica „Fenix“ predstavljena je u tajnosti i predstavnicima NATO saveza na zajedničkim vojnim vježbama „CEMPEX“ koje su se održale u Bugarskoj u proljeće 2004. godine. Tada su za „Fenix“ predtsavnici Hrvatske dobili izvrsne ocjene, pa čak i ponude za prodaju cijelog projekta. To je MORH, međutim, odbio i nastavljen je razvoj i rad na projektu „Fenix“.

Danas se „Fenix“ u tajnosti koristi za nadzor graničnog područja sa Bosnom i Hercegovinom i sa Srbijom, a dodatno su razvijene i mogućnosti prikupljanja i obrade podataka.

Nadzor granica

Nakon nedavnih konzultacija o sigurnosti granica i ilegalnim prijelazima Hrvatska je predstavila mogućnosti ovoga projekta predstavnicima Europske unije, Europola i Interpola, te je zaključeno kako bi se uz pomoć projekta „Fenix“ mogla uspostaviti zadovoljavajuća kontrola čak i onih dijelova graničnog područja sa BiH i Srbijom, koji su po dosadašnjim podatcima predstavljali najpropusnije područje u smislu ilegalnih migracija.

Vlasništvo špijunske letjelice – privatno!

Prema drugim, pak, izvorima bespilotna špijunska letjelica „Fenix“ već se koristi u određenim akcijama međunarodnih snaga na Kosovu i u Bosni i Hercegovini. Problem u daljnjoj operativnoj primjeni i daljnjoj razradi projekta predstavlja neriješen odnos oko vlasništva nad patentom i projektom ove letjelice. Naime, nakon što je MORH otpustio autora projekta, nije riješeno vlasništvo nad projektom, pa se on sada de facto nalazi u privatnim rukama, bez obzira na njegovu stratešku važnost i upotrebu. Kada postoji potreba za upotrebom letjelice „Fenix“ MORH, MUP i autor projekta dogovaraju neku vrstu najma i iznajmljivanja letjelice, umjesto da se konačno i trajno riješi status projekta. Zabrinjavajuće je, u stvari, to što na isti način špijunsku letjelicu može iznajmiti bilo tko i za bilo kakve aktivnosti, pa i one protuzakonite, odnosno one koje ugrožavaju nacionalnu sigurnost Republike Hrvatske. Postavlja se logičnim pitanje je li moguće u bilo kojoj uređenoj državi na svijetu da takav obavještajni alat, koji može biti i moćno oružje u rukama organiziranoga kriminala završi u privatnim rukama i koristi se na način kako je to slučaj sa projektom „Fenix“ u Hrvatskoj.

ASHDOWN JE DOŠAO U BOSNU KAKO BI PRIKRIO DOKAZE O BRITANSKOJ UMIJEŠANOSTI U IZAZIVANJE MUSLIMANSKO-HRVATSKOGA SUKOBA

BRITANSKI PLAĆENICI SUDJELOVALI U SUKOBIMA U SREDNJOJ BOSNI

Zašto je Paddy Ashdown, čovjek koji je poput Stjepana Mesića lažno svjedočio u Haagu o muslimansko-hrvatskom sukobu u BiH, uopće postavljen za bosanskog guvernera od strane međunarodne zajednice? Došlo je vrijeme i za rasvjetljavanje misterija Srednje Bosne, te sukoba između Bošnjaka i Hrvata u kojem su britanski obavještajni krugovi i specijalni vojni plaćenici imali ključnu ulogu. Naime, od 1993. godine na prostoru Bosne i Hercegovine bile su smještene dvije tajne baze britanskih specijalnih vojnih jedinica, neregularnih, koje su uvezene u BiH pod krinkom dvije tvrtke, a zapravo se radilo o plaćenim, privatnim vojskama koje Velika Britanija šalje u one zone u svijetu u kojima ima posebne interese. Bosna je zbog budućih puteva nafte svakako predstavljala takav interes. Stoga su u dogovoru s Alijom Izetbegovićem koji je potpisao tajne ugovore o angažiranju tih ilegalnih, privatnih vojska, dvije britanske multinacionalne korporacije poslale plaćenike n prostore susjedne nam države: kompanija „Agenti krune“ i „DSL Limited, Defence Systems Limited“. Jedna je baza bila smještena pokraj Sarajeva, dok je druga bila strateški pozicionirana u blizini Viteza, iza bošnjačkih položaja, odnosno na teritoriju pod kontrolom Armije BiH.

O prisutnosti britanskih plaćenika u Srednjoj Bosni, međutim, nitko nikada nije pisao. Ni u stranim ni u hrvatskim medijima. Naravno, i bošnjački mediji šute o povezanosti Izetbegovićeve Vlade i sustava obrane sa britanskim kompanijama koje se bave iznajmljivanjem plaćenih vojska. Ali postavlja se logičnim pitanje, ne bi li haaški procesi protiv bosanskih Hrvata koji se vode zbog zločina tijekom sukoba u Srednjoj Bosni, izgledali potpuno drugačije kada bi se doznala istina o britanskoj ulozi u tome sukobu. Ne zaboravimo da su upravo britanski vojnici bili ti koji su prvi ušli u Ahmiće nakon sukoba HVO-a i Armije BiH. Ne postoje neovisna izvješća o onome što se tamo dogodilo. Postoje BRITANSKA izvješća. A oni su bili umiješani u sukob. I u svojim službenim godišnjim izvješćima za ratne godine u BiH britanske kompanije „Agenti krune“ i „DSL Limited“ naveli su kao jednog od važnijih klijenata Vladu Bosne i Hercegovine, i gle zanimljivosti-Haaški sud i vojne snage Ujedinjenih naroda u BiH. Još je zanimljivije da je većinski vlasnik tih dviju kompanija upravo Vlada Velike Britanije. Osim toga, u godinama intenzivne prisutnosti tih kompanija u Bosni i Hercegovini, došlo je do nekontroliranog ulaska mudžahedinskih dobrovoljaca na teritorij ssusjedne države, koji su se kasnije (pa sve do danas) utaborili u nekoliko Al Qeidinih

kampova u Bosni, za koje Britanci jako dobro znaju.

Sjećam se, početkom 2000.-ih godina pisao sam tekst o međunarodnom terorizmu i objavio jednu tajnu američku analizu koja je ukazivala kako je sjedište vodećih terorističkih skupina i organizacija na tlu Europe upravo u Londonu. Taj moj tekst bio je zabranjen i povučen iz tiska iako su novine već bile spremne za tiskanje. I kasnije tijekom pisanja o „Ostojićevoj skupini" svjedok koji je sudjelovao u razotkrivanju mudžahedinskih kampova u BiH Faton Zeqiri svjedočio je o britanskoj umiješanosti u prikrivanje podataka o pripadnicima terorističke mreže u BiH koji se školuju i pripremaju za akcije u Europi upravo u nama susjednoj državi. Nema sumnje, Britanac Paddy Ashdown došao je u BiH prikriti prkljave poslove i akcije britanske Vlade, a osobito prikriti podatke o umiješanosti britanskih obavještajnih službi i njihovih plaćenika u izbijanje muslimansko-hrvatskog sukoba. I neki ljudi, ranije visoko pozicionirani u strukturi HVO-a svjedočili su mi o britanskoj ulozi u tom sukobu, ali naravno obzirom da se radi o vrhunskoj međunarodnoj operaciji teško je pronaći bilo kakve materijalne dokaze takvih teza i tvrdnja. Jedini dokaz su živi svjedoci, od kojih su mnogi ušutkani haaškim optužnicama ili presudama.

Naravno nameće se
pitanje zašto bi Britanci izazvali muslimansko-hrvatski sukob? Međutim i na to pitanje postoji vrlo racionalan odgovor. U to vrijeme BiH je bila napadnuta od Miloševićeve Jugoslavenske armije, koja je gubila rat u Hrvatskoj i od strane bosanskih Srba pod vodstvom Karadžića, Mladića i Plavšićke. Prirodni saveznik Aliji Izetbegoviću bio je Franjo Tuđman, odnosno BiH je zaštitu i vojnu pomoć mogla očekivati jedino od Hrvatske i Hrvatske vojske. U takvom mogućem vojnom savezu (koji se kasnije i dogodio pa je 1995. HV oslobodila veliki dio BiH i omogućila spriječavanje novog pokolja u Bihaću) Britanci su vidjeli opasnost od državnog saveza Hrvatske i BiH, te su znali za američke planove o mogućem prepuštanju protektorata nad Bosnom Hrvatskoj, uz suglasnost obiju strana. Zato im je bio potreban sukob Bošnjaka i Hrvata, koji su kasnije uz pomoć Mesića nastojali lažno prikazati kao hrvatsku agresiju na BiH. To je i razlog zbog kojeg im je trabala povijesna krivotvorina u optužnicama protiv bosanskih Hrvata i kasnije laži i konstrukcije u svjedočenju Stipe Mesića u Haagu. Haaškim presudama, barem tako vjeruju globalni moćnici, zauvijek će se zaključiti misterij rata u Bosni i Hercegovini. Prevarili su se, jer upravo će te presude, konstrukcije, montaže i laži biti motiv za istraživanje i razotkrivanje tajne sukoba u Srednjoj Bosni. A istina o tomu biti će prava optužnica protiv moćnika „Novog svjetskog poretka".

POPIS BRITANSKIH TAJNIH AGENATA U SVIJETU OD KOJIH SU NEKI DJELOVALI KAO OPERATIVCI I U HRVATSKOJ

Ovaj dodatni popis obuhvaća popise koje su nabavili neovisni istraživači 13.5.1999. (116 imena), 21.8.2005. (74 imena) i 27.8.2005. (121 ime).

Iako se niti jedno od 311 imena ne pojavljuje na sve tri liste, ovih prvih 35 dvostruko popisanih imena, pojavljuju se na dvije liste.

James Lloyd Baxendale: 94 Cairo (MECAS), 97 Amman; dob 1967.
James Lloyd Baxendale: dob 1967; 94 Cairo, 97 Amman, 99 Brussels, 04 Beirut (1 Sec).*

Richard Philip Bridge: 86 Warsaw, 88 Moscow; dob 1959.
Richard Philip Bridge: dob 1959; 86 Warsaw, 89 Moscow, 98 New Delhi, 04 Geneva (Cllr).*

George Benedict Joseph P Busby: 89 Bonn, 92 Belgrade; dob 1960; OBE.
George Benedict Joseph Pascal Busby: dob 1960; 89 Bonn, 92 Belgrade, 00 Vienna, 04 London.

Martin Hugh Clements: 86 Tehran, 90 Vienna; dob 1961.
Martin Hugh Clements: dob 1961; 86 Tehran, 90 Vienna, 98 Bonn, 99 Berlin, 04 Kabul (Cllr).*

Peter Salmon Collecot: 80 Khartoum, 82 Canberra, 93 Jakarta; dob 1950.
Peter Salmon Collecott: dob 1950; 85 Khartoum, 82 Canberra, 89 Jakarta, 94 Bonn, 04 Brasilia.*

Sherard Louis Cowper-Coles: 80 Cairo, 87 Washington; dob 1955; CMG, LVO.
Sherard Louis Cowper-Coles: dob 1955; 80 Cairo, 87 Washington, 97 Paris, 01 Tel Aviv, 03

Riyadh.*
John Martin Jamie Darke:
John Martin Jamie Darke: dob 1953; 8888
Cairo,
Cairo,
96 Dubai, 096
3 Lisbon (Cllr).*
Dubai; dob 1953.
Michael Hayward Davenport: 89 Warsaw, 96 Moscow; dob 1961.

Michael Hayward Davenport: dob 1961; 90 Warsaw, 96 Moscow, 00 Warsaw, 04 Cairo (DHM).*

Robert Dominic Russell Fenn: 85 Hague, 88 Lagos, 92 New York; dob 1962.
Robert Dominic Russell Fenn: dob 1962; 85 Hague, 88 Lagos, 92 New York, 97 Rome, 04 Nicosia (DHM).*

Kevin Andrew Garvey: 81 Bangkok, 85 Hanoi, 92 Phnom Penh; dob 1960.
Kevin Andrew Garvey: dob 1960; 81 Bangkok, 85 Hanoi, 92 Phnom Penh, 93 Grand Turks, 01 Guatemala City (DHM).*

Andrew Patrick Somerset Gibbs: 79 Rio, 84 Moscow, 87 Pretoria; dob 1951; OBE.
Andrew Patrick Somerset Gibbs: dob 1951; 79 Rio, 84 Moscow, 87 Pretoria, 94 Lisbon, 02 Tel Aviv (Cllr).*

Steven John Hill: 88 Vienna, 96 New York; dob 1962.
Steven John Hill: dob 1962, 88 Vienna, 96 New York, 01 Washington (1 Sec).

Thomas Rober[t] Benedict Hurd: 95 Warsaw; dob 1964.
Thomas Robert Benedict Hurd: dob 1964; 95 Warsaw, 98 Amman, 02 Jerusalem.*

Jeremy John Legge: 87 Lusaka, 94 Vienna; dob 1961.
Jeremy John Legge: dob 1961; 87 Lusaka, 94 Vienna, 01 Paris (1 Sec).
Gareth Geoffrey Lungley:
Gareth Geoffrey Lungley: dob 1971; 97 Tehran, 02 Zagreb (1 Sec). dob 1971.
Christine Anne MacQueen: 84 Brasilia, 89 New York, 90 Paris; dob 1959.

Christine Ann MacQueen: dob 1959; 84 Brasilia, 89 New York, 90 Paris, 02 Brussels (Cllr).*

Patrick Joseph McGuinness: 88 Sanaa, 94 Abu Dhabi, 96 Cairo; dob 1963; OBE.
Patrick Joseph McGuinness: dob 1963; 88 Sanaa, 94 Abu Dhabi, 96 Cairo, 03 Rome (Cllr).*

Anthony Leopold Colyer Monckton: 90 Geneva, 96 Zagreb; dob 1960.
Anthony Leopold Colyer Monckton: dob 1960; 90 Geneva, 96 Zagreb, 98 Banja Luka, 01 Belgrade, 04 London. (See: http://cryptome.org/mi6-monckton.htm)

Richard Peter Moore: 90 Ankara, 91 Istanbul, 95 Islamabad; dob 1963.
Richard Peter Moore: dob 1963; 90 Ankara, 91 Istanbul, 95 Islamabad, 01 Kuala Lumpur (Cllr).*

Mark Scott Thomas Morgan: 84 Geneva, 88 Aden, 94 Valletta; dob 1958; MBE.
Mark Scott Thomas Morgan: dob 1958; 84 Geneva, 88 Aden, 94 Valletta, 01 Budapest (1Sec).

Stuart Richard Morley: 89 San Jose, 90 Bridgetown, 96 Hague; dob 1959.
Stuart Richard Morley: dob 1959; 89 San Jose, 90 Bridgetown, 96 Hague, 02 New Delhi (Cllr).*

Clive Dare Newell: 79 Tehran, 82 Kabul, 86 Addis, 90 Bosnia, 94 Ankara; dob 1953.
Clive Dare Newell: dob 1953; 79 Tehran, 82 Kabul, 86 Addis Ababa, 94 Ankara, 01 Moscow, 03 Ottawa (Cllr).*

Peter James Norris: 85 Lagos, 90 Guatemala; dob 1955, Dr.
Peter James Norris: dob 1955; 85 Lagos, 90 Guatemala City, 97 Jakarta, 00 London.

Colin Douglas Partridge: 80 Delhi, 87 Hanoi, 94 Hong Kong; dob 1955.
Colin Douglas Partridge: dob 1955; 80 New Delhi, 87 Hanoi, 94 Hong Kong, 00 Seoul (Cllr).

Martin Eric Penton-Voak: 95 Moscow; dob 1965.
Martin Eric Penton-Voak: dob 1965; 95 Moscow, 01 Vienna (1 Sec).

Richard William Potter: 85 Riyadh, 88 Nicosia; dob 1960.
Richard William Potter: dob 1960; 85 Riyadh, 90 Nicosia, 95 Sarajevo, 99 Skopje, 04 Amman (Cllr).*

Michael John Regan: 86 Kabul, 89 Dubai, 95 Bangkok; dob 1955.
Michael John Regan: dob 1955; 86 Kabul, 89 Dubai, 95 Bangkok, 04 Harare (Cllr).*

Richard Paul Reynier Thompson: 91 Stockholm, 96 Geneva; dob 1960.
Richard Paul Reynier Thompson: dob 1960; 91 Stockholm, 96 Geneva, 04 Baghdad (Cllr).*

Stuart Graham Turvill: 95 Islamabad; dob 1971.
Stuart Graham Turvill: dob 1971; 95 Islamabad, 00 Accra, 03 London.

Andrew Whiteside: 95 Budapest; dob 1968.
Andrew John Whiteside: dob 1968; 95 Budapest, 02 Rome (1 Sec).*

Simon Jules Wilson: 91 Athens, 93 Zagreb; dob 1966; OBE.
Simon Jules Wilson: dob 1966; 91 Athens, 93 Zagreb, 99 New York, 02 Budapest (1 Sec).*

David John Woods: 78 Vienna, 81 Bucharest, 92 Harare, 97 Pretoria; dob 1951.
David John Woods: dob 1951; 78 Vienna, 81 Bucharest, 92 Harare, 97 Pretoria, 02 Berlin (Cllr).*

Ian Alexander Woods: 77 New York, 84 Berlin, 86 Bonn, 95 Warsaw; dob 1951.
Ian Alexander Woods: dob 1951; 77 New York, 84 Berlin, 86 Bonn, 95 Warsaw, 03 Sofia (Cllr).*

Alexander William Younger: 95 Vienna; dob 1963.
Alexander William Younger: dob 1963; 95 Vienna, 02 Dubai (1 Sec).*

311 imena sa tri liste visoko rangiranih časnika MI6 (uključujući i 35 dvostruko pobrojanih ranije)

Madeleine Kay Alessandri: dob 1965; 90 Vienna, 96 Frankfurt, 04 Tokyo (Cllr).*

Dudley Charles Ankerson: 78 Buenos Aires, 85 Mexico, 93 Madrid; dob 1948; Dr.

Ian Nicholas Anthony: dob 1960; 88 Lisbon, 93 Brasilia, 97 London.*

Peter James Aron: dob 1946; 68 Bonn, 84 Singapore, 86 Washington, 97 Seoul,00 London.

Jeremy John Durham Ashdown (Paddy Ashdown): dob 1941; 74 Geneva (1 Sec).
Raymond Benedict Barthol Asquith: 83 Moscow, 92 Kiev; dob 1952; Viscount.
Nigel Anthony Richard Backhouse: dob 1956; 84 Kabul, 85 Kath-mandu, 89 Madrid,98 Paris,

01 London.
Kerry Charles Bagshaw: 82 Geneva, 88 Moscow; dob 1943; OBE.
Ian Walter Baharie: dob 1961; 85 Cairo, 91 Abu Dhabi, 96 Jerusalem, 99 Abuja, 03 Riyadh

(Cllr).*
Anthony James Ball: dob 1968, 94 Kuwait, 99 Madrid, 03 Damascus (1 Sec).*
Ian Clive Barnard: 94 Geneva; dob 1965.
Richard Martin Donne Barrett: 83 Ankara, 88 New York, 97 Amman; dob 1949.
Nicholas Hilary Bates: dob 1949; 79 Geneva, 84 Cairo, 89 Muscat, 96 Kingston, 98 Kampala,

01 London.

James Lloyd Baxendale: 94 Cairo (MECAS), 97 Amman; dob 1967.
James Lloyd Baxendale: dob 1967; 94 Cairo, 97 Amman, 99 Brussels, 04 Beirut (1 Sec).*
Jonathan Beales.
Nicholas James Gilbert Beer: dob 1947; 77 Nairobi, 82 Madrid, 92 Hague, 99 Buenos Aires,

02 London.

Brian Maurice Bennett: dob 1948; 73 Prague, 77 Helsinki, 83 Bridgetown, 86 Vienna, 88 Hague, 97 Tunis, 03 Minsk.*
Julliette Winsome Bird: dob 1963; 92 New Delhi, 01 Brussels, 03 London.
William Hume James Blanchard: dob 1967; 92 Budapest, 98 Islamabad, 04 Ankara (1 Sec).*
Peter John William Black: 74 MECAS, 77 Kuwait, 80 Amman, 87 Dhaka; dob 1946.
Jamie Blount.
David Graeme Blunt: dob 1953; 79 Vienna, 83 Peking, 89 Canberra, 97 Oslo,02 Gibraltar

(Dep.Gov.)
Rupert Bowen: 90 Windhoek, 92 Tirana.
Andrew Jonathan Corrie Boyd: 81 Accra, 88 Mexico City, 96 Islamabad; dob 1950.
Timothy Gavin Bradley: dob 1959; 86 Kuwait, 96 Belgrade, 99 London.

Julian Nicholas Braithwaite: dob 1968; 95 Zagreb, 96 Belgrade, 02 Sarajevo, 04 Washington

(Cllr).*
Andrew James Brear: 94 Santiago; dob 1960.
Christopher Mark Breeze: 88 Nicosia, 94 New Delhi; dob 1963.
Alastair Breeze.
Jonathan Andrew Brewer: dob 1955; 86 Luanda, 91 Mexico, 98 Moscow, 02 London.
Richard Philip Bridge: 86 Warsaw, 88 Moscow; dob 1959.

Richard Philip Bridge: dob 1959; 86 Warsaw, 89 Moscow, 98 New Delhi, 04 Geneva (Cllr).*

Robert Edward Brinkley: dob 1954; 78 Geneva, 79 Moscow, 88 Bonn, 96 Moscow, 02 Kiev.*
Stuart Armitage Brooks: 72 Rio, 75 Lisbon, 79 Moscow, 87 Stockholm, 93 Moscow; dob

1948; OBE.
Christopher Parker Burrows: 82 East Berlin, 87 Bonn, 93 Athens; dob 1958.
George Benedict Joseph P Busby: 89 Bonn, 92 Belgrade; dob 1960; OBE.

George Benedict Joseph Pascal Busby: dob 1960; 89 Bonn, 92 Belgrade, 00 Vienna, 04 London.

Paul Brummel: dob 1965; 89 Islamabad, 95 Rome, 02 Ashgabat.*
Philippa Jane Carnall: dob 1957; 83 Beirut, 84 Damascus, 88 Hanoi, 91 Washington, 97 Cairo, 02 Islamabad (3 Sec).*

Peter Leslie Carter: dob 1956; 86 New Delhi, 94 Brussels, 01 Tel Aviv (Cllr, CG, DHM).*
David Ian Chambers: dob 1947; 94 Hong Kong, 03 Bangkok (Cllr).*
Geoff Chittenden.
Robert John Paul Church: 76 Bankok, 81 Berlin, 86 Nairobi, 89 Bangkok, 97 Nairobi; dob

1947.

Edward Clay: dob 1945; 70 Nairobi, 73 Sofia, 79 Budapest, 85 Nicosia, 93 Kampala, 94 Burundi, 99 Nicosia, 01 Nairobi.*
Timothy Clayden: 91 Warsaw, 95 Lagos; dob 1960; Wanker.
Martin Hugh Clements: 86 Tehran, 90 Vienna; dob 1961.

Martin Hugh Clements: dob 1961; 86 Tehran, 90 Vienna, 98 Bonn, 99 Berlin, 04 Kabul (Cllr).*

John Donovan Nelson Clibborn: 66 Nicosia, 72 Bonn, 72 Brussels, 88 Washington; dob 1941;

CMG.
Peter Salmon Collecot: 80 Khartoum, 82 Canberra, 93 Jakarta; dob 1950.
Peter Salmon Collecott: dob 1950; 85 Khartoum, 82 Canberra, 89 Jakarta, 94 Bonn, 04 Brasilia.*

Nicholas Geoffrey Coombs: dob 1961; 87 Riyadh, 93 Amman, 00 Riyadh, 03 London.

Andrew George Tyndale Cooper: dob 1953; 84 Canberra, 88 Geneva, 95 Stockholm, 99 London.
John de Carteret Copleston: dob 1952; 75 Paris, 80 Islamabad, 87 Jakarta, 93 Lagos, 97

Canberra, 00 London.*
Andrew David Cordery: 75 Nairobi, 77 New York, 84 Lusaka, 88 Berlin, 95 Oslo; dob 1947.
Vernon Robert Court: dob 1958; 84 Bangkok, 90 Brussels, 93 Brussels, 01 Canberra

(DHM).*
Sherard Louis Cowper-Coles: 80 Cairo, 87 Washington; dob 1955; CMG, LVO.

Sherard Louis Cowper-Coles: dob 1955; 80 Cairo, 87 Washington, 97 Paris, 01 Tel Aviv, 03 Riyadh.*
Anthony Evelyn Comrie Cowan: dob 1953; 78 Hong Kong, 80 Peking, 87 Brussels, 96 Hong

Kong, 03 Hague (Cllr).*
Keith Craig: dob 1961.
Charles Graham Crawford: dob 1954; 81 Belgrade, 87 Cape Town, 93 Moscow, 96 Sarajevo,

01 Belgrade, 03 Warsaw. (* Warsaw, 05)
Michael James Crawford: dob 1954; 83 Cairo, 85 Sanaa, 86 Riyadh, 92 Warsaw, 99

Islamabad, 01 London.
Alexander John Peter Creswell: dob 1965; 95 Pretoria, 01 Kuwait (1 Sec).
John Martin Jamie Darke: 88 Cairo, 96 Dubai;
John Martin Jamie Darke: dob 1953; 88 Cairo, 96 Dubai, 03 Lisbon (Cllr).*
dob 1953.
Nigel Kim Darroch: dob 1954; 80 Tokyo, 89 Rome, 97 Brussels, 03 London.
Michael Hayward Davenport: 89 Warsaw, 96 Moscow; dob 1961.

Michael Hayward Davenport: dob 1961; 90 Warsaw, 96 Moscow, 00 Warsaw, 04 Cairo (DHM).*

Peter Brian Davies: 83 Rome, 88 Peking, 96 Jakarta; dob 1954.

Elved Richard Malcolm Davies: dob 1951; 77 Jakarta, 84 Athens, 89 Nairobi, 91 Oslo, 00 Hong Kong, 04 London.

John Howard Davies: dob 1957; 83 Riyadh, 87 Damascus, 93 Riga, 99 Sofia, 03 London.

Peter Brian Davies: dob 1954; 80 Hong Kong, 83 Rome, 88 Peking, 96 Jakarta,03 Madrid (Cllr).*
John Paul Davison: dob 1950; 77 Abu Dhabi, 86 Dubai, 89 London.
Andrew John Dean: dob 1955; 84 Vienna, 90 Hanoi, 97 Sao Paolo, 00 Canberra (Cllr).*
Geoffrey Deane: dob 1950; 80 Nairobi, 88 East Berlin, 01 Munich (Consul).
Richard Billing Dearlove: 68 Nairobi, 73 Prague, 80 Paris, 87 Geneva, 91 Washington; dob

1945; OBE.
John Deerlove.
Hugh Stephen Murray Elliot: dob 1965; 91 Madrid, 99 Buenos Aires, 02 Paris (Cllr).*
Julian Ascott Evans: dob 1957; 82 Moscow, 85 Zurich, 91 New York, 02 Islamabad, 03

Ottawa (DHC).*

Stephen Nicholas Evans: dob 1950; 78 Hanoi, 83 Bangkok, 90 Ankara, 93 Islamabad, 96 Kabul, 02 Colombo.*
Keith Derek Evetts: 75 Warsaw, 77 Maputo, 83 New York, 86 Kingston, 88 Lisbon; dob

1948; OBE.

David William Fall: dob 1948; 76 Bangkok, 81 Pretoria, 90 Bangkok, 93 Canberra, 97 Hanoi, 03 Bangkok.*
Charles Blanford Farr: dob 1959; 87 Pretoria, 92 Amman, 95 London.
Michael Edward Joseph Feliks: 93 Peking; dob 1964; Dr.
Robert Dominic Russell Fenn: 85 Hague, 88 Lagos, 92 New York; dob 1962.

Robert Dominic Russell Fenn: dob 1962; 85 Hague, 88 Lagos, 92 New York, 97 Rome, 04 Nicosia (DHM).*
John Fisher: dob 1948; 76 Ankara, 82 Vienna, 93 Santiago, 99 Jakarta, 03 London.
Nicholas Bernard Frank Fishwick: 88 Lagos, 94 Istanbul; dob 1958; Dr.
Robert Dunkan Fitchett: dob 1961; 84 Dakar, 88 Bonn, 94 Paris, 03 Manila (DHM).*

Edmund Walter Fitton-Brown: dob 1962; 87 Helsinki, 93 Cairo, 98 Kuwait, 03 Cairo (Cllr).*
Richard George Hopper Fletcher: 68 Athens, 69 Nicosia, 73 Bucharest, 85 Athens; dob 1944; CMG.

Tarquin Simon Archer Folliss: dob 1957; 89 Jakarta, 95 Bucharest, 01 Copenhagen (Cllr).*
Lachlan Pelly Ferrar Forbes: dob 1970; 98 Nairobi, 02 Baku (1 Sec).*
Peter William Ford: dob 1947; 73 Beirut, 74 Cairo, 81 Paris, 87 Riyadh, 91 Singapore, 99

Bahrain, 03 Damascus.*
Nicholas John Foster: dob 1957; 86 Nicosia, 92 Moscow, 98 Athens, 03 London.
Richard Andrew Foulsham: 84 Brunei, 86 Lagos, 95 Rome; dob 1950.
Rosalind Mary Elizabeth Fowler: 90 Hong Kong; dob 1965.
Michael Roger Fox: 93 Geneva;
Michael Roger Fox: dob 1958; 93 Geneva, 03 Rabat (1 Sec).
dob 1958.

Cortland Lucas Fransella: dob 1948; 73 Hong Kong, 80 Kuala Lumpur, 82 Santiago, 91 Rome, 95 London.*
Richard Ogilby Leslie Fraser-Darling: 73 Helsinki, 84 Washington; dob 1949.
Steven Alan Frost: dob 1964; 92 Islamabad, 99 Stockholm, 02 London.
Michael Adrian Fulcher: dob 1958; 85 Athens, 93 Sofia, 99 Rome, 03 London.
Robert Andrew Fulton: 69 Saigon, 73 Rome, 78 Berlin, 84 Oslo, 89 New York; dob 1944.

Stephen Peter Garner-Winship: dob 1956; 91 Rio, 93 Lisbon, 94 London.
Kevin Andrew Garvey: 81 Bangkok, 85 Hanoi, 92 Phnom Penh; dob 1960.
Kevin Andrew Garvey: dob 1960; 81 Bangkok, 85 Hanoi, 92 Phnom Penh, 93 Grand Turks, 01 Guatemala City (DHM).*

Ruppert John Addison Gaskin: dob 1974; 99 Cairo, 03 Khartoum (1 Sec).*
John Henry Cary Gerson: 69 Hong Kong, 71 Singapore, 74 Peking, 87 Hong Kong; dob 1945.
Andrew Patrick Somerset Gibbs: 79 Rio, 84 Moscow, 87 Pretoria; dob 1951; OBE.

Andrew Patrick Somerset Gibbs: dob 1951; 79 Rio, 84 Moscow, 87 Pretoria, 94 Lisbon, 02

Tel Aviv (Cllr).*
Roger James Adam Golland: dob 1955; 79 Ankara, 84 Budapest, 89 Buenos Aires, 98 Brussells, 01 London.

Sean Goodman.
Anita Goodman.
Jacqueline Goodman.
Jean Francois Gordon: dob 1953; 81 Luanda, 83 Geneva, 90 Nairobi, 96 Algiers, 01 Abidjan.

Robert Anthony Eagleson Gordon; dob 1952; 75 Warsaw, 78 Santiago, 87 Paris, 92 Warsaw, 95 Rangoon, 03 Hanoi.*
Keith Rutherford Gosling: 75 Singapore, 78 Vienna, 86 Manila, 93 Tel Aviv; dob 1944; OBE.

Matthew Steven Gould: dob 1971; 94 Manila, 02 Islamabad, 03 Tehran (DHM).*
Keith William Green: dob 1964; 92 Buenos Aires, 98 Sarajevo, 03 Santiago, 04 Baghdad (Cllr).*

Noel Joseph Guckian: dob 1955; 84 Jedda, 88 Paris, 94 Muscat, 98 Tripoli, 02 Damascus, 04 Kirkuk (CG).*

Paul Haggle: dob 1949; 76 Bangkok, 82 Islamabad, 89 Pretoria, 98 Bangkok, 01 London.
James William David Hall: dob 1965; 89 Lusaka, 91 New Delhi, 99 Vienna, 02 Pristina, 03 London.

Roger Patrick Hamilton: 78 Jakarta, 82 Tokyo, 84 Hong Kong, 89 Copenhagen; dob 1948.
Graham Stewart Hand: dob 1948; 82 Dakar, 87 Helsinki, 94 Lagos, 98 Sarajevo, 02 Algiers.
Roger John Hargreaves: 73 Hong Kong, 76 Sanaa, 85 Hong Kong, 96 Wellington; dob 1950.
William Alistair Harrison: dob 1954; 79 Warsaw, 87 New York, 95 Warsaw, 00 New York,

03 London.(* Possibly Alistair Harrison, HC, Lusaka, Zambia)
Samuel Andrew Roland Hatfield: 95 Lagos; dob 1963.
Dora Claire Sarah Healy: dob 1952; 87 Addis Ababa, 95 Nairobi, 98 London.
Steven John Hill: 88 Vienna, 96 New York; dob 1962.

Steven John Hill: dob 1962, 88 Vienna, 96 New York, 01 Washington (1 Sec).
Stephen Peter Holland: dob 1965; 00 New Delhi (1 Sec).*
Sean Christopher Erick Holt: dob 1949; 79 Havana, 82 Athens, 87 Khartoum, 91 Accra, 95

Bogota, 99 Luanda, 01 Freetown, 04 Basra (Cllr).*
Katherine Sarah-Julia Horner: 85 Moscow, 97 Moscow; dob 1952.
Thomas Rober[t] Benedict Hurd: 95 Warsaw; dob 1964.

Thomas Robert Benedict Hurd: dob 1964; 95 Warsaw, 98 Amman, 02 Jerusalem.*
Justin John Hustwitt: dob 1967; 94 Cairo, 95 Riyadh, 01 Kampala, 04 Tripoli (1 Sec).*
Nigel Norman Inkster: dob 1952; 76 Kuala Lumpur, 79 Bangkok, 83 Peking, 85 Buenos

Aires, 92 Athens, 94 Hong Kong, 98 London.
Anthony John Godwin Insall: dob 1949; 75 Lagos, 82 Hong Kong, 85 Peking, 92 Kuala Lumpur, 99 Oslo, 04 London.

Andrew Michael Jackson: dob 1958; 87 Bonn, 01 Rome (1 Sec).
William Lester Jackson-Houlston: dob 1952; 80 Brussels, 82 Buenos Aires, 90 Belgrade, 99 Hague, 03 Berne (Cllr).*

Neil Marius Jacobsen: dob 1957; 86 Athens, 92 Madrid, 00 Santiago, 03 London.

John Jenkins: dob 1955; 83 Abu Dhabi, 89 Kuala Lumpur, 95 Kuwait, 99 Rangoon, 03 Jerusalem (CG).*
Richard Hugh Francis Jones: dob 1962; 86 Abu Dhabi, 94 Brussels, 03 Tirana.*
Denis Edward Peter Paul Keefe: dob 1958; 84 Prague, 92 Nairobi, 98 Prague, 04 London.
Robert Mitchell Forest Kelly: 74 Nairobi, 80 Turkey, 81 Ankara, 95 Ottowa; dob 1946.
Paul Vincent Kennedy: dob 1957; 91 Riyadh, 99 Bahrain, 04 Baghdad (1 Sec).*
Theodore Maurice Kenwrick-Pierc: 74 Brussels, 82 Nicosia, 88 Hague, 94 Athens; dob 1948.
Alex Kershaw: 97 Geneva; dob 1967.
David James Kilby: dob 1966; 01 Bangkok, 03 Cairo (1 Sec).*
Sarah-Jill Lennard Kilroy: dob 1956; 82 Montevideo, 83 Brussels, 94 Budapest, 98 London.
Richard Jonathan Knowlton: dob 1950; 78 Helsinki, 84 Harare, 91 Dubai, 97 Bridgetown, 02

Caracas, 03 Helsinki (Cllr).

Michael Anthony Kyle: dob 1948; 72 Saigon, 78 Washington, 84 Accra, 88 Dar es Salaam, 95 Berlin, 98 London.
Ian Francis Millar Lancaster: dob 1947; 75 Hanoi, 78 Prague, 83 Brussels, 91 Ankara, 95

London.(* Algiers 05)
Nicholas John Andrew Langman: 86 Montevideo, 88 New York, 94 Paris; dob 1960.

Edmund John Scott Latter: 94 Istanbul; dob 1968.
Jeremy John Legge: 87 Lusaka, 94 Vienna;
Jeremy John Legge: dob 1961; 87 Lusaka, 94 Vienna, 01 Paris (1 Sec).
dob 1961.
Graham John Ley: dob 1961; 87 Cairo, 94 Nicosia, 99 Cairo, 03 London.

Barry Robert Lowen: dob 1964; 89 Kuwait, 97 New York, 03 Riyadh (Cllr).*

Gareth Geoffrey Lungley: dob 1971.
Gareth Geoffrey Lungley: dob 1971; 97 Tehran, 02 Zagreb (1 Sec).

Fiona MacCallum: dob 1962; 89 Moscow, 95 Riga, 00 Kiev, 04 Tallinn (1 Sec).
Kenneth John Alexander MacKenzie: dob 1949; 75 Brussels, 81 Buenos Aires,85 Bucharest, 92 Vienna, 97 Munich, 01 London.

John Bannerman Macpherson: dob 1951; 79 Khartoum, 80 Sanaa, 87 Sofia, 93 Cairo, 03

Stockholm (Cllr).*
Christine Anne MacQueen: 84 Brasilia, 89 New York, 90 Paris; dob 1959.
Christine Ann MacQueen: dob 1959; 84 Brasilia, 89 New York, 90 Paris, 02 Brussels (Cllr).*

Norman James MacSween: 72 Nairobi, 77 Tehran, 83 Bonn, 91 Stockholm, 95 Moscow; dob

1948.
Richard Edward Makepeace: dob 1953; 79 Muscat, 81 Prague, 89 Brussels, 95 Cairo, 99 Khartoum, 03 Abu Dhabi.*

Keith Ian Malin: dob 1953; 78 Brussels, 84 Geneva, 90 Sofia, 96 Peking, 99 London.(* Helsinki 05)

Nicholas Marden: dob 1950; 77 Nicosia, 82 Warsaw, 88 Paris, 98 Tel-Aviv, 02 London.

Rosalind Mary Marsden: dob 1950; 76 Tokyo, 85 Bonn, 93 Tokyo, 03 Kabul.*
Nicholas Jonathan Leigh Martin: dob 1948; 81 Nairobi, 87 Rome, 93 Jakarta, 00 Bridgetown (Cllr).

Iain Arthur Gray Matthewson: 81 New York, 85 Warsaw, 93 Prague; dob 1952.
Andrew David McCoch: dob 1972; 97 Istanbul, 02 Kabul, 03 Kathmandu (1 Sec).
Ian Forbes McCredie: 76f Lusaka, 79 Tehran, 83 Copenhagen, 92 New York; dob 1950;

OBE.

Patrick Joseph McGuinness: 88 Sanaa, 94 Abu Dhabi, 96 Cairo; dob 1963; OBE.
Patrick Joseph McGuinness: dob 1963; 88 Sanaa, 94 Abu Dhabi, 96 Cairo, 03 Rome (Cllr).*
Justin James McKenzie Smit: 96 Moscow; dob 1969.
Sian Alexis McLean: dob 1969; 97 Hong Kong, 01 Peking (1 Sec). [*Sean McLean, Riyadh.]
Alasdair Morrell McNeill: dob 1967; 92 Istanbul, 97 Moscow, 99 London.
Peter James McQuibban: dob 1955; 82 Brasilia, 88 Warsaw, 96 Copenhagen,04 Paris (Cllr).*
William John Clovis Meath-Baker: 88 Kabul, 89 Prague, 97 Istanbul; dob 1959.

Jonathan Kenneth Milton Mitchel: dob 1959; 89 Amman, 91 Harare, 98 Bucharest, 02 London.

Andrew Jonathan Mitchell: 93 Bonn; dob 1967.

John Edward Mitchiner: dob 1951; 82 Istanbul, 87 New Delhi, 91 Berne, 97 Yerevan, 00 Calcutta, 03 Freetown.*

Anthony Leopold Colyer Monckton: 90 Geneva, 96 Zagreb; dob 1960.
Anthony Leopold Colyer Monckton: dob 1960; 90 Geneva, 96 Zagreb, 98 Banja Luka, 01 Belgrade, 04 London. (See: http://cryptome.org/mi6-monckton.htm)

Richard John Moon: dob 1959; 85 Jakarta, 93 Rome, 99 New York, 03 London.*

Richard Peter Moore: 90 Ankara, 91 Istanbul, 95 Islamabad; dob 1963.
Richard Peter Moore: dob 1963; 90 Ankara, 91 Istanbul, 95 Islamabad, 01 Kuala Lumpur (Cllr).*

Mark Scott Thomas Morgan: 84 Geneva, 88 Aden, 94 Valletta; dob 1958; MBE.
Mark Scott Thomas Morgan: dob 1958; 84 Geneva, 88 Aden, 94 Valletta, 01 Budapest (1 Sec).

Stuart Richard Morley: 89 San Jose, 90 Bridgetown, 96 Hague; dob 1959.
Stuart Richard Morley: dob 1959; 89 San Jose, 90 Bridgetown, 96 Hague, 02 New Delhi (Cllr).*

Hugh Roger Mortimer: dob 1949; 75 Rome, 78 Singapore, 83 New York, 91 Berlin, 97 Ankara, 01 Ljubljana. (* DHM, Berlin, 05)

Colin Andrew Munro: dob 1946; 71 Bonn, 73 Kuala Lumpur, 81 Bucharest, 87 East Berlin,90 Frankfurt, 97 Zagreb, 01 Mostar, 03 Vienna (OSCE, Head of UK Delegation).*

Andrew Alasdair Neil: dob 1968; 94 Nairobi, 01 Abu Dhabi (1 Sec).

Philip Raymond Nelson: dob 1950; 74 Budapest, 76 Paris, 80 Rome, 89 Manila, 91 Budapest, 94 London.

Clive Dare Newell: 79 Tehran, 82 Kabul, 86 Addis, 90 Bosnia, 94 Ankara; dob 1953.
Clive Dare Newell: dob 1953; 79 Tehran, 82 Kabul, 86 Addis Ababa, 94 Ankara, 01 Moscow, 03 Ottawa (Cllr).*

Stephen Martin Noakes: dob 1957; 90 Luanda, 96 New York, 00 London.

Richard Adam Noble: dob 1962; 87 Moscow, 93 Hague, 98 New Delhi, 03 Tashkent, 04 Hong Kong (DHM).*

Peter James Norris: 85 Lagos, 90 Guatemala; dob 1955, Dr.
Peter James Norris: dob 1955; 85 Lagos, 90 Guatemala City, 97 Jakarta, 00 London.

John Matthew O'Callaghan: dob 1966; 92 Santiago, 98 Moscow, 03 Stockholm,04 Belgrade

(Cllr).*
Paul Vincent O'Connor: dob 1956; 77 Jedda, 80 Washington, 87 Istanbul, 91 Maseru, 99 St.Petersburg, 03 Berlin (1 Sec).

Stephen John O'Flaherty: dob 1951; 78 New Delhi, 81 Prague, 88 Vienna, 92 London.
Peter David Orwin: 77 Athens, 84 Brasilia, 89 Tel Aviv, 96 Hague; dob 1944; OBE, MC.
Richard Lloyd Owen: dob 1948; 78 Abu Dhabi, 80 Beirut, 83 San Jose, 86 Berlin, 93

Copenhagen, 98 London.

Simon Graham Page: dob 1961; 83 Kuala Lumpur, 88 Dublin, 92 New Delhi, 98 Riyadh, 01 London.(* 1 Sec, Bahrain, 05)
Christopher Robert Geoffrey Pagett: 78 Havana, 79 Lusaka, 88 Maputo, 97 New York; dob

1952; OBE.
Charles William Parton: dob 1956; 85 Peking, 90 Hong Kong, 03 Nicosia (Cllr).*
Colin Douglas Partridge: 80 Delhi, 87 Hanoi, 94 Hong Kong; dob 1955.

Colin Douglas Partridge: dob 1955; 80 New Delhi, 87 Hanoi, 94 Hong Kong, 00 Seoul (Cllr).
Hugh William Grant Patterson: dob 1950; 80 Berlin, 87 Guatemala City, 92 Caracas, 00

Berne, 04 London.
Martin Eric Penton-Voak: 95 Moscow; dob 1965.
Martin Eric Penton-Voak: dob 1965; 95 Moscow, 01 Vienna (1 Sec).
Geoffrey Colin Perry: 81 Hong Kong, 92 Geneva; dob 1951.
Alan Petty.

Quentin James Kitson Phillips: dob 1963; 89 Budapest, 95 Moscow, 97 Kiev, 04 Istanbul (Consul).*

Tom Richard Vaughan Phillips: dob 1950; 85 Harare, 90 Tel Aviv, 93 Washington, 00 Kampala, 02 London.

Richard William Potter: 85 Riyadh, 88 Nicosia; dob 1960.

Richard William Potter: dob 1960; 85 Riyadh, 90 Nicosia, 95 Sarajevo, 99 Skopje, 04 Amman (Cllr).*

David Herbert Powell: dob 1952; 88 Tokyo, 97 Brussels, 02 London.

Mark Precious: Buenos Aires 86; dob 1960.

Christopher Norman Russell Prentice: dob 1954; 80 Kuwait, 85 Washington, 94 Budapest, 02 Amman.*

Timothy Ian Priest: dob 1947; 75 Vienna, 81 Helsinki, 89 Athens, 99 Helsinki, 03 London.
John Andrew Raine: 88 Kuwait, 94 Damascus, 97 Riyadh; dob 1962.
Michael Charles Ramscar: 77 Lagos, 79 Brasilia, 86 Madrid, 89 San Jose, 97 Madrid; dob

1948.

John Charles Josslyn Ramsden: dob 1950; 76 Dakar, 79 Vienna, 80 Hanoi, 90 Berlin, 96 Geneva, 04 Zagreb.*
Timothy Simeon Rawlinson: 91 Lagos, 96 Stockholm; dob 1962.
Richard Robert Reeve: 73 Singapore, 77 Hong Kong, 83 Hong Kong; dob 1948.
Michael John Regan: 86 Kabul, 89 Dubai, 95 Bangkok; dob 1955.

Michael John Regan: dob 1955; 86 Kabul, 89 Dubai, 95 Bangkok, 04 Harare (Cllr).*
Peter Marius Julian Prows Reilly: 96 Khartoum; dob 1971.
Clare Louise Rickitt: dob 1964; 93 Brasilia, 96 London.
John Ridd.
Paul John Ritchie: dob 1962; 86 Nicosia, 91 New York, 99 Nicosia, 03 London.
Colin Roberts: dob 1959; 90 Tokyo, 97 Paris, 01 Tokyo, 04 Vilnius.*
David George Roberts: dob 1955; 77 Jakarta, 81 Havana, 88 Madrid, 91 Paris, 96 Santiago,

00 Berne (DHM, CG).
Michael John Wyn Roberts: dob 1960; 87 Athens, 95 Brussels, 04 Ankara (DHM).*
Philip John Barclay Roberts: dob 1949; 77 Islamabad, 82 Hanoi, 84 Tokyo,91 Lisbon, 94

Bogota, 97 Vienna, 99 London.

Elizabeth Carol Robson: dob 1955; 84 Moscow, 88 Geneva, 96 Stockholm, 02 Copenhagen (DHM).
Janet Elizabeth Rogan: 91 Peking, 98 Sarajevo; dob 1962.
Mark Alastair Runacres: dob 1959; 83 New Delhi,91 Paris, 99 New York, 02 New Delhi (DHC).*

Michael John Sanderson: dob 1948; 72 Cairo, 79 New York, 84 Oslo, 93 Hong Kong, 95 London.
William Geoffrey Sandover: dob 1955; 81 Vienna, 86 Dublin, 92 Buenos Aires, 02 Paris, 04

Islamabad (Cllr).*

John Donald William Saville: dob 1960; 83 Jakarta, 88 Warsaw, 95 Vienna, 00 Havana, 03 London. (* HC, Brunei, 05)

John McLeod Scarlett: 73 Nairobi, 76 Moscow, 84 Paris, 91 Moscow; dob 1948; OBE.
Michael William Seaman: dob 1955; 77 Jakarta, 81 Bombay, 88 Hague, 99 Athens, 02 Tbilisi

(1 Sec). (* Cllr, Kabul, 05)

Richard Charles Leslie Seddon: dob 1968; 94 Sec).*
Paul Raymond Sizeland: dob 1952; 81 Brussels, 85 Doha, 88 Lagos, 96 Bangkok, 00 Shanghai, 03 London.

James Lyall Sharp: dob 1960; 89 Cairo, 96 Vienna, 02 Almaty.*
Philip Nicholas Shott: dob 1954; 83 Lagos, 87 Nicosia, 94 Lusaka, 01 Pretoria (Cllr).*
Deborah Jane Soothill: 96 Peking; dob 1969.
Andrew James Sparkes: dob 1959; 85 Ankara, 92 Bangkok, 99 Jakarta, 01 Pretoria, 04

Kinshasa.*

Richard David Spearman: 92 Istanbul, 97 Paris; dob 1960.
David Spedding.
Guy David St. John Kelso Spindler: 87 Moscow, 97 Pretoria; dob 1962.

Patrick William Sprunt: dob 1952; 78 Tokyo, 82 Brussels, 83 Bonn, 87 Tokyo, 92 New York,

99 Tokyo, 04 London.
Andrew Jeremy Stafford: 77 Stockholm, 79 Accra, 84 Prague, 91 Brussels; dob 1953.
Andrew Jeremy Stafford: dob 1953; 77 Stockholm, 79 Accra, 84 Prague, 91 Brussels, 99 Stockholm, 03 London.

Christopher David Steele: 90 Moscow; dob 1964.
Adrian Stones: dob 1960; 89 New Delhi, 92 Washington, 00 Harare (Cllr).
Christopher Rowland Charlesworth Sykes: dob 1955; 87 Hong Kong, 04 Hong Kong (Cllr,

DCG).*
Mark Robert Syrett: dob 1969; 98 Oslo, 04 Riyadh (2 Sec).*
Nicholas Simon Syrett: dob 1960; 93 Luanda, 98 Bogota, 03 Nairobi (Cllr).*
Arthur David Tandy: dob 1949; 87 Riyadh, 89 London.

Anthony James Nicholas Tansley: dob 1962; 88 Riyadh, 89 Baghdad, 94 Dublin,98 Muscat, 01 London.
Geoffrey Tantum.

Duncan John Rushworth Taylor: dob 1958; 83 Havana, 92 Budapest, 00 New York (DCG).
Anthony Jonathan Terry: 70 Nairobi, 73 Havana, 79 Belgrade, 86 Santiago, 97 Geneva; dob 1946.

Harcourt Andrew Pretorius Tesoriere: dob 1950; 76 Kabul, 79 Nairobi, 81 Abidjan, 87

Damascus, 96 Tirana, 98 Kabul, 02 Riga, 05 Algiers.*[Ambassador to Latvia]
Richard Paul Reynier Thompson: 91 Stockholm, 96 Geneva; dob 1960.
Richard Paul Reynier Thompson: dob 1960; 91 Stockholm, 96 Geneva, 04 Baghdad (Cllr).*

Michael Thomson.
Daniel Vernon Thornton: 95 Brussels; dob 1969.
Damian Roderic Todd: dob 1959; 81 Pretoria, 87 Prague, 91 Bonn, 01 Bratislava.
Patrick Gilmer Topping: dob 1959; 90 Kuala Lumpur, 94 Washington, 05 Canberra (Cllr).*

Owen John Traylor: dob 1955; 81 Tokyo, 90 Berlin, 00 Istanbul, 04 London.
James Philip Tucker: dob 1966; 93 Prague, 94 Bratislava, 01 Isamabad, 03 Jakarta (Cllr).

Stuart Graham Turvill:
Stuart Graham Turvill: dob 1971; 95 Islamabad, 00 Accra, 03 London.
95 Islamabad; dob 1971.
John Venning.
Richard Vlaistow: 95 Havana.

Eric Simon Charles Wall: dob 1957; 88 Geneva, 94 Kampala, 98 Harare, 01 London.
Michael John Ward: dob 1958; 85 Istanbul, 88 Paris, 97 Brussels, 02 Budapest (DHM).*
James Wilfrid Watt: dob 1951; 80 Abu Dhabi, 85 New York, 92 Amman, 96 Islamabad, 03

Beirut.*
James Spencer Kennedy Watson: 91 Kuwait, 97 Damascus; dob 1964.
Robert Emmerson Watson: dob 1970; 98 Tel Aviv, 04 Kampala (1 Sec).*
Jonathan Michael Weldin: dob 1959; 86 Sanaa, 90 Tunis, 96 Athens, 01 London.
Andrew Ronald Whitecross: dob 1949; 81 Sanaa, 85 Baghdad, 98 Muscat, 01 London.
Andrew Whiteside: 95 Budapest; dob 1968.
Andrew John Whiteside: dob 1968; 95 Budapest, 02 Rome (1 Sec).*

Bernard Gerrard Whiteside: dob 1954; 83 Moscow, 86 Geneva, 91 Bogota, 02 Chisinau.*

Timothy Andrew Willasey-Wilsey: dob 1953; 83 Luanda, 86 San Jose, 93 Islamabad, 99 Geneva, 02 London.

Mark Williams: 95 Tehran.

Kenneth Mark Williams: 76 Kuala Lumpur, 79 Bridgetown, 88 Harare, 94 Delhi; dob 1944.

Simon John Williams: dob 1960; 81 Manila, 84 Mbabane, 86 Kaduna, 95 Riyadh, 98 Doha, 02 Casablanka (Consul).*

Simon Jules Wilson: 91 Athens, 93 Zagreb; dob 1966; OBE.
Simon Jules Wilson: dob 1966; 91 Athens, 93 Zagreb, 99 New York, 02 Budapest (1 Sec).*

Elizabeth Claire Wilson: dob 1974; 02 Peking (2 Sec).*[Liz Wilson, Peking]

Julian Paul Geoffrey Wiseman: 78 Geneva, 84 Dhaka, 90 Islamabad; dob 1944.

Peter Gilruth Wood: dob 1953; 84 Taiwan, 86 Peking, 95 Kuala Lumpur, 02 Peking (Cllr).*

David John Woods: 78 Vienna, 81 Bucharest, 92 Harare, 97 Pretoria; dob 1951.
David John Woods: dob 1951; 78 Vienna, 81 Bucharest, 92 Harare, 97 Pretoria, 02 Berlin (Cllr).*

Ian Alexander Woods: 77 New York, 84 Berlin, 86 Bonn, 95 Warsaw; dob 1951.
Ian Alexander Woods: dob 1951; 77 New York, 84 Berlin, 86 Bonn, 95 Warsaw, 03 Sofia (Cllr).*

Alexander William Younger: 95 Vienna; dob 1963.
Alexander William Younger: dob 1963; 95 Vienna, 02 Dubai (1 Sec).*

OTVORENO PISMO OCA DARIA KORDIĆA IVI SANADERU O USKRSU 2006. GODINE

Dario Kordić jedini je haaški optuženik koji je otišao dragovoljno u Haag. Svi ostali optuženici ili su otišli pod prisilom ili su uhapšeni i predani Sudu. Ja, Darijev otac, i njegova mati bili smo na njegovu ispraćaju 5. listopada 1997. godine.

Blagoslovili smo ga, zaželjeli mu sretan put, poučili ga da pođe uzdignuta čela, i neka se tako uzdignute glave i čela što prije vrati. Za ovaj čin Hrvatska je dobila jamstvo da će suđenje biti pošteno i brzo (od tri do pet mjeseci). Jamstvo je dano od strane SAD-a i to je izjavila ministrica Madelaine Albright. Zna se koliko je trajalo suđenje - punih šest godina. U što se pretvorio moćni i «slavni» Haaški sud? Tko je sve svjedočio? Tko je tajno «zaštićen» svjedočio? Tko je lažno svjedočio? Kakvi su postojali različiti aršini - mjerila za pojedine optuženike, članove iste hrvatske pritvoreničke skupine? Komu je omogućen uvid i korištenje do tada povjerljivih dokumenata iz arhiva? Tko je pokajnik, a tko inicijator urote protiv Kordića. (Predsjednik države i Predsjednik svih građana u dogovoru s haaškim tužiteljstvom, s domaćim veleizdajnicima..., a sve u cilju potvrde, a ne teze da je Hrvatska država stvorena za genocid od strane zločinačke organizacije, u kojoj je jasno, bio i Dario Kordić). Samim time je od strane predsjednika države, predsjednika svih građana, Sudu dana potvrda da je Hrvatska izvršila navodnu agresiju na Bosnu i Hercegovinu, te istoj treba platiti ratnu odštetu.

Prije godinu dana Haaški sud presudio je Dariju Kordiću - 25 godina zatvora. To je najveća kazna na koju je osuđen jedan Hrvat, a tvrdim da će tako i ostati. Nijedna optužba protiv Darija Kordića nije dokazana. Usporedno s Darijevim postupkom, tekao je i postupak protiv generala Tihornira Blaškića. Isti je nepravomoćnom presudom osuđen na 45 godina zatvora. Stupajući u urotu protiv Darija Kordića, nakon žalbe, pravomoćnom osudom biva osuđen - pomilovan na devet godina zatvora. On je pokajnik, a to je dokazao preko svog glavnog odvjetnika Ante Nobila, a sve kroz negiranje vlastitog učešća u zapovjednoj strukturi HVO-a, negiranja vlastitog učešća u obrani hrvatskih domova u središnjoj Bosni.

Sve to mu je potvrdio i omogućio predsjednik države i predsjednik svih Hrvata s ostalim članovima urote i lažnim svjedocima.

Način financiranja hrvatskih haaških optuženika

Do smrti predsjednika, pok. dr. Franje Tuđmana, nije bilo razlike među hrvatskim optuženicima, a poslije njegove smrti dolazi do prave diskriminacije. Navodim primjer Blaškić - Kordić. Kordiću se dokidaju sredstva, bilo za putne troškove, bilo za plaćanje odvjetnika. Tako Kordić od hrvatske države ne dobiva niti jedne kune ili konvertibilne marke. Niti od HDZ-a iz Hrvatske, a isto tako niti od HDZ-a Herceg Bosne ili Federacije, dok se onim zaposlenicima koji su se izjasnili da žele od svojih plaća izdvajati dio novca kao pomoć hrvatskim haaškim pritvorenicima, prijetilo otpuštanjem s posla. Istovremeno, general Blaškić je od hrvatske države primao redovitu generalsku plaću, putne troškove i smještaj u boljim hotelima za članove obitelji, jednokratnu pomoć u iznosu od 100 tisuća kuna do troškova za 300 uzvanika nazočnih slavlju u povodu krštenja kćeri Jelene. Treba li spomenuti da je Blaškićev bajni odvjetnik Hrvatsku stajao više od dva milijuna (sasvim je nebitno jesu li u pitanju kune, dolari ili neka druga valuta)?!

Darijeva obitelj tražila je kredit kako bi financirala svoje odlaske i posjete Dariju. Postoje i ogromni neisplaćeni troškovi-dugovanja odvjetničkom timu koji je zastupao Darija Kordlća. Istina, jedanput mjesečno, unazad godinu dana, hrvatska država snosi troškove puta i smještaja članovima uže Darijeve obitelji.

Jedini hrvatski haaški osuđenik general Blaškić, prima generalsku mirovinu, koju mu je dodijelio predsjednik države/predsjednik svih građana, i to na taj način da je večer prije oslobođenja, tj. izlaska iz zatvora, dobio mirovinu. Niti jedan drugi hrvatski optuženik koji je pušten iz haaškog pritvora (čak niti onaj koji je bio pogrešno osumnjičen u vremenu od 1 do 4 godine ili pak oni koji su izdržali kaznu od 10 do 15 godina), ne prima niti mirovinu, niti bilo kakva obeštećenja za duševnu bol, izgubljeno vrijeme... «Pa, ljudi je li to moguće?!» Ovo je gore nego u Hitierovoj Njemačkoj. Čak su i tamo dobivali obeštećenja - naknade, oni koji su bili u radnim logorima ili zatvorima.

Netom po objavljivanju pravomoćne 25-godišnje presude za moga sina, po dvije točke optužnice: jedna je progon Muslimana u središnjoj Bosni, a druga je u stvaranju Hrvatske kroz učešće u zločinačkoj organizaciji i anektiranje Herceg Bosne Hrvatskoj, kao i progon muslimanskog življa iz Hercegovine, uputio sam i objavio svoje prvo otvoreno pismo predsjedniku Vlade. Isto pismo poslao sam i hrvatskim medijima. Predsjednik Vlade se do danas nije očitovao. Meni je jasno i zašto. Kao dobar poslušnik, nije se smio očitovati jer naklonost ili pomaganje «ratnim zločincima», je minus u očima SAD-a i EU. Pogotovo ako pošto-poto želite uvesti u Hrvatsku u EU i NATO, pa će vas povijest pamtiti kako ste baš vi uveli Hrvatsku u EU (u pakao)!

Ja od gospodina predsjednika Vlade nisam tražio da mi oslobodi sina, jer on to ne bi niti mogao, a i kada bi mogao, ne bi niti htio. Ja sam tražio da pokuša učiniti nešto da se prouči presuda, te da svojim ugledom urgira kod Suda, po pitanju legalnosti i zakonitosti presude. Jer, kako može biti osuđen netko za krivično djelo, a to isto djelo ne postoji među krivičnim djelima? Hrvatska, dakako, nije stvarana i stvorena na genocidu, osim ako Predsjednik Republike Hrvatske nije sam odredio to krivično djelo?! Uz izručivanje generala Sudu, i to se ubraja u suradnju s Tribunalom, zar ne?

Gore navedena postavka je aktualizirana u zadnja tri mjeseca, od uhićenja generala Ante Gotovine. Sva naša hrvatska vlast je dala sve od sebe da se uhiti general Gotovina, jer je to naredba SAD-a, a pogotovo jer vi želite ući u raznorazne EU integracije. Sada dolazi na red ono što sam u svom prvom otvorenom pismu tražio od predsjednika Vlade, a to je očitovanje o pitanju: «Je li Hrvatska stvorena na genocidu?« Sada su puna usta pohvala kod ostalih «branitelja» Hrvatske. Hrvatska nije stvarana na genocidu, to je bio obrambeni rat, to je bio oslobađajući rat, itd., kao i mnogobrojne nebuloze tipa — «Mi ćemo lako oboriti optužbe protiv generala Gotovine» ili «Odmah pada u vodu optužba protiv generala Gotovine». Bojim se da ćete malo pričekati. Jer, ne treba zaboraviti spomenuti i vladinu Udrugu «Prijatelji Haaga» na čelu s predsjednikom vlade.

Ja sam na vrijeme opominjao Vladu, ne radi svoga sina, nego radi Hrvatske!

A, sada, obratite pozornost! Predsjednik vlade traži da hrvatski narod skupi novac za obranu generala Gotovine! Puk voli generala, pa će dati i život za generala Gotovinu, a kamoli neće novac.

Pitam hrvatsku vladu i hrvatsku vlast, je li to ispravno? Kako je predsjednik države osigurao novac za obranu generala Blaškića?

Jesu li to bila sredstva hrvatskih građana, hrvatskih umirovljenika ili hrvatske sirotinje, ili njegovo privatno vlasništvo iz Orahovice?

Ovim svojim pismom želim obavijestiti cjelokupnu hrvatsku javnost, kao i svakog Hrvata, ma gdje na svijetu on obitavao. Pismo šaljem i u Klub HSP-a pri Saboru jer smatram da tu još ima istinskih Hrvata. Na kraju mog pisanja želim postaviti jedno pitanje cjelokupnoj hrvatskoj javnosti, cjelokupnoj hrvatskoj vlasti, cjelokupnom pravnom sustavu Hrvatske:

«Je li predsjednik države zlouporabio svoje ovlasti, pri trošenju naprijed navedenih financijskih sredstava? Je li počinio krivično djelo za koje treba biti optužen i odgovarati?« Pred Sudom smo svi jednaki, njegova je tvrdnja.

Ukoliko se ne nađe nitko u ovoj hrvatskoj državi da to učini, jer ne smije ili neće, najavljujem moju privatnu tužbu protiv Predsjednika hrvatske države. U nadi da će moje pismo naići na pozornost koju zaslužuje, sve vas pozdravljam! Bog i Hrvati!

Pero Kordić, Busovača

TAJNI DOKUMENT MEĐUNARODNOG MONETARNOG FONDA KOJIM SE ODREĐUJE POLITIKA HRVATSKE VLADE

U proteklih desetak godina razne hrvatske vlade potpisivale su različite tajne aranžmane, ugovore i sporazume sa Međunarodnim monetarnim fondom (MMF). Račanova Vlada, svakako, je potpisala jedan od najpogubnijih ugovora. Dokument koji slijedi u cijelosti dokazuje kako su ključne odluke hrvatske Vlade za financijsko – monetarni suverenitet zemlje donesene pod vanjskih pritiscima i diktatima, a mnogi zakoni i odluke Vlade pisani su u sjedištu MMF-a u Washingtonu. Dokument koji slijedi u cijelosti to dokazuje, kao i činjenicu da je Račanova Vlada (a Sanaderova je nastavila takvu praksu) potpuno financijski i monetarno desuverenizirala Republiku Hrvatdsku.

OVDJE DODATI DOKUMENT IZ FOLDERA „TAJNI DOKUMENT MMF-a KOJIM SE ODREĐUJE POLITIKA HRVATSKE VLADE“

ŽIVOTOPIS

Domagoj Margetić rođen je 1974. u Zagrebu, gdje se školovao i danas živi i radi kao novinar. Posebno se bavi analizom ekonomsko – političkih procesa i pojavama gospodarskog kriminala u Hrvatskoj. Od 1997. do 2003. bavi se analizom pretvorbeno – privatizacijskih procesa u Hrvatskoj, te odnosima hrvatske Vlade i Međunarodnog monetarnog fonda. 2000. objavio je esej “Gospodarstvo nacije”. Jedan je od osnivača Udruženja novinara Republike Hrvatske (UNRH) čiji je i predsjednik od 2001. godine.

Posebno su zapažene njegove ekonomske analize i razotkrivanje gospodarskog kriminala i korupcije, o čemu je pisao u tjedniku Hrvatsko slovo, gdje je u prvoj polovici 2003. radio kao urednik za gospodarska pitanja. Autor je Izvješća o stanju novinarskih sloboda u Hrvatskoj (2002.), Izvješća o stanju lokalnih medija u Hrvatskoj (2002.), te jedan od autora dokumenta Hrvatske novinarske etike (2003.). Također je sudjelovao u izradi Deklaracije o položaju hrvatskih novinara (2003.). Autor je eseja “Gdje je hrvatsko novinarstvo u zaštiti nacionalnih vrijednosti” (2003.), s kojim je nastupio i sudjelovao na Prvom kongresu o hrvatskim nacionalnim vrijednostima održanom u Zagrebu. Član je Građanskog stručnog povjerenstva za nadzor vlasti. Suradnik je Ličke razvojne agencije na projektu “Ličke televizije”, te je član Povjerenstva za etiku i standarde novinarske struke Udruženja novinara Republike Hrvatske. Jedan je od autora dokumentarnog filma “Markov trg 2a” (2002.). Autor je eseja “Globalni projekt Hrvatska” (2002.). Savjetnik je za odnose s medijima u više udruga građana, te je autor priručnika “Odnosi s javnošću za nevladine udruge” (2002.). Od listopada 2003. do siječnja 2004. radio je kao zamjenik glavnog urednika tjednika za kulturu “Hrvatsko slovo”. Godine 2001. koautor je knjige analiza "Mislimo sustavski", u izdanju Hrvatskog društva za sustave.

Krajem 2002. godine Margetić je bio jedini hrvatski novinar koji je objavio podatke o pripadnicima terorističkih četničkih postrojba u Hrvatskoj, koje je Račanova Vlada zaposlila u sustavu hrvatske

policije. Tek tri godine kasnije, 2005. Državno odvjetništvo započelo je kazneni progon protiv osumnjičenih za ratne zločine, sa popisa koje je objavio Margetić.

Godine 2003. objavio je prvo izdanje knjige “Tko je opljačkao Hrvatsku? (Kronika partijske tranzicije 1980. – 2003.)”. U siječnju 2004. imenovan je za glavnog urednika tjednika za kulturu “Hrvatsko slovo”. U prvoj polovici 2004. objavio je seriju analiza stanja u hrvatskim medijima i novinarstvu, u uvodnicima Hrvatskog slova. Godine 2004. postavljen je za predsjednika Programskog vijeća satelitskog televizijskog programa HICTV namijenjenog hrvatskom iseljeništvu u Sjevernoj Americi, kojeg proizvodi Udruženje novinara Republike Hrvatske – UNRH. Autor je izvješća “Medijske i novinarske slobode uvjetovane vlasništvom i upravljačkom strukturom medija”. Početkom svibnja 2004. na temelju njegovih napisa pokrenuta je istraga o obavještajnom podzemlju protiv bivšeg premijera Ivice Račana i bivšeg ravnatelja policije Ranka Ostojića. Kasnije je političkom nagodbom ta istraga obustavljena. U kolovozu 2004. godine smijenjen je sa mjesta glavnog urednika “Hrvatskoga slova”, zbog kritičkih tekstova protiv Stjepana Mesića i odbijanja naloga za promjenu uređivačke politike svog Uredništva.

Početkom rujna 2004. postao je glavni urednik političkog tjednika “Novo hrvatsko slovo”. U prosincu 2004. Međunarodni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji iz Haaga izdao je nalog Domagoju Margetiću o prestanku objavljivanja svjedočenja tajnih, zaštićenih svjedoka u procesima pred sudom, misleći na svjedočenje Stjepana Mesića u procesu protiv Tihomira Blaškića. Margetić je u pisanom odgovoru odbio nalog Haaškoga suda riječima: “Ne priznajem ni Vaš sud niti vaše quasi sudske naloge!” Nakon toga, protivno nalogu Haaga Margetić je u cijelosti u dva specijalna izdanja objavio niz tajnih haaških dokumenata i cjelokupna svjedočenja Stjepana Mesića pred Haaškim sudom, u kojima je optuživao Hrvatsku za agresiju i ratne zločine. Početkom siječnja 2005. izabran je za predsjednika Udruge pomagača obrani generala Ante Gotovine. “Novo hrvatsko slovo” posrednim je metodama zabranjeno, odnosno onemogućeno mu je redovito izlaženje, već krajem siječnja 2005.

Održao je pedesetak predavanja i tribina u Hrvatskoj i inozemstvu o temama korupcije, političke tranzicije, pretvorbe i privatizacije, obavještajne mafije, te pitanja slobode medija. Autor je projekta “Hrvatskog novinarskog instituta-HNI”. Jedini je hrvatski novinar koji je u cijelosti objavio tajnu dokumentaciju o štetnim dogovorima Međunarodnog monetarnog fonda i hrvatske Vlade. Do sada je zbog svog novinarskog rada bio pet puta zatvaran, te priveden na više od 250 obavjesnih razgovora. Krajem prosinca 2004. otela ga je paraobavještajna skupina Ureda predsjednika Republike, ali je policija cijeli slučaj otmice zataškala i istraga je politički obustavljena. Početkom ožujka 2005. objavio je prvu nakladu knjige "Stipe Mesić-dosje izdaje, Neautorizirana biografija drugog hrvatskog predsjednika". Po nalogu Protuobavještajne agencije cjelokupna prva naklada knjige zaplijenjena je i uništena. Tijekom ožujka 2005. objavio je drugu nakladu iste knjige. Sredinom travnja 2005. sudjelovao je u radu neformalne skupine "Hrvatski kolegij-Collegium Croaticum", te u izradi osnovnih teza Hrvatskog kolegija.

Potpisnik je Međunarodne deklaracije o civilnom društvu.

Dana 29. travnja 2005. Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju u Haagu potvrdio je i otpečatio tajnu optužnicu protiv hrvatskog novinara Domagoja Margetića za kazneno djelo nepoštivanja suda, zbog objave svjedočenja i identiteta zaštićenih svjedoka pred Haaškim sudom, misleći na svjedočenje Stjepana Mesića u Haagu. Domagoj Margetić odbio je primiti haašku optužnicu, te je odbio dragovoljno se odazvati i ispričati Haaškom sudu. Dana 14. lipnja 2005. Margetić se prvi put pojavio pred sudcem Alphonsom Orieuom na Haaškomu sudu. "Ne osjećam se krivim", izjasnio se po svim točkama optužnice, ali se nije ispričao Sudu. Dana 15. srpnja 2005. Haaško tužiteljstvo najavilo je proširenje optužnice protiv hrvatskog novinara i publiciste Domagoja

Margetića. Osmoga kolovoza 2005. Margetiću je uručena izmijenjena optužnica Haaškoga tužiteljstva, koju je Carla del Ponte potpisala 6. srpnja 2005.

Zbog medijske blokade i stavljanja na "crnu listu" hrvatskih novinara Margetić je 24.5.2005. osnovao vlastiti web portal - www.domagojmargetic.com .

U svibnju 2005. na svojim web stranicama objavio je u digitalnom obliku knjigu "Hrvatska i Novi svjetski poredak", koja je dostupna na www.domagojmargetic.com .

Početkom ljeta 2005. godine Margetić je pripremio za objavu knjigu "Obavještajna mafija u Hrvatskoj", o ilegalnim obavještajnim strukturama koje su uspostavili politički centri moći, s posebnim analizama o tzv. Ostojićevoj i Bagićevoj skupini. U sklopu knjige nalaziti će se i dvd sa svjedočenjem odvjetnice koja je sudjelovala u prljavim poslovima kriminalnog miljea oko Stjepana Mesića. U tom video svjedočenju odvjetnica koja je radila za taj krim milje svjedoči o cijeloj teghnologiji ponašanja i kriminalu ljudi povezanih sa Stjepanom Mesićem.

U srpnju 2005. američki kongresnik Thaddeus G. McCotter pokrenuo je inicijativu obustave financiranja Međunarodnog kaznenog suda u Haagu, dok se ne povuku optužnice protiv hrvatskih novinara među kojima je i Domagoj Margetić. Vanjskopolitički odbor Američkog Kongresa uputio je taj amandman Državnom tajništvu SAD-a. Na taj je način, posredno, Američki kongres zatražio odbacivanje optužnica protiv hrvatskih novinara pred Haaškim tribunalom. Iz političkih razloga američki State Department zaustavio je glasovanje o tom amandmanu, ali je za rujan 2005. najavljeno saslušanje pred Kongresnim odborom o medijsom slobodama u Hrvatskoj.

Sredinom srpnja 2005. potporu haaškom optuženiku i novinaru Domagoju Margetiću pred Haaškim sudom dala je i međunarodna organizacija "Reporteri bez granica", čiji je glavni tajnik Robert Menard uputio pismo Haaškom sudu, izrazivši zabrinutost procesom protiv hrvatskih novinara.

Jedini je novinar u Europi kojemu je zbog njegova kritičkog pisanja još 2002. godine oduzeta putovnica, koja mu je vraćena tek 13.6.2005., kako bi mogao otputovati u Nizozemsku, na suđenje pred Haaškom tribunalom. Nedavno je i Ministarstvo pravosuđa potvrdilo kako je Margetiću putovnica bila oduzeta zbog teksta, odnosno zbog objave tajne dokumentacije ugovora Međunarodnog monetarnog fonda i hrvatske Vlade 2002.

Dana 13. kolovoza 2005. Margetić je primljen u članstvo međunarodne organizacije "Committee of Concerned Journalists", u sklopu "Project for Excellence in Journalism", sa sjedištem u Washingtonu, SAD.

Član je Udruge Domovinski rat On Line, na www.domovinskirat.com.

Krajem kolovoza 2005. udruga hrvatskih branitelja "Zdrug hrvatske obrane Nikola Šubić Zrinski" proglasila je Margetića počasnim članom.

Osnivač je, urednik i vlasnik news-discussion grupe CRO NEWS (30. kolovoza 2005.) na http://groups.google.com/group/CRO-NEWS.

Dana 22. rujna 2005. Margetić je podnio Ustavnom sudu Republike Hrvatske ustavnu tužbu protiv haaške optužnice koju je protiv njega podignula Carla del Ponte. U javnom pismu državnim dužnosnicima zatražio je od premijera i sudbenih vlasti da se poštuju hrvatski zakoni i Ustav kod haaškog procesa protiv hrvatskih novinara.

Početkom listopada 2005. Margetić je primio objedinjenu optužnicu Carle del Ponte protiv četvorice hrvatskih novinara: Jovića, Šešelja, Križića i Margetića, kojom ih se tereti za zločinačko udruživanje, "zajedničku zamisao i strategiju" u razotkrivanju zaštićenih haaških svjedoka. to je prvi put da je Međunarodni kazneni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji optužio cijelu skupinu novinara, i još k tome za udruženi novinarski zločinački poduhvat.

Nakon što mu je političkim pritiscima Sanaderove Vlade onemogućeno pisanje u hrvatskim medijima, Domagoj Margetić postaje redoviti, ekskluzivni kolumnist neovisnog hrvatskog web portala nemacenzure.com.

Krajem studenog 2005. Margetić je objavio svoju treću knjigu "Hrvatska i Novi svjetski poredak (Kako obraniti nacionalnu državu?)". To je prva hrvatska digitalna knjiga, objavljena u CD formatu.

Godine 2005. jedan je od autora stručnih analiza u zborniku "Nacionalne vrijednosti u gospodarskom razvoju", u nakladi Matice Hrvatske i Domagojeve zajednice.

Sredinom 2005. Margetićeve knjige "Tko je opljačkao Hrvatsku (Kronika partijske tranzicije 1980. - 2003.)" i "Stipe Mesić dosje izdaje (Neautorizirana biografija drugog hrvatskog predsjednika)" uvrštene su u službeni popis literature Sveučilišta Berkely, Istočno-europskog odjela, pod naslovim iz Istične Europe i o Istočnoj Europi (http://www.lib.berkeley.edu/doemoff/slavic/pdfs/eesep05.pdf).

Dana 9. siječnja 2006. Haaški sud ponovno je zabranio Margetiću objavu tajnog Mesićevog svjedočenja u Haagu, ovaj put u obliku audiozapisa kojega je Margetić primio od Haaškog tužiteljstva. Margetić je ponovno odbacio haaški nalog i audio snimke Mesićeva svjedočenja u Haagu objavio na svojem web portalu.

11. siječnja 2006. sutkinja Županijskog suda u Zagrebu izdala je nalog za zatvaranje, ukidanje i zabranu internet stranice domagojmargetic.com, što je prvi slučaj zabrane web portala u slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj i jedan od prvih takvih slučajeva u Europi.
Član je Zdruga udruga hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva.

Autor je, urednik i voditelj internet radijske emisije „MargaOnlineRadioShow“ na svojem web portalu.

Autor je i voditelj projekta „Problems of transition to democracy – Case Study Croatia“, u SAD-u.

U travnju 2006. objavio je u digitalnom obliku knjigu "Hrvatsko novinarstvo između kriminala, korupcije i medijske prostitucije", koja je u cijelosti prenesena na Margetićevom web portalu domagojmargetic.com.

Godine 2006. Domagoj Margetić izabran je za potpredsjednika Hrvatske svjetske organizacije (Croatian Worldwide Association - CWA), najveće i najutjecajnije hrvatske organizacije u svijetu. Predsjednica CWA je Jackie Prkic iz Chichaga, SAD.

Krajem svibnja 2006. Margetić je objavio svoju prvu zbirku pjesama „Razotkrivanje“.

Domagoj Margetić je prvi građanin jedne države članice Ujedinjenih Naroda koji je pred Vijećem sigurnosti zatražio preispitivanje haaških optužnica protiv hrvatskih novinara i vjerodostojno tumačenje Statuta Haaškoga suda. Na temelju njegove inicijative i lobiranja predsjednice Hrvatske svjetske organizacije sudac Haaškoga suda Patrick Robinson odbacio je objedinjenu optužnicu Carle

del Ponte protiv hrvatskih novinara i dao joj rok za sastavljanje nove. Time je Margetić onemogućio Haaškom sudu sazivanje početka suđenja hrvatskim novinarima za skoro godinu dana.

Ipak, izvorne pojedinačne optužnice protiv hrvatskih novinara ostale su na snazi, a Carla del Ponte je 19.5.2006., uputila Tribunalu novu objedinjenu optužnicu na čak 59 stranica.

Margetić je odgovorio na taj podnesak Carle del Ponte odgovorom na stotinu stranica osporavajući nadležnost Haaškoga suda u procesu protiv hrvatskih novinara, te argumentirajući kako se radi o političkom sudskom procesu pod visokim pokroviteljstvom Ujedinjenih Naroda. Cijeli sadržaj podneska i Margetićeva odgovora dostupan je na web portalu domagojmargetic.com.

Dana 31. svibnja 2006. Haaški je sud objedinio haašku optužnicu kojom se Margetića, Križića i Šešelja tereti za udruženi kriminalni poduhvat, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju tajnih haaških svjedoka.

Dana 14. lipnja 2006. Domagoj Margetić se sastao sa glavnim tajnikom i osnivačem Reportera bez granica Robertom Menardom koji je dao bezrezervnu potporu hrvatskim novinarima optuženima u Haagu.

Dana 15. lipnja 2006. glavna haaška tužiteljica Carla del Ponte potpisala je odluku kojom odustaje od daljnjeg kaznenog progona Domagoja Margetića i još dvojice optuženih novinara, čime je Margetić svojom strategijom obrane postao jednim od prvih optuženika u Haagu koji je i prije samog suđenja pobijedio Del Ponte. Dana 20. lipnja 2006. Sudsko vijeće III. Pod predsjedanjem sudca Patricka Robinsona prihvatilo je prijedlog tužiteljstva i obustavilo postupak protiv hrvatskih novinara. Domagoj Margetić porazio je Carlu del Ponte.

U rujnu 2006. objavio je u digitalnom obliku knjigu „Islamistički terorizam na Jugu Europe“.

U srpnju 2006. Margetić je na svojem web portalu objavio Popis svih zaštićenih svjedoka iz haaškog procesa protiv generala Tihomira Blaškića.

Dana 3. kolovoza Haaški je sud u Zagreb poslao nalog kojim Margetiću nalaže prestanak objavljivanja toga popisa. Uz ovaj je nalog hrvatskoj Vladi u tajnosti upućen i nalog za uhićenje i privremeni pritvor Domagoju Margetiću u Haagu.

Dana 4. kolovoza 2006. u 9.00 sati Domagoj Margetić odbio je na Županijskom sudu u Zagrebu preuzeti navedeni haaški nalog. Istoga dana u 18.00 sati u Slavonskom brodu uhićen je Domagoj Margetić po nalogu Haaškoga suda, te mu je od strane istražne sutkinje zagrebačkog Županijskog suda Renate Miličević određen 48 satni pritvor. Dva dana kasnije,

6. kolovoza Margetić je ponovno sproveden iz zagrebačkog zatvora pred sutkinju Miličević, gdje mu je pročitan haaški nalog za privremeni pritvor i izručenje. Sutkinja Milčević je, protivno zakonima, Margetiću odredila dvomjesečni pritvor. Odlukom Haaškoga suda od 4. kolovoza 2006. Margetićev neovisni web portal domagojmargetic.com ugašen je i zabranjen.

Domagoj Margetić je u haaškom pritvoru stupio u štrajk glađu. Štrajkao je glađu puna trideset i tri dana, što je najduži štrajk glađu u Hrvatskoj, te jedan od najdužih štrajkova glađu u svijetu.

Na zahtjev biskupa Valentina Pozaića Domagoj Margetić je narušenog zdravlja u kritičnom stanju pušten iz zatvora dana 6. rujna 2006. godine. Rješenje o Margetićevu puštanju na slobodu presedan

je u hrvatskoj sudskoj praksi i predstavlja prvu odluku hrvatskih sudaca protiv nekog naloga Haaškoga suda.

„Vjerujem u poziv istine, a ne istinu po zadatku“, izjavio je po izlasku i zatvora Domagoj Margetić, koji je boravkom u haaškom pritvoru postao prvim političkim zatvorenikom Ujedinjenih Naroda, koji su osnivač Haaškoga suda.

Dana 30. kolovoza 2006. glavna tužiteljica Haaškoga suda Carla del Ponte podignula je protiv Margetića novu optužnicu zbog navodnog kaznenog djela „nepoštivanja Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju u Haagu“. Time je Margetić postao prvi hrvatski građanin, dvostruki haaški optuženik i haaški zatvorenik. Optužnica je objavljena 12. rujna 2006., što znači da je dvanaest dana bila označena „tajnom i zapečaćenom“.

Dana 13. listopada 2006. Margetić se pred sudcem Alphonsom Oriem, na Haaškom sudu, izjasnio o optužnici riječima: **„Nisam kriv“**.

* * *

20060514-46_Bleiburg_dragutin_Domagoj_Margetic.jpg